Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΡΑΓΚΑΒΗ

—

ΑΠΑΝΤΑ
ΤΑ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

1

—

ΛΥΡΙΚΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Rizo-Rangabé

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Ι. Λ. Η. Ε.
ΑΡΙΘ. ΕΙΣΑΓ. 1251/1

γ') Ἡ ἐπίτμησις τῆς προθέσεως μετὰ εἰς μὲ, ὡς ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ ἑλληνικῇ συνετέμνετο ἡ παρὰ καὶ ἡ κατὰ, καὶ ἡ σύνταξις αὐτῆς μετ' αἰτιατικῆς, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ συντάσσεται, ὅταν σημαίνῃ πρός.

δ') Ἡ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον σύνταξις τῆς ἀπὸ μετ' αἰτιατικῆς.

Διῃρέθησαν δὲ καθ' ὕλην τὰ ποιημάτια ταῦτα, καὶ μὴ καταταχθέντα οὔτε κατὰ τὴν διαφορὰν τῆς γλώσσης, οὔτε κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συντάξεως, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῶν περιεχομένων, πολλὰ εἰσὶν ἡ ἀντανάκλασις τῶν σκέψεων, ἢ ἐνίοτε ἴσως καὶ τῆς ἀσκεψίας, τῶν χρόνων καθ' οὓς ἐγράφησαν. Οὕτω τὸ ποιημάτιον *Ἡ Ἀρβανιτία* (σελ. 78), φερώνυμον τῆς Ναυπλιακῆς ἀκτῆς εἰς ἣν ἐρρίφθη τὸ σῶμα τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη, γραφὲν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ φόνου τοῦ Κυβερνήτου Καποδιστρίου, καί τοι μετὰ ταῦτα ἀναθεωρηθὲν, κατοπτρίζει μάλιστα τὰς ἰδέας ὑφ' ὧν κατειχόμην κατὰ τὰς δεινὰς περιστάσεις ἐκείνας.

Τὸ δ' ἐπιγραφόμενον *Συνταγματικὸς* (σελ. 89) ἐποιήθη ὅτε οἱ Ῥουμελιῶται μετὰ τοῦ Κωλέττου εἰσῆλασαν εἰς τὴν Πελοπόννησον, εἰς τὰς σημαίας των τὸ Σύνταγμα ἐπιγράψαντες καὶ ἔμβλημα αὐτῶν λαβόντες τὴν Ἀθηνᾶν, προτιθέμενοι δὲ τὴν κατάλυσιν τῆς ἀρχῆς τοῦ Αὐγουστίνου Καποδιστρίου. Τῆς ἐκστρατείας ἐκείνης μετέσχον καὶ αὐτός· πιθανῶς δ' εἰς χρόνους ὡριμωτέρους θ' ἀπεῖχον· νὰ ψάλω ἐμφύλιον σύγκρουσιν, καὶ νίκην Ἑλλήνων ἐφ' Ἑλλήνων.

Τὰ *Βουκολικὰ* (σελ. 269) εἰσὶ καὶ ταῦτα ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ἔργων, ἀναθεωρηθέντα. Τὸ δὲ Ε' εἰδύλλιον, *ἡ θήρα* (σελ. 307), συνετάχθη ἐπὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Βασιλέως Ὄθωνος, ὡς τις νύξις, πρὸς τὸν νεαρὸν Βασιλέα, τῶν μεγάλων καθηκόντων ἃ ἀνεδέχθη, καὶ ὡς τις ἐκ προοιμίων διαμαρτύρησις κατὰ τῆς κολακείας ἥτις ἔμελλε νὰ τὸν περιστοιχίσῃ, σμικρύνουσα τὰ πρὶν ἵνα μεγαλύνῃ τὰ ὑπ' αὐτόν.

Τὰ δ' ἐκ σελίδος 321 δημοσιευόμενα τεμάχια ἀφορμὴν ἔχουσι τὴν ἔξιν ἣν ἐπί τινα καιρὸν εἶχον, καὶ ἔτι κατὰ μέρος ἔχουσιν οἱ διανομεῖς τῶν ἐφημερίδων τοῦ νὰ ἐξαγο-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ράζωσι κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους εὐτελές τι δῶρον παρὰ τῶν συνδρομητῶν αὐτῶν ἀντ' εὐτελῶν στιχαρίων, ἐν οἷς ὅμως ἐπωφελοῦνται τῆς περιστάσεως ἵνα εἴπωσί τινας ἀληθείας.

Ἡ *Ἀρθὼ* συνετάχθη κατ' ἀρχὰς ὡς διόρθωσις ὁμοίας συλλογῆς, κατ' ἐντολὴν φίλου, ὅστις καὶ τὴν ἐδημοσίευσε τὸ 1846 ὑπὸ τὰ ἀρχικὰ N. M. E. Ἤδη δ' ἐκδίδοται (σελ. 385), οὐδενὸς ξένου στίχου διατηρηθέντος.

Ἐκ δὲ τῶν μεταφράσεων, *τὸ δυστυχὲς ἀρτίον* (σελ. 446) μοὶ ἐστάλη ἐκ Παρισίων, ὅτε ἐγράφη, μετὰ προτροπῆς ἵνα μεταφρασθῇ. Δὲν εἶναι δὲ σφαλμάτων ἀπηλλαγμένος ὁ εὐφυὴς οὗτος μῦθος, ὅστις μᾶλλον εἶναι ἀλληγορία, καὶ αὕτη περιπεπλεγμένη, καὶ πιθανὴ μόνον ἂν τὰ πρόσωπα ἦσαν ἄνθρωποι μᾶλλον ἢ ζῶα.

Αἱ ἐν τοῖς Γερμανικοῖς στιχουργήμασι συμπεριληφθεῖσαι *Μεταφράσεις τινῶν ἐκ τῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου* (σελ. 481), εἰσὶ τὰ περισωθέντα λείψανα πληρεστέρας συλλογῆς, ἣν εἶχον ἐπιχειρήσει ἵνα ἐπιδείξω τοῖς τότε ἐλθοῦσι Βαυαροῖς τὸ πνεῦμα ἑνὸς τῶν ἐξοχωτέρων ἡμῶν ποιητῶν. Ἀπωλέσθησαν δὲ τὰ λοιπὰ τεμάχια εἰς τὰς χεῖρας τῆς συζύγου τοῦ τότε πρέσβεως τῆς Βαυαρίας, Κ^ας^ Γάσσερ.

Πολλὰ τῶν ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ ᾀσμάτων ἐτονίσθησαν ἐπὶ ἐγκρίτων ξένων μελῳδιῶν, ἢ ἐγράφησαν δι' αὐτὰς, τὰς μὲν δημοσιευθείσας εἰς πρῶτον τεῦχος κληθὲν *Μουσικὴ ἀνθοδέσμη*, τὰς δὲ μελλούσας νὰ δημοσιευθῶσιν εἰς δεύτερον τεῦχος τῆς αὐτῆς συλλογῆς. Εἰς τὰ δύω ταῦτα τεύχη παραπέμπουσιν αἱ πολλῶν τῶν στιχουργημάτων προταχθεῖσαι σημειώσεις ὑπὸ τὰ γράμματα Α καὶ Β.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εὐγένιος Ρίγας Παλαμᾶς

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Εἰς τὰ φύλλα τοῦ πεταλ' ἀνθέων
τὸ βιβλίον ξηραῖνον πιέζει,
εἴτι ἄλλοτε ἔδρεψα χλαίων,
εἴτ' ἠσθάνθ' ἡ καρδία ὅτ' ἔζη.

—

Ἄλλα δάκρυ ἐπότισεν· ἄλλων
εἰς χαρὰν ἡ ἰκμὰς ἐθερμάνθη,
καὶ γλυκύ τι ἀνθύλλιον θάλλον
εἰς τὰ ἄλλα ἐκρύπτετο ἄνθη.

—

Εἰς ψυχρὸν ὅμως ὅταν χειμῶνα
ἀπεπάγ' ἡ ἰκμὰς τῆς καρδίας,
φύλλα ἔπεσαν ἄμορφα μόνα,
στερηθέντα χροιᾶς κ' εὐωδίας.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τὰ συνέλεξα φύλλον πρὸς φύλλον.
Φύλαττέ τ᾽· ἂς σοὶ φέρουν εἰς μνήμην
πῶς ἂν ἔσχατος ὅλων τῶν φίλων,
πλὴν θερμότερος ὅλων πῶς ἤμην.

—

Ἂν θελήσῃς ποτὲ δ᾽ ἡ φωνή σου
τὴν ζωήν των τὴν πρὶν νὰ τοῖς δώσῃ,
ὡς ἡ Ἶρις λαμπρὰ θὰ βαφῶσι,
θ᾽ ἀποπνέουν ὀσμὴν παραδείσου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΠΡΟΣΦΟΡΑ
ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΜΟΥ

Τῇ Κυρίᾳ ***

—

Ἄσημον δῶρον πατρικοῦ μὴ ἀποβάλλῃς φίλου.
Αὐτοῦ δὲν εἶν' ἐνθύμημα· δὲν ἔχει τόσην οἴησιν·
ἀλλ' εἶναι ἡ καρδία του, ἡ ἐφ' ἑκάστου φύλλου
σταλάξασα εἰς δάκρυα κ' εἰς πεζολόγον ποίησιν.

—

Δὲν εἶναι ταῦτα διὰ σὲ, ξηρὰ καὶ ἄχρηστ' ἄνθη·
ἀλλὰ μετ' ἀγαθότητος ἐπιεικοῦς τὰ δέχεσαι,
καθὼς τὴν ἀνθοδέσμην σου, καὶ ὅταν ἐμαράνθη,
πολλάκις ἄχρουν παρὰ σοὶ καὶ ἄοσμον ἀνέχεσαι.

—

Καὶ ὅμως ἴσως ἐπ' αὐτὰ τυχαῖον βλέμμ' ἂν στρέψῃς,
ἐν μέσῳ που τῶν ἀκανθῶν, εἰς τὸν ἀκήπευτον ἀγρὸν
θὰ εὕρῃς ἐνθυμήσεων ἀνθύλλιον νὰ δρέψῃς,
ἐκπέμπον μῦρον τῆς ψυχῆς, κ' ἐκ δρόσου ἔαρος ὑγρόν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΠΙ ΣΥΛΛΟΓΗΣ

ΠΟΙΗΣΕΩΝ ΜΟΥ

Τῇ Κυρίᾳ ***

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΕΩΤΕΡΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Κοινας ἐμπνεύσεις, ἀπιθάνους μύθους
σοὶ παραδίδω, πλάσματα ὀνείρων.
Μὴ τ' ἀποβάλῃ ὀφθαλμός σου εἴρων.
Μετ' εὐμενοῦς μειδίασόν τοις ῥήθους.
Τοῦ Παρνασσοῦ δὲν πνέουσι τὸ μῦρον,
ἀλλ' ἔῤῥευσαν ἐκ παλλομένου στήθους.

Τὸν ἀφανῆ μου ζωγραφοῦσι βίον,
τὸν βίον τῆς καρδίας. Θὰ ἐζήτεις
εἰς τὰς σελίδας τούτων τῶν βιβλίων
μάτην τῆς Μούσης καλλονάς· καὶ εἴ τις
στίλβ' εἰς αὐτὰς, δὲν εἶναι μαργαρίτης,
ἀλλ' εἶναι λάμπων σταλαγμὸς δακρύων.

Δὲν παριστῶσ' οἱ στίχοι ἀναμνήσεις·
τὸ παρελθὸν δὲν ζωγραφοῦν, — τὸ μέλλον.
Ἂν εἰς αὐτοὺς μορφαὶ γελοῦν ἀγγέλων,
ἀόριστοι τὰς πλάττουν προαισθήσεις.
Ὁ ἥλιος δὲν βάφει ἀνατέλλων
τὰ φύλλα ταῦτα. Τὰ χρυσόν' ἡ δύσις.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐμπρός σου μαρανθέντα βλέπεις ἄνθη,
σκιὰς ἀνθέων ἔτι ἀβλαστήτων.
Ἐκ τῶν κρυπτῶν τῆς τύχης μου ἀδύτων
φωνὴ μυστηριώδης ἀπεφάνθη
εἰς τὴν καρδίαν, ὄχι τί ἠσθάνθη,
τί δυνατὸν νὰ αἰσθανθῇ τῇ ἦτον.

—

Εἰς ταῦτα δάκρυ μὴ σταλάξαν κλαίει,
καὶ στεναγμὸς οὐκέτι ἀναδύων.
Εἰς ταῦτα αἰσθημάτων ἀναιτίων
πυρκαϊὰ, τροφὴν ζητοῦσα, καίει,
καθὼς ἡ λάβα ἡ τῶν ἡφαιστείων
πυρίνη κ' εἰς τῆς γῆς τὰ σπλάγχνα ῥέει.

—

Δὲν ἀποβλέπ' εἰς ἔπαινον καὶ φήμην
τῶν ἀσθενῶν ἐμπνεύσεων τὸ πλάσμα.
διότι εἶμ' ἐγὼ τὸ φροῦδον ἆσμα
οἷος εἰμὶ, οὐ μόνον οἷος ἤμην.
Ἂς τὸ δεχθῇ βαθὺ τῆς λήθης χάσμα,
ἂν εἰς τὴν σὴν δὲν ἀποθάνῃ μνήμην.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Οὐδεὶς θὰ μ' ἀναγνώσ' ἢ θὰ μὲ κρίνῃ,
οὐδὲ μοὶ μέλ' ἡ τῶν ἀνθρώπων κρίσις.
Ἀλλ' ἂν ποτὲ εἷς στίχος σὲ ἡδύνῃ,
εἰς ἕν' ἂν μειδιάσῃς ἢ δακρύσῃς,
ἂς λείπωσι κεναὶ χειροκροτήσεις·
οὐδ' ἄλλον θέλουν στέφανον ἐκεῖνοι.

Ὁ θάνατος ἐντὸς ὀλίγου μέλλει
μὲ τὰ ξηρὰ νὰ μ' ἀναρπάσῃ φύλλα.
Ἂν τότε ἡ φωνή σου ἀπαγγέλλῃ
τὰ ἔπη μου, θενὰ μοὶ γίνουν φίλα,
καὶ θὰ φαιδρύνῃς, ὡς ἡ Φιλομήλα,
τὸν τάφον μου μὲ παραδείσου μέλη.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Την ὥραν καθ' ἣν κρύπτεται τῆς Σαλαμῖνος πέραν
ὁ ἥλιος, μακρὰς σκιὰς ἐπὶ τὴν γῆν στρωννύων,
τῆς Ἀθηνᾶς ἀνήρχετο τὸν λόφον καθ' ἑσπέραν
ἀνὴρ, ὠχρὸς τὸ μέτωπον, σιωπηλῶς δακρύων.

—

Δὲν εἶλκυον τὸ βλέμμα του τὰ εὐγενῆ τεμένη,
οὐδὲ τ' ἀριστουργήματα τῆς ἀθανάτου σμίλης.
Εἰς πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ἦν ἡ ψυχή του ξένη,
κ' ἐκάθητο εἰς σύντριμμα καταπεσούσης στήλης.

—

Ἡ ὄψις του ἦν ἀπαθὴς, τὸ ἦθος κατηφές του.
Ὥρας διέμενε κρατῶν βαρὺ τὸ μέτωπόν του,
κ' ἐπέβλεπε δι' ὀφθαλμοῦ ψυχροῦ καὶ ἡμισβέστου
τὸν πόντον ἀπὸ τ' οὐρανοῦ, τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ πόντου.

—

Μηχανικῶς κινούμενα ὑπὸ λεπτοῦ ψιθύρου
πολλάκις διεστέλλοντο τὰ πελιδνά του χείλη,
ὡς ἡ ψυχή του πρὸς ψυχὴν ἀποῦσαν ἂν ὡμίλει,
ἢ ἂν ἐζήτ' εἰς τὰ πτερὰ νὰ φύγῃ τοῦ ζεφύρου.

—

Ἄλλοτ' ἐκράτει μελανὸν βιβλίον ἀνὰ χεῖρας,
κ' ἐχάραττεν ἐπί τινος λευκοῦ εἰσέτι φύλλου,
ἢ, ὡς ἂν ἀνεγίνωσκε θεσπίσματα τῆς μοίρας,
εἰς τὰς σελίδας ἀτενεῖς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσήλου.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὅταν τὸ φῶς κατήρχετο τῆς ἀργυρᾶς σελήνης,
καὶ τὰς μορφὰς συνέχεεν ἀμφίβολον καὶ τρέμον,
ἐπὶ τῆς στήλης ἀνδριὰς ἐθάρρεις τῆς λιθίνης
πῶς ἦτον, ἢ ὁ οἰκουρὸς τοῦ Παρθενῶνος δαίμων.

—

Οἱ ἀκροφύλακες αὐτοὶ ὁσάκις τὸν ἀπήντων
τὴν κλίμακ' ἀνερχόμενον βραδέως τοῦ Αὐγούστου,
ἀπέστρεφον μετ' εὐλαβοῦς σιγῆς τὴν κεφαλήν των,
καὶ μόνον τὸν κατέλειπον εἰς τοὺς συλλογισμούς του.

—

Μίαν ἑσπέραν εἰς αὐτῶν, περιπολῶν τὰ τείχη,
τῆς πόλεως πολύμορφον τὴν ὄψιν ἐθεᾶτο.
Ἀλλοῦ μὲν γάμων τελετὴ καὶ εὐωχί' ἀντήχει,
ἀλλοῦ δ' ἐφέρετο νεκρὸς εἰς τὴν ὁδὸν τὴν κάτω.

—

Ἐδὼ ἐλπίδες, γέλωτες, καὶ τῆς ζωῆς ἡ μέθη·
ἐκεῖ κλαυθμὸς, κ' ἐρήμωσις, κ' ἡ τελευταία λήθη.
Ἀθύμως πρὸς τὸ θέαμα ὁ φύλαξ διετέθη,
καί πως τοῦ ξένου τὴν ὠχρὰν μορφὴν ἐνεθυμήθη.

—

«Ἀνίσου μοίρας καὶ αὐτὸς δὲν ἦτον ἄρα θῦμα;
«Τὰ δάκρυα τῷ ἔλαχον ποτὸν, τροφὴ ὁ πόνος.»
Τοιαῦτα λέγων, πρὸς αὐτὸν διηύθυνε τὸ βῆμα,
καὶ τὸν ἐζήτ' εἰς τὰς πυκνὰς σκιὰς τοῦ Παρθενῶνος.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ματαίως τὸν ἐζήτησεν. Ἦν ἔρημος ὁ χίων,
μονήρεις ἦσαν οἱ ναοὶ, κ᾽ ἐσίγων αἱ σκιαί των.
Ἀλλ᾽ ἐπὶ λίθου ἀνοικτὸν τὸ μέλαν ἦν βιβλίον,
κ᾽ εἰς τοῦ ἀνέμου τὰς πνοὰς τὰ φύλλα του ἐπέτων.

—

Αὐτὰ τὰ μόνα λείψανα ψυχῆς φυλλορρόούσης,
λυπῶν ἀνεμοσκόρπιστα μνημόσυν᾽ ἀπορρήτων,
τοὺς ἀρρύθμίστους στεναγμοὺς τῆς πεθλιμμένης Μούσης
ὁ φύλαξ περιέσωσεν ὁ τῶν ἀρχαιοτήτων.

—

Ὅ,τι αὐτὸς ἠγάπησεν, ὅ,τ᾽ ἤλπισε κ᾽ ἠσθάνθη,
ἐπλέχθη ὡς νεκρώσιμος τοῦ τάφου του στεφάνη.
Θὰ μαρανθῶσι ἄγνωστα ἐκεῖ τὰ ἄγρια ἄνθη,
ἐκτὸς ἓν δάκρυ συμπαθοῦς καρδίας ἂν τὰ ῥάνῃ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΥΜΝΟΙ

ΚΑΙ

ΩΔΑΙ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΥΜΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

Μιλφδ. Ῥοσσίνη, (Caritâ), B, ἁρ. 1

Σε μεγαλύνουσιν,
ὦ ποιητὰ,
πάντα τ᾽ ἀόρατα
καὶ ὁρατά.

—

Ψυχῶν ἀνάτασις,
ὕμνος γλωσσῶν,
φόρον σοὶ φέρουσι,
σὰ ἐκ τῶν σῶν.

—

Ἀστέρες, ἥλιος,
γῆ, οὐρανὸς,
εἶπες κ᾽ ἐγένοντο
ἐκ μηδενός.

—

Τὸ πᾶν λατρεία σου,
κ᾽ ἔχεις ναὸν
τὸν θερμὸν ἔρωτα
τῶν καρδιῶν.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Δῶρόν σου κάλλιστον
λάμπ' ἡ ζωὴ,
κ' αἰνεῖ σε, Κύριε,
πᾶσα πνοή.

—

Ἤψας τὸν ἥλιον
μέγαν φανὸν,
μ' ἄστρα κατέσπειρας
τὸν οὐρανόν.

—

Τὰς ὥρας ἔταξας.
Ὡς μειδιᾷς,
μ' ἄνθη στολίζεται
ἡ πεδιάς.

—

Ἡ χεὶρ ἡ θεία σου
ὡς ἀνοιγῇ,
θάλλει τῶν δώρων σου
πλήρης ἡ γῆ.

—

Οἱ κόσμοι τρέμουσι
τὸν σὸν θυμόν.
Αὐτοῦ ἀπαύγασμα
εἶν' ὁ χειμών.

—

Ἡ πλάσις σύμπασα
μέγας ναὸς,
ἐφ' οὗ ἓν ὄνομα
λάμπει· «Θεός».

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΙΝΟΣ ΕΩΘΙΝΟΣ

Μελῳδ. Bellini (Sorge o padre), Β, ἀρ. 2

Ὅταν νέα ἡμέρ' ἀνατέλλῃ
καὶ φαιδρὰ ἐξυπνᾷ ὅλ' ἡ φύσις,
κ' ἡ ψυχὴ ἐξυπνῶσα ἐπίσης,
προσευχὴν πρὸς τὸν πλάστην της στέλλει.

—

Ἐν ᾧ ὕπνος βαθὺς μὲ κατεῖχε,
ἀδελφὸς καὶ εἰκὼν τοῦ θανάτου,
ἐπ' ἐμοῦ εὐμενῶς τίς προσεῖχε;
τίς ἐξέτεινε χεῖρα προστάτου;

—

Ὁ Θεός, ὅστις χάριτος πλήρη
ἀνεκτίμητα μ' ἔδωκε δῶρα,
τὴν ζωήν μου, ὑπνώττοντος τώρα,
ὁ Θεὸς ἀγρυπνῶν διετήρει.

—

Ἀπ' εὐγνώμονα δέξαι καρδίαν
εὐλογίας, Θεὲ τοῦ ἐλέου,
μετ' ἀνάπαυσιν ὅτι γλυκεῖαν
τὴν ζωὴν μοὶ χαρίζεις ἐκ νέου.

—

Ἀλλὰ δὸς νὰ διέλθῃ ὁσίως,
καὶ τὸν Σὸν νὰ πορεύηται δρόμον,
καὶ νὰ ᾖναι τῶν Θείων Σου νόμων
ὑπηρέτης ὁ ὅλος μου βίος.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀπὸ πάντων κακῶν καὶ κινδύνων,
ἀγαθὲ, φύλαττέ με καὶ σκέπε,
μὲ πατρὸς δ' ἐπιείκειαν βλέπε
ἂν εἰς σφάλμα φανῶ ἀποκλίνων.

—

Εὐσεβείας, συνέσεως λύχνος
δὸς νὰ καίῃ ἀσβέστως ἐντός μου,
καὶ ἀπάλειψον, πάτερ τοῦ κόσμου,
ἀπ' ἐμοῦ ἁμαρτίας πᾶν ἴχνος.

—

Ἀντὶ δώρων τῆς τύχης πλουσίων,
ἀρετῆς θησαυρὸν δός μοι μᾶλλον,
καὶ ἀγάπην θερμὴν τοῦ πλησίον,
τὸ καλὸν νὰ μ' εὐφραίνῃ τῶν ἄλλων.

—

Οὐρανίαν κατάπεμψον δρόσον,
τῆς ψυχῆς καταστέλλων τὴν δίψαν,
καὶ ἂν φλόγα τὰ πάθη ἀνῆψαν
ἐν αὐτῇ, σβέσον ταύτην, καὶ σῶσον.

—

Δὸς, Θεὲ, ν' ἀπολαύσω εὐγνώμων
τῆς ζωῆς τὰς χαρὰς καὶ ἀνέσεις,
καὶ φαιδρὸς, ὅταν Σὺ μὲ καλέσῃς,
νὰ βαδίσω τὸν ἔσχατον δρόμον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Μελῳδ. Schumann, (N'es-tu pas le regard de Dieu ?), Β, ἀρ. 3

Πρὸς Σὲ ὑψοῦται, Κύριε,
τῆς πλάσεώς Σου ἡ φωνή.
Σ' ὑμνοῦσι γῆ καὶ οὐρανοί,
καὶ γλῶσσαι λαῶν μύριαι.

—

Τῆς πατρικῆς Σου χάριτος
ἀνάπλεως εἶν' ὅλ' ἡ γῆ.
Ἀκένωτός Σου ἡ σπουργὴ
κ' ἡ πρόνοιά Σου ἄῤῥητος.

—

Τ' ἄνθη εἰς τὴν γῆν ἠείμησας,
τὰ ἄστρα εἰς τοὺς οὐρανούς.
Ὅπως εὐφραίνηται ὁ νοῦς
τὰ πάντα διεῤῥύθμισας.

—

Ὅπου τὸ βλέμμα τρέπομεν
εἰς οὐρανὸν ἀπὸ τῆς γῆς,
λάμπ' ἡ ἁγία Σου σφραγὶς,
τὰ θαύματά Σου βλέπομεν.

—

Ὦ! τί θ' ἀνταποδώσωμεν
ἀνθ' ὅσων δίδεις εἰς ἡμᾶς;
Τὸ ὄνομά Σου μὲ τιμὰς
καὶ ὕμνους θὰ ὑψώσωμεν.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τὸν νοῦν καὶ τὰς καρδίας μας
Σοὶ δίδομεν, Σὰ ἐκ τῶν Σῶν.
Καθάρισόν τα ὡς χρυσὸν
ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας μας.

—

Θαμβοῦται εἰς τῆς φύσεως
τὴν καλλονὴν ὁ ὀφθαλμός.
Τῆς πλάσεως εἶν' ὁ ψαλμὸς
ψαλμὸς εὐχαριστήσεως.

—

Τὸ Ἱερόν Σου θέλημα
τὸν βίον μας ἂς διοικῇ,
πρὸς δόξαν Σου διηνεκῆ,
πρὸς μέγα μας ὠφέλημα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΘΕΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Μελῳδ. Weckerlin, Α, ἀρ. 1

Θεὸς ὑπάρχ' εἰς οὐρανοὺς,
προστάτης τῶν ἀνθρώπων.
Καὶ ἡ καρδία καὶ ὁ νοῦς
Τὸν βλέπ' εἰς πάντα τόπον.

—

Τὸν βλέπ' εἰς τὸν οὐράνιον
φωστῆρα τῆς ἡμέρας,
καὶ εἰς τὸ φῶς τὸ δάνειον
τῆς νυκτοπόρου σφαίρας.

—

Τὸν βλέπει ὅταν καταιγὶς
σωρεύῃ μαύρα νέφη,
κ' ὅταν παρήγορος τῆς γῆς
γαλήνη ἐπιστρέφῃ.

—

Τὸν βλέπει εἰς τὸν ἤμερον
παλμὸν τῆς εὐτυχίας,
ἀλλὰ κ' εἰς τὴν ἐφήμερον
ὀδύνην τῆς καρδίας.

—

Εἰς τ' οὐρανοῦ τὸν πάπυρον
ἡ δόξα Του ἐγράφη,
καὶ Τὸν ὑμνεῖ τὸ ἄπειρον,
καὶ ἡ ζωὴ κ' οἱ τάφοι.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τὸ κράτος Του δοξάζοντα
τὸν τρέμουσι τὰ ὄντα,
τὸ πᾶν ἐξουσιάζοντα
καὶ πανταχοῦ παρόντα.

Η ΕΣΠΕΡΑ

Μελῳδ. Schubert, (Das Wirthshaus), Α, ἁρ. 2

Ὁ ἥλιος ἐκρύβη,
εἰς νέφη πορφυρᾶ,
κ' ἡ μειδιῶσα Φοίβη,
προβαίν' εἰς τὰ νερά.

—

Τὸν δρόσον ἀναπνέει
ἡ ἀναζῶσα γῆ,
κ' εἰς τοὺς ἀέρας πλέει,
γαλήνη καὶ σιγή.

—

Ἄστρα κεντοῦν τὸν θόλον
τῶν οὐρανῶν χρυσᾶ,
κ' ἡ αὖρα μυροβόλον
τὸ κέρας της φυσᾷ.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἡ πλάσις ὅλη, μία
δοξάζουσα φωνὴ,
ὑψοῦτ' ἐν ἁρμονίᾳ,
τὸν πλάστην ἐπαινεῖ.

—

Τ' ἀρώματα Τῷ στέλλει
τοῦ ῥόδου ὁ θαλλὸς,
ἡ ἀηδὼν τὰ μέλη,
τὸν ὕμνον ὁ αὐλός·

—

καρδίαι ἀγαπῶσαι
τοὺς πρώτους των παλμοὺς,
καὶ μυριάδες γλῶσσαι
ἑσπερινοὺς ψαλμούς.

—

Εὐλογητὸς ὁ πλάσας
ἑσπέραν καὶ αὐγὴν,
τὰς ἀπολαύσεις πάσας
ὁ πέμπων εἰς τὴν γῆν·

—

ὁ ὕπνον ἐπιχρίων,
ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν,
καὶ εἰς τὴν λήθην λύων,
τὰ βάσανα ἡμῶν.

—

Καὶ ὅταν ἐφ' ὑστάτου
μᾶς χορηγῇ Αὐτὸς
τὴν λήθην τοῦ θανάτου,
καὶ τότ' εὐλογητός.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΥΜΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

Μελῳδ. Haydn, A, ἀρ. 36

Θεὲ, Σὺ ὁ δεσπόζων
νοῶν καὶ καρδιῶν,
τὸν Βασιλέα σῶζον,
καὶ σῶζον τὸν λαόν.

—

Σὺ, χορηγὸς τῶν φώτων,
προστάτης ὁ κοινὸς,
Γεώργιον τὸν πρῶτον
ὁδήγει εὐμενῶς.

—

Τὴν χεῖρα τείνῃ ἐπίσης
χαρίτων δαψιλῆ
κ' ἐπὶ τῆς Βασιλίσσης,
ἣν ἡ Ἑλλὰς φιλεῖ.

—

Κ' ἐπίβλεπε, φυλάττων,
κ' ἐπὶ τῶν σεβαστῶν
καὶ τῷ λαῷ φιλτάτων
βασιλικῶν βλαστῶν.

—

Τὴν Σὴν κληρονομίαν
προστάτευ' εὐλογῶν,
ἣν ἔδειξε πλουσίαν
πολύδοξος ἀγών.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Καὶ εἰς τοῦ Βασιλέως
χορήγει τὴν ἰσχὺν
τὴν νίκην καὶ τὸ κλέος
καὶ τὴν ὑπεροχήν.

ΥΜΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ ΠΑΝΤΕΙΝ

ΤΗΣ Α. Μ.

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ

Μελῳδ. Aschbach

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΧΟΡΟΣ

Τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους
ὅτ' ἐπέβαινεν ὁ Κέκροψ νόμους καὶ θρησκείαν φέρων,
μὲ δαφνοστεφεῖς κροτάφους
τὸν προέπεμπε τὸ πλῆθος κροῦον κύμβαλα καὶ χαῖρον.

—

Ἐπιβὰς καὶ Σὺ τῆς γῆς μας,
Πάτερ τοῦ κοινοῦ πατρός μας, βασιλεῦ εἰρηνοδότα,
τῆς εὐγνώμονος φωνῆς μας
δέχθητι νὰ τέρψουν ὕμνοι τὰ βασιλικά σου ὦτα.

—

Εἰς τοὺς κόλπους τῶν αἰώνων
ἐξυπνήσασ' ἐκ τῶν τάφων αἱ σκιαὶ ἰδοὺ προβαίνουν
τῶν ἐνδόξων μας προγόνων,
κ' εὐφημοῦσαι εἰς τὰ ὕψη μ' ἄνθη ἄφθαρτα σὲ βαίνουν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΙ ΣΚΙΑΙ

Τὴν γῆν μεγάλων πράξεων, σοφίας καὶ ποιήσεως
πατεῖς, σκηπτοῦχε ποιητά!
Τὸν ἄνδρα τὸν ἀρχαϊκὸν, μετὰ χειροκροτήσεως
χορὸς ἀρχαίων χαιρετᾷ.

—

Τῆς οὐρανίου τέχνης μας τὰ κολοβὰ συντρίμματα
καὶ προστατεύεις καὶ τιμᾷς,
καὶ ἐμιμήθης μελετῶν μὲ ὑψηλὰ φρονήματα
τὰς ἀρετάς μας καὶ ἡμᾶς.

Ο ΧΟΡΟΣ

Καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν νέων
εὗρεν ἄσματα γενναῖα ἡ βασιλική σου λύρα.
Γλυκὺ βάλσαμον ἐγχέων,
ἔκλεισας πολλὰς πληγάς μας μὲ χαριτοδότιν χεῖρα.

—

Εἰς τὸν πάνδεινον χειμῶνα
ἠκολούθησας θαυμάζων τὴν ἀνδρείαν μας πατρίδα,
καὶ τὸν μέγαν μας ἀγῶνα
ἔστεψας, Ἑλλανοδίκα, μὲ μεγάλην κορωνίδα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΥΜΝΟΣ

ΨΑΛΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΣΙΝ

ΤΗΣ Α. Μ. ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΑΜΑΛΙΑΣ

ΥΠΟ ΤΩΝ ΠΑΡΑ ΤΩ Κ. ΙΑΔ ΥΠΟΤΡΟΦΩΝ ΚΟΡΑΣΙΩΝ

Μιλφ. Ascher

Μὲ στέμμ' ἀπ' ἄνθη θάλλοντα
καὶ μὲ τὰ στήθη πάλλοντα,
καὶ μὲ σκιρτώσας τὰς ψυχάς,
Σοὶ φέρομεν, ὦ βασίλισσα,
ὡς ἀπαρχὰς, τὰς εὐτελεῖς,
ἀλλ' ἐγκαρδίους μας εὐχάς.

—

Ἰδέ μας μ' ἓν μειδίαμα,
καὶ δέξαι τὸ θυμίαμα
τῶν παιδικῶν μας καρδιῶν.
Κλαίουσαι μάρτυρας γονεῖς,
στρεφόμεθα αἱ ἀσθενεῖς
πρὸς μόνην Σὲ καὶ τὸν Θεόν.

—

Δάκρυα φέρων καὶ σφαγὴν,
εἰς τῆς πατρίδος μας τὴν γῆν,
χειμὼν ἐπῆλθε συμφορῶν.
Παρῆλθε πλὴν ἐγρήγορος,
καὶ ἦλθες ἡ παρήγορος
τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν χηρῶν.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐν ὅσῳ αἰσθανόμεθα,
ἐνθέρμως θὰ εὐχώμεθα,
τῶν βασιλίδων κορωνὶς,
πρὸς ἀῤῥωγὴν καὶ κλέος μας,
μετὰ τοῦ Βασιλέως μας
συζῶσα, νὰ εὐδαιμονῇς.

ΥΜΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΣΙΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Μέλος Glover (Charity), Β, ἁρ. 36

Γῆ ἡρώων, γῆ μαρτύρων,
Βασιλεῦ, Σὲ προσκαλεῖ.
Ἂς δεχθῇ τὸ θεῖον μύρον
ἡ σεπτή Σου κεφαλή.

—

Λάβε στέμμ' ἀρχαίου κλέους,
στέμμ' ἀκτίνων φαεινῶν.
Ἡ σκιὰ τοῦ Περικλέους
Σοὶ τὸ πλέκ' εἰς οὐρανόν.

—

Σὲ φρουροῦν Ἑλλήνων στήθη.
Νίκα, θάῤῥει! Ἐλελεῦ!
Ἔσο νικηφόρος! Ζῆθι
τῶν Ἑλλήνων Βασιλεῦ!

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἡ ἠχὼ τῶν Μαραθώνων
Σὲ καλεῖ, κ' ἡ Σαλαμίς.
Πλὴν τῆς φήμης τῶν προγόνων
εἴμεθ' ἄξιοι κ' ἡμεῖς.

—

Ἂν ἀνίκητον τὸ δόρυ
ἦτον τῶν Σπαρτιατῶν,
εἶδε καὶ τὸ Ἀγινόρι
τῶν Ἑλλήνων τὸν στρατόν.

—

Σὲ φρουροῦν Ἑλλήνων στήθη.
Νίκα, θάῤῥει! Ἐλελεῦ!
Ἔσο νικηφόρος! Ζῆθι
τῶν Ἑλλήνων Βασιλεῦ!

—

Ἔρχεσαι, καὶ ἀνατέλλει
ἔαρ εἰς τὸν Παρνασσὸν,
καὶ Σὲ ψάλλουσι τὰ μέλη
κ' αἱ κιθάραι τῶν Μουσῶν.

—

Σὲ ἀσπάζεται γελῶσα
σοφῆς σμίλης καλλονὴ,
κ' εὐφημοῦσά Σε, ἡ γλῶσσα
τῶν θεῶν Σὲ προσφωνεῖ.

—

Σὲ φρουροῦν Ἑλλήνων στήθη.
Νίκα, θάῤῥει! Ἐλελεῦ!
Ἔσο νικηφόρος! Ζῆθι
τῶν Ἑλλήνων Βασιλεῦ!

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς τὴν χώραν τοῦ μεγάλου,
Τοῦ καλοῦ, τοῦ εὐκλεοῦς,
ἐλθὲ, αὔξησον δι' ἄλλου
τὰ μνημεῖα τῆς Κλειοῦς.

—

Κάταξον μακρὰν σκοπέλων
τὴν Ἑλλάδα προσελθὼν,
ὅτι Σὸν τὸ μέγα μέλλον,
Σὸν τὸ μέγα παρελθόν.

—

Σὲ φρουροῦν Ἑλλήνων στήθη.
Νίκα, θάῤῥει! Ἐλελεῦ!
Ἔσο νικηφόρος! Ζῆθι
τῶν Ἑλλήνων Βασιλεῦ!

—

Χώρα εὐκλεὴς δουλεύει,
θρήνους γοόσ' οἱ λαοί·
ἀλλ' ὁ οὐρανὸς κωφεύει,
καὶ ἡ γῆ δὲν ἐλεεῖ.

—

Ἔστω· ψώμισμα ἐλέους
ἔθνη δὲν ἐλευθεροῖ.
Μόνον εἰς υἱοὺς γενναίους
ἡ Ἑλλὰς κ' εἰς Σὲ θαῤῥεῖ.

—

Σὲ φρουροῦν Ἑλλήνων στήθη.
Νίκα, θάῤῥει! Ἐλελεῦ!
Ἔσο νικηφόρος! Ζῆθι
τῶν Ἑλλήνων Βασιλεῦ!

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς τῆς δόξης μας τ᾽ ἀρχαῖα
στάδια ὡς ἀναστῇς,
ἔσται λόφος καὶ σημαία,
βράχος καὶ πολεμιστής.

—

Λάβαρον κρατῶν Σοὶ χρίει
ἄγγελος τὴν κεφαλήν,
κ᾽ ἡ ῥομφαία του δεικνύει
τὴν λαμπρὰν Ἀνατολήν.

—

Σὲ φρουροῦν Ἑλλήνων στήθη.
Νίκα, θάῤῥει! Ἐλελεῦ!
Ἔσο τροπαιοῦχος! Ζῆθι
τῶν Ἑλλήνων Βασιλεῦ!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΩΘΙΝΗ ΕΥΧΗ ΔΙΑ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Μελῳδ. Truhn, (Scheiden und Leiden), Β, ἁρ. 4

Καὶ πάλιν χρωματίζεται
ῥοδόχρους ἡ αὐγὴ,
καὶ μὲ ὑγροὺς ποτίζεται
ἀδάμαντας ἡ γῆ.

—

Ξανθὸν κοσμεῖ διάδημα
ἀκτίνων τὰ βουνὰ,
κ' ἐγείρουσι κελάδημα
ἀμέτρητα πτηνά.

—

Ἀνθῶν χρυσᾶ ποτήρια
ἀρώματα χιρνοῦν,
καὶ πνεύματα ζεφύρια
τὰ κύματα κινοῦν.

—

Ἡ φύσις καὶ τὰ πλάσματα
ὑμνοῦσι τὸν Θεὸν,
μ' εὐγνωμοσύνης ἄσματα
καὶ δοξολογιῶν.

—

Ὁμοίως κ' ἡμεῖς αἴρομεν
τὰς νέας μας ψυχὰς,
κ' ἑωθινὰς προσφέρομεν
εἰς τὸν Θεὸν εὐχάς.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Αὐτὸς εἰς ὕπνον ἥμερον
κειμένους μᾶς φρουρεῖ.
Ὁ δοὺς τὴν χθὲς, τὴν σήμερον
ἐπίσης μᾶς δωρεῖ.

—

Ἐκόσμησε τῆς φύσεως
τὴν ὄψιν ὁ Θεὸς
πρὸς τέρψιν τῆς αἰσθήσεως,
πρὸς χάρμα τοῦ νοός.

—

Ἐποίησε διάπυρον
φανὸν περιλαμπῆ,
ὅστις περᾷ τὸ ἄπειρον
ἐν δόξῃ καὶ πομπῇ.

—

Ἰδοὺ ἱλαρὸν ἐνδύεται
ἡ πλάσις τὸ πρωΐ,
καὶ πανταχοῦ μηνύεται
ἀνήσυχος ζωή.

—

Τὸ πᾶν ὀργᾷ δραστήριον,
κινεῖται κ' ἐνεργεῖ,
καὶ τοῦ παντὸς τὸν Κύριον
δι' ἔργων εὐλογεῖ.

—

Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα
ὁμοίως εὐπειθεῖς,
ἔργα κ' ἡμεῖς ὠφέλιμα
ἀρχίσωμεν εὐθύς.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐπὶ τὸ θεῖον ἴχνος του
ἃς βαίνωμεν πιστῶς.
Μᾶς ὁδηγεῖ ὁ λύχνος του
ὁ οὔποτε σβεστός.

ΩΔΗ ΜΑΘΗΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Ἐκ Θεοῦ ἀρχώμεθα,
ὅταν τῶν σπουδῶν
διαπορευώμεθα
τὴν καλὴν ὁδόν.
Τοῦ Θεοῦ ἡ ἀρωγὴ
εἰς τὸ τέρμα ὁδηγεῖ.

—

Ἔχει τὰς τριβόλους της
κ᾽ ἡ ὁδὸς αὐτή.
Πλὴν τοὺς κόπους ὅλους της
ὅστις ὑποστῇ,
εὐτυχὴς καὶ ἀσφαλὴς
φθάν᾽ εἰς κήπους εὐθαλεῖς.

—

Τῆς παιδείας δρέψωμεν
ἄνθη κηπευτὰ,
καὶ τὰς νέας στέψωμεν
κεφαλὰς μ᾽ αὐτά.
Τέρπ᾽ ἡ θεία των ὀσμὴ,
καὶ τὸ κάλλος των κοσμεῖ.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Μετ' ἐλπίδος ἄγωμεν
πρὸς τὸν Παρνασσόν·
τὸ καλὸν ἂς φάγωμεν
μέλι τῶν Μουσῶν.
Εἶναι τῶν φρενῶν τρυφὴ
ἡ γλυκεῖά του τροφή.

—

Θάῤῥος! Ἂς δουλεύωμεν.
Ἡ ζωὴ πετᾷ.
Μὴ τὴν ἐξοδεύωμεν
εἰς τὰ περιττά.
Κόπος, ἔργον καὶ ἱδρὼς
εἶν' ἡ δόξα τοῦ ἀνδρός.

—

Ὅστις δὲν ἠμέλησε
τὸν χρυσοῦν καιρὸν,
οὗτος, ὡς αἱ μέλισσαι
πλάττουν τὸν κηρὸν,
διαπλάττ' εἰς ἀρετὴν
τὴν ψυχήν του προσιτήν.

—

Εἰς γονεῖς καυχόμεθα
πλήρεις ἀρετῶν.
«Ἄμμες δέ γ' ἐσσόμεθα»
ἄξιοι αὐτῶν.
Ὅστις θέλων προσπαθεῖ,
τὰ μεγάλα κατορθοῖ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΩΔΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΑΣ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Φωνὴν ὑμνοῦσαν αἴρομεν,
καὶ τὸν ἁγνὸν προσφέρομεν
εὐγνωμοσύνης φόρον
πρὸς σᾶς, ὅσαι ἑκούσιον
μᾶς δίδετε τὸ πλούσιον
ὀρθῆς παιδείας δῶρον.

—

Εἰς τῆς ζωῆς τὸ στάδιον
λαμβάνομεν παλλάδιον
τὰς ἐντολὰς τὰς θείας.
Τὸ πνεῦμά μας φωτίζεται,
καὶ ἡ ψυχὴ ποτίζεται
εἰς νάματ' ἀληθείας.

—

Μὲ πόδας ἀμφιβάλλοντας
πατοῦμεν κήπους θάλλοντας
τῶν Ἑλικωνιάδων·
καὶ ὁ ἀθάνατος Χορὸς
μᾶς ὑποδέχετ' ἱλαρὸς,
καὶ μᾶς εἰσάγει ᾄδων.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐκεῖ τὸν νοῦν μας τρέφομεν,
καὶ τοὺς κροτάφους στέφομεν
μὲ τ' ἄνθη τῆς παιδείας·
τὸ μέλι των ἐκμάττομεν,
κ' ἐκ τοῦ κηροῦ των πλάττομεν
τὰς νέας μας καρδίας.

—

Δι' ὃ ἡ ἄδολος ψυχὴ
μ' ᾠδὴν εὐγνώμον' ἀντηχεῖ,
ὡς ἡ κρουσθεῖσα λύρα,
ἢ ὡς θυμιατήριον
ἐκπέμπει πρὸς τὸν Κύριον
τῆς προσευχῆς τὰ μύρα.

ΩΔΗ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΝ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ ΑΦΙΞΙΝ ΤΟΥ

Ἐπέρασ' ὁ χειμῶνας,
ἀνέλυσε τὸ χιόνι,
καὶ 'ς τοὺς παληοὺς ἀνθῶνας
ἐπέστρεψες ἀηδόνι,
πουλὶ τοῦ Παρνασσοῦ.
Τὸ θεῖον πῦρ ποῦ εἶχες,
Χριστόπουλ', ἐμαράνθη,
ἢ ταῖς λευκαῖς σου τρίχες
ἀκόμη στέφεις μ' ἄνθη
μυρσίνης καὶ κισσοῦ;

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Σ' ἀνέγνωσ', Ἀνακρέον,
εἰς δουλικὰς ἡμέρας,
καὶ ἐφαντάσθην χλαίων
ἡμέρας ἐλευθέρας
ἐρώτων καὶ χαρᾶς.
Ἐνῷ ἐκελαΐδοῦσε
ἡ ἀργυρῆ σου λύρα,
ἐστέναζον αἱ Μοῦσαι,
καὶ ἡ πατρίς σου χήρα
ἐθρήνει συμφοράς.

—

Τὰ κάλλη τῶν Χαρίτων,
τὸν Βάκχον καὶ τ' ἀμπέλια
μᾶς ἔψαλλες· πλὴν ἦτον
ἀγέλαστα τὰ χείλοια
εἰς χείλη δουλικά.
Ψυχὰς γενναίας θλίβει
ἡ ἄλυσις ἡ ξένη,
καὶ ὅστις τὴν συντρίβει
ἢ εὐγενῶς πεθαίνει,
ἢ ἔνδοξα νικᾷ.

—

Αἱματηρὴ ταινία
'ς τὸν οὐρανὸν ἐφάνη,
καὶ ἡ ἐλευθερία
μ' ἀστέρινον στεφάνι
καὶ μ' ἔνδυμα θεᾶς,
κατέβη ὡπλισμένη
'ς τ' ἀρχαΐά μας ἐδάφη,
καὶ ὡς ἠλεκτρισμένοι

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἐσχίσθησαν οἱ τάφοι
κ' ἐξέμεσαν σκιάς.

—

Εἰς κρότον πυροβόλων,
εἰς στεναγμοὺς τῆς φρίκης,
εἰς πυρπολήσεις στόλων
καὶ εἰς παιᾶνας νίκης
ἐξύπνησ' ἡ Ἑλλάς·
ἀφῆκε τὰς κοιλάδας
ἡ φοβισμένη Χάρις,
καὶ εἰς τὰς πεδιάδας
ἐθέριζεν ὁ Ἄρης
γενναίων κεφαλάς.

—

Σ τῆς Θράκης τὸ περιάλι,
ς τὰ δένδρα, ς τὰ νερά του,
ποῦ εἶχες γλυκοψάλει,
ὀλέθρου καὶ θανάτου
ἐφύσησε πνοή·
μαράθηκαν τὰ φύλλα
κ' ἡ λάμψις τῆς ἡμέρας,
καὶ ἄγρια μαυρίλλα
ἐχύθ' εἰς τοὺς ἀέρας,
καὶ ἔσβυσ' ἡ ζωή.

—

Τότ' ἔφυγες εἰς δάση,
ς ἐρημωμένα μέρη,
κ' ἐπρόσμενες νὰ φθάσῃ
τὸ νέον καλοκαίρι
γιὰ νὰ μεταφανῇς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τῶν φίλων σου τὰ πάθη
πολλοὺς ἐθρήνεις χρόνους,
καὶ εἶχες ἀπομάθει
νὰ λαρυγκίζῃς τόνους
μελῳδικῆς φωνῆς.

—

Μὰ νὰ ποῦ ἀνθοφόρα
ἡ ἄνοιξις γυρίζει·
ἡ μάγισσα Πανδώρα
τοὺς λόφους μας στολίζει
μὲ τάπητας χλωρούς.
Ὤ! ἔλα! Μὲ κιθάραις,
ὁποῦ μὲ ῥόδα στέφουν,
ἡ Μοῦσαις καὶ ἡ Χάρες
νὰ, πάλιν ἐπιστρέφουν
κ' ἀρχίζουν τοὺς χορούς.

—

Κυλᾷ ἡ Ἱπποκρήνη
καὶ πάλιν μελῳδίας,
κ' εἰς τὴν Ἑλλάδα χύνει
ποιήσεως πλουσίας
τὸν ἐνθουσιασμόν.
Ν' ἀρχίσῃς σὲ ζητοῦμεν
τῆς λύρας σου τὸν ἦχον·
μ' εὐλάβειαν θ' ἀκοῦμεν
κάθε χρυσόν σου στίχον
ὡς τῶν Μουσῶν χρησμόν.

—

Ἡ πολιά σου κόμη
ἂς στολισθῇ μὲ ῥόδα,

καὶ ῥύθμισε ἀκόμη
νεάζοντα τὸν πόδα
εἰς εὔθυμον χορόν.
Ἐνέπνεεν ὁ ἔρως
τὸν ποιητὴν τῆς Τέου·
κ᾽ ἐκεῖνος ἦτον γέρος,
πλὴν φρένας εἶχε νέου,
καὶ γῆρας ἀνθηρόν.

—

Ὦ! νέος πάλιν γίνε,
μὲ τὴν Ἑλλάδα νέος·
κιθάριζε καὶ πίνε
χωρὶς μερίμνας, ἕως
τοῦ τέλους τοῦ γραπτοῦ.
Εἰς τὴν ἐλευθερίαν
ὡς ἡ Ἑλλὰς βαπτίσου,
κ᾽ ὡς Φοίνιξ ἀπ᾽ τὴν κρύαν
σποδὸν ἀναγεννήσου,
καὶ ψάλλε ὡς προτοῦ.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΤΗ ΠΟΙΗΤΡΙΑ

ΚΥΡΙΑ ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ

ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΠΑΛΛΗ

Ἐχθρῶν αἷμα ποτισθεῖσα εἰς τυραννοκτόνον πάλην,
εἰς ἐλευθερίας φλόγας ἡ Πατρίς μας ἐθερμάνθη,
κ' εἰς τὰ γόνιμα ἐδάφη νὰ βλαστάνουν βλέπει πάλιν
πάς ἀρχαϊκάς της δάφνας καὶ τ' ἀμάραντά της ἄνθη.
Πλὴν καὶ ἄσματα ποθοῦσα παρνασσίδος ἀηδόνος,
καὶ τὰς Μούσας της, ἃς εἶχεν ὁ ζυγὸς κατασιγάσει,
πέτα, πέτα, σοὶ φωνάζει, ὦ πτηνὸν τοῦ Ἑλικῶνος,
καὶ τὴν φωλεάν σου πλέξον εἰς τὰ πάτριά σου δάση.

—

Ἡ ἐλευθερία ὅταν ἐγκατέλιπε θρηνοῦσα
τὰ πεδία τοῦ Εὐρώτου καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν Πνύκα,
εἰς τὴν γῆν τῆς Αὐσωνίας ἠκολούθησας, ὦ Μοῦσα,
τὴν Θεὰν ἥτις τὸν κόσμον ἐξημερώνιζε κ' ἐνίκα.
Πλὴν ἀπέθανον οἱ Βροῦτοι, καὶ τὴν γῆν τοῦ Μαραθῶνος
ἡ ἐλευθερία πάλιν ἐπιστρέφει νὰ δοξάσῃ.
Πέταξον καὶ σὺ κατόπιν, ὦ πτηνὸν τοῦ Ἑλικῶνος,
καὶ τὴν φωλεάν σου πλέξον εἰς τὰ πάτριά σου δάση.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἂν τὰ ἔθνη τὴν Ἑλλάδα εὐφυίας εἶπον χήραν,
τὴν ἀρχαίαν ποίησίν της δεῖξον πάλιν ἀναζῶσαν·
θραῦσον τὰς χορδὰς τὰς ξένας, κ' ἔντειν' Ἑλληνίδα λύραν,
ᾄδουσα μὲ τοῦ Πινδάρου καὶ μὲ τῆς Σαπφοῦς τὴν γλῶσσαν.
Τῆς ποιήσεως τὰ ἄνθη, ἃ συνέλεξας ἀφθόνως
εἰς τὴν χώραν ἣν δοξάζουν οἱ Βιργίλιοι κ' οἱ Τάσσοι,
φέρε τα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὦ πτηνὸν τοῦ Ἑλικῶνος,
καὶ τὴν φωλεάν σου πλέξον εἰς τὰ πάτριά σου δάση.

ΤΟΙΣ ΝΕΟΙΣ ΠΟΙΗΤΑΙΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
(25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1845)

Σεῖς, ὅσοι ἀναβαίνετε τοῦ Παρνασσοῦ τὴν τρίβον,
ἂν μυκτηρίζῃ ἀσεβῶς τὸν ὁδηγόν σας Φοῖβον
ψυχρὰ Ζωίλων οἴησις,
θαῤῥεῖτε! Εἰς τὸν βόρβορον τ' ἀκάθαρτα ζοῦν ἑρπετὰ,
ἀλλ' ὑψηλὰ εἰς κορυφὰς καὶ εἰς τὰ σύννεφα πετᾷ
ἡ ἐμπνευσμένη ποίησις.

—

Μὴ, ἀπογνόντες, παύσητε τὰ μέλη τοῦ αὐλοῦ σας,
μηδὲ ῥιψάσπιδες δειλοὶ, προδίδοντες τὰς Μούσας,
εἰς τὸν Κερδῷον θύετε.
Ἂν δὲ ἡ κόμη σας ποθῇ ἀρχαίαν δάφνην νικητῶν,
σεμνὴν τὴν λύραν κρούετε, κ' εἰς τὸν δημώδη συρφετὸν
τὴν μοῦσαν μὴ κυλίετε.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀπὸ Ῥοδόπης, Παρνασσοῦ, καὶ Αἵμου, κ' Ἑλικῶνος,
ἠκούσθη πάλιν ἀντηχῶν ἐνθουσιώδης τόνος,
καὶ νέον ᾆσμα αἴρεται.
Προωρισμένου μέλλοντος οἱ ὕμνοι σας οἱ ἐμμελεῖς
γλυκεῖς εἰσὶ προάγγελοι. Τῆς νέας μας Ἀνατολῆς
ὦ ἀηδόνες, χαίρετε!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Η ΠΑΤΡΙΣ ΜΟΥ

Εἰς τὴν ἀχτήν μας ἥτις στενάζει
διατί κάθησαι μακρὰς ὥρας;
Θερμὸν τὸ δάκρυ σου τί σταλάζει;
Πῶς σου τὸ βλέμμα θολὸν θαυμάζει
τὰς πολυθρέμμονας ἡμῶν χώρας;

—

—Βαρυαλγήσας τὴν γῆν σας εἶδα
νὰ κοσμῇ νόμος καὶ φιλεργία.
Ζῆτε εἰς ὄλβον καὶ εἰς ἐλπίδα
ἣν ὑποθάλπει ἐλευθερία.
Ἐδὼ δὲν ἔχω ἐγὼ πατρίδα.

—

—Καὶ ποῦ καὶ ποία εἶν' ἡ πατρίς σου;
—Εἶν' ἡ τοῦ ἔαρος ἐρωμένη,
ὁ τόπος εἶναι τοῦ παραδείσου,
ὅπου εἶν' ἄγγελοι αἱ παρθένοι,
ὅπου γελῶσι μορφαὶ Ναρχίσσου.

—

—Καὶ τ' ὄνομά της;—Τὴν γῆν ἐρώτα.
Τὸ ὄνομά της, πατρὶς ἡρώων·
δὰς ἀναδοῦσα τῆς ψυχῆς φῶτα·
δόξης καὶ φήμης ναὸς τὰ πρῶτα,
κοιλὰς δὲ ἤδη κλαυθμῶν καὶ γόων.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

—Καὶ ἡ πατρίς σου τί πάσχει;—Ὅσα
οὐδὲ προφέρει ἀνθρώπου γλῶσσα.
Γὺψ τὰ ἐντόσθια τῇ σπαράττει.
Ἡρωὶς μάχεται· πλὴν τῇ σφάττει
ἔσα της τέκνα θύματα τόσα.

—

—Τί δ' ἀγωνίζεται ἡ πατρίς σου;
—Εἰς πᾶν βουνόν της, εἰς πάντα βράχον,
δυναστῶν ἄφροντις καὶ συμμάχων,
ἀγῶνος πάλην ἦρεν ἀνίσου,
σημαίαν ἦρε τυραννομάχον.

—

—Τίνες οἱ σύμμαχοι τοῦ δυνάστου;
—Εἰσὶν ὁμόθρησκοι τῶν θυμάτων,
ἀλλὰ δημίους ἐκτελεστάς του
τοὺς μισθοῖ, φόρον παρ' αὐτῶν πράττων
καὶ συνειδήσεως καὶ αἱμάτων.

—

—Καὶ ἡ πατρίς σου εἰς τί ἐλπίζει;
—Εἰς τὸν Παντόπτην, ὅστις τὰ πλήθη,
ὅστις τὰς τύχας αὐτῶν ὁρίζει·
εἰς τοὺς βραχίονας, εἰς τὰ στήθη
ἃ ὁ ἐχθρός της χ' αὐτὴ γνωρίζει.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΤΟ ΔΕΙΠΝΟΝ ΤΩΝ ΚΛΕΦΤΩΝ

Σκοπός: Ὁ χορὸς τῶν Κυνηγῶν, τοῦ Βέβερ, Α, ἀρ. 34

Εἰς δάση κ' εἰς βράχους κ' εἰς ἄγριον σκότος,
ἐδῶ 'ποῦ δὲν φθάνει τυράννου σπαθί,
ἀφῆτε, ἂς παύσῃ τῶν ὅπλων ὁ κρότος,
καὶ δεῖπνον εἰς θάμνους χλωροὺς ἂς στρωθῇ.
Εἰς κύκλον καθίστε,
ταῖς πλώσκαις γεμίστε·
κ' ὁ δεῖπνος ἂν ἦναι λιτὸς καὶ μικρός,
ζοῦν ἄλλοι εἰς ἄλλας
τρυφὰς καὶ κραιπάλας,
πλὴν εἶναι ὁ ἄρτος τῶν δούλων πικρός.

—

Δεδέσμευτοι ὡς τῶν βουνῶν μας ἡ αὔρα,
ὁρμῶμεν, πετῶμεν ὡσὰν ἀετοί·
τὰ βλέμματα φλόγες, τὰ ὅπλα μας μαῦρα,
τὸ βῆμά μας εἶναι θανάτου βροντή.
Εἰς χεῖρας τὸ ξίφος,
γελῶμεν ἀψήφως
μ' ἀγρίων τυράννων στρατοὺς καὶ ὀργήν·
κ' εἰς δάση κ' εἰς βάτους,
κ' εἰς βράχους ἀβάτους
ξεχνῶμεν τὴν δούλην καὶ ἄνανδρον γῆν.

—

Ἀνήσυχα τρύζουν τὰ ξίφ' εἰς τὰς θήκας·
ἂς τρύζουν, θὰ ἔλθῃ κ' αὐτῶν ἡ στιγμή.
Θὰ εὕρουν ἀκόμη καὶ μάχας καὶ νίκας,
κ' εἰς αἷμα θὰ σβύσ' ἡ σκληρά των ὁρμή.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Καιρὸς ὅσον εἶναι,
τραγούδα καὶ πίνε.
Γλιστρᾷ ὁ καιρὸς, καὶ σὺ γλίστρα μαζῆ.
Εὐφραίνου ὡς νέος·
παντοῦ ὁ γενναῖος
γενναῖ' ἀποθνήσκει, γενναῖα καὶ ζῇ.

—

Ὁ δοῦλος ἐνῷ τὰ δεσμά του χρυσόνῃ,
τὴν χεῖρα δειλῶς ποῦ τὸν σφάζει φιλεῖ.
Ἡμεῖς εἰς κἀνένα δὲν κλίνομεν γόνυ,
κ' ἐμπρὸς εἰς τὰ ξίφη μας κλίνουν πολλοί.
Κιρνᾶτε, κιρνᾶτε·
ταῖς πλώσκαις γυρνᾶτε,
καὶ πίνετ' εὐθύμως καὶ μ' ἥσυχον νοῦν.
Οἱ πλέοντες οὗτοι
εἰς δόξαν καὶ πλούτη
συχνὰ μὲ χολὴν τὸ χρασὶ των κιρνοῦν.

—

Ποτὲ εἰς κἀνὲν δὲν φωλεύομεν μέρος,
ἀλλ' ὡς τὰ πετῶντα τοῦ δάσους πτηνά,
μ' ἀτάραχον φρένα τερπνῶς κ' ἐλευθέρως
πλανώμεθα ὡς ὁ καιρὸς μᾶς πλανᾷ.
Ἐκλέγομεν στρῶμα
τοῦ δάσους τὸ χῶμα,
καὶ σκέπην τοὺς κλάδους ἀγρίας δρυός·
τοῦ βράχου ἡ κρήνη
τὴν δίψαν μας σβύνει,
καὶ πρόχειρον δίδει τροφὴν ὁ Θεός.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἡ πλώσκ' ἂς γυρνᾷ! Εἰς τὸν γείτονα δότε.
Ἀστράπτουν οἱ λόφοι καὶ σείετ' ἡ γῆ.
Ὡς ἄγραν ἡμᾶς κυνηγοῦν στρατιῶται.
Ὁ πόλεμος ἦλθε καὶ ἦλθ' ἡ σφαγή.
Κ' ἂν ἔλθῃ τὸ βόλι,
κ' ἂν πέσωμεν ὅλοι,
κ' ἂν ἔσχατον πίνωμ' αὐτὸ τὸ κρασὶ,
κἀνεὶς δὲν θὰ κλαύσῃ,
κ' ἡ γῆ δὲν θὰ παύσῃ
νὰ ἔχῃ τυράννους καὶ νὰ τοὺς μισῇ.

Η ΣΑΛΠΙΓΞ

Σκοπός: Wohl auf Kameraden, auf. Ζ. 4

Ἡ σάλπιγξ μᾶς κράζ· εἶναι, φίλοι, καιρός.
Ἰδέτ' αἱ σημαῖαι πῶς πνέουν.
Τριγύρω μας στίλβει χαλκὸς φλογερὸς,
καὶ θάρρος τὰ στήθη μας καίουν.
Ἐμπρὸς ὁ νέος, ἐμπρὸς ζητεῖ,
τὴν ὁρμὴν πλὴν ἡ τάξις δεσμίαν κρατεῖ. } Δίς.

—

Ταχθῆτε εἰς στοίχους. Μὲ πόδα ταχὺν
μετρεῖτε τὸ εὔτακτον βῆμα.
Ἐμπρὸς, εἰς τὴν μάχην μ' ἀνδρείαν ψυχήν·
προσμένˆ ἡ πατρίς μας τὸ θῦμα.
Καὶ ἂν πρέπ' εἰς δεσμὰ καθείς μας νὰ ζῇ,
ἂς σπεύσωμεν ὅλ' εἰς τὸν ᾅδην μαζῇ. } Δίς.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Βραχὺς εἶν' ὁ βίος κ' ἡ δόξα μακρὰ,
κ' ἡ μοῖρα τοῦ τάφου βεβαία.
Τὰ δάκρυα εἶναι τῶν δούλων πικρὰ,
κ' ἡ δάφνη τῆς νίκης ὡραία.
Ἐμπρὸς, ἀτρόμητος ἐμπρός.
Ἢ ἔνδοξος ζῶ, ἢ πίπτω λαμπρός. } Δίς.

—

Ἡ τύχη γυρίζ' εἰς ταχὺν τροχὸν,
χαρίζει καὶ πάλιν ἁρπάζει.
Ἂν σήμερον ζῶ ἐντρυφῶν κ' εὐτυχῶν,
ὁ ἄνεμος ἔξαφν' ἀλλάζει.
Τὸν θάνατον πλὴν ἐὰν δὲν ψηφᾷς,
μὴ φοβοῦ τοῦ ἀστάτου καιροῦ τὰς στροφάς. } Δίς.

—

Τὸ ξίφος ἐχθρῶν νὰ θερίζῃ σωροὺς,
ὡς ῥύαξ νὰ τρέχῃ τὸ αἷμα,
καπνοὺς νὰ ξερνᾷ ὁ χαλκὸς φλογεροὺς,
τοῦ νέου ν' ἀνάπτῃ τὸ βλέμμα,
φωναὶ καὶ πληγαὶ καὶ βρονταὶ καὶ βοὴ,
πατριῶται ἰδοὺ ἡ λαμπρὰ ζωή. } Δίς.

—

Μὴ φοβῆσθε τὸν κρότον τῆς μάχης κἀνείς.
Τοῦ γενναίου, ἡ τόλμ' εἶναι θώραξ.
Ἴσως κείμεθ' ἀπόψε νεκροὶ καὶ πρηνεῖς,
καὶ τὰ σπλάγχνα μας τρώγῃ ὁ κόραξ.
Πλὴν ἀκόμη αὐτήν μας τὴν χεῖρα νεκρὰν
ὁ ἐχθρὸς ὅταν βλέπῃ, θὰ φεύγῃ μακράν. } Δίς.

—

Προσοχὴ πλὴν, ἡ σάλπιγξ καὶ πάλιν ἠχεῖ.
Ἀσπασθῆτε τὴν κόρην ποῦ κλαίει.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τοὺς χρυσοῦς της δεσμοὺς ἂς συντρίψ' ἡ ψυχή.
Κυματοῦν αἱ σημαῖαι, γενναῖοι!
Τώρα ἔσχατον δότε γλυκὺν ἀσπασμόν.
Ἡ πατρὶς σᾶς ζητεῖ τὸν δεινὸν χωρισμόν. } Δίς.

—

Οἱ λόχοι προβαίνουν, ἡ μάχη βροντᾷ,
ἡ σφαῖρα εἰς φλόγας σφυρίζει.
Ἡ νίκη ἐμπρός μας, τὴν βλέπω, πετᾷ,
κ' ἡ φήμη τὰ σύννεφα σχίζει.
Ἐμπρός! καὶ ἂν ὅλοι σφαγῶμεν μαζῆ,
ὅστις πέσῃ λαμπρῶς μετὰ θάνατον ζῇ. } Δίς.

ΕΜΒΑΤΗΡΙΟΣ

Μελῳδ. Τοῦ βουνοῦ τὰ παλικάρια

I

Κεραυνοὶ ἀστραπηφόροι,
ἄνδρες ἄτρομ' εἰς τὰ ὄρη
ζητοῦν νίκην, ζητοῦν μάχην,
καὶ εἰς ῥάχιν ἀπὸ ῥάχιν
πλανοῦν φόνον καὶ φθοράν.
Κρατοῦν δίστομον ῥομφαίαν
εἰς τὴν μίαν, κοπτερὰν,
κ' εἰς τὴν ἄλλην, τὴν σημαίαν
τοῦ Σταυροῦ τὴν ἱεράν.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Νὰ, μᾶς ζώνει τῆς μάχης ὁ γύρος!
Πατριῶται, θαῤῥεῖτε, χ' ἐμπρός!
Ὅστις πέσῃ, ἀθάνατος ἥρως!
Ὅστις ζήσῃ, εὐδαίμων! λαμπρός!

—

Εἰς πεσόντας σωροὺς τῶν τυράννων
ὁ ἐλεύθερος Ἕλλην πατεῖ,
καὶ εἰς ἤχους βροντῶν καὶ παιάνων
τῆς Ἑλλάδος ἡ δόξα κροτεῖ.

—

Ὄμμ' ἀδούλωτον ὑψοῦσι
οἱ σωθέντες, εἰς Θεὸν,
χ' οἱ λαοὶ χειροκροτοῦσι
τὸν ἐλεύθερον λαόν.

—

Ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας
τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους
βλέπω πῦρ, ἀκούω σφαίρας,
βλέπω σειομένους τάφους,
καὶ τοὺς σχίζει ὁ σεισμός·
εἰς τῶν μαχητῶν τὰ στήθη
μαγικὸς ἠχεῖ χρησμὸς,
καὶ συνδέ' εἰς ἓν τὰ πλήθη
ἀδιάῤῥηκτος δεσμός.

—

Δὲν φοβοῦνται τὰ βάρβαρα στίφη
οἱ γενναῖοι τῆς δόξης υἱοί.
Ἡ πατρὶς ἁγιάζει τὰ ξίφη,
καὶ ὁ θάνατος εἶναι ζωή.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὁδηγεῖ τὸν στρατὸν τῶν Ἑλλήνων
εἰς τὰ σύννεφα λάμπων Σταυρὸς,
κ᾽ εἰς τὴν νίκην ἐν μέσῳ κινδύνων
προχωρεῖ ὁ ἀνδρεῖος χορός.

—

Ὄμμ᾽ ἀδούλωτον ὑψοῦσι
οἱ σωθέντες, εἰς Θεὸν,
κ᾽ οἱ λαοὶ χειροκροτοῦσι
τὸν ἐλεύθερον λαόν.

ΥΜΝΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΣ

Τὴν Ἑλλάδ᾽ ἁγνισθεῖσαν εἰς αἷμα,
ἡρωΐδ᾽ ἀθανάτων ἀγώνων,
ὁ Θεὸς εἶδε μ᾽ ἵλεων βλέμμα,
κ᾽ εἰς τὴν κόμην της ἔθηκε στέμμα,
καὶ ἀνάσσης τῇ ἔδωκε θρόνον.

—

Εἰς αὐτὸν εὐλαβῶς πᾶς ὑπήκει·
ἐξ αὐτοῦ ἰσχὺς πᾶσα, πᾶν κράτος.
Ἔρεισμά του ὁ νόμος κ᾽ ἡ δίκη,
κ᾽ ἐπ᾽ αὐτοῦ δαφνηφόρος ἡ νίκη
τὰ πτερά της κινεῖ ἀοράτως.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τῆς πατρίδος πιστοὶ δορυφόροι,
ἀρνηθῆτε τὴν ἔριν, ἀνδρεῖοι,
συνταττόμενοι δόρυ πρὸς δόρυ.
Καταστρέφει τοῦ ᾅδου ἡ κόρη,
κ᾽ ἡ δμόνοια σώζει κ᾽ ἱδρύει.

—

Πάντες πέριξ τοῦ θρόνου ταχθῆτε,
ὅστις φύλαξ τοῦ ἔθνους ἐστήθη,
καὶ αὐτὸν μὲ τὰ στήθη φρουρῆτε,
ὡς οἱ πάλαι τῆς Σπάρτης πολῖται
ἀντὶ τείχους προέταττον στήθη.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΣ

Μελῳδ. Dezède (Je suis Lindor), B, ἁρ. 37

Εἰς Σὲ τὸ πᾶν ὑποκλινὲς ὑπήκει·
ὁ μέγας εἶ Θεὸς ὁ κραταιός.
Σὲ προσκυνεῖ εὐγνωμονῶν λαός.
Ἡ δόξα Σὴ, καὶ Σὴ, Θεὲ, ἡ νίκη.

—

Τὸ ἀπεχθὲς τῆς τυραννίας τέρας
τὸ αἷμ᾽ αὐτὸ μ᾽ ἐῤῥόφα τῶν φλεβῶν.
Ἠγέρθης Σὺ κατὰ τῶν ἀσεβῶν,
καὶ μ᾽ ἔσωσας ἐκ στόματος μαχαίρας.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Κλίνω πρηνὲς θερμῆς λατρείας γόνυ.
Σὺ μεθ' ἡμῶν· τίς ἔσται καθ' ἡμῶν;
Τοῦ Γολιὰθ τὸν ἄγριον θυμὸν
ποιμενικὴ κατέβαλε σφενδόνη.

—

Δάση πλωτὰ ἐπῆλθον, πυκνοὶ στόλοι,
καὶ μελανοὶ τῆς Ἀφρικῆς στρατοί.
Ἀλλὰ φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ κροτεῖ,
καὶ ὡς σκιὰ ἀντιπαρῆλθον ὅλοι.

—

Ὁ κόσμος Σὸς, καὶ Σῶν θαυμάτων γέμει.
Οἱ οὐρανοὶ Σ' αἰνοῦσι καὶ ἡ γῆ.
Ὁ εὐσεβὴς Σὲ εἶδε κ' εὐλογεῖ,
ὁ πονηρὸς Σὲ ἤκουσε καὶ τρέμει.

—

Καθὼς ἡ φλὸξ τοῦ θυσιαστηρίου,
διακαὴς ἡ προσευχή μου πετᾶ.
Ὁ λυτρωθεὶς Σὲ ψάλλει, λυτρωτά!
Εὐλογητὸν τὸ κράτος τοῦ Κυρίου!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΩΔΗ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ Θ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΟΥ

Ἐγράφη τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας του.

Τὸ ἀδδηφάγον δρέπανον τοῦ ἀκαμάτου θεριστοῦ
φερόμενον ῥαγδαῖον
καὶ σὲ τὴν δρῦν κατέῤῥιψεν, ὦ στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ,
ὦ πρῶτε τῶν γενναίων.

—

Ὀπίσω τοῦ φερέτρου σου πυκνὸς ὠθεῖται ὁ λαὸς
εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ πένθους,
ὡς ὅτε τὸν μυρίανδρον στρατὸν ὡδήγεις εὐκλεῶς,
καὶ σ' ἠκολούθει ἔνθους.

—

Σὲ θάπτουσιν. Αὐτομυεῖς τὰς δάφνας θὰ βλαστήσ' ἡ γῆ
εἰς ἣν θενὰ καθεύδῃς,
κ' ἡ πύλ' ἡ ἀκτινοστεφὴς τῶν οὐρανῶν θὰ σ' ἀνοιγῇ·
πλὴν πρόσμενε, μὴ σπεύδῃς.

—

Εἰς τῆς αἰωνιότητος τὸ μέλαν χεῖλος καθεσθεὶς,
εἰς τὸν οὐδὸν τοῦ τάφου,
ὀλίγας βράδυνον στιγμὰς πρὶν εἰς τὸ σκότος βυθισθῇς,
καὶ πρὸς τὸν βίον στράφου.

—

Ῥίψ' ἔσχατον, ὡς δύουσαν ἀκτῖνα, βλέμμα σου μακρὸν
ἐπὶ τὸ στάδιόν σου.
Κομπάζων δεῖξον ἐπὶ γῆς εἰς τὴν χορείαν τῶν νεκρῶν
τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν σου.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Καλύπτει τὴν πατρίδα σου αἰὼν νυκτὸς χειμερινῆς
καὶ σάβανον χιόνων.
Ὅπου αἱ Μοῦσ' ἐχόρευον φρικταὶ ὠρύοντ' ἐριννῦς,
πῦρ πνέουσαι καὶ φόνον.

—

Τὸ πᾶν σφαγὴ κ' ἐρήμωσις· ἀγρίως ἐπ' αὐτῆς λυσσᾷ
ὁ δαίμων τοῦ θανάτου,
κ' ἐβλάστησεν εἰς τὰς ὁδοὺς κ' εἰς τὰ τεμένη τὰ χρυσᾶ
ἡ ἄκανθα τῆς βάτου.

—

Τῆς τέχνης τὰ θαυμάσια ποδοτυπὴς κονιορτὸς
καὶ ἄμορφ' εἰσὶ λίθοι,
κ' ἐκάλυψεν ἀπέραντον σκότος τὴν χώραν τοῦ φωτὸς,
τὴν γῆν τῆς δόξης λήθη.

—

Ἀπηλπισμένοι, σύροντες τὰ σίδηρά των τ' ἀχλεῆ
μετ' ὀδυρμῶν καὶ γόων,
εἰς μυχοὺς ἄντρων καὶ δασῶν φεύγουσι τρέμοντες υἱοὶ
τῶν παλαιῶν ἡρώων.

—

Ὑπὲρ τὴν δούλην ὅμως γῆν ἔλαμπον ἄκραι κορυφῶν,
ὡς φάρ' ὑπὲρ τὸν πόντον.
Ἐκεῖθεν, νυκτοφύλακες τοῦ ἔθνους, ὡς βαρὺς τυφὼν
τὰ ὅπλα σας ἐβρόντων.

—

Ἐκεῖ ἀστερογείτονα ἠγείρετε τὴν κεφαλὴν
ἐπὶ τῆς τρικυμίας,
κ' ἐπεριμένετ' ἕως οὗ χρυσώσῃ τὴν Ἀνατολὴν
ἀκτὶς ἐλευθερίας.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ναὶ, δὲν ἐψεύσθ' ἡ πρόῤῥησις τῶν εὐγενῶν σας καρδιῶν.
Ἡ ὥρα ὡς ἐπέστη,
σιδηροφόρος ἡ Ἑλλὰς καὶ βλέπουσα πρὸς τὸν Θεὸν,
εἰς τὴν ζωὴν ἀνέστη.

—

Ἀνέστη, ἀλλ' εἰς τὰς ὀφρῦς καὶ εἰς τὰς ῥάχεις τῶν βουνῶν
στρατὸς προκύπτει μέλας,
πῦρ καὶ βροντὰς ἐρεύγεται, ὡς μέγα νέφος σκοτεινὸν,
ἐγκυμονοῦν θυέλλας.

—

Ἰδοὺ ὀγκώδη φρούρια ἐπὶ τὰ νῶτα τὰ στιλπνὰ
κινοῦνται τῆς θαλάσσης,
καὶ κεραυνὸς ῥηγνύμενος ἐκ τῶν πλευρῶν των, ἐξυπνᾷ
τὰς ἀγχόνας ἐκτάσεις.

—

Ἠέμπ' ἡ Ἀσί' ἀρπυίας της, καὶ τῆς Αἰγύπτου πέμπ' ἡ γῆ
τὰ μέλανά της στίφη.
Ἑλλὰς, σὲ κατακλύζουσι, καὶ σείουσιν αἱμοσταγῆ
τ' ἀκόρεστά των ξίφη.

—

Καταπατεῖ ἀγέρωχος τὴν κεφαλήν σου ὁ Σπαῆς
ὑβρίζων σε ἀψήφως.
Ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ σβεσθῇς ἀπὸ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς
κ' ἐῤῥίφθη σου ἡ ψῆφος;

—

Λοιπὸν ὁ εἰς ἀνάστασιν ἐξανοιγείς σου ὀφθαλμὸς
ἐσβέσθη κατοδύνως,
καὶ τῆς ἐλευθερίας σου ἦν ὁ καλλίνικος ψαλμὸς
τοῦ τάφου σου ὁ θρῆνος;

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Οὐχί, δὲν θνήσκει ἡ Ἑλλὰς, οὐδ' ἔφθασε τοῦ εὐκλεοῦς
σταδίου της τὸ τέρμα.
Θὰ ζήσῃ ἔτι, σπείρουσα πολύκαρπον εἰς τοὺς λαοὺς
μεγαλουργίας σπέρμα.

—

Ὁ οὐρανός της ἤστραψεν εἰς δύσιν ἐξ ἀνατολῶν,
κ' ἡ γῆ της ἐθερμάνθη,
κ' ἐβλάστησαν αὐτόματοι αἱ δάφναι τῶν Θερμοπυλῶν,
τοῦ Μαραθῶνος τ' ἄνθη.

—

Καὶ σὺ, ὡς εἶδες φρίττουσαν τὴν γῆν, θολὸν τὸν οὐρανὸν,
ἐξ ὀρεινῶν σπηλαίων
προῆλθες ὠρυόμενος, πυκνὴν τὴν χαίτην σου κινῶν,
τῆς Ἀρκαδίας λέων!

—

Καὶ ὡς ὁ ποὺς σου ἔπληξε τοῦ Ταϋγέτου τὰ πλευρὰ,
τοὺς βράχους τοῦ Μαινάλου,
πολεμικὴ ἐβλάστησε φυλὴ, ἐργάτις τολμηρὰ
τοῦ ἔργου τοῦ μεγάλου.

—

Ποῦ ἐκοιμᾶσθε, ἔνδοξοι τοῦ Μαραθῶνος θερισταὶ
καὶ Σαλαμινομάχοι;
Πάλιν λαμπροὺς σᾶς φέρουσιν αἱ θάλασσ' αἱ ἐξακουσταὶ
κ' οἱ τροπαιοῦχοι βράχοι.

—

Τὸ Λύκαιον, τὸν Ὄλυμπον, τὴν Ἴδην καὶ τὸν Παρνασσὸν
κατέρχεσθε ξιφήρεις,
καὶ σχίζετε πλησίστιοι τὴν ἔκτασιν τῶν θαλασσῶν
εἰς φλογερὰς τριήρεις.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Αὐτοὶ οἱ διαπράξαντες εἰσὶ, πατρίς μου, νὰ στεφῇς
βασίλισσ' ἀντὶ δούλης,
Κολοκοτρώνης-Ἄρατος, καὶ τοῦ Αἰγαίου ὁ δελφὶς
Θεμιστοκλῆς-Μιαούλης.

—

Κ' οἱ ἄλλ' οἱ λεοντόθυμοι τυραννοφάγοι, μιμηταὶ
τῶν ἔργων τῶν προγόνων,
χρισθέντες πρωτομάρτυρες, ἀποδυθέντες ἀθληταὶ
περικλεῶν ἀγώνων.

—

Ὦ τῶν ἀγώνων τῶν λαμπρῶν! Περιεκάθησεν ἡ γῆ
καὶ βλέπει μετὰ θάμβους,
καὶ ὁ Θεὸς ἐπένευσεν ἐκ τῶν ἀστέρων, κ' εὐλογεῖ
τοὺς εὐγενεῖς θριάμβους.

—

Τὰ ὅπλα τὰ γυμνούμενα ὑπὲρ πατρίδος καὶ Χριστοῦ
ἐκεῖθεν ἁγιάζει,
κ' ἐκεῖ, εἰς φῶς τὸ ἄδυτον, τὴν ἀποπτᾶσαν τοῦ πιστοῦ
ψυχὴν ἀναβιβάζει.

—

Τὸ ἔθνος πᾶν ἀνάστατον· μάχιμος βαίνει ὁ ποιμὴν,
ὁ γεωργὸς ὁπλίτης·
πῦρ ἡ Ἑλλὰς ἐρεύγεται, πῦρ πᾶς της κόλπος, πᾶς λιμὴν,
πῦρ πᾶσα κορυφή της.

—

Εἰς νίκην ἢ εἰς θάνατον ὁρμῶσ' οἱ νέοι τολμηρῶς
μετὰ τῶν πρεσβυτέρων,
καὶ πάντων πρώτιστος ὁρμᾷς, σὺ, ὁ τὴν ῥώμην νεαρὸς,
σὺ, ὁ τὰς φρένας γέρων.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τῆς περικεφαλαίας σου ὁ λόφος ἐπὶ τῶν μαχῶν[1]
ἠκτινοβόλει νεύων,
ὡς ἄγριον μετέωρον, εἰς θαλασσίων ταραχῶν
τοὺς σάλους προεδρεῦον.

—

Καὶ ὅπου σφαῖρ' ἐσύριζον, ὅπου συγκρούσεις ὁπλιτῶν,
ὅπου κρουνοὶ αἱμάτων,
ὡς κεραυνὸς ἐνέσκηπτες, σπάθην ἀστράπτουσαν κρατῶν,
πατῶν σωροὺς πτωμάτων.

—

Ὅταν τὴν γῆν τοῦ Πέλοπος κατακαλύπτων τὴν καλὴν,
λυμαίνηται ὁ Λίβυς,
σῶμα πρὸς σῶμα πολεμεῖς τὸ τέρας, καὶ τὴν κεφαλὴν
τὴν μαύρην του συντρίβεις.

—

Καὶ ὅταν καταπαύσαι τῆς μάχης, καὶ τῶν θυσιῶν
τὴν σπάθην ἀποθέτῃς,
μετὰ προὐχόντων κάθησαι καὶ κοσμητόρων τῶν λαῶν,
βαθύνους νομοθέτης.

—

Διότι διασχίσασα διὰ πολέμων ἡ Ἑλλὰς
τὸν εὐγενῆ της δρόμον,
ἀγρίας δὲν ὡρέγετο ἐλευθερίας, κ' εἰς βουλὰς
καθυπεβλήθη νόμων.

—

Τὰ ἔθνη ἐκπληττόμενα ἐὰν τὴν εἶδον νὰ νικᾷ
ὡς ἄλλοτε ἐνίκα,

[1] Ὡς γνωστὸν, ὁ Κολοκοτρώνης εἶχε παραδεχθῇ ὡς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τὴν ἀρχαίαν περικεφαλαίαν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἐῤῥίγησαν ὡς ἤκουσαν κηρύττουσαν ἀρχαϊκὰ
ψηφίσματα τὴν Πνύκα.

—

Ἀλλ' ἤδη ἀναπαύθητι, ἀφεὶς, γενναῖε παλαιστὰ,
τὴν σπάθην κοιμωμένην.
Εἰς τὴν πατρίδ' αὐτόνομον κατέθεντο τὰ σὰ ὅστᾶ,
εἰς γῆν εὐνομουμένην.

—

Ἐκεῖ ὅπου τὸ στάδιον τῶν ἔργων σου ἀπολιπὼν
κατάκεισαι ὑπνώττων,
ἃς προσπετῶσιν ὄνειροι, δεικνύοντές σοι τὸν καρπὸν
τῶν τόσων σου ἱδρώτων.

Τὴν νύκτ' ἃς περιίπτανται τὸν λίθον ὅπου θὰ ταφῇς
αἱ νίκ' αἱ εὔκλεείς σου,
καὶ ἃς σοὶ ἐπιφαίνηται ἐν μέσῳ τῶν φωτοστεφῶν
κ' εὐγνώμων ἡ πατρίς σου.

—

Ἰδὲ ἡ ἀρειμάνειος, ἰδὲ ἡ εὐγενὴς εἰκὼν,
ἰδὲ τὸ φλέγον βλέμμα.
Κρατεῖ ῥομφαίαν καὶ Σταυρὸν, κ' ἐμπρέπει εἰς βασιλικὸν
ἡ κεφαλή της στέμμα.

—

Τὰ ἔθνη ἀγαλλόμενα, τοῦ παγκοσμίου θαυμασμοῦ
τῇ φέρουσι τὸν φόρον,
καὶ χαίρουσ' ἀπογεύεται τῶν θείων τοῦ πολιτισμοῦ
ἀνεκτιμήτων δώρων.

—

Τὸν Ἑλικῶν' ἀκούσασα ἐλεύθερον, τὸν Παρνασσὸν,
τ' ἀρχαῖά της χωρία,

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

μετὰ παιάνων καὶ χορῶν ἐπέστρεψε κ' ἡ τῶν Μουσῶν
φυγόπατρις χορεία.

—

Ἐπὶ τοῦ θρόνου ἵδρυται, ἐπὶ ἐδάφους στερεοῦ,
τοῦ ἔθνους σου ἡ τύχη.
Μὴ σὲ φοβῇ τὸ μέλλον του. Εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Θεοῦ
κοιμοῦ, μὴ ἀνησύχει.

—

Ἐν ᾧ πλὴν ἀναπαύεσαι, ἀνίσως αἴφνης τὴν φωνὴν
ἀκούσῃς τῶν σαλπίγγων,
ἀπόσεισον τὸν ὕπνον σου, κ' ἐλθὲ ῥομφαίαν φωτεινὴν
εἰς τὴν παλάμην σφίγγων.

—

Στρατάρχης των ἀόρατος, τὸ βῆμα τῶν ἡρωϊκῶν
ὁδήγησον ταγμάτων,
πρὸς τὸ μοιραῖον τέρμα των διὰ θριάμβων καὶ νικῶν
τὸν δρόμον των γλυκάνων.

—

Τοιοῦτον ἀπευθύνω σοι τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν
ἀνυποκρίτου γλώσσης,
διὰ δακρύου ἀφανοῦς τὸν λευκὸν λίθον σου κοσμῶν,
καὶ δι' ᾠδῆς σιγώσης·

—

καθότι πρὸς ἐπίδειξιν καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἀντηχῶν
ὁ ὕμνος δὲν ἐγράφη,
ἀλλ' ὅπως τὸν ἀκούσωσι τὰ θύματα λαμπρῶν μαχῶν
καὶ οἱ βωβοί των τάφοι.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΟΥ

Εἰς τὴν ἀνεμοζάλη
᾽ποῦ δέρνει τὸ βουνὸ
᾽ς τὸ ἔρημο περγιάλι
μονάχη τί θρηνῶ;

—

᾽Σὰν ἀνοιγμένο μνῆμα
ὁ κόσμος σιωπᾷ,
καὶ σκοτεινὸν τὸ κῦμα
᾽ς τὴν ἀμμουδιὰ κτυπᾷ.

—

Προγῶλες μὲ γαιρέτοῦσαν
οἱ βράχοι ζωντανοί·
τὰ δάση ἀντηχοῦσαν
παλληκαριῶν φωνή.

—

Ἤρα ἐκεῖ ᾽ς τὴ ῥάχι
ποῦ καταχνιὰ περνᾷ
μεσάνυκτα μονάχοι
᾽καθήμεθα συχνά.

—

Ὅπου ἀσπρίζουν χιόνια
κ᾽ ὁ ἀετὸς πετᾷ,
γιὰ ᾽μᾶς ἡμέραις, χρόνια,
περνοῦσαν πτερωτά.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Σταυραετὲ, ᾽ς τὴν πέτρα
ποῦ κάθεσαι σκυφτὸς,
τοὺς βράχους γύρω μέτρα,
καὶ ᾽πὲ ποῦ εἶν᾽ αὐτός;

—

᾽Σ τοὺς ἴσκιους ἂν χορεύῃ
νὰ τρέξω νὰ τὸν διῶ,
᾽ς τὸν τάφον ἂν κατέβῃ,
νὰ πάμ᾽ ὁμοῦ κ᾽ οἱ δυώ.

—

Θηρίον τοῦ πολέμου,
φρικτὸς εἰς τοὺς κακοὺς,
ποῦ εἶσαι, φίλτατό μου,
ποῦ εἶσαι; Δὲν μ᾽ ἀκοῦς;

—

᾽Σ τὸ στῆθός σου ἐπάνου
στηρίζουμουν θερμόν,
καθὼς χισσὸς, πλατάνου
τυλίγει τὸν κορμόν.

—

Γαυγίζετε; Σιωπᾶτε
χειμῶνες τῶν βουνῶν.
Ἴσως γλυκοκοιμᾶται
᾽ς τῶν ἄστρων τὸν φανόν.

—

Κοπάδια τῶν κοράκων,
περνᾶτε σιγανά·
τὸν κάτοικον τῶν λάκκων
τὸ κρόασμα ἂς ξυπνᾷ.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Κοιμᾶται, ναὶ, κοιμᾶται
᾽ς τὰ ἄγρια βαθειά.
Τουφέκια, δὲν βροντᾶτε,
δὲν λάμπετε, σπαθιά.

—

Ἔχ᾽ εἰς ξηρὸ χορτάρι
τὰ χέρια ἁπλωτὰ,
καὶ τὸ χλωμὸ φεγγάρι
τὸν νυκτοχαιρετᾷ.

—

᾽Ξύπνα, καὶ Τοῦρκοι βγαίνουν
᾽ς τ᾽ ἀντικρυνὰ βουνά·
οἱ κλέφταις σου προσμένουν,
κ᾽ ἡ σπάθη τους πεινᾷ.

—

᾽Ξύπνα, καὶ διὲ πῶς θάλλει
ἀνοίξεως στολή.
᾽Εδὼ πιστὴ ἀγκάλη
σὲ γλυκοπροσκαλεῖ.

—

᾽Ξύπνα καὶ διὲ ᾽ς τοῦ ἄμμου
τὴν ἐρημιὰ ἐδὼ
πῶς τὰ χρυσᾶ μαλλιά μου
μὲ κλάμματα μαδῶ.

—

Τί θέλεις γλυκειὰ αὖρα
καὶ μυριστὴ πετᾷς;
᾽Εδὼ ξερὰ καὶ μαῦρα
εἶν᾽ ὅσ᾽ ἂν ἀπαντᾷς.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Λές· «Ἦλθα νὰ ποτίσω
τ' ἀδρόσιστα κλαδιὰ,
παρηγοριὰ νὰ χύσω
'ς τὴ μαύρη σου καρδιά.»

—

Πέρνα, δροσάτη, πέρνα
'ς τὰ ζωντανὰ χωριά!
Ἐκεῖ τὰ μύρα κέρνα
καὶ τὴν παρηγοριά.

—

Ἐδῶ φρικτὸς 'ς τὴ φύσι
ὁ θάνατος περνᾷ.
Ὅποιον αὐτὸς θερίσῃ
ὀπίσω δὲν γυρνᾷ.

—

Τ' ἀχόρταγο δρεπάνι
καθὼς τὸν ἰσχυρὸ
ἐθέρισε, μὲ φθάνει
κ' ἐμένα 'ς τὸ πλευρό.

—

Μὲ εἶδ' ὁ διαβάτης
'ς τὰ χρόνια τ' ἀνθηρά,
ὅταν τὰ στέφανά της
μ' ἐχάριζ' ἡ χαρά.

—

Μεθαύριο τοῦ κάκου
γιὰ 'μένα θὰ 'ρωτᾷ·
τὴν πέτρ' αὐτοῦ τοῦ λάκκου
μονάχη θ' ἀπαντᾷ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ
ΤΟΥ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΟΥ

Σ' τὴν κοιλάδα περνᾷ πλῆθος,
στράτευμα πολύ.
Κάθε μάτι, κάθε στῆθος
ἀχτινοβολεῖ.

—

Αἱ ματιαῖς διψοῦν γιὰ αἷμα,
καίουν σὰν φωτιά·
δάκρυ ὅμως ἕνα βλέμμα
σβύνει τὴν ματιά.

—

Πῶς περνᾷ τὸ παλληκάρι
μελαγχολικό;
Τί πονεῖ; Ἴσως νὰ πάρῃ
πρέπ' ἰατρικό;

—

Πάσχει τώρα ἕνα χρόνο,
κλαίει, δὲν λαλεῖ.
Ἰατρικὸ 'ς αὐτὸν τὸν πόνο
δὲν τὸν ὠφελεῖ.

—

Καὶ νὰ, ἔρχετ' ἕνας νέος
μὲ μαλλιὰ ξανθά·
καὶ σὰν ἄγγελος ὡραῖος
ταῖς ψυχαῖς μεθᾷ.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

«Παλληκάρι, μὴ λυπᾶσε,
κ' εἶμαι ὁ Στρατὴς,
ἀδελφὸς, ἂν μὲ θυμᾶσε,
τῆς ἀγαπητῆς.»

—

Σὰν πιστοὶ φιλιοῦνται φίλοι
κ' ἀγαπητικοί·
ἡ καρδιαῖς πετοῦν 'ς τὰ χείλη,
καὶ φιλιοῦντ' ἐκεῖ.

—

Ἔξω τοῦ χοροῦ τῶν ἄλλων
ζοῦν οἱ δυὼ μαζῆ·
ζῇ ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον
ὅσ' ὁ ἕνας ζῇ.

—

Κ' ὅταν σάλπιγξ τοὺς φωνάξῃ
νὰ παραταχθοῦν,
μαζῆ στέκονται 'ς τὴν τάξι,
γιὰ νὰ σκοτωθοῦν.

—

Βόλια δὲν ψηφᾷ κἀνένας
ὅσῳ ζοῦν μαζῆ,
κ' ἐρωτᾷ μόνον ὁ ἕνας
ἂν ὁ ἄλλος ζῇ.

—

Πολεμοῦν 'σὰν τὰ θηρία,
εἶναι ἀστραπή.
Δὲν ὑπάρχει σωτηρία
'ς ὅποιον δὲν τραπῇ.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Καὶ ἀκόμ' ἀποροῦν ὅλοι
πῶς κτυποῦν αὐτοὶ,
ὅταν βόλι, σκληρὸ βόλι
παίρνει τὸν Στρατή.

—

Πέφτει 'σὰν τὸ κυπαρίσσι,
'σὰν μηλιὰ χλωρή.
Καὶ ὁ φίλος του νὰ ζήσῃ
'ς τὸ ἑξῆς 'μπορεῖ;

—

Νέοι εἴκοσι τὸν βάζουν
εἰς κλαδιὰ χλωρά·
τὰ τσαπράζια του τὸν βγάζουν
τὰ χρυσαργυρᾶ.

—

Παλληκάρι, στάσου, στάσου·
βλέπε ποιὸν χαιρετᾷς.
Διὲ ποιὸς κείτετ' ἔμπροστά σου·
δὲν εἶν' ὁ Στρατής.

—

Εἶν' ἐκείνη π' ἀγαποῦσες,
εἶναι ἡ Χρυσῆ.
«Ἄχ, Χρυσῆ μου, μὲ γελοῦσες!
Ἤσουν λοιπὸν σύ!

—

»Ἐγὼ εἶπα τὴν ἀλήθεια,
κόρη ποθεινή.
Μιὰ πληγὴ 'ς τὰ δύω στήθια,
μιὰ πληγὴ κοινή!»

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Καὶ 'ς τὸ ἄλογ' ἀνεβαίνει,
'ς τοὺς ἐχθροὺς γυρνᾷ·
πέφτουν πλῆθος σκοτωμένοι
ὅπου ἂν περνᾷ.

—

Ἥσυχους δὲν τοὺς ἀφίνει
μήτε 'ς τὴν φυγὴν,
ὅσον 'ποῦ 'ς τὸ χῶμα κλίνει
μὲ βαρειὰν πληγήν.

—

Νικητὴν τὸν στεφανόνουν
ὅσῳ ἀκόμη ζῇ,
καὶ τοὺς δύω τους ἑνώνουν
κἄν 'ς τὴν γῆν μαζῆ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΙΠΠΕΥΣ

'Σ τὴν μέσην τὸ σπαθί μου,
τὸ ἄλογο μαζῆ μου,
καὶ 'σὰν πουλὶ πετῶ.
'Σὰν ρίξω τὸ τουφέκι,
ἡ τύχη τί μὲ πλέκει
ποτέ μου δὲν 'ρωτῶ.

—

Ἂν τώρα θέλ' ἡ τύχη
τὸ βόλι νὰ μὲ τύχῃ,
καλά, τὸ καρτερῶ.
Ἂν αὔρι' ὅμως θέλῃ,
κἄν τώρα δὲν μὲ μέλει,
κἄν τώρα θὰ χαρῶ.

—

Αὐτὸς ἂν πολαχεύῃ,
κ' ἐκεῖνος ἂν βουλεύῃ,
κ' ὁ τρίτος τυραννῇ,
δὲν εἶν' ὁ στρατιώτης
ἢ δοῦλος ἢ δεσπότης,
κ' ἐλεύθερα φρονεῖ.

—

Ὅπου πληγαῖς καὶ πόνοι,
ὅταν βροντᾷ κανόνι,
γελῶ καὶ τραγουδῶ.
Κ' ἐπάνω 'ς τ' ἄλογό μου
τοῦ σκοτεινοῦ μας δρόμου
τὰ βάραθρα πηδῶ.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὁ κόσμος ἐδικός μου,
κ᾽ ἐγὼ εἶμαι τοῦ κόσμου,
καὶ ὡς περνᾷ περνῶ,
κ᾽ εἰς ὅλα τὰ συμβάντα
ἐμπρός μου βλέπω πάντα,
κ᾽ ὀπίσω δὲν γυρνῶ.

—

Μὴν κλαῖς, ὡραία κόρη·
ὀπίσ᾽ ἀπὸ τὰ ὄρη
ὁ δρόμος μ᾽ ὁδηγεῖ.
Παντοῦ ὡραίαις βρίσκω,
καὶ πούποτε δὲν μνήσκω.
Μεγάλη εἶν᾽ ἡ γῆ.

—

Μιὰ τουφεκιὰ σουρίζει·
ὁ Χάρος δρεπανίζει.
Βουκέφαλ᾽, ἐμπρὸς τά!
Μολύβια ὅταν βρέχῃ,
τὸ αἷμα ὅταν τρέχῃ,
ἐμπρός! ποιὸς μὲ βαστᾷ;

—

Κ᾽ ἂν ἔφθασ᾽ ἡ ἡμέρα
ποῦ θὰ σφυρίξ᾽ ἡ σφαῖρα
᾽ς τῆς μάχης τὴν βοὴν,
γελῶν καθὼς γελοῦσα,
πεθαίνων καθὼς ζοῦσα,
ἀφίνω τὴν ζωήν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Σκοπὸς τῶν Ἀγωνιστῶν, τοῦ Σχιλλέρου, Α, ἁρ. 30

Μαύρ' εἶν' ἡ νύχτα 'ς τὰ βουνὰ,
'ς τοὺς βράχους πέφτει χιόνι.
Μέσ' 'ς τ' ἄγρια 'ς τὰ σκοτεινὰ,
'ς ταῖς τραχαῖς πέτραις, 'ς τὰ στενὰ,
ὁ κλέφτης ξεσπαθόνει.

—

'Σ τὸ δεξὶ χέρι τὸ γυμνὸ
βαστᾷ ἀστροπελέκι.
Παλάτι ἔχει τὸ βουνὸ,
καὶ σκέπασμα τὸν οὐρανὸ,
κ' ἐλπίδα τὸ τουφέκι.

—

Φεύγουν οἱ τύραννοι χλωμοὶ
τὸ μαῦρό του μαχαίρι·
μ' ἱδρῶτα βρέχει τὸ ψωμί·
'ξέρει νὰ ζήσῃ μὲ τιμὴ,
καὶ νὰ πεθάνῃ 'ξέρει.

—

Τὸν κόσμ' ὁ δόλος διοικεῖ
κ' ἡ ἄδικ' εἱμαρμένη.
Τὰ πλούτη ἔχουν οἱ κακοὶ,
κ' ἐδὼ 'ς τοὺς βράχους κατοικεῖ
ἡ ἀρετὴ κρυμμένη.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Μεγάλοι ἔμποροι πωλοῦν
τὰ ἔθνη 'σὰν κοπάδια.
Τὴν γῆν προδίδουν καὶ γελοῦν.
'Εδ' ὅμως ἅρματα λαλοῦν
'ς τ' ἀπάτητα λαγκάδια.

—

Πήγαινε, φίλει τὴν ποδιὰ
'ποῦ δοῦλοι προσκυνοῦνε.
'Εδὼ 'ς τὰ πράτινα κλαδιὰ
μόν' τὸ σπαθί τους τὰ παιδιὰ
καὶ τὸν Σταυρὸν φιλοῦνε.

—

Μητέρα, κλαῖς. 'Αναγωρῶ.
Νὰ μ' εὐχηθῇς γυρεύω.
"Ενα παιδί σου σὲ στερῶ,
ὅμως νὰ ζήσω δὲν μπορῶ
ἂν ζῶ γιὰ νὰ δουλεύω.

—

Μὴν κλαῖτε, μάτια γαλανά,
φωστῆρες ποῦ ἀρέσω.
Τὸ δάκρυό σας μὲ πλανᾷ.
'Ελεύθερος ζῶ 'ς τὰ βουνά,
κ' ἐλεύθερος θὰ πέσω.

—

Βαρειά, βαρειὰ βοΐζ' ἡ γῆ.
"Ενα τουφέκι πέφτει.
Παντοῦ τρομάρα καὶ σφαγή·
ἐδὼ φυγή, ἐκεῖ πληγή.
Τὸν σκότωσαν τὸν κλέφτη.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Σύντροφοι ἄσκεποι, πεζοὶ
τὸν φέρνουν λυπημένοι,
καὶ τραγουδοῦν ὅλοι μαζῆ:
«Ἐλεύθερος ὁ κλέφτης ζῇ,
κ' ἐλεύθερος πεθαίνει.»

Η ΑΡΒΑΝΙΤΙΑ

Ἐν Ναυπλίῳ, 1832.

Ποῦ πλανώμενον μὲ φέρει τὸ φιλέρημόν μου βῆμα;
Ποία φρίκη ἱερὰ τὴν καρδίαν μου κατέχει;
Διατί εἰς τὴν ἀκτὴν κλαυθμηρὸν κτυπᾷ τὸ κῦμα,
καὶ π' ἀκήβευτα ὀστᾶ τίνος εἶναι ὁποῦ βρέχει;
Σᾶς γνωρίζω, σᾶς γνωρίζω.
Ψυχρὰ κόνις, γονατίζω
προσευχόμενος ἐμπρός σου.
Ἄμορφον κ' ἐσπαραγμένον σὲ γνωρίζω, Κωνσταντῖνε.
Κύπτουσα ἡ κεφαλή μου ἀσκεπὴς ἐμπρός σου εἶναι
εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ νότου καὶ τῆς ἑσπερίας δρόσου.
Ἀντικείμενον μελέτης καὶ μεγάλων μαθημάτων,
ψυχρὸν πτῶμα, εἰς δακρύων μῦρον ἦλθα νὰ σὲ νίψω·
πλὴν διστάζω ἂν, κηλίδα ξένων φέροντα αἱμάτων,
θὰ σὲ κλαύσω, ἢ τὸν λίθον ἐναντίον σου θὰ ῥίψω.
Ἔστω· ἂν δὲν σὲ προπέμπῃ πυροβόλων τριπλοῦς κρότος,
ἂν δὲν σὲ φρουροῦν ὁπλῖται εἰς τὰ μαῦρα ἐσταλμένοι,
ἂν τὴν ἄωρόν σου τύχην δὲν μοιρολογοῦν παρθένοι,
οὐδὲ ψάλλῃ ἱερεὺς νεκρῶν ὕμνους εἰς τὸ σκότος,

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

σὲ φυλάττω ἐγὼ μόνος, ὁ ἱέραξ τῆς ἐρήμου,
κ' εἰς τὸ πτῶμά σου ἁπλώνω τὰ κρεμάμενα πτερά μου·
διὰ τῶν ὀνύχων σκάπτω τάφον θαλασσίας ἄμμου,
καὶ σοὶ φέρει ἀσπασμὸν τελευταῖον ἡ φωνή μου.
Παρηνόμησας πεισθεὶς ἴσως εἰς ἀτόπους φήμας,
ἀλλ' ἠσθάνεσο γενναίως, ἂν ἀδίκως ἐξετίμας.
Ὕπαγε· εἰς τοῦ Θεοῦ τὰς ἀγκάλας σὲ ἀφίνω.
Ἂς σὲ κρίνῃ ὁ κριτής μας. Θνητὸς εἶμαι, δὲν σὲ κρίνω.

Κεραυνὲ, ὅταν φλογώδης εἰς τὸν πόλεμον ἐκρότεις,
χιλιάδων ὀπαδῶν σου ἔσυρες κατόπιν σμήνη.
Ἤδη πίπτεις. Παρὰ σοὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ μείνῃ
οὐδεὶς φίλος σου ἀρχαῖος καὶ οὐδεὶς συστρατιώτης.
Μαρμαρίνου κολοσσοῦ σ' ἔθλιβε τὸ ξένον βάρος,
πολλοὺς ἔβλεπες κρυφίως θέλοντας αὐτοῦ τὴν πτῶσιν,
πλὴν μὴ ἔχοντας καρδίας δύναμιν νὰ κινηθῶσιν.
Ἐρυθρίασας, ἀνέστης, τὸν ἐκρημνισας μὲ θάρρος.
Ἔθλασας τὴν γονατώδη δρῦν, ἀλλὰ καὶ σὺ ἐθλάσθης·
καὶ οὐδένα ἐδῶ βλέπω προσελθόντα ἐξ ἐκείνων
ὑφ' ὧν σὺ ἐξανεστήθης, ὑπὲρ ὧν ἐθυσιάσθης,
κ' εἰς τὸ πτῶμά σου τολμῶντα μυστικὸν νὰ σπείσῃ θρῆνον.
Μαῦροι δήμι' εἰς τοὺς δρόμους ἔσυραν τὸ λείψανόν του·
εἰς τὰς πέτρας ἐκυλίσθη τὸ δασύτριχόν του στῆθος,
καὶ ἀμφίῤῥοπον τὴν στάθμην ἔχον τῶν συμπαθειῶν του,
μετὰ φρίκης, μετ' ἐλέου ἀπηλλάττετο τὸ πλῆθος.
Ἀλλὰ σεῖς ὧν φλὸξ ὁ λόγος τῷ ἐπτέρωσε τὰς φρένας,
οἵτινες ὑποβολεῖς τοῦ τολμήματός του ἦσθε,
εἰς τὴν γῆν ἐφ' ἧς ἀρχαίας δάφνας ἔχει ἐσπαρμένας,
ἤδη, κάτωχρ' ὑπὸ φόβου, ἕνα τάφον τῷ ἀρνεῖσθε!
Ν' ἀνεγείρητε δὲν θέλω εἰς τὴν πρᾶξίν του ἡρῷα.
Αἴσθημα πλὴν ἐν αὐτῷ ἂν ἐξήψατε γενναῖον,

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ὡς ἐλέγετε, θρηνοῦσαν τὴν Ἑλλάδ' ἂν εἶδε κλαίων,
κ' εἰς τὸ στῆθός του φωνὴ τῆς πατρίδος του ἐβόα,
πεποιθὼς ἐκδικητὴς ἂν ὡπλίσθη Τιμολέων,
στήτω ἄλλοις εἰς τιμὴν λευκὸν μάρμαρον τῆς Πάρου·
οὗτος θέλει μὲν στερεῖσθαι μαυσωλείων καὶ μαρμάρου,
ἀλλ' εἰς πάσας τὰς καρδίας
τὰς παλλούσας ἐλευθέρως,
εἰς ἃς πράξεων εὐτόλμων καὶ μεγάλων πνέει ἔρως,
εἰς ἃς μῖσος ἐμποιεῖ κ' ἡ σκιὰ τῆς τυραννίας,
καὶ ἂν ᾖ κατακριτέα ἐν αὐταῖς ἡ πρᾶξις βίας,
τὸ παράτολμόν του ἔργον θαυμασμοῦ θὰ ἔχῃ μέρος.

Ἡ φωνὴ τῶν δυναστῶν ἤγειρε τὴν οἰκουμένην.
«Λαοί! εἶπον,—κ' οἱ λαοὶ προσεκύνουν ὅλοι τρόμον.
«Λαοὶ, κλίνατε εἰς γῆν τὸν ὑπόδουλόν σας ὦμον.
Ἀσπασθῆτε τὴν χλαμύδα τὴν εἰς αἷμα βεβαμμένην.
Μὴ φημίζεστε ἱδρῶτας, αἵματα ἢ ἐκδουλεύσεις,
ἢ τιμὴν κ' ἐλευθερίαν.
Εἶσθε κτῆμά μας. Κρατοῦμεν εἰς τὴν χεῖρά μας τὴν βίαν.
Λαὲ χαῦνε, ἐνθυμοῦ πῶς ἐπλάσθης νὰ δουλεύσῃς.
Ἀγωνίζου ν' ἀπολαύω, ψωμοζήτει νὰ πλουτίσω·
διὰ τὴν ἀσφάλειάν μου ποταμοὺς αἱμάτων χύνε·
ὑποπόδιόν μου ἔσο καὶ προσκύνει νὰ πατήσω,
καὶ ὡς τέλους τὸν λαιμόν σου εἰς τὴν μάχαιράν μου κλίνε.
Ἂν ἀνθίστασαι, κινοῦνται πυροβόλα μας καὶ λόχοι.
Ἡμεῖς εἴμεθα θεοὶ, καὶ σεῖς εἶσθε κτήνη.»—«Ὄχι!
Ὄχι!» κράζουν τὰ πελάγη καὶ αἱ στερεαὶ κ' αἱ νῆσοι·
«Ὄχι, ὄχι!» ἀντηχοῦν αἱ ἀγανακτοῦσαι πόλεις
κ' αἱ ψυχαὶ τῶν ἐλευθέρων καὶ τὰ πλήθη τῆς γῆς ὅλης.
«Ὄχι! Εἴμεθα θεόθεν καὶ ἐλεύθεροι καὶ ἴσοι.
Τὸν ζυγὸν ὡς ἀποσείσουν οἱ ἀδάμαστοί μας ὦμοι,

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

δὲν φοβούμεθα τυράννων μισθωτοὺς καὶ πυροβόλα.
Μία θέλησις γενναία, καὶ κατατροποῦνται ὅλα.
Τύραννον δὲν προσκυνοῦμεν. Τύραννοί μας εἶν' οἱ νόμοι.
Σᾶς ἠθέλομεν ποιμένας, κ' ἦσθε λύκοι πεινα λέοι.
Σᾶς ἐδώκαμεν εἰς χεῖρας ξίφος ὅπως ἡμᾶς σώζῃ,
ὑπ' αὐτὸ πλὴν τῆς πατρίδος τὸ γενναῖον αἷμα ῥέει,
καὶ ἀνοίγετε τὰς πύλας ἐλευθεροκτόνου πάλης.
Κάτων, μάθετε, δὲν ζῇ ὅπου τύραννος δεσπόζει,
οὐδὲ τύραννος δεσπόζει ὅπου ζῇ Μαυρομιχάλης.»

Τὴν ὀλίγην ταύτην κόνιν, ταῦτα τὰ ὀστᾶ τὰ κρύα
διωχθεῖσα προμαχῶνα εὗρεν ἡ ἐλευθερία.
Τύραννοι, ἂν καὶ ψυχρά, μὴ τῇ πιστευθῆτε· καίει.
Κεῖται ἄψυχος ἐκεῖ, ὅμως τὰς ψυχὰς ἐμπνέει.
Ὁδοιπόρε, εἰ καὶ φρίττων, ὅμως ἐπ' ὀλίγον στῆθι.
Πρὶν ἢ τὴν ἀρὰν προφέρῃς, ἔγνισον αὐτὰ τὰ στήθη,
καὶ σπινθὴρ θ' ἀνασκιρτήσῃ,
ὃν θὰ φέρῃ ὁ βορρᾶς καὶ ὁ νότος εἰς τὰ μέρη
ὅπου ἄνθρωπος βαρεῖαν ἄλυσιν δουλείας φέρει·
τὰ κατὰ τῆς τυραννίας θενὰ ζωπυρήσῃ μίση,
εἰς ἐλευθερίας πόθον τὰς ψυχὰς θεν' ἀναφλέξῃ,
καὶ ἡμέρα εἰς τὰ ἔθνη ἀναστάσεως θὰ φέξῃ.

Τῆς Ἑλλάδος τὰ βουνὰ
βλέπω καίοντα ὡς δᾷδας.
Ἐπινέμεται ἡ φλὸξ ἀκρωρείας καὶ κοιλάδας,
κ' ἐξ ἀνατολῶν εἰς δύσιν τὴν μανίαν της πλανᾷ.
Ἐκ τῶν ἄκρων τοῦ Ὀλύμπου εἰς τῆς Ὄθρυος τοὺς βράχους
λαμπρὰ σάλπιγξ ἀντηχεῖ,
ἱπταμένη, τοὺς ἀέρας περᾷ πύρινος ψυχὴ
κ' ἐξεγείρ' εἰς τὴν Ἑλλάδα σιδηρόχειρας προμάχους.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἰδοὺ βλέπω, προχωροῦσιν ἐξ ὀρέων καὶ δασῶν
καὶ λευκαίνουσι τὰς ῥάχεις,
ὅσα ἵπτανται εἰς τ᾽ ἄνθη κοῦφα σμήνη μελισσῶν
ἢ ἀκρίδες εἰς τοὺς στάχεις.
Τίς νεφέλ᾽ εἰς τὴν ὀφρὺν κάθηται τοῦ Κιθαιρῶνος;
Μὴ ἡ πολιά του ἄκρα δέρεται ὑπὸ χειμῶνος;
ἢ μὴ εἶναι αἱ σκιαὶ τῶν θυμάτων τοῦ πολέμου
εἰς τὰς πτέρυγας πετῶσαι τοῦ νυκτερινοῦ ἀνέμου;
Εἰσὶν ἄνδρες, καὶ ζωὴ σπινθηροβολεῖ ἐντός των·
ζωὴν πνέει κ᾽ ἡ καρδία καὶ ὁ μέλας ὀφθαλμός των
καὶ ἡ στιβαρά των χεὶρ καὶ τὸ βῆμα τὸ βαρύ των,
ὅμως θάνατον τὰ ὅπλα τῶν χειρῶν τῶν ἀνικήτων.
Ὦ! τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος ἀετοὶ ἠνδρειωμένοι,
εἰς πυρίτιδα, κ᾽ εἰς αἷμα πολεμίων τεθραμμένοι,
ἐκ τῶν βράχων τῶν ἁγίων Ὄσσα, Ὄλυμπος καὶ Σούλι.
Εἴσθε σεῖς· σᾶς βλέπω. Κλέπτας σᾶς ὠνόμασαν οἱ δοῦλοι,
πῶς ἐθρέψατε ἰδόντες τὰς γηλὰς καὶ τὰ πτερά σας
ἐκ τῶν σπλάγχνων τῶν τυράννων,
κλέπτας, ἐπειδὴ βασάνους δίδετε ἀντὶ βασάνων
εἰς τοὺς κλέπτας, τοὺς συλοῦντας τὰς ἐνδόξους φωλεάς σας.
Πρῶτος πάντων τίς πατεῖ
ὡς ἂν ἢ πετᾷ ἢ τρέχει;
Ξίφος εἶναι ᾽ποῦ κρατεῖ;
φλόγα εἰς τὴν χεῖρα ἔχει;
Κάλλος ἑλληνοπρεπὲς κρύπτει λέοντος ἀνδρείαν.
Ἀνεμόπους, μὴ γνωρίζων κάματον οὐδὲ δειλείαν,
ὁ ἀγέρωχός του ἵππος πνέων πῦρ καὶ πνέων θάρρος,
τὴν γῆν σκάπτων, καὶ ἀφρὸν ἀποστάζων καὶ ἱδρῶτα,
καὶ γοργούμενος, κομπάζων πρὸς τὸ εὐγενές του βάρος,
ποῖον φέρει; Τὸ κλεινὸν Μεσολόγγιον ἐρώτα,

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ ἐρώτα τοὺς βαρβάρους. Ἐκ τῆς Ἄρτης εἰς τὰς Θήβας
ἡ ἠχὼ θ' ἀποκριθῇ· «Εἶν' ὁ Γρίβας, εἶν' ὁ Γρίβας.»
Ἐν παρασκευῇ μαχίμῳ ἐμπειροπολέμων νέων,
πεζομάχων καὶ ἱππέων,
μετὰ βήματος βαρέος
ὑφ' ὃ τρέμ' ἡ γῆ καὶ τρύζει,
μετὰ βίας τοῦ βορρέως
ὅστις θραύει, ὅστις σχίζει,
ποῦ ὑπάγει; Εἰς τὸν θρόνον μὴ τὴν σπάθην νὰ ἐμπήξῃ,
μὴ τὸν νόμον ν' ἀνατρέψῃ; πίπτοντα μὴ νὰ στηρίξῃ
τὸν εἰς τὸν οὐδὸν τοῦ θρόνου προσφυέντα χαιρεκάκως;
Μὴ καὶ τὸν θαμβοῖ πορφύρα,
κ' ἐπεθύμησ' ἐξ αὐτῆς ἑαυτῷ νὰ κόψῃ ῥάκος;
Ὄχι! Προσφωνῶ τοῦ θρόνου καὶ τῶν νόμων τὸν σωτῆρα.
Τὴν ἀνδρείαν κεφαλήν, ἣν ὑπὲρ τοὺς ἄλλους αἴρει,
εὐλαβῆ κλίν' ὑπ' αὐτούς, καὶ πειθήνιος προσφέρει
εἰς τὰ δίκαια δεσμά των τὴν ἀδέσμευτόν του χεῖρα.

Παρ' αὐτὸν ὁ Ζέρβας εἶναι ὅστις τὰ βουνὰ λευκαίνει.
Τῷ παρίσταται ἡ νίκη καὶ τὸ ξίφος ἀκονίζει.
Τὴν πιστήν του παραστάτην ἅπαξ εἶχον τὴν ἰδῆ
εἰς τοῦ Πειραιῶς τὰς ὄχθας νὰ σταθῇ ἀπηυδημένη·
πλὴν κ' ἐκεῖ, ὅταν πλανᾶται εἰς τοὺς τάφους καὶ δακρύζῃ,
καὶ τὸ τέλος τοῦ μεγάλου Καραΐσκου τραγῳδῇ,
τὴν στεφάνην της μαδεῖ,
κ' εἰς τὸν Ζέρβαν τὴν χαρίζει.

Τρίχας εἰς μαχῶν θυέλλας ἔχων ἐχιονισμένας
καὶ νεανικὴν ἀνδρείαν καὶ προβεβηκυίας φρένας,
ποῖος εἶναι ὅστις φέρει τοὺς λαμπροὺς πολεμιστάς του;
Εἶν' ὁ Βότσαρης, ἡ δόξα τῆς ἐνδόξου γενεᾶς του.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Παρεκεῖ εἶν' ὁ Γριζιώτης, παρεπάνω εἶν' ὁ Βάσσος.
Λέων εἰς τοῦ Μαύρου ὄρους γαλακτουχηθεὶς τὸ δάσος,
ἀφ' οὗ ἔφαγεν ἀγέλας στρατευμάτων ἀλλοθρήσκων,
θὰ σπαράξῃ καὶ τὸν νέον, τὸν μικρόν μας τυραννίσκον.
Ἂν δὲν ὤφειλον νὰ ψάλω τὴν κηδείαν τῆς ἐρήμου,
ἥρωες, τὸν ἔπαινόν σας θεν' ἀντήχει ἡ φωνή μου·
Τάσσους, Βάγιας, Δυοβουνιώτας θενὰ ἔψαλλον καὶ Στράτους,
καὶ θὰ ἔκαμνον αὐτοὶ τὰς ᾠδάς μου ἀθανάτους.
Πλὴν κενὰ πῶς τόσα βλέπω εἰς τὸν εὐγενῆ χορόν των;
Λείπει ὅστις εἰς τὸ γάλα δουλικῆς τρυφῆς ἐτράφη.
Λείπουσι τὰ φαῦλα σμήνη τῶν ἀδόξως δουλευόντων.
Ἂν δουλεύωσι τρυφῶντες, ἀλλ' ἡ ἱστορία γράφει.
Πάντα ὅστις τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος του ἀρνεῖται
ἡ πατρὶς θεν' ἀρνηθῇ, κ' ἐκ τοῦ κόλπου της θ' ἀπώσῃ.
Πᾶς φιλότιμος, νὰ φέρῃ τ' ὄνομά του θὰ φοβῆται,
κ' αἰσχυνόμεν' αἱ γυναῖκες θὰ τὸν δακτυλοδειχτῶσι.
Ἀλλ' αἱ θάλασσαι, τί βλέπω; πῶς ἀκίνητ' εἰσὶν αὗται;
Αἱ δαφνόπρωροι τριήρεις ποῦ εἰσὶ, καὶ ποῦ οἱ ναῦται;
Ἥσυχος, τὴν κορυφὴν εἰς διάδημα ἀστέρων,
εἰς φιλόγελα νερὰ τοῦ Αἰγαίου λουομένη,
δεχομένη τὰς θωπείας καὶ τὰ μῦρα τῶν ἀέρων,
εἰς τοὺς κόλπους τῆς γαλήνης εἶσαι, Ὕδρα, κοιμωμένη;
Πυροβόλον, τὸ χωνεῦσαν βόμβαν πεπυρακτωμένην,
τὴν ἐξήμεσας εἰς φλόγας, εἰς καπνοὺς καὶ εἰς πατάγους,
καὶ, ὡς εἶδας τὴν Ἑλλάδα γύρω γύρω καιομένην,
ἔμεινας ψυχρὸν ὡς πρῶτον εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους;
Ἂν κοιμᾶται πλὴν τὸ πλῆθος καὶ οἱ πλούσιοι κ' οἱ πρῶτοι,
ὁ ἀκοίμητος Μιαούλης ἀληθὲς ὅτι κοιμᾶται;
Δὲν κοιμᾶται. Κατηφῆ εἰς νυκτὸς μελαίνης σκότη
παρὰ τὴν ἀκτὴν τὸν βλέπουν βαίνοντα οἱ διαβάται.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς τὴν θάλασσαν ἐκεῖθεν βλέμμα φλέγον ἀτενίζει,
καὶ σιγῶν ἐν ᾧ μετρᾷ τὸ ὑγρὸν διάστημά της,
στάζει δάκρυ ἀνδρικόν του εἰς τὰ μαῦρα κύματά της,
ἡ αἰχμάλωτός του πρώρα ὅτι τὸν ἀφρὸν δὲν σχίζει.
Ἐνθυμεῖται, τὰ πτερὰ ὅταν ἔχων ἡπλωμένα
ὁ θαλάσσιός του δράκων, ὑπερήφανος ἐσκίρτα·
τοῦ θανάτου τὴν σημαίαν ἐπὶ τὸν ἱστὸν ἐξήρτα,
καὶ λαμπρὸς, κεραυνοβόλος ἔφθανεν εἰς τὸν λιμένα.
Τότε τῆς ἐλευθερίας ἔτεμνον τὸν κλεινὸν δρόμον·
οὐδὲ ἤδη τελευταῖοι
εἰς ἀνόρθωσιν τῶν νόμων
θενὰ μείνωσ' οἱ Ὑδραῖοι.
Πρόμαχοι διηνεκεῖς τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων·
ἔδωκε καθείς των αἷμα καὶ ἀνάπαυσιν καὶ πλοῦτον
εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα, καὶ θὰ δώσῃ καὶ εἰς τοῦτον.
Ἡ ἐλευθερία εἶναι μόνος πλοῦτος τῶν Ὑδραίων.
Κεραυνὸς, ὦ Κωνσταντίνε,
τὸ σβεστόν σου βλέμμα εἶναι,
καὶ φωνὴ ἦν ἡ πνοή σου σάλπιγγος ἡ τελευταία,
ἀφοσίωσιν εἰς στήθη διεγείρουσα γενναῖα.
Ἀλλ' εἰπέ μοι, ἐὰν ἔχῃ καὶ ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου
παραβόλους ὀπτασίας,
κ' ἐπὶ σὲ πλανῶνται ἤδη ἄγρια τὰ ὄνειρά του,
προϊόντα πυρεσσούσης πατριώτου φαντασίας;
Καίτοι ἤδη καταβὰς εἰς τὸ βάραθρον τῆς λήθης,
ὅπου σβύνονται τὰ μίση καὶ φωτίζοντ' αἱ προλήψεις,
τὴν γῆν ἔφυγες, χωρὶς εἰς τὴν γῆν νὰ καταλείψῃς
ὅσα ἤκουσας ἢ εἶδας ἢ καὶ ὅσα ἐπλανήθης;
Εἰς τὸ σκότος περὶ σὲ ἵστανται, δριμὺ ὁρῶσαι
μετ' ἀγρίου φωνῆς τόνου

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ὅσαι πράξεις, φῆμαι ὅσαι
εἰς τὸ ἔργον τὸ φρικτὸν σὲ παρώρμησαν τοῦ φόνου;
Ὑπὸ σχῆμα ἐριννύων
βλέπεις ἐκδικητριῶν
τὴν ὁμάδα τῶν τριῶν
ἀδελφῶν τῶν ἀπαισίων,
ἔριν, ἀπληστίαν, φθόνον,
τὰς ὑποβολεῖς τῶν φόνων
τὰς τροφοὺς τῶν φατριῶν;
Βλέπεις ἴσως διωγμοὺς
πολιτῶν ὑβριζομένων,
καὶ ἀκούεις στεναγμοὺς
ὀρφανῶν καὶ πενομένων;
Ἐπὶ τῶν ἐνδόξων βράχων
τῶν νικῶν καὶ τῶν τροπαίων
βλέπεις αἷμ' ἀδελφομάχων
ἀπαισίως καταῤῥέον;
Κ' εἰς φυγὰς καὶ εἰς κακώσεις
κ' εἰς ἀρὰς βλασφήμου γλώσσης
εἰς ἃς βλέπεις σειομένους καὶ τοὺς θόλους τῆς ἀβύσσου,
πατριωτικὴ ψυχή,
ἄπελπις ἀναγνωρίζεις ὅσα πάσχει ἡ πατρίς σου;
Ἐν ἀγανακτήσει στρέφεις ὀφθαλμοὺς πρὸς οὐρανὸν,
κ' ἐρωτᾷς ἐὰν δὲν ἔχῃ ἡ ὀργή του κεραυνόν;
Θ' ἀνατείλῃ, τῆς ὀργῆς ἡ ἡμέρα θ' ἀνατείλῃ,
καθ' ἣν θέλει ἀνοιγῇ τ' οὐρανοῦ ἡ φρικτὴ πύλη,
καὶ ὁ θεῖος ἐταστὴς τῶν νεφρῶν καὶ τῶν ἐγκάτων
θέλει λάβει τὴν τρυτάνην πράξεων καὶ νοημάτων.
Εἰς λιβάνων εὐωδίας,
εἰς καπνοὺς θυμιαμάτων

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

εἰς ῳωστήρων ἀθανάτων
ἀθανάτους ἁρμονίας,
εἰς χοροὺς, εἰς συμφωνίας
ὕμνων καὶ αὐλῶν χιλίων,
καὶ εἰς λάμψιν μυριάδων καὶ ἀστέρων καὶ ἡλίων,
ψυχὴ πᾶσα μετὰ φόβου εἰς τὸν πλάστην θὰ φανῇ.
Τὸ πᾶν τότε θὰ ῥαγίσῃ· ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας
λαίλαψ σίζουσα θ' ἁρπάσῃ γαίας, πόντον καὶ ἀστέρας,
ὁ καιρὸς εἰς τάφου στόμα θὰ προσορμισθῇ, καὶ τότε
θ' ἀκουσθῇ σαλπιζομένη εἰς τὰ πέρατα φωνή·
«Τάφοι τοὺς νεκρούς σας δότε!»
Καὶ θὰ κύψωσι τὰ ὄρη, καὶ αἱ κορυφαὶ θὰ πέσουν·
χαίνοντα θ' ἀναφλεχθῶσι τὰ σεισμένα ἐδάφη,
κ' οἱ διαῤῥαγέντες τάφοι
σκέλεθρα καὶ ψυχρὰν κόνιν καὶ χρανία θὰ ἐμέσουν,
καὶ σκιαὶ θὰ ἐξορμήσουν μυριάδων μυριάδες,
ὅσους κόκκους ἔχ' ἡ ἄμμος, ὅσα χόρτα αἱ κοιλάδες·
κ' εἰς τὴν λάμψιν τὴν θαμβοῦσαν ἀστραπῶν καὶ κεραυνῶν
θὰ φανῇ πυρίνη πλάστιγξ ἠρτημέν' εἰς οὐρανὸν,
καὶ φωνὴ θεν' ἀντηχήσῃ εἰς ἣν τρέμουσι τὰ ὄρη·
«Πᾶς ἁμαρτωλὸς, προχώρει!»
Τότε ἔσται κοπετὸς, φόβος καὶ βρυγμὸς ὀδόντων.
Μεταξὺ τῶν προσελθόντων
θὰ προβῇς, ὦ Κωνσταντῖνε.
Σὺ ὁ ἄτρομος, καὶ τότε θεν' ἀκούσῃς οὐχὶ τρέμων
ὑλακτοῦσαν τὴν φωνὴν τῆς θαλάσσης, τῶν ἀνέμων,
νὰ σοὶ κράζῃ· «Κάϊν, Κάϊν, ποῦ ὁ ἀδελφός σου εἶναι;»
Τὴν ὠχράν σου κεφαλὴν τότ' ἐν συντριβῇ θὰ κύψῃς;
ἢ ἀγέρωχος τὸ ξίφος εἰς τὴν πλάστιγγα θὰ ῥίψῃς,

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ θὰ κράξῃς, καταπίπτων εἰς τὸ αἷμά σου τὸ ῥέον·
«Πατρίς· δόξα· Τιμολέων!»
Ἀλλ' ἀπέναντί σου τότε δὲν θὰ ἐγερθῇ σκιὰ
αὐστηρὰ καὶ πελωρία;
Δὲν θὰ δείξῃ τὴν πληγήν της, κ' ἡ πληγὴ δὲν θὰ βοᾷ
«Ἀναρχία! ἀναρχία!»
Κ' εἰς ἀλληλομάχους τάξεις
ἡ Ἑλλὰς πανστρατιᾷ
δὲν θὰ διαβῇ ἐμπρός σου εἰς ὀργίλας παραλλάξεις,
κράζουσα· «Ἐξῆλθε μόλις τῆς ἀβύσσου ἡ πατρίς σου
διὰ φόνων, δι' αἱμάτων καὶ μυρίων θυσιῶν,
καὶ σὺ πάλιν εἰς τὸ χάος τὴν βυθίζεις τῆς ἀβύσσου,
κρίνας μόνος, καὶ τὴν κρίσιν μὴ ἀφεὶς εἰς τὸν Θεόν;»
Ἀλλ' ἰδού, τῆς δίκης βλέπω, τρέμ' ἡ φοβερὰ τρυτάνη.
Ταλαντεύεται. Ποῦ κλίνει;
Φῶς καὶ ἥλιος ἰδού καὶ πᾶν ἄστρον ἰδού σβύνει.
Ἀμβλυόττόν μου τὸ βλέμμα εἰς τὴν πλάσιγγα δὲν φθάνει.
Τὸ παρὸν ἐκλείπει πᾶν, καὶ εἰς τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον
πόῤῥωθεν μορφὴ ἐφάνη
προχωροῦσα πελωρία.
Κρατεῖ βίβλον ἀνοικτὴν, κ' εἰς αὐτὴν, ἀκτινοβόλον,
λάμπ' ἡ λέξις· «Ἱστορία.»

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΣ

ἢ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ

Σκοπός: La Parisienne, Β, ἁρ. 40

Κλονεῖτ' ἡ γῆ, βογκοῦν οἱ κάμποι,
ἀναστενάζουν τὰ βουνά,
κ' ἀπ' ἀστραπαῖς καὶ θάῤῥος λάμπει
ὁ Ῥουμελιώτης 'ποῦ περνᾷ.
'Εμπρός του πόλεμον κυπάζει.
Σύρει τὴν σπάθην καὶ φωνάζει:
Σύνταγμα ζητῶ,
ῥίπτομαι, πετῶ,
εἰς κανόνια, βόμβαις καὶ φωτιαῖς πατῶ,
καὶ ἡ ματιά μου σφάζει. (Δίς.)

—

'Εμπρὸς μὲ θάῤῥος, ἀδελφοί μου!
'Σ αὐτὸ τὸ χῶμα 'ποῦ πατῶ,
ὀγδόντα Τούρκους τὸ σπαθί μου
καὶ Μαύρους ἔφαγ' ἑκατό.
Τυράννων δούλους δὲν τρομάζει·
κτυπᾷ, βροντᾷ καὶ φλόγαις βγάζει,
κ' ὅσον τὸ κρατῶ,
σύνταγμα ζητῶ,
εἰς κανόνια, βόμβαις καὶ φωτιαῖς πατῶ,
καὶ ἡ ματιά μου σφάζει. (Δίς.)

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀπὸ τὸν πέτρινόν του θρόνον
ὁ Ἀκροκόρινθος βροντᾷ·
κινεῖ ζυγὸν τεσσάρων χρόνων·
τὸν θρίαμβόν μας χαιρετᾷ.
Ὁ Τιμολέων μὲ φωνάζει·
τὸ αἷμά μου διὰ δόξαν βράζει.
Σύνταγμα ζητῶ,
ρίπτομαι, πετῶ,
εἰς κανόνια, βόμβαις καὶ φωτιαῖς πατῶ,
καὶ ἡ ματιά μου σφάζει. (Δίς.)

—

Ἀκούω βρόντους καὶ φοβέραις,
βλέπω στρατοὺς, ὁρμῶ, πηδῶ,
πηδῶ, κ᾽ οἱ τέσσαρες ἀέρες
τοὺς σκόρπισαν πρὶν τοὺς ἰδῶ.
Ἔμπρὸς, ἡ νίκη με φωνάζει,
κ᾽ ἡ πατρὶς δάφνας μ᾽ ἑτοιμάζει.
Ῥίπτομαι, πετῶ,
σύνταγμα ζητῶ,
εἰς κανόνια, βόμβαις καὶ φωτιαῖς πατῶ,
καὶ ἡ ματιά μου σφάζει. (Δίς.)

—

Ἔμπρός μας φέρει τὴν σημαίαν
ἡ τροπαιοῦχος Ἀθηνᾶ.
Κτυπᾷ μὲ φλογερὰν ῥομφαίαν
ὅπου πατεῖ κ᾽ ὅπου περνᾷ.
Τῶν δούλων τοὺς σωροὺς τρομάζει,
καὶ θάῤῥος ᾽ς τὴν ψυχήν μου βάζει.
Σύνταγμα ζητῶ,
ρίπτομαι, πετῶ,

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

εἰς κανόνια, βόμβαις, καὶ φωτιαῖς πατῶ,
καὶ ἡ ματιά μου σφάζει. (Δίς.)

—

Τὸ σύνταγμά μας ἂν στηρίξω,
μέσα 'ς τὸ αἷμά μ' ἂς βαφῶ.
Ἂν τὰ δεσμά μας διαῤῥήξω,
χίλιους θανάτους δὲν ψηφῶ.
Κ' ἂν βρέχῃ βόλια 'σὰν χαλάζι,
κ' ἂν λόχους ἡ μαχαίρ' ἁρπάζῃ,
ρίπτομαι, πετῶ,
σύνταγμα ζητῶ,
εἰς κανόνια, βόμβαις καὶ φωτιαῖς πατῶ,
καὶ ἡ ματιά μου σφάζει. (Δίς.)

—

Κ' ἂν ἦλθ' ἡ ὥρα ν' ἀποθάνω
τὸν θάνατον τῶν εὐγενῶν,
ὦ μάρτυρες, ἐσεῖς ἐπάνω
δεχθῆτέ με 'ς τὸν οὐρανόν.
Τὸ αἷμά σας 'σὰν μῦρον στάζει·
τὰ βήματά μας ἁγιάζει.
Ῥίπτομαι, πετῶ,
σύνταγμα ζητῶ,
εἰς κανόνια, βόμβαις καὶ φωτιαῖς πατῶ·
ὁ τάφος σας μὲ κράζει. (Δίς.)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Η ΤΡΙΤΗ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Μεσονύκτιον ἐκτύπα, καὶ εἰς ὕψος κορυφῆς,
ὡς χωνεύουσα θυέλλας,
ἡ σκιὰ τοῦ Καραΐσκου ἐκαθέσθη κατηφὴς
μ᾽ ἀστραπὰς καὶ μὲ νεφέλας.

—

Τὴν Ἑλλάδα της ἠσπάσθη ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας
μὲ θρηνώδη ἀσπασμὸν,
καὶ ἐστέναξε βαρέως, ὡς ἡ Αἴτνα εἰς ἡμέρας
ὑπογείων της σπασμῶν.

—

«Δὲν σ᾽ ἀναγνωρίζω, εἶπε, γῆ νεκρὰ καὶ πέτρα κρύα.
Σὺ ἡ γῆ δὲν εἶσ᾽ ἐκείνη
ἣν ἐθέρμαινον μ᾽ ἓν βλέμμα, ὅταν ἡ ἐλευθερία
μὲ τὴν λόγχην της σ᾽ ἐκίνει.

—

«Ὅταν ἔλαμπε τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρά μου γυμνὸν,
ὡς μετέωρον πολέμων,
ἔπιπτε κατὰ φαράγγων, κατὰ βράχων καὶ κρημνῶν
τῶν τυράννων ὄχλος τρέμων·

—

»κ᾽ ἐκκοκίνιζον τὴν γῆν μας θύματα, βαρβαρικαὶ
μυριάδων ἑκατόμβαι,
κ᾽ εἰς τὰ νέφη μας ἐπέτων ναυαρχίδες τουρκικαὶ,
ὡς γιγαντιαῖαι βόμβαι.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

»Ποῦ αἱ δάφναι τῶν νικῶν σου; ποῦ οἱ γίγαντες οἱ πρῶτοι
᾽ποῦ ὡδήγησα πολλάκις;
ποῦ τῶν εὐκλεῶν μαχῶν των οἱ παιᾶνες καὶ οἱ κρότοι
ἀπὸ Κρήτης μέχρι Θράκης;

—

»Νὺξ ἐκάλυψε τὴν Ὄσσαν, τοῦ Ὀλύμπου τὰς κοιλάδας,
καὶ τὸ Σούλι, φλόγα πρώην,
κ᾽ ἥσυχα βοσκούσας βλέπω Ὀθωμανικὰς φοράδας
εἰς τῆς Ὄθρυος τὴν χλόην.

—

»Μὴ γογγύζῃς, φίλη σπάθη, τῆς χειρός μου ὀρφανὴ,
καὶ τὸ παρελθὸν λησμόνει.
Κεραυνὸς ἐλευθερίας εἶχες ἄλλοτε φανῇ·
τώρα εἶσαι σκιὰ μόνη.

—

»Διατί περὶ τὸν θρόνον ξένων ὅμιλος πυγμαῖος
τὰ θεμέλιά του σείει,
καὶ δεσμοὺς τοὺς ἀναμέσον τοῦ λαοῦ καὶ βασιλέως
χαιρεκάκως διαλύει;

—

»Πῶς δὲν βλέπω ἠθροισμένους νομοθέτας εἰς τὸν θρόνον
τοῦ βουλευτικοῦ ναοῦ;
Τίς τολμᾷ νὰ θέσῃ νόμους εἰς τὸν τόπον τῶν Σολώνων,
ἐκτὸς μόνου τοῦ λαοῦ;

—

»Ὦ Ἑλλάς! σὲ εἶχ᾽ ἀφήσει κραταιὰν, καὶ τώρα τρέμεις·
ἔνδοξον,—σὲ ταπεινοῦν.
Οἱ λαοὶ σ᾽ ἠγάπων ὅταν ἐλευθέρα ἐπολέμεις,
δούλην σὲ περιφρονοῦν.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

»Ἂν πεσοῦσα εἰς τὴν γῆν σου πᾶσα αἵματος σταγὼν
τὴν ἐπότισεν ἀφόρως,
οὐδ' ἐγέννησε τὴν δόξαν ὁ γενναῖός σου ἀγὼν,
γλυκὺ ἄνθος πικρὸς σπόρος,

—

»ἂν λαμπρὰ ἐλευθερία σ' ἐπεσκέφθη ἐφημέρως
καὶ ἀπέπτ' εἰς οὐρανὸν,
ἂν ἐσβέσθης ὡς ἡ λάμψις τοῦ παροδικοῦ ἀστέρος,
ὁποῦ σβύν' εἰς τὸ κενὸν,

—

»τότε, τότε θενὰ φύγω εἰς τοῦ ᾅδου τὴν σκοτίαν,
τὴν οὐράνιον μονὴν,
καὶ θὰ καταρῶμαι τότε τὴν ἐμὴν ἀθανασίαν
ὡς ἀθάνατον ποινήν.»

—

Ταῦτα εἶπεν, εἰς σκοτίαν ἕτοιμος νὰ βυθισθῇ
καταχθόνιον βαράθρων,
ὅτ' ἐξαίφνης πρὸς Ἀθήνας στραφεὶς, εἶδε νὰ σεισθῇ
τὴν Ἀκρόπολιν ἐκ βάθρων.

—

Κ' ἤκουσε βοὴν ἀγρίαν, ὡς ἀσθμαίνοντος πελάγους
ὑπὸ βίαν τρικυμίας,
καὶ διέκρινε μυρίους ποδῶν σπεύδοντας πατάγους,
καὶ κραυγὰς ἐλευθερίας.

—

Κ' αἰωρήθ' εἰς τοὺς ἀέρας ἕως τ' οὐρανοῦ τὴν μέσην,
εἰς νεφέλας σκοτεινὰς,
κ' εἰς τοῦ Κέκροπος τὴν πέτραν ὀρθὸς ἔστη, εἰς τὴν θέσιν
τῆς Ἡρομάχου Ἀθηνᾶς.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Κ' ἐκ τῶν ἀνοιχθέντων τάφων αἱ σκιαὶ τῶν προπατόρων
ἐξελθοῦσαι καὶ αὐταὶ
περιίσταντο ἐκθάμβως, τῆς σκηνῆς τῶν ἀνακτόρων
εὐλογοῦντες θεαταί.

—

Στέψατε μὲ δάφνης κλάδον τοὺς κροτάφους τῶν υἱῶν σας,
ἱεροὶ Ἑλλανοδίκαι!
Εἶν' ἀντάξιαι, ἰδέτε, τῶν αἱματηρῶν νικῶν σας
αἱ ἀναίμακτοί των νίκαι.

—

Ἀφ' οὗ ἔπιεν ὁ Ἕλλην προπετεῖς περιφρονήσεις
κ' ἐξυβρίσεις τῶν λαῶν,
λέων κοιμηθεὶς, ἀνέστη, λοξὸν εἶδε μετὰ λύσσης
καὶ ἠπείλησε βοῶν.

—

Μυριάδες ὡς εἷς μόνος ἐκινήθησαν, κ' εὐχὴ
ὅλους μία τοὺς ἐκίνει,
καὶ ἀνδρείαν ἐμφυσῶσα ὑπεράνω των ψυχὴ
περιίπτατο πυρίνη.

—

Ἀλλ' ὡς ναῦς πυρφόρος, ἥτις κινουμέν' ὑπὸ φλογῶν
διασχίζει τὰ πελάγη,
πρὸς τὸ ἱερόν των τέρμα ὁ θυμός των ὁδηγῶν
φλογερὸς δὲν ἐξερράγη.

—

Δὲν ἐμόλυνε τὸν πέπλον τῆς ἁγνῆς ἐλευθερίας
ἡ κραιπάλη τῶν τριόδων,
οὐδ' ἐβάφη μ' ἐμφυλίου πάλης αἱματοχυσίας
τὸ παρθενικόν της ῥόδον.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Συνεχώνευσε τὰ μίση εἰς δεσμὸν ἡγιασμένον
κοινωνία ἰδεῶν,
κ᾽ ἡ αὐγὴ διαγελῶσα εἶδεν Ἴριν ἡνωμένων
ἀντιπάλων σημαιῶν.

—

Σάλπιγγας φαιδρὰς ἀκούω, κροῦσιν εὔρυθμον τυμπάνων,
κ᾽ εὐφημίας ἠχηράς·
καὶ στρατὸν καὶ πλῆθος ψάλλον μετ᾽ ᾀσμάτων καὶ παιάνων
εὐαγγέλια χαρᾶς.

—

Ἡ Ἑλλὰς πανηγυρίζει, ὅτι μέγα κατορθοῦται
ἐθνικὸν συμβεβηκός·
μεταξὺ λαοῦ καὶ θρόνου σήμερον δεσμὸς κυροῦται
ἄλυτος καὶ μυστικός.

—

Χαῖρε θεριστὰ τροπαίων, μυριόδοξε στρατέ,
καὶ λαὲ τῆς πρωτευούσης,
Χαῖρ᾽! εὐγενεστέρας θάρρους δὲν ἐκέρδισας ποτὲ
εἰς πολεμικὰς συγκρούσεις.

—

Χαῖρε ἄναξ! βασιλεύεις ἀπὸ τοῦδε τῶν Ἑλλήνων,
ἀνδρῶν ἄρχεις ἐλευθέρων·
στήνεις ἄσειστον τὸν θρόνον, τὰ θεμέλιά του στήνων
εἰς τὸ ἐθνικὸν συμφέρον.

—

Τῆς ἑνότητος τοῦ ἔθνους ἔμβλημα κ᾽ ἐγγυητὴς
ἱερὸς καὶ ὑπερέχων,
ἀλληλόμαχα στοιχεῖα καὶ δυνάμεις θὰ κρατῇς,
συνδυάζων καὶ συνέχων.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Περὶ σὲ κλητοὶ ἐργάται τῆς ὀρθῆς ἐλευθερίας,
τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἴσου,
κ' ὑπὸ σὲ ἀκολουθοῦντες τοῦ λαοῦ τὰς παλιῤῥοίας
οἱ ὑπεύθυν' ὑπουργοί σου.

—

Ὑπ' ἀνέφελον ὁ Ἕλλην ἀναπνέων οὐρανὸν
κ' ὑπ' αἰθρίαν ἀτμοσφαῖραν,
τοῦ ἀνυποδούλου πόντου ἀνυπόδουλον πτηνὸν,
ψυχὴν τρέφει ἐλευθέραν.

—

Τῷ λαλοῦν ἐλευθερίαν τῶν προγόνων του οἱ τάφοι,
τὰ λαμπρὰ ἐρείπιά των,
κ' εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του ἡ ἀγάπη ἐνεγράφη
παλαιῶν πολιτευμάτων.

—

Τῆς ὁδοῦ ὅπου ἡ θεία τῇ διέγραψε βουλὴ
ἡ Ἑλλὰς ἀπεπλανήθη,
κ' ἀπὸ τῆς ζωῆς τὴν βίβλον νὰ τὴν σβέσῃ ἀπειλεῖ
τῶν διπλωματῶν ἡ λήθη.

—

Ὁ Σατράπης τῆς Αἰγύπτου καὶ οἱ Σύροι ἀποστάται
τὰς βουλὰς των ἀσχολοῦν,
κ' εἰς τοῦ κόσμου των τὴν πλάσιν ἡ Ἑλλὰς οὐδὲ τιμᾶται
ὡς στοιχεῖον συντελοῦν·

—

ἡ Ἑλλὰς, ὅπου τὸ πνεῦμα ἐπιζῶν τῶν Περικλέων
εἰς τοὺς τάφους ἐπιπνέει,
ὅπου τὰς ἀνδραγαθίας καὶ τὴν δόξαν τῶν ἀρχαίων
ἀνενέωσαν οἱ νέοι·

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἡ Ἑλλὰς, εἰς δύω κόσμων τὰ μεθόρια κειμένη
τοῦ πολιτισμοῦ ἑστία,
τροφὸς γραία τῆς Εὐρώπης, ἐξ ἧς γάλα περιμένει
ἀληθείας ἡ Ἀσία.

—

Ἀλλ' ἡ ὥρα της ἐπέστη. Σύνθημα νυκτερινὸν
εἰς ἀνατολὴν ἐδόθη,
καὶ ἐδέχθησαν τὸν μέγαν ἀγγελθέντα οἰωνὸν
τῶν λαῶν οἱ θερμοὶ πόθοι.

—

Ἔρχονται νὰ ποτισθῶσιν εἰς τὰ φωτεινά της ῥεῖθρα
οἱ λαοὶ ἐλευθερίαν,
καὶ βαπτίζει ἔθνη δοῦλα ἡ μεγάλη κολυμβήθρα
εἰς τὴν παλιγγενεσίαν.

—

Ὄθων! Εἰς τοὺς νόμους θέτων συνταγματικὴν χρηπίδα
ἐχρηπίδωσας τὸν θρόνον,
κ' εἰς τὴν πρώτην ἠξιώθης ν' ἀναβιβασθῇς βαθμίδα
μεταξὺ τῶν ἡγεμόνων.

—

Τοῦ συντάγματός μας τώρα ὁ ἀστὴρ ὁ ἀνατείλας
εἶναι πρόδρομος, ἀγγέλλων
τὸ ἀνοῖγον μετὰ δόξης τῆς Ἀνατολῆς τὰς πύλας
ἡλιόφωτόν μας μέλλον.

—

Αἱ ἀρχαῖαι τῆς Ἑλλάδος ἐπανέρχονται ἡμέραι.
Ὡς μετέωρον ἀκτίνων
ἀνεγείρεται ὁ θρόνος, καὶ τὰ πλήθη ψάλλουν· «Χαῖρε,
ὦ μονάρχα τῶν Ἑλλήνων.»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΕΙΣ ΠΟΛΕΜΟΝ

(Ἐκ τῆς ΦΡΟΣΥΝΗΣ)

Μελῳδ. Willst du, Hector, τῶν Ræuber τοῦ Schiller

Κλαῦσε, κλαῦσε, φίλη ἐρασμία.
Ὅρκος μέγας τὰς ψυχάς μας δένει·
πλὴν μακράν σου ἡ ἐλευθερία
εἰς χοροὺς ἀγρίους μὲ πηγαίνει.
Ἡ πατρὶς μὲ κράζ' ἡ σεβασμία.
Φρικτὴ ὥρα χωρισμοῦ προσμένει.

—

—«Καὶ τί εἶμ' ἐγὼ ἀφοῦ μ' ἀφήσῃς;
Ὅ,τ' ἡ γῆ χωρὶς στολὴν ἀνθέων,
ὅ,τ' εἰς νέφη σκοτισθεῖσα δύσις,
ἢ ὁ ῥύαξ ὁ εἰς πέτρας κλαιῶν.
Ἅμα φύγῃς, ἀποθνήσκω πλέον.
Κἂν ἓν δάκρυ δι' ἐμὲ θὰ χύσῃς;»

—

—Ἔχ' ὑγείαν· φεύγω, σὲ ἀφίνω.
Εἰς ζοφώδες προσκαλοῦμαι μέρος,
ὅπου παύουν δάκρυα καὶ ἔρως.
Τὸ πικρὸν τῆς λήθης κῦμα πίνω.
Πολεμῶν θὰ πέσω ἐλευθέρως,
πλὴν πιστὸς ὡς τέλους θὰ σοὶ μείνω.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ

(Ἐκ τῆς ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ)

Μελῳδ. Gounod, Β, ἁρ. 39

Ἄφες, φίλη ποθητή μου,
οἱ ὡραῖοι ὀφθαλμοί σου
εἰς ἐκστάσεις παραδείσου
νὰ μοὶ πνίγουν τὰς αἰσθήσεις,
νὰ μὴ βλέπῃ ἡ ψυχή μου
τῆς Ἑλλάδος τὰς ἀλύσεις.

—

Δός μοι, φίλη ποθητή μου,
δὸς τὴν σπάθην, δὸς τὴν λόγχην,
δὸς τὴν θαλασσίαν κόγχην,
ν' ἀντηχήσῃ γῆ καὶ πόντος,
καὶ ν' ἀνεγερθῇ μαζῆ μου
ἡ Ἑλλὰς τοῦ παρελθόντος.

—

Κλαῦσε, φίλη ποθητή μου·
ἕν σου δάκρυ ὡς ἀδάμας
νὰ λαμπρύνῃ τὰ δεσμά μας,
καὶ ν' ἀναβλαστήσῃ κλάδος
κυπαρίσσου νεκρωσίμου
εἰς τὸν τάφον τῆς Ἑλλάδος.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Θέλω, φίλη ποθητή μου,
εἰς ἀνέφελον ἑσπέραν
τὴν Ἑλλάδα ἐλευθέραν
ἀτενίζων, ν' ἀποθάνω,
καὶ νὰ κλίν' ἡ κεφαλή μου
εἰς τὸ στῆθός σου ἐπάνω.

ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΡΙΟΝ

Μελῳδ. Bellini Puritani, (Sul campo della gloria), Α, ἁρ. 29

Κλαγγὴ πολεμιστήριος
ἠκούσθη. Χαῖρε, κόρη!
Θὰ φύγω. Δὸς τὸ δόρυ,
καὶ δὸς τὸν ἀσπασμόν.
Ὑπάγω ὅπου σφάζονται,
ὅπου τὸ αἷμα ῥέει,
ἂν κ' ἡ ψυχή μου κλαίῃ
διὰ τὸν χωρισμόν.

—

Μὴ θρήνει, φίλη. Ἄκουσον
θρηνοῦσαν τὴν πατρίδα.
Ὤ! Δός μοι τὴν ἀσπίδα.
Ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τάν!
Ἁγίασον μ' ἓν δάκρυ σου
τὰ δουλικὰ δεσμά μας,
καὶ ἔστω σύνθημά μας·
«Νικᾶν ἢ τελευτᾶν!»

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς τὰ πυροβολήματα,
εἰς μαχαιρῶν συγκρούσεις
τὰ ἔργα μου θ' ἀκούσῃς
καὶ θὰ χειροκροτῇς.
Ὑπάγω, κόρη. Στέφανον
ἡ χεὶρ ἡ προσφιλής σου
ἂς πλέξῃ κυπαρίσσου
καὶ δάφνης φθονητῆς.

—

Ἂν πέσω εἰς τὸν πόλεμον,
εὐψύχει, φίλη κόρη.
Τὸν θάνατον θεώρει
ὡς δῶρον τ' οὐρανοῦ.
Ὅταν χυθῇ τὸ αἷμά μου
ἡ δόξα τῆς πατρίδος,
ἀξία μου φανοῦ.

—

Ἔχε ὑγείαν! Ῥίπτομαι
εἰς τὴν ἀγρίαν πάλην.
Ὡς σοὶ τὸ εἶπα, πάλιν
θενὰ σοὶ τὸ εἰπῶ.
«Ἂν σφαῖρα τὴν καρδίαν μου
προσβάλῃ τελευταῖον,
θὰ σ' ἀγαπῶ ἐκπνέων,
ὡς ζῶν σὲ ἀγαπῶ.»

—

Μακράν σου εἰς τὴν ἔρημον,
εἰς τὴν βοὴν τῆς μάχης,

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ὅταν ἀνδρείων στάχεις,
θὰ δρέπῃ θεριστὴς,
πλὴν μόνης τῆς πατρίδος μου
καὶ τῆς ἐλευθερίας,
σὺ, κόρη, τῆς καρδίας
θὰ ἄρχῃς τῆς πιστῆς.

—

Εὐδαίμων, ἂν τὸ βλέμμα μου
τὸ θνῆσκον ἐθεώρει
τὸ βλέμμα σου, ὦ κόρη,
νὰ μὲ προσμειδιᾷ,
καὶ ἔνοπλος παρίστατο
μὲ στέμμα βασιλίδος
ἐμπρός μου τῆς πατρίδος
ἡ σεβαστὴ σκιά.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

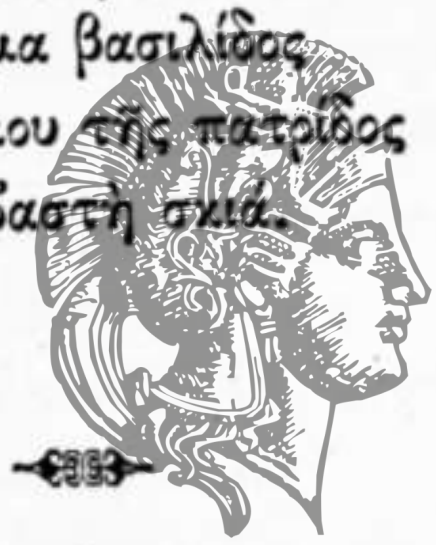

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΘΟΥΡΙΟΣ

Μελῳδ. ἰδιαιτέρα, Α, ἐρ. 35

Τὰ ῥόδα ὅταν ἔδρεπες, Ἑλλὰς, τοῦ Μαραθῶνος,
ἠγείρεσο πολύδοξος ἐλευθερίας θρόνος.
Μουσῶν θριάμβων στέφανοι σ' ἐκόσμουν ἀγλαοὶ,
κ' ἐμπρός σου γόνυ ἔκλινον θαυμάζοντες λαοί.
Ἀλλ' ὁ δαίμων τῆς δουλείας ἦλθ' ἐρήμωσιν φυσῶν
καὶ ἀνήρπασε τὰς πόλεις, τὰ τεμένη τῶν Μουσῶν,
καὶ βαθὺ ἐχύθη σκότος ὅπου ηὔγαζε τὸ φῶς,
καὶ εἰς τὸν ζυγὸν ἐθρήνει λαὸς δοῦλος, κεκυφώς.

Ἐμπρός!
Ἐμπρός! Ὁ δοῦλος θρηνεῖ ματαίως
ἂν θαρραλέως
δὲν πολεμῇ.
Ὅστις ξιφήρης πέσῃ γενναίως,
αὐτοῦ ὁ θάνατος εἶναι τιμή.

—

Εἰς οὐρανὸν ἐβρόντησε, τὰ κύματα ἐβόων·
ἐσείσθ' ἡ γῆ, κ' ἐσχίσθησαν οἱ τάφοι τῶν ἡρώων,
κ' ἐξέτεινε τὴν χεῖρά του προστάττων ὁ Θεός·
«Ἀνάστα ὁ πολύδακρυς τῆς ἐκλογῆς λαός!»
Καὶ ἀνέστη, τὴν ἀρχαίαν πανοπλίαν του φορῶν,
καὶ ἀτρόμητος κατῆλθεν εἰς ἀγῶνα ἱερόν.
Εἰς τὴν βίβλον τῶν ἡρώων νέα γράφεται σελὶς,
καὶ σφραγὶς σταλάζει δόξης πᾶσα αἵματος κηλίς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐμπρός!
Ἐμπρός! Ὁ δοῦλος θρηνεῖ ματαίως
ἂν θαῤῥαλέως
δὲν πολεμῇ.
Ὅστις ξιφήρης πέσῃ γενναίως,
αὐτοῦ ὁ θάνατος εἶναι τιμή.

—

Οἱ μαχηταὶ θερίζονται. Μ' ἐλευθερίας μῦρον
πᾶσαν κοιλάδα ἔῤῥανε τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων.
Ἀνασκιρτᾷ καὶ πάλλεται ἡ ποτισθεῖσα γῆ,
καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἔνδοξον ἀγῶνα εὐλογεῖ.
Ὅσῳ μένει μία μόνη εἰς τὰς φλέβας μας σταγών,
ὅσῳ εἷς στενάζει Ἕλλην ὑπὸ βάρβαρον ζυγόν,
ἀγρυπνῶμεν! Μὴ τὸ ξίφος μᾶς ἐκπέσῃ τῆς χειρός.
Ἀσθενὴς ἂν ἦν' ἡ χείρ μας, μεθ' ἡμῶν ὁ ἰσχυρός.
Ἐμπρός!
Ἐμπρός! Ὁ δοῦλος θρηνεῖ ματαίως
ἂν θαῤῥαλέως
δὲν πολεμῇ.
Ὅστις ξιφήρης πέσῃ γενναίως,
αὐτοῦ ὁ θάνατος εἶναι τιμή.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΛΕΠΤΗΣ

(Ἐκ τοῦ ΛΑΟΠΛΑΝΟΥ)

Εἰς τὰ αἴθρια ὕψη κ᾽ εἰς δρυμώνων σιγὴν
ὁ ἐλεύθερος Κλέπτης προσμένει·
κ᾽ ἐκεῖ κάτω οἱ δοῦλοι μὲ τὴν χαύνην των γῆν
εἰς ὁμίχλην κοιμῶνται θαμμένοι.
Εἰς ζεφύρους ἐκεῖνος καὶ εἰς δρόσον καὶ φῶς
τὸ ἀτρόμητον στῆθός του λούει,
καὶ τὸν τρέφ᾽ ἡ μεγάλη τῶν ἀνθρώπων τροφὸς,
ἐν ᾧ τρέμων ὁ κόλαξ ὠχριᾷ κεκυφὼς,
καὶ τὴν θύραν τοῦ ἄρχοντος κρούει.

—

Ὡς ὁ πίπτων μὲ κρότον καὶ τρυγμὸν κεραυνὸς,
καὶ κτυπῶν, πυροβολῶν, καταστρέφων,
καὶ ὁ Κλέπτης προβαίνει καὶ ὁρμᾷ σκοτεινὸς
ἀπὸ σπλάγχν᾽ ἀστραπῶν καὶ συννέφων.
Ἡ πυρίνη του σφαῖρα προτιμᾷ κορυφὰς,
καὶ σκοπεύ᾽ εἰς τυράννων τιάρας·
σιδηρᾶ θραύει σκῆπτρα, συνταράττει τρυφάς·
τῶν βουλῶν εἶναι ὅπλον ἂς φρονεῖτε κωφὰς
εἰς ἐθνῶν ὑποδούλων κατάρας.

—

Εἰς σαπρὰν κοινωνίαν παρακμάζ᾽ ἡ ζωὴ,
καὶ οἱ νόμοι παράγουν τοὺς νάννους.
Ἀλλὰ γίγαντας τρέφει τῶν βουνῶν ἡ πνοὴ,
ἥτις δέρει αἰώνων πλατάνους.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τὸ οὐράνιον σπέρμα, ἡ ἀρχαί' ἀρετὴ
εἰς τῆς γῆς τοὺς ἀγροὺς ἐμαράνθη.
Τὴν γενναίαν της ρίζαν τὸ συμφέρον πατεῖ·
κ' ἐδὼ μόνον βλαστάνει καὶ παράγει αὐτὴ
ἄνθη ἄφθονα, ἄγρια ἄνθη.

—

Τὴν δουλείαν νὰ φεύγῃ εἰς χρημνοὺς καὶ βουνά,
πολεμῶν πανταχοῦ κ' αἰωνίως,
παντοῦ τρόμον καὶ φλόγας καὶ σφαγὴν νὰ πλανᾷ,
ἰδοὺ ποῖος τοῦ Κλέπτου ὁ βίος.
Τέλος πίπτει ὁ Κλέπτης μὲ βαθεῖαν πληγὴν,
μ' ἐχθρῶν αἷμα τοὺς ῥύακας βάφων.
Στρατιῶται τὸν θάπτουν εἰς ἀμόλυντον γῆν,
κ' ἀετὸς καταβαίνει πᾶσαν νέαν αὐγὴν,
καὶ τὸν κλαῖ εἰς τὸν ἔρημον τάφον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΧΟΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

(Ἐκ τῆς ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ)

Τί κλονεῖται ἡ γῆ, τί γογγύζουν τὰ ὄρη,
τί σκιρτοῦν τῆς Ἑλλάδος οἱ τάφοι;
Ἐκ νεφέλης φωτὸς ἀργυρόπτερος κόρη
εἰς τ' ἀρχαῖα κατέρχετ' ἐδάφη.
Φέρει δόρυ πυρὸς καὶ ἠχοῦσαν φαρέτραν,
καὶ τὸ θεῖόν της ἴχνος εἰς πᾶσάν μας πέτραν
τὴν ἀρχαίαν μας δόξαν ἐγγράφει.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἐσβέσθ' εἰς τὴν βίβλον τοῦ βίου·
ζῇ ἀκόμ' εἰς ψυχὰς ἐλευθέρας.
Οὐδ' ὁ Ἕλλην, τοῦ πρὶν ἐκπεσὼν μεγαλείου,
λησμονεῖ ποίους εἶχε πατέρας.
Εἰς ὀρέων χρημνοὺς καὶ εἰς σκότη σπηλαίων
σείει χαίτην ὀργίλον, βρυχᾶται ὁ λέων,
κ' ὠχριᾷ τῆς Ἀσίας τὸ τέρας.

—

Ἂν τὴν γῆν μας δουλείας ἐκάλυψε ζόφος,
πλὴν ἡ γῆ μας φωτὸς εἶν' ἑστία.
Πᾶν της ὄρος μνημεῖον, βωμὸς πᾶς της λόφος,
πᾶς της λίθος λαμπρὰ ἱστορία.
Ὅπου τάφον Περσῶν μυριάδες εὑρίσκουν,
καὶ οἱ ἄνδρες νικοῦν ἢ νικώμενοι θνήσκουν,
δὲν ῥιζοῦται εὐκόλως δουλεία.

—

Κόμην ἔχον λυτὴν τῆς Ἑλλάδος τὸ φάσμα,
μᾶς φωνάζει· «Ἐμπρὸς πᾶς γενναῖος!»
Καὶ ἐντὸς τῶν ψυχῶν μας τὸ θούριον ᾆσμα
ψάλλει ἄγνωστος, ἔνθους Τυρταῖος.
Ὅστις πέσ' εἰς τὴν μάχην, ἡ μνήμ' ἱερά του.
Γενναιότης, κ' ἐμπρός! Ἡ ὁδὸς τοῦ θανάτου
ὁδηγεῖ πρὸς ἀθάνατον κλέος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΛΑΒΑΡΟΝ

Μελῳδ. Bellini, Norma, (Si parlerà), Α, ἀρ. 33

Λαμπρὸν ἀναπετάσωμεν
τὸ Λάβαρον ἐκ νέου,
κ' ἐνθουσιώδεις ᾄσωμεν
τὸν ὕμνον τοῦ Τυρταίου.
Ἐμπρὸς, υἱοὶ Ἑλλήνων!
Τῶν δύω Κωνσταντίνων
τὸν θρόνον ἀναπλάσωμεν
ὡς ἄλλοτ' εὐκλεᾶ.

—

Πᾶς λόφος ἡμῶν φρούριον,
πυρκαϊᾶς ἑστία.
Ἁπλόνουσι πρὸς οὔριον
αἱ σκάφαι τὰ ἱστία.
Μᾶς χρίει θεῖον μῦρον
τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων,
καὶ πρὸς ἡμᾶς τὸν θούριον
ὁ λόχος των βοᾷ.

—

Ὁ τράχηλος τοῦ Ἕλληνος
ὑπὸ ζυγὸν δὲν κύπτει.
Ἐθραύσθη ὡς ὑέλινος
ὁ κολοσσὸς καὶ πίπτει.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Αὐγὴ ἐλευθερίας
προβαίν' εἰς ἀκρωρείας,
κ' ἐσβέσθη ἡ πανσέληνος,
τὸ ἄστρον τῶν δεινῶν.

—

Ὅσ' εἰς τὴν μαύρην πίνομεν
φιάλην τῆς δουλείας,
ἀλλήλοις ἃς ἐκτείνωμεν
τὰς χεῖρας τὰς δεσμίας.
Ὡς μᾶς συνήνουν πόνοι,
ἐλπὶς ἃς μᾶς ἑνόνῃ.
Κοινοῦ ζυγοῦ προκρίνομεν
τὸν θάνατον κοινόν.

Ὁ ἦχος τῶν σαλπίγγων
εἰς ὄρη καὶ θαλάσσας
κ' εἰς τὰς κοιλάδας πάσας
ἀκούεται λαμπρός.
Πᾶς Ἕλλην, ξίφος σφίγγων,
ἐγέρθητι, κ' ἐμπρός!
Τῶν Μαραθωνομάχων
ἐγείρων τὴν σκιὰν,
εἰς βράχους ἀπὸ βράχων
ἀκούεται παιάν·
Ἐλελεῦ! Ἐλελεῦ! Ἐλελεῦ!

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὡς πότε Μακεδόνες,
καὶ Θρᾷκες, κ' Ἠπειρῶται,
καὶ Θεσσαλοὶ, ὡς πότε
τὸν ἄτιμον ζυγόν;
Ἀρκοῦν πικροὶ αἰῶνες
βασάνων καὶ πληγῶν.
Ὁπλίσατε εἰς πάλην
ἀνδρείαν δεξιὰν,
καὶ ὁ ἀρχαῖος πάλιν
ἂς ἀκουσθῇ παιάν·
Ἐλελεῦ! Ἐλελεῦ! Ἐλελεῦ!

—

Ἰδοὺ μ' ἀστέρων σπέρμα
προβαίν' ἡ οὐρανία
θεὰ Ἐλευθερία
ὡς πνεῦμα φλογερόν.
Φιάλην κρατεῖ μ' αἷμα
μαρτύρων ἱερῶν.
Ὡς σπένδει καὶ θερμαίνει
τὸ ἔδαφος σκιρτῶν,
Ἑκατογχείρων γένη
ἐγείρονται Σπαρτῶν.
Ἐλελεῦ! Ἐλελεῦ! Ἐλελεῦ!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΘΝΟΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Εἰς τὰς τάξεις· τὰ ὅπλα ἐπ' ὤμων!
καὶ τὸ βῆμα ταχτὸν καὶ βαρύ.
Ζῶν προπύργιον εἶσθε τῶν νόμων·
εἰς ὑμᾶς ἡ πατρίς σας θαῤῥεῖ.
Ἐλελεῦ! Εὐγενεῖς δορυφόροι·
ἀρειμάνιος σάλπιγξ ἠχεῖ.
Εἰς τὰς τάξεις, καὶ δόρυ πρὸς δόρυ!
Ἐλελεῦ! Ἐμπρός! Βῆμα ταχύ!

—

Τῆς χρυσῆς εὐνομίας ὁπλῖται,
τὰς μαχαίρας ἐκτὸς τῶν θηκῶν!
Ἄλλοι ἔδρεψαν, σεῖς συντηρεῖτε
τοὺς καρποὺς τῶν ἐνδόξων νικῶν.
Ἐλελεῦ! Εὐγενεῖς δορυφόροι·
ἀρειμάνιος σάλπιγξ ἠχεῖ.
Εἰς τὰς τάξεις, καὶ δόρυ πρὸς δόρυ!
Ἐλελεῦ! Ἐμπρός! Βῆμα ταχύ!

—

Ἡ πατρὶς ἀμερίμνως κοιμᾶται
ὅταν σεῖς ἀγρυπνῆτ' ἐν σιγῇ.
Σᾶς, πιστοὶ τῆς εἰρήνης ἐργάται,
ὁ πολίτης σωθεὶς εὐλογεῖ.
Ἐλελεῦ! Εὐγενεῖς δορυφόροι·
ἀρειμάνιος σάλπιγξ ἠχεῖ.
Εἰς τὰς τάξεις, καὶ δόρυ πρὸς δόρυ!
Ἐλελεῦ! Ἐμπρός! Βῆμα ταχύ!

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Φιλεργῶς ἂν ἡ χείρ σας νὰ δρέπῃ
Μουσῶν ἔμαθε δάφνας καλὰς,
πλὴν κ' ἡ δάφνη τοῦ Ἄρεως πρέπει
εἰς τὰς νέας ὑμῶν κεφαλάς.
Ἐλελεῦ! Εὐγενεῖς δορυφόροι·
ἀρειμάνιος σάλπιγξ ἠχεῖ.
Εἰς τὰς τάξεις, καὶ δόρυ πρὸς δόρυ!
Ἐλελεῦ! Ἐμπρός! Βῆμα ταχύ!

—

Δειλιῶσαι σᾶς βλέπουν παρθένοι·
καρδιῶν σᾶς προπέμπουν παλμοί.
Φίλη χεὶρ μ' ἄνθη φίλα σᾶς ῥαίνει,
καὶ μ' ἀκτῖνας γλυκεῖς ὀφθαλμοί.
Ἐλελεῦ! Εὐγενεῖς δορυφόροι·
ἀρειμάνιος σάλπιγξ ἠχεῖ.
Εἰς τὰς τάξεις, καὶ δόρυ πρὸς δόρυ!
Ἐλελεῦ! Ἐμπρός! Βῆμα ταχύ!

—

Ὅταν δὲ σκεδασθῶσι τὰ σκότη,
κ' ἔλθῃ δόξης ἐκ νέου καιρὸς,
σεῖς τὸν φόρον θὰ φέρετε πρῶτοι
ἡσκημένης ἀνδρείας χειρός.
Ἐλελεῦ! Εὐγενεῖς δορυφόροι·
ἀρειμάνιος σάλπιγξ ἠχεῖ.
Εἰς τὰς τάξεις, καὶ δόρυ πρὸς δόρυ!
Ἐλελεῦ! Ἐμπρός! Βῆμα ταχύ!

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΣΥΜΠΛΟΚΗ

Μελῳδ. Schubert, (Der Sturm), Α, ἁρ. 31

Τὸ ἔδαφος ἀστράπτει καὶ τρέμει καὶ βροντᾷ·
ὁ λόχος φόνον πνέων τὸν λόχον ἀπαντᾷ.
Ἱππεὺς προσβάλλ' ἱππέα, πεζὸς κτυπᾷ πεζὸν,
καὶ πλέουσ' εἰς τὸ αἷμα ὁ θνήσκων καὶ ὁ ζῶν.
Βροχὴ αἱ σφαῖραι πίπτουν, τὰ πτώματα σωροὶ,
κ' ὁ ἄτρομος ὁπλίτης εἰς φλόγας προχωρεῖ.

Ὑπὲρ ἐλευθερίας περίδοξος ἀγὼν
πληροῖ τὰ στήθη θάρρους, τὰ βλέμματα φλογῶν.
Ἐλπίδες τῆς πατρίδος, γενναῖοι μαχηταὶ,
ἐμπρὸς σᾶς κράζ' ἡ νίκη· μὴ στρέφεσθε ποτέ.
Μνησθῆτε τῶν προγόνων, καὶ ἔστε ὡς αὐτοί.
Ἡ γῆ σᾶς ἀτενίζει καὶ σᾶς ἐπικροτεῖ.

—

Ἐν ὅσῳ ἔτι πάλλουν τὰ στήθη του θερμὰ,
ὡς στρόβιλος θανάτου ὁ νέος ἂς ὁρμᾷ.
Εὐδαίμων τὴν πατρίδα ὁ σώζων καὶ τιμῶν,
ἂν νικητὴς ἐξέλθῃ, ἂν πέσῃ πολεμῶν.
Τὸν στέφ' ἡ δόξα ζῶντα ὡς ἥρωα κλεινὸν,
κ' εἰς τὴν ἀθανασίαν ἀνέρχεται θανών.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΠΑΙΔΙΩΝ ΑΣΜΑ

ΥΠΕΡ ΟΡΦΑΝΩΝ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Μελῳδ. Bellini, (La Straniera), Β, ἁρ. 42

Αἴρωμεν καὶ τὰ παιδία
δέησιν πρὸς τὸν Θεὸν,
ν' ἀποβλέψῃ ἐν εὐνοίᾳ
εἰς τὴν Κρήτην ἐλεῶν.

—

Ἐν ᾧ φάλαγξ τῶν ἡρώων
εἰς τὰ ὄρη πολεμεῖ,
κάτω αἵματος ἀθώων
πλημμυροῦσ' οἱ ποταμοί.

—

Ἀπὸ τῶν βουνῶν τῆς Κρήτης
φωνὴ πένθους ἀντηχεῖ·
κ' εἶναι θρῆνος ἡ φωνή της,
καὶ θνησκόντων προσευχή.

—

Ὁ Κρὴς πίπτει ἀποθνήσκων
καὶ τὸ τέκνον του πεινᾷ.
Ἐπαιτοῦμεν μὲ τὸν δίσκον
δι' αὐτοῦ τὰ ὀρφανά.

—

Μικρὰ εἴμεθα παιδία,
ἀσθενής μας ἡ φωνή.
Μόλις πάλλει ἡ καρδία
εἰς ἡμᾶς, πλὴν συμπονεῖ.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἡ φωνή μας πλὴν θὰ ψαύσῃ
τὰς χορδὰς τῶν καρδιῶν,
καὶ καθείς σας θενὰ κλαύσῃ,
καὶ θὰ δώσῃ ἐλεῶν.

ΕΘΝΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

Μελῳδ. ἐθνικὴ, Α, ἀρ. 321

Ἐμπρὸς ὀρέων ἄετοί,
ἐμπρὸς δελφῖνες τοῦ πελάγους.
Γυμνοῦτε σπάθας τουρκοφάγους.
Τὸ τύμπανον κροτεῖ,
καὶ ἡ πατρὶς ἐμπρός σας τὸ λάβαρον κρατεῖ.
Μακρὰν πᾶν αἴσθημα δειλίας.
Τοῦ θραύοντος ζυγὸν δουλείας
ὁ θάνατος λαμπρός!
Τὰ ξίφη μας, κ᾽ ἐμπρός!

—

Μὴ δι᾽ ἡμᾶς ἀμαυρωθοῦν
τὰ ἔργα εὐκλεῶν προγόνων.
Τὰ τρόπαια τῶν Μαραθώνων
καὶ πάλιν ἂς στηθοῦν.
Τὴν δόξαν τῶν πατέρων τὰ τέκνα των ποθοῦν.

[1] Ἡ μουσικὴ αὕτη συνετέθη ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ὑπὸ φιλέλληνος ἐπίτηδες διὰ τὸν Ἑλληνικὸν στρατόν.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐμπρὸς, Μιαοῦλαι, Καραΐσκοι!
Ὑπὲρ πατρίδος ὅστις θνήσκει,
ἀθάνατος, λαμπρός!
Τὰ ξίφη μας, κ' ἐμπρός!

—

Βροντᾷ καὶ σείεται ἡ γῆ.
Χεῖρας ὁπλίσατε ἀνδρείας.
Ὁ μέγας τῆς ἐλευθερίας
Θεὸς σᾶς εὐλογεῖ.
Συντρίβει τοὺς τυράννους ἡ θεία του ὀργή.
Δαφνῶν μᾶς περιμένει θέρος.
Ἐμπρός! Ἢ ζῶμεν ἐλευθέρως,
ἢ πίπτομεν λαμπρῶς.
Τὰ ξίφη μας, κ' ἐμπρός!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΠΑΝΤΟΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΑΪΟΣ

Ὦ ἀνθοφόρε μάϊε, μετὰ παλμῶν σὲ προσφωνῶ.
Ἡ ὄψις σου, ἣν τοῦ παντὸς ἡ ἁρμονία ψάλλει,
εἶν' ἑορτὴ ἐπὶ τῆς γῆς, πανήγυρις ἐν οὐρανῷ,
κ' εἰς τὴν σκιάν σου ἡ ζωὴ μὲ τ' ἄνθη ἀναθάλλει.

—

Τὴν γῆν θωπεύει χλιαρὰ καὶ ζωοδότις ἡ ἀκτίς·
μυριανθὴς ποικίλλεται τῶν λόφων ὁ μανδύας.
Ὡς κατοπτρίζ' ἡ θάλασσα τὰ τερπνὰ κάλλη τῆς ἀκτῆς,
ἡ φύσις κατοπτρίζεται εἰς τὰς θερμὰς καρδίας.

—

Ὑπερχειλὴς τῶν μύρων σου χιρνᾶται ἡ φιάλη.
Σκιρτᾷ ἡ ποίμνη, φλέγεται τὸ βλέμμα, ὁ ποιμὴν ἐρᾷ,
τὸ γλυκὺ ῥόδον, προκαλοῦν τὴν ἀηδόνα, θάλλει,
καὶ ζωὴ νέα πανταχοῦ, καὶ πανταχοῦ Θεοῦ χαρά.

—

Τί εἶπεν ὁ φιλόσοφος ἐκεῖνος ὁ μελαγχολῶν;
«Ἐπὶ τοῦ κόσμου, ἄνθρωπε, ἐρρίφθης ἵνα κλαύσῃς.»
Οἱ ὀφθαλμοί σου, σοφιστά, ἀμβλυωποῦσ' εἰς τὸ καλόν;
Καὶ ἡ ξηρὰ καρδία σου κωφεύ' εἰς ἀπολαύσεις;

—

Φαντασιῶν ἀπόστηθι κενῶν καὶ μεμψιμοίρων.
Ὡς θάλλ' ἡ φύσις πέριξ σου, ἀνάθαλε καὶ σὺ ἐντός.
Ἐλθὲ, καὶ εἰς τὸ πέλαγος μεθύσθητι τῶν μύρων,
καὶ τὴν ψυχήν σου κόρεσον τῆς ἁρμονίας τοῦ παντός.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἰδὲ πῶς ὑπερήφανος κοσμεῖται ἡ ῥοδωνιὰ,
πῶς τὴν φιλεῖ ὁ ζέφυρος, τ᾽ ἀρώματά του φέρων.
Ἐκεῖ ἐφάνη μεταξὺ τῶν ῥόδων φωτεινὴ σκιὰ,
κ᾽ ἤστραψαν δύο ὀφθαλμοὶ λαμπρότεροι ἀστέρων.

—

Καὶ κόρη, ἄνθος ἔμψυχον, χεῖρα ἐξέτεινε λευκὴν
νὰ δρέψῃ ῥόδον· πλὴν κραυγὴν ἀφῆκε κεντηθεῖσα.
Τὴν ἄκανθαν ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ δακτύλου τὴν κακὴν,
καὶ τοὺς ὡς ῥόδα ἐρυθροὺς δακτύλους της ἐφύσα.

—

Εἰς τὰς ἀκάνθας ῥίπτομαι, καὶ ἀνθοδέσμην δρέπω,
Τῇ τὴν προσφέρω εὐλαβῶς· ἀλλὰ διστάζει, δειλιᾷ.
Τὴν ῥίπτω καὶ ἀπέρχομαι· μεταστραφεὶς πλὴν, βλέπω,
τὴν ἔχει, κ᾽ εἰς τὰ χείλη της τὴν φέρει, καὶ τῇ μειδιᾷ.

—

Ὦ! ταῦτο τὸ μειδίαμα! Μετὰ τῶν ἀηδόνων,
τοῦ κελαδοῦντος ῥύακος, τῶν ἀρωμάτων, τῶν χροιῶν,
ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σου, ὦ μάϊε, καὶ τόνον
τῶν μαγικῶν ἀποτελεῖ ἐαρινῶν ἁρμονιῶν.

—

Καὶ αὖθις χαῖρε, μάϊε, χαρὰ τῆς γῆς μεγάλη!
Ἐκ κύλικος ὑπερχειλοῦς ὅταν ζωὴν οἰνοχοῇς,
τρυφῶσα εἰς τὰ νέα σου, θεόπλαστά σου κάλλη,
πτεροῦται ἡ καρδία μου πρὸς τὸν δοτῆρα τῆς ζωῆς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΟΝΑΡ

Ἐξυπνῶ. Ἀλλὰ πῶς; Ἐκοιμώμην;
Ὄναρ ἦτον ἐκεῖνο, ἢ τοῦτο;
Τῆς αὐγῆς, ἢ ἐκείνης τὴν κόμην
εἶδα, ὡς φωτοβόλως ἠπλοῦτο;

—

Τώρα, βλέπω, ῥοδόχρους ἡ πύλη
διανοίγετ' ἐκεῖ τῆς πρωΐας.
Πρὸ μικροῦ τὰ ῥοδόπλαστα χείλη
διαστέλλουσα σὺ ἐμειδίας.

—

Πρὶν αὐτῆς, εἰς τὰς ὄψεις μου ἄλλη
φύσις ἔλαμψε, φύσις χαρίτων·
καὶ ὁ νοῦς μου, θελχθείς, ἀμφιβάλλει
ἂν σκιὰ, ἂν ἀλήθεια ἦτον.

—

Ἡ γῆ ἦτον σμαράγδινος τάπης·
εἰς τὰ δένδρα, στιλπνῶν ἀδαμάντων
ἦσαν ἄνθη· εἰς δὲ τὴν σκιάν των
πτηνὰ ἔψαλλον ὕμνους ἀγάπης.

—

Φῶς ῥευστὸν τὸ ῥυάκιον, πλῆρες
ἐκυμάτει μελῶν καὶ γελώτων,
καὶ ἀνθίνους στεφάνους, ἐρώτων
φιλοπαίγμονες ἔπλεκον χεῖρες.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὅπου ἔθετον μόνον τὸν πόδα,
ὅπου μόνον τὸ βλέμμα προσήλουν,
πανταχοῦ ἀνεφύοντο ῥόδα,
καὶ μοὶ ἔνευον, ὡς ἂν ὡμίλουν.

—

Τὸ ἓν ἔχον ἀσύγκριτα κάλλη
τὴν μικρὰν κεφαλήν του ἐκίνει.
Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι μ' ἐκάλει.
Ἐπλησίασα, κ' ἦτον ἐκείνη.

—

Ἡ καρδία σφοδρῶς μοὶ ἐκτύπα.
Δισταγμὸς μὲ κατέλαβε ξένος.
«Εἰπὲ τέλος τί εἶσαι, τῇ εἶπα·
»εἶσαι ῥόδον, ἢ εἶσαι παρθένος;

—

»Ἐὰν ῥόδον, πῶς τόσον μ' ἐλκύεις;
»Ἂν παρθένος, ἀκάνθας πῶς τρέφεις;
»Παραδείσου ἂν ἄνθος ἐφύης,
»πῶς ὡς κόρ' εἰς τὴν γῆν ἐπιστρέφεις;

—

Μοὶ ἐξέτεινε τότε τὴν χεῖρα,
τὴν λευκὴν ὡς τοῦ ὄρους χιόνα,
κ' εἰς τὸν δάκτυλον, ὡς τὴν ἐπῆρα,
μικρὰν αἵματος εἶδα σταγῶνα.

—

Ἡ σταγὼν δ' ὡς ἐστάλαξ', ἐβάφη
ἐρυθρὰ ὅλ' ἡ γῆ, καὶ μ' ἐφάνη
ὁ ὁρίζων ὡς ῥόδων στεφάνη,
κ' ἦσαν ῥόδων λειμὼν τὰ ἐδάφη.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς τὴν τύρβην αὐτὴν τῶν ὀνείρων
ἐξυπνῶ, κ᾽ ἡ ψυχὴ ἀμφιβάλλει
ἂν σὺ ἦσο ἐκπέμπουσα μῦρον,
ἂν τὸ ῥόδον, ἐμπρέπον εἰς κάλλη.

—

Σκιᾶς εἶναι τὸ ὄναρ ἀπάτη,
ἢ ψιθύρισμα εἶναι ἀγγέλων;
Προφοιβάζει ἀγέννητον μέλλον,
ἢ σβεσθὲν παρελθὸν ἀναπλάττει;

—

Δὲν ἠξεύρω· ἀλλ᾽ ὡς εἰς τοὺς λίθους
ἀνεξάλειπτα γλύφει ἡ σμίλη,
μοὶ ἐχάραξεν ἔνδον τοῦ στήθους
καὶ αὐτὸ τὴν εἰκόνα σου, φίλη.

ΕΑΡ

Τὸ ἔαρ βλέπ᾽ ὡς χθὲς καὶ πρώην·
βλέπω καὶ τ᾽ ἄνθη καὶ τὴν χλόην
καὶ τὸν ὡραῖον οὐρανόν.
Πλὴν δὲν ἠξεύρω τί τοῖς λείπει.
Τίς εἶναι ἡ ἐντός μου λύπη;
Τί εἶναι τὸ ἐκτὸς κενόν;

—

Φέρει ἀδάμαντας ἡ φύσις,
μανδύαν φέρει βασιλίσσης
καὶ στέμμα φέρει ἀνθηρόν.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐγὼ, τῶν ἑορτῶν της μύστης,
τῆς ἀθανάτου καλλονῆς της
διατί ἔπαυσα ἐρῶν;

—

Περὶ ἀφράστων μυστηρίων
ἢ ἀηδὼν διὰ μυρίων
χθὲς ἔψαλλεν ἁρμονιῶν.
Τοῦ παραδείσου ἦτον μάντις.
Πῶς τὴν ποικίλην λαλιάν της
ἔπαυσα τώρα ἐννοῶν;

—

Πόθος ἀόριστος μὲ θλίβει,
ἐν ᾧ τοῦ ἔαρος ἡ Ἥβη
τὸ νέκταρ της σινθχοεῖ.
Ζωῆς ἡδοῦσι περισ μέλη·
ἀλλ' ἡ ψυχή μου δὲν τὰ θέλει,
καὶ τὸ τί θέλει ἀγνοεῖ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΦ' ΟΥ ΣΕ ΕΙΔΑ

Μιλφδ. Bethoven, (Adelaïde), Α, άρ. 22

Μαύρη κ' ἔρημος, καὶ τοῦ τάφου γείτων
ἡ νεότης μου πρὶν σ' ἰδῶ μοὶ ἦτον·
πλὴν ἐβλάστησεν ὡς λειμὼν χαρίτων
ἀφ' οὗ σὲ εἶδα.

—

Ἐκ τοῦ σκότους ἀστὴρ ἐξανατέλλων,
μὲ μειδίαμα ἤνοιξες ἀγγέλων
νέον κόσμον ἐμπρός μου, νέον μέλλον,
ἀφ' οὗ σὲ εἶδα.

—

Εἰς ἀγκάλας κοιμώμενος ξεφύρων,
ὑπὸ θέλγητρα μαγικῶν ὀνείρων,
εἰς τοῦ βίου μεθύσκομαι τὸ μῦρον
ἀφ' οὗ σὲ εἶδα.

—

Δὲν φοβοῦμαι τοῦ τάφου τὴν σκοτίαν.
Θ' ἀποθάνω μ' ἐλπίζουσαν καρδίαν
ὅλος πίστις εἰς τὴν ἀθανασίαν,
ἀφ' οὗ σὲ εἶδα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΘΥΣΙΑ

Μελῳδ. Bianchi, (Vien' quà, Dorina bella), Β, ἀρ. 5

Ὡς σ' εἶδα ὅλην χάριν καὶ ὅλην ἁρμονίαν,
μ' ἠγέρθ' εἰς τὴν καρδίαν
αἰφνήδιος παλμός.
Σὲ ἤκουσα λαλοῦσαν, καὶ ἦτον ἡ φωνή σου
ἠχὼ τοῦ παραδείσου,
ἀγγελικὸς ψαλμός.
Ὑπέσχετο τὸ βλέμμα ἐκστάσεις καὶ ὀδύνας,
κ' ἐξέπεμπεν ἀκτίνας
ὁ μέλας ὀφθαλμός.

Ἐπὶ τὸ μέτωπόν σου ὡς εἶδα οὐρανίας
νὰ λάμπῃ διανοίας
ὡς στέμμα φωτεινόν.
Ἐνέβλεψα καὶ εἶδα τὸ βάθος τῆς ψυχῆς σου,
κλειστὸν ἐντὸς ἀβύσσου
τὸν μέγαν οὐρανόν·
κ' ἠσθάνθην ἀναζέον τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας,
καὶ ἔκλινα μὲ σέβας,
κ' ἐλάτρευσα θρηνῶν.

Κ' ἐν ᾧ σὲ ἐθεώρουν, ἀνέβλεψας ἠρέμα.
Τὸ συμπαθές σου βλέμμα
δὲν ἦν ἀγριωπόν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἠσθάνθην πλημμυροῦσαν ἐντός μου τὴν ἐλπίδα.
Κ' εἰς ἄλλους πλὴν τὸ εἶδα
νὰ λάμπῃ χαρωπόν·
κ' εἶδα κοινὴν πῶς θέλεις τῶν καρδιῶν θυσίαν,
καὶ ἔκτοτε λατρείαν
προσφέρω σιωπῶν.

ΕΚΕΙΝΗ

Τῆς ζωῆς ἀπαυδῶν καὶ ψυχρὸς παροδίτης
ἐφερόμην ἀσκόπως, ἀναπαυσιν θέλων,
ὅταν εἶδον ἐμπρός μου νὰ λάμπῃ ἡ μορφή της.
Ἦτον ὅλη συμπάθεια, ὅλη γλυκύτης,
ἡ ὡραία ἀδελφὴ τῶν ἀγγέλων.

—

Ἐν ᾧ ἦν ἡ ὁδός μου κρημνῶν ἀνοδία,
καὶ μακρὰν θυελλώδης ὁρίζων καὶ μέλας,
ἐμειδίασε, κ' αἴφνης τὸ πᾶν ἐμειδία,
κ' ἐξεβλάστησαν ἔαρος ἄνθη, κ' εὐδία
διεσκέδασ' εὐθὺς τὰς θυέλλας.

—

Περιβλέπων τὸν κόσμον, σβεστὸν εἶχον βλέμμα,
καὶ ἦν πέριξ μου σκότος, ἀχλὺς ἦν ἐμπρός μου.
Ἀλλὰ ἔνευσ' ἐκείνη καὶ μ' εἶδεν ἠρέμα,
καὶ τὰς φλέβας μου νέον διέῤῥευσεν αἷμα,
κ' ἐφωτίσθη ἡ ὄψις τοῦ κόσμου.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἦτον ἄχρουν τὸ πᾶν, καὶ σκιὰ ὀλεθρία
ἐπεφέρετο ἄνωθεν μαύρων ἀβύσσων.
Ὅταν ὅμως τὴν εἶδα, σεμνῶς ἠρυθρία,
καὶ ἐβάφη ἡ δύσις, κ' ἐβάφη αἰθρία
ἡ αὐγὴ εἰς χρυσὸν καὶ εἰς βύσσον.

—

Ἦτον ὅτε τὴν πλάσιν μελῶν κακοφώνων,
κρωγμῶν μίσους καὶ ἔριδος ἤκουον πλήρη.
Ὡς δ' ἐκείνη τὰ χείλη διέστελλε μόνον,
μουσικῶν ἡ ψυχή μου ἐμέθυε τόνων,
ἁρμονίας τὸ πᾶν ἐπλημμύρει.

—

Εἰς κωφὸν οὐρανὸν, κ' εἰς γῆν, τόπον δακρύων,
ἀπογνώσεως βλέμμ' ἀόρανες περιάγων,
γλυκὺ δάκρ' εἰς τὸ ὄμμα της εἶδ' ἀναβρύον.
Ἦν ἀδάμας ἐλέους, κ' ἐστάλαξε, λύον
τῆς νεκρᾶς μου καρδίας τὸν πάγον.

—

Ὕλη, ἔλεγον, εἶναι τὸ πᾶν, ἣν ποικίλην
σπείρει τύχη τυφλὴ, καὶ ὁ θάνατος δρέπει.
Τοῦ μετώπου της ὅμως ἰδὼν τὴν καμπύλην,
νέον κόσμον ἠσθάνθην, ἠσθάνθην τὴν ὕλην
νοῦς ὑπέρτερος ὅτι διέπει.

—

Ποῦ μὲ φέρ' ἡ ὁδὸς τῆς ζωῆς ἡ μονήρης,
ποῦ; ἠρώτων· κ' ὑψώθη τὸ λάμπον της βλέμμα.
Οἱ βαθεῖς ὀφθαλμοί της φωτὸς ἦσαν πλήρεις,
καὶ ἀκτίνων αὐτοῦ ἀπαυγάζουσα Ἶρις,
τὸ οὐράνιον μ' ἔδειξε δῶμα.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Πανταχοῦ ἀνοικτοὶ μὲ προσέχαινον τάφοι,
καὶ ἀθάνατον μόνον τὸν θάνατον εἶδον.
Εἶχον πένθος ἐντός μου, ὁπόταν ἐστράφη,
κ' εἰς τὸ φῶς τῶν λαμπρῶν ὀφθαλμῶν της ἐγράφη
οἰωνὸς ἀθανάτων ἐλπίδων.

—

Ζωῆς οὕτω πληροῦσα τὴν γῆν, τὸν αἰθέρα,
καὶ χαρᾶς τὸ παρὸν καὶ ἐλπίδος τὸ μέλλον,
ὡς ἀκτὶς φωτεινὴ τὴν ζωήν μου ἐπέρα,
καὶ μοὶ ἦτον αὐτὴ τῆς ζωῆς γλυκυτέρα,
ἡ ὡραί' ἀδελφὴ τῶν ἀγγέλων.

Μιλφ. Donizetti: Elisir d'Amore: Quando è bello, B, ἀρ 20

Ὅταν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου συμπαθὲς ςηρίζῃς βλέμμα,
τὸ γλυκὺ μειδίαμά σου μοὶ ἀνοίγει οὐρανούς·
ὡς ἁγίαν σὲ λατρεύω, φέρουσαν ἀκτίνων στέμμα,
καὶ πρὸς σὲ ἀναπτεροῦται ἡ ψυχή μου καὶ ὁ νοῦς.

—

Ἡ ποθοῦσά μου καρδία θεῖον αἴσθημ' ἀποπνέει,
καθὼς σκεῦος ἐκ κεράμου πνέει μῦρα εὐγενῆ.
Εἶναι βάλσαμον τὸ δάκρυ, διὰ σὲ ὁσάκις κλαίῃ,
καὶ εἶν' ἔκστασις ὁ πόνος ὅταν διὰ σὲ πονῇ.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Πρὶν σ' ἰδῶ, γνωστὴ μοὶ ἦσο. Σ' ἔπλαττεν ἡ φαντασία,
καὶ σ' ἠγάπων ὡς ὡραῖον Μούσης ἔνθου προϊόν,
καὶ θερμῶς σ' ἐπεκαλούμην, παραδείσου ὀπτασία,
νὰ κατέλθῃς εἰς τὴν γῆν μας πρὸς τρυφὴν τῶν καρδιῶν.

—

Καὶ κατήνευσας, ἀφεῖσα τὴν γνησίαν σου πατρίδα,
καὶ ἀπόδημος κατῆλθες καὶ διάγεις μεθ' ἡμῶν.
Πρὸς πᾶν μέγα ἡ ψυχή μου αἴρεται, ἀφ' οὗ σὲ εἶδα,
καὶ δειλῶς τῆς σῆς λατρείας πλησιάζει τὸν βωμόν.

—

Συνεχῶς εἰς τῆς ἑσπέρας τὴν μεγάλην ἠρεμίαν
ὅτι ἔπεσαν νομίζω μεταξύ μας οἱ φραγμοί,
καὶ αἰσθάνομ' αἱ ψυχαί μας πῶς συγχέονται εἰς μίαν,
ὡς ἑνοῦνται δύω φλόγες, ἢ ὡς δύω στεναγμοί.

—

Ἀλλ' οὐχί! Τὸ ἄνθος θάλλει τῶν ἐλπίδων εἰς τὸ μέλλον·
θὰ τὸ δρέψω μετὰ πόθου εἰς τῶν τάφων τὰς σκιάς.
Θ' ἀποθάνωμεν, χ' ἐν μέσῳ τῆς χορείας τῶν ἀγγέλων
θὰ σὲ βλέπω αἰωνίως, χ' ἱλαρῶς θὰ μειδιᾷς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΡΩΤΕΣ ΡΟΔΟΥ

Μελῳδ. Gordigiani (La bianchina), Β, ἁρ. 19

Ῥόδα, τοῦ ἔαρος χαρὰ,
τῆς αὔρας φίλα,
τῆς καλλονῆς ὑμῶν ἐρᾷ
ἡ φιλομήλα.

—

Ὅταν τὸ ἄνθος σας πνοὴ
κινῇ ζεφύρων,
ὁ κάλυξ σας οἰνοχοεῖ
ἡδὺ τὸ μῦρον.

—

Πλὴν δάκνεται ἡ ἀηδὼν
πρὸς τὰς θωπείας,
μεμψιμοιροῦσα δι' ὠδῶν
ζηλοτυπίας.

—

Καὶ ἦτον τόσον θελκτικὴ
ἡ μελῳδία,
ὥστε τὸ ῥόδον τὸ γλυκὺ
ὑπερυθρία.

—

Κ' ἠνοίγετο μετὰ παλμῶν
καὶ φιληδόνως,
ὁσάκις ἤκουε ψαλμὸν
τῆς ἀηδόνος.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Καὶ εἶχε μόνον δι' αὐτὴν
ἐπιφυλάττον
τὴν κύλικα τὴν ἐφετὴν
τῶν ἀρωμάτων.

—

Ὅταν τὸ ἄσμα ν' ἀντηχῇ
ἀκού' εἰς μύρτα,
τὸ ῥόδον σείεται, ταχύ,
ὡς ἂν ἐσκίρτα.

—

Καὶ πρὸς τῶν μύρτων τὴν σκιὰν
φθόνον ἠσθάνθη,
ὅπου ὁ ψάλτης φωλεὰν
πλέκ' εἰς τὰ ἄνθη.

—

Ὁσάκις τὸ χρυσοῦν πτηνὸν
πλησίον ψάλλει,
μυρίπνουν, εὔχρουν, φωτεινὸν
τὸ ῥόδον θάλλει.

—

Ὅταν δ' ἐκεῖνο τὰ πτερὰ
πετῶν ἐκτείνῃ,
χρῶμα καὶ μῦρον καὶ χαρὰ
τοῦ ῥόδου σβύνει.

—

Καὶ κλίνει ἄχρο', ἀδρανῆ
τὰ πέταλά του,
καὶ ἡ καρδία του πονεῖ
μέχρι θανάτου.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τὸ ἄνθος του φυλλορρόει,
τὸ τήχ᾽ ἡ λύπη·
ἀπὸ τῶν χλάδων του ζωὴ
χ᾽ ἰχμὰς ἐκλείπει.

—

Πλὴν τὸ ταχύπτερον πτηνὸν
ἀπὸ τῶν χλάδων
ἀποπετᾷ πρὸς οὐρανὸν,
εὐθύμως ᾄδον.

ΠΛΟΥΣ

Μελῳδ. Schubert, (Auf dem Wasser zu singen), A. ἀρ. 6

Πλέων τὸ ἄστατον ῥεῦμα τοῦ βίου,
φέρομαι ὡς ἡ φορά του μ᾽ ὠθεῖ,
ἐπὶ τοῦ πόντου ἐνίοτε λείου,
ἄλλοτε πάλιν εἰς κῦμα βαθύ.
Πότε λυσσῶσι δειναὶ καταιγίδες,
πότε γαλήνη χρυσοῖ τὰ νερὰ,
καὶ ἀντελαύνονται φόβοι χ᾽ ἐλπίδες,
δάκρυα τώρα, καὶ τώρα χαρά.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἶδα πολλάκις ἀνθόσπαρτον ὄχθην,
καὶ πρὸς ἐκείνην ἐστράφην ποθῶν.
Θύελλα ἔπνευσε πλὴν, κ᾽ ἐδιώχθην
ὅπου τὸν ἄχαριν εἶδα βυθόν.
Πρὸς τὰς ὑφάλους ὠθοῦσι τὸ πλοῖον
αὖραι πολλάκις, ἐν ᾧ τὸ φιλοῦν.
Οὕτω κ᾽ ἐν ᾧ διαπλέω τὸν βίον,
κλαῖ᾽ ἡ ψυχὴ καὶ τὰ χείλη γελοῦν.

—

Νήσους πολλὰς μειδιώσας μοι εἶδα,
πλὴν ἐπλησίασα, κ᾽ εὗρον σκιάς.
Οὔριον πνεῦμα λαβὼν τὴν ἐλπίδα,
εἶδα νεκρὰς καὶ αὐτῆς τὰς πνοάς.
Κάμνον εἰς λαίλαπος βίαν τὸ σκάφος,
θέλει νὰ φύγ᾽ εἰς λιμέν᾽ ἀσφαλῆ,
πλὴν τῷ προσγαίν᾽ εἰς τὴν πρυμνὴν ὁ πάφος,
ὅπου εἰσπλέον ἀγκυροβολεῖ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

Μιλφδ. Princesse Cotchoubey, (Oh! dites-lui), Α, ἀρ. 25

Σ' εἶχον ἰδῇ εἰς τῆς ψυχῆς ἐκστάσεις,
εἰς τοὺς φωστῆρας τοὺς νυκτερινοὺς,
ὅταν ἐμέτρων τὰς γλαυκὰς ἐκτάσεις,
ὅταν ἀγγέλους ἔπλαττεν ὁ νοῦς.
Εἶχον ἰδῇ τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς σου,
καὶ τὴν μορφήν σου τὴν θεοειδῆ.
Στέμμα φωτὸς ἐφόρ' ἡ κεφαλή σου,
καὶ μειδιῶσαν ἐκ τοῦ παραδείσου
σ' εἶχον ἰδῇ, σ' εἶχον ἰδῇ.

Θενὰ σ' ἰδῶ καὶ πάλιν ὅταν κλείσω
τὸ ἀμβλυόττον βλέμμα εἰς τὴν γῆν,
κ' ἐγκαταλείψας τὴν σκιὰν ὀπίσω
εἰς τοῦ καλοῦ ἀνέλθω τὴν πηγήν.
Εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ φωτοβόλον μέρος
θὰ σ' ἀπαντήσ' ὡραίαν ὡς ἐδῶ.
Θεῖος θὰ λάμπ' εἰς τὴν μορφήν σου ἔρως,
καὶ μειδιῶσαν πρός με γλυκυτέρως
θὰ σὲ ἰδῶ, θὰ σὲ ἰδῶ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΜΑ

Μιλφδ. Florino, (Luisella), B, ἀρ. 12

Ὅταν προσηνὴς, καὶ πλήρης μεγαλείου, ἐμειδίας,
καὶ ἀπηύγαζεν ἡ λάμψις καὶ ἡ χάρις ἀπὸ σοῦ,
ἐκθαμβούμενος ἠρώτων ἐὰν σ' ἔπλασε Φειδίας,
ἐξ ἐλέφαντος τὸ στῆθος καὶ τὴν κόμην ἐκ χρυσοῦ.

—

Μιμητὴς ἂν τοῦ Ὀλύμπου ἡ σοφὴ γλυφίς του ἦτον
ὅτε σ' ἔδιδε τὴν ὄψιν τῆς παρθένου Ἀθηνᾶς·
ἢ καὶ ἂν ὁ Πραξιτέλης, ἂν ὁ μύστης τῶν χαρίτων
δὲν συνήρμοσεν εἰς μίαν τῶν τριῶν τὰς καλλονάς.

—

Ἀλλ' ἀφῶς τοῦ παραδείσου εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου θάλλει,
ὁμιλεῖ κλειστὸν τὸ χεῖλος, καὶ τὸ μέτωπον νοεῖ.
Εἰς τοῦ στήθους τὴν χιόνα φλογερὰ καρδία πάλλει,
κ' εἰς τὰ θέλγητρά σου λάμπει ἐναρμόνιος ζωή.

—

Παρὰ σοὶ ἀποτελοῦσι πνεῦμα ἐνταυτῷ καὶ ὕλη
τὴν ὡραίαν ἁρμονίαν τῶν διπλῶν ἐντελειῶν.
Εἰς τεχνούργημα τοιοῦτο δὲν ἀρκεῖ γηΐνη σμίλη.
Ἔχει πάνσοφον καὶ μέγαν καλλιτέχνην τὸν Θεόν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΚΟΙΜΟΥ

Μελῳδ. Franz Abt, (Alle Abend bevor ich), Α, ἀρ. 24

Ἰδοὺ τοῦ ἀστέρος ἐκεῖ τοῦ χρυσοῦ
τὸ φῶς ὠχριᾷ βαθμηδόν.
Κοιμοῦ. Ἀγρυπνεῖ ὁ ἀστὴρ ὑπὲρ σοῦ,
κ' ἡ λάλος φρουρεῖ ἀηδών.
Κ' ἐγὼ ὑπὲρ σοῦ ὅλην νύκτ' ἀγρυπνῶ·
σὺ ὅμως ἡσύχως κοιμοῦ.
Στενάζων ἐγὼ τὴν ἠχὼ ἐξυπνῶ,
κ' οἱ δύω θρηνοῦμεν ὁμοῦ.
Κοιμοῦ, κοιμοῦ. Γλυκὺ φῶς μου, κοιμοῦ.

Καθ' ὕπνους φοιτᾷ πρὸς σὲ ἴσως σκιὰ
ἡ ἄλλοτε τόσον δειλή.
Τ' ὡραῖόν σου στόμα γλυκὺ μειδιᾷ,
ὡς ἄγγελος ἂν τὸ φιλῇ.
Πᾶν ὅ,τι ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ εἰπῶ
σοὶ λέγ' ἡ σκιὰ ἀντ' ἐμοῦ.
Αὐτὴ θὰ σ' εἰπῇ ἂν θερμῶς σ' ἀγαπῶ.
Ὤ! μὴ τὴν διώξῃς. Κοιμοῦ.
Κοιμοῦ, κοιμοῦ. Γλυκὺ φῶς μου κοιμοῦ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΥΠΝΟΣ

Μελῳδ. Schumann, (Dors, bel ange)

Ἐσιώπα, κ' ἐκοιμᾶτο·
καὶ τὸ πᾶν ἦν μέλαν κάτω,
καὶ ἦν ἄν' ὁ οὐρανὸς
ἄφωνος καὶ σκοτεινός.

—

Ἀλλ' ἐκίνησε τὰ χείλη,
κ' εἰς τὸν ὕπνον μοὶ ὡμίλει,
κ' ἡ σκιρτῶσά μου ψυχὴ
ὅλη ἄσματ' ἀντηχεῖ.

—

Ἐξυπνᾷ, καὶ φωτοβόλος
λάμπει τ' οὐρανοῦ ὁ θόλος,
καὶ ἐντός μου κατοικεῖ
ἥλιος καὶ μουσική.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΝ

Μελῳδ. Schubert, (Stændchen), A, ἁρ. 8

Μὴ κοιμᾶσαι· κ' ἡ σελήνη
λάμπει ἀργυρᾶ,
καὶ τὴν κόμην της ἐκτείνει
εἰς στιλπνὰ νερά.

—

Ἔβγα νὰ ἰδῇς· εἰς φύλλα
εἰς τὸ φῶς χρυσᾶ
λαρυγγίζ' ἡ φιλομήλα
ᾄσμα ὡς τὰ σά.

—

Ἄκουσον τί ψάλλ' ἡ γλῶσσα
ἡ μαγευτική.
Σὺ τὸ φῶς, καὶ σὺ ἡ ζῶσα
εἶσαι μουσική.

—

Τὸ πᾶν πλῆρες ἁρμονίας
καὶ θερμῶν παλμῶν.
Ἐλθὲ, κ' ἔνθουν ἐκ καρδίας
ἔγειρε ψαλμόν.

—

Ἄνοιξον ὡραῖα χείλη,
νὰ σκιρτήσ' ἡ γῆ
καὶ ἐντός μου ν' ἀνατείλῃ
πάμφωτος αὐγή.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Αἱ ψυχαί μας δὲ, ὡς τόνος
μέλους συμφωνῶν,
ἄφες ν' ἀναβοῦν συγχρόνως
εἰς τὸν οὐρανόν.

ΑΝΑΤΟΛΗ

('Εκ τοῦ διηγήματος «ἡ Λίτλα»)

Μὴ κοιμᾶσαι· ἰδού, ἀνατέλλει
μειδιῶν ὁ χρυσοῦς ἑωσφόρος·
ὡς ἀδάμας ἀστράπτ' εἰς τὸ ὄρος,
καὶ τὴν νέαν αὐγὴν προαγγέλλει.

—

Τὸ πτηνὸν τὴν ἀσπάζεται ᾠδὸν,
μελῳδίας τῇ πέμπει ἡ λύρα,
καὶ τὰ ῥόδα τῇ πέμπουσι μῦρα,
καὶ τὴν ψάλλ' ἡ ἠχὼ τῶν κοιλάδων.

—

Αἱ φωναὶ αἱ οὐράνιαι πᾶσαι
κ' αἱ ἐπίγει' ὑμνοῦσι συνάμα
τὴν αὐγὴν, γλυκὺ νεῦμα τοῦ Βράμα.
'Ανατέλλει, ἰδού! Μὴ κοιμᾶσαι.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΛΩΤΟΣ

(Ἐκ τοῦ αὐτοῦ διηγήματος)

Πᾶσαν νέαν αὐγὴν γλυκὺ ἄνθος λωτοῦ
εἰς τοῦ Γάγγου τὸ κῦμ' ἀναθάλλει·
εἰς τὸν ἥλιον στίλβουν τὰ πέταλ' αὐτοῦ,
κ' εὐωδίας ὁ κάλυξ του χύνει παντοῦ,
ὡς χρυσῆ μυροφόρος φιάλη.

—

Ἀλλ' ἐξαίφνης μὲ κρότους ὁρμῶν φοβεροὺς
ἐξογκοῦται τοῦ Γάγγου τὸ κῦμα,
καὶ τοὺς κλάδους συνθλᾷ τοῦ λωτοῦ τοὺς χλωροὺς,
καὶ τὸ ἄνθος ἀνάρπαστον σύρει ὁ ροῦς
εἰς σκοπέλους κ' εἰς ἄγνωστον μνῆμα.

—

Ἡ ζωή μου ἐπίσης μονήρης ἀνθεῖ
εἰς τὸ ἄστατον κῦμα τοῦ κόσμου.
Εἰς τὸ φῶς τῶν βλεμμάτων σου ἂν θερμανθῇ,
ἂς σβεσθῇ μετὰ ταῦτα καὶ ἂς μαρανθῇ
ὡς λωτὸς ὁ ὑγρὸς ὀφθαλμός μου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΠΗΛΘΕ

(Ἐκ τοῦ ΛΑΟΠΛΑΝΟΥ)

Μελῳδ. Letzte Rose, B, ἀρ. 21

Μὲ τὰ χείλη σου ἀγάπην μ᾽ ὑπεσχέθης αἰωνίαν,
κ᾽ ἔνμου βλέμμα σ᾽ ἀπεκρίθη καὶ τὸ πᾶν σοὶ ὑπεσχέθη.
Ὅλη, ὅλ᾽ ἡ ὕπαρξίς μου συνεστάλ᾽ εἰς τὴν καρδίαν,
κ᾽ ἦτον ἔκστασις ἀγγέλων τῆς καρδίας μου ἡ μέθη.

—

Ἀνεχώρησας, ὡς φεύγει ὁ ἀστὴρ ᾽ποῦ μᾶς θερμαίνει,
ὡς τὸ κάλλος, ἡ νεότης καὶ τοῦ ἔαρος ἡ αὖρα,
καὶ ἀπέμεινα ἐν θρήνοις, καὶ ἀπέμεινα, ὡς μένει
νὺξ ἀσέληνος χειμῶνος εἰς τὰ σκότη κ᾽ εἰς τὰ μαῦρα.

—

Ἔφυγες, πλὴν δὲν ἐσβέσθη κ᾽ ἡ ἀκοίμητός μου πίστις.
Λάμπει καὶ θὰ λάμπῃ πάντα καθὼς λύχνος δι᾽ ἐρήμου.
Καὶ μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν σου ἂν ζερῆται τῆς τροφῆς της,
καιομένη θὰ τὴν τρέφῃ ἡ ἐκπνέουσα ψυχή μου.

—

Ν᾽ ἀντηχήσῃ ἂν ἀκούσῃς τοῦ θανάτου μου ὁ κώδων,
ὤ! Ἐλθὲ καὶ χύσ᾽ ἐν δάκρυ εἰς τὸν τάφον μου τὸν κρύον·
καὶ ἡ γῆ ἐὰν σκιρτήσῃ καὶ βλαστήσῃ γλυκὺ ῥόδον,
θὰ σοὶ μειδιᾷ κ᾽ ἐκεῖνο ὡς ἐγὼ σοὶ ἐμειδίων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΠΟΥΣΙΑ

Μελῳδ. Mendelson, Β, ἀρ. 6

Δὲν σὲ βλέπω, κ' ἡ ψυχή μου
ξένη, ὀρφανὴ,
ἐπὶ γῆς νεκρᾶς κ' ἐρήμου,
διὰ σὲ πονεῖ.

—

Ὅπου τὸ γλυκύ σου βλέμμα
τώρα μειδιᾷ,
θὰ σ' ἀκολουθῇ ἠρέμα,
ὡς πιστὴ σκιά.

—

Ὅταν θὰ σοὶ φέρ' ἡ αὔρα
σταλαγμοὺς βροχῆς,
ἤξευρε πῶς εἶναι μαῦρα
δάκρυα ψυχῆς.

—

Τῶν ἀνέμων ἂν στενάζῃ
κλαυθμηρὰ φωνὴ,
ἡ ψυχή μου θὰ σὲ κράζῃ
καὶ θενὰ θρηνῇ.

—

Ἂν ποτὲ δ' ὑπ' ἀναιτίων
συσχεθῇς παλμῶν,
κ' ἰδῇς δάκρυ ἀναβρύον
ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν,

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἤξευρε πῶς ἡ ψυχή μου
σ' ἀπογαιρετᾷ,
κ' ἐκ τοῦ κόσμου τοῦ πενθίμου
φεύγει καὶ πετᾷ.

ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΣΚΙΑ

Μελῳδ. Mozart: (Die kleine Spinnerin), Β, σ. 35

Τῆς εὐτυχίας ἡ σκιὰ
πολλάκις ἀπατᾷ·
ὡς πλησιάσῃς, ὠχριᾷ,
καὶ σβύνει, καὶ πετᾷ.

—

Τοῦ Κροίσου ὅλ' οἱ θησαυροὶ
δὲν χάμνουν εὐτυχεῖς·
καὶ τὴν γαλήνην ἀφαιρεῖ
ὁ πλοῦτος, τῆς ψυχῆς.

—

Ἐδόθη εἰς τὴν καλλονὴν
ἐφήμερος ζωή·
τῆς φήμης πνίγει τὴν φωνὴν
τοῦ φθόνου ἡ πνοή.

—

Ἡ τύχη ποῦ ἐκεῖ γελᾷ
κ' ἐκεῖ μαυροφορεῖ,
τώρα μᾶς δίδει τὰ καλὰ,
καὶ τώρα τ' ἀφαιρεῖ.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἡ δόξα, κόρη τ' οὐρανοῦ
ἣν ἡ ψυχὴ ποθεῖ,
τὸν νοῦν μεθύει τοῦ κοινοῦ,
πλὴν δὲν παραμυθεῖ.

—

Τὸ γλυκὺ ῥόδον ἂν φυῇ,
ἂν θάλλωσ' οἱ καρποί,
τὸ ῥόδον θεν' ἀποῤῥυῇ,
τὸ μῆλον θὰ κοπῇ.

—

Τί βλέπομεν ἐπὶ τῆς γῆς;
φθορὰν παντοτεινήν.
Δύει τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς
εἰς νύκτα σκοτεινήν.

—

Ἄδυτον ὅμως τῆς ψυχῆς
εἶν' ἡ παιδεία φῶς,
καὶ ἀληθῶς εἶν' εὐτυχὴς
ὁ ἀληθῶς σοφός.

ΣΙΩΠΗ

Μελῳδ. Schumann: (Bey dir, bey dir), B, ἀρ. 7

Τί ἂν ἡ κόμη σου λυτὴ
ὡς χρυσοῦς ῥύαξ κυματῇ;
Τί ἂν τὴν γῆν οἰκῇς
ὑπὸ μορφὴν θεᾶς;
καὶ τί ἂν μειδιᾷς
ὡς ἄγγελος γλυκύς;

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Δὲν θὰ σ' εἰπῶ
πῶς σ' ἀγαπῶ,
καὶ μόν' ἡ σιωπὴ
ἂν πάσχω ἂς σ' εἰπῇ.

—

Ἂν, ὡς φανῇς, ἀνθοφορῇ
ἡ φύσις, καὶ τὸ πᾶν πληροῖ
ἀμύθητος χαρὰ,
ἂν, ὡς ἀποσυρθῇς,
ἐνύκτωσεν εὐθὺς,
κ' εἶν' ὅλα ζοφερὰ,
δὲν θὰ σ' εἰπῶ
πῶς σ' ἀγαπῶ,
καὶ μόν' ἡ σιωπὴ
τί πάσχω θὰ σ' εἰπῇ.

—

Ὅταν, πρὸς ἄλλους συμπαθὴς,
μ' ἓν βλέμμα σου μ' ἀπολιθῇς,
μ' ἓν βλέμμα σου ψυχρὸν,
ἐὰν δὲν ἐννοῇς
τὴν φλόγα τῆς πνοῆς
τὸ πρόσωπον τ' ὠχρὸν,
δὲν θὰ σ' εἰπῶ
πῶς σ' ἀγαπῶ·
θρηνοῦσα σιωπὴ
θενὰ σοὶ τὸ εἰπῇ.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ

Μελῳδ. Offenbach: (Si vous croyez que je vais dire), Β, 4ῳ. 25

Πῶς σ' ἀγαπῶ κἀνεὶς ἂν λέγῃ,
σὲ ἀπατᾷ.
Ἔρως τὸ στῆθός μου δὲν φλέγει
οὐδὲ κεντᾷ.

—

Ἀρώματα καὶ φῶς σκορπίζεις
ὅπου φανῇς,
πλὴν τὴν ψυχήν μου μὴ νομίζῃς
πῶς συγκινεῖς.

—

Τὰ χείλη σου στάλαζουν μέλι
ὅταν λαλοῦν.
Οἱ ὀφθαλμοί σου τί μοι μέλει
ἂν πυρπολοῦν;

—

Εἶν' ἡ φωνή σου μελῳδία,
ψυχῶν τρυφή·
ἀλλ' ἡ λιθίνη μου καρδία
μένει κωφή.

—

Θρηνῶ κρυφίως, ῥιγῶ, φλέγω,
καὶ σιωπῶ·
τὸν τάφον κράζω, πλὴν δὲν λέγω
πῶς σ' ἀγαπῶ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΧΑΡΙΣ

Μελῳδ. Schumann: (Lass mich ihn am Busen), Α, ἀρ. 21

Φθάν' ἡ τόση σου κακία.
Τὴν καρδίαν μὴ μ' ὀρύττῃς.
Ἡ πραότης, ἡ γλυκύτης
εἶναι αὕτ' ἡ γυναικεία;
Θνήσκω, ἂν σ' εὐχαριστῇ·
πλὴν τὰ βάσανα πρὸς τί;

—

Παῦσε νὰ μὲ θανατώνῃς·
ἤ, ἂν ν' ἀπεθάνω θέλῃς,
τί τὸν θάνατον δὲν στέλλεις
ἐκ μιᾶς πληγῆς καὶ μόνης;
Πᾶν σου βλέμμα καὶ πληγή,
εἰς τὸν ἄδην ὁδηγεῖ.

—

Χάριν δός μοι καὶ ἂν σφάλλω.
Μὴ ὀργίζεσαι. Δὲν πταίω
ἂν σὲ ἀγαπῶ, ἂν κλαίω,
ἂν τὸν ἔρωτά μου ψάλλω.
Μία λέξις σου μ' ἀρκεῖ,
κ' ἓν μειδίαμα γλυκύ.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΡΥΑΞ

Μελῳδ. Schubert: (Ich hœrt'ein Bæchlein), Α, ἁρ. 15

Εὐθύμως ἐκελάδει
ὁ ῥύαξ ποῦ περᾷ,
κ' ἐχόρευον οἱ κλάδοι,
φιλοῦντες τὰ νερά.

—

Ἀκτὶς διῆλθε μία
τὰ κύματα χρυσῆ,
κ' ἐντός των ἐμειδία
εἷς ἄγγελος ὡς σύ.

—

Τὰ ἐπεχόσμ' ἡ Ἶρις
χρωμάτων ἀνθηρῶν,
καὶ ἦν ἀσμάτων πλήρης
ὁ φλοῖσβος τῶν νερῶν.

—

Ὡς ἦλθε πλὴν ἑσπέρα,
κ' ἐσβέσθη ἡ ἀκτὶς,
ὁ χείμαρρος ἐπέρα
διὰ νυκτὸς φρικτῆς.

—

Τὸ ὅραμα ἐλύθη,
παρῆλθεν ἡ χαρὰ,
κ' ἐστείρευσεν ἡ λήθη
τὰ κλαίοντα νερά.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Κ' ἐκ τῆς νεκρᾶς ἐρήμου
ἀντήχησε φωνή,
πῶς εἶναι ἡ ζωή μου
ὁ ῥύαξ ποῦ θρηνεῖ.

ΑΝΘΟΣ ΜΑΪΟΥ

Μέλῳδ. Schubert: (Das Roslein), Α, ἁρ. 16

Θάλλ' εἰς ῥύακος νερὰ
ἄνθος τοῦ μαΐου,
καὶ τὸ ἄνθος τρυφερὰ
κλίνει καὶ φυλεῖ κ' ἐρᾷ
φεῦ! τοῦ ῥυακίου,
ἄνθος, ἄνθος ὀρφανὸν
ἄνθος τοῦ μαΐου.

—

—«Μεῖνε, ῥύαξ, μετ' ἐμοῦ.»
—«Ἄνθος τοῦ μαΐου,
ἴδιον τοῦ ποταμοῦ
νὰ μὴ μένῃ οὐδαμοῦ
καὶ ποτὲ τρυ βίου.
Χαῖρε, ἄνθος ὀρφανὸν,
ἄνθος τοῦ μαΐου.»

—

Κ' ἐμαράνθη τὸ χλωρὸν
ἄνθος τοῦ μαΐου,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ τὸ ἄστατον νερὸν
τὸ παρέσυρε περῶν
πρὸς δυσμὰς ἡλίου,
ἄνθος, ἄνθος δυστυχὲς,
ἄνθος τοῦ μαίου.

ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΙ

Μελῳδ. Schubert: (Schæfers Klagelied), Α, ἀρ. 4

Ἐν ᾧ εἰς γλυκείας ἑσπέρας
γαλήνην τὸ πᾶν σιωπᾷ,
ἐγὼ ἐρωτῶ τοὺς ἀστέρας·
«Εἰπέτε μοι ἂν μ' ἀγαπᾷ.»

—

Τὸ κάλλος σας μάτην ἀστράπτει
καὶ λάμπ' εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖ,
ἀνίσως δι' ἄλλον ἀνατέλλει
τὸ βλέμμα ἐδῶ τὸ γλυκύ.

—

Τὰ δάση φαιδρύνεις εἰς μάτην
καὶ σὺ, μουσικὴ ἀηδών.
Εἰπὲ τὴν πασῶν γλυκυτάτην,
τὴν πρώτην εἰπὲ τῶν ᾠδῶν.

—

Εἰπὲ πῶς συχνὰ διαστέλλει
τὰ χείλ' εἰς κρυπτὸν στεναγμὸν,
καὶ ὅτ' ἡ καρδία τοῖς στέλλει
ἓν ὄνομα, ἓν, τὸ ἐμόν.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀκτίνων τὸ βλέμμα της γέμον,
ὁσάκις φωτὸς μὲ πληροῖ,
ὡς ἄγγελος εἶμαι εὐδαίμων,
χαρᾶς ἡ ψυχὴ πλημμυρεῖ.

—

Ὁσάκις πλὴν στρέφεται κρύον,
ὁσάκις σβεστὸν σιωπᾷ,
τὸν τάφον φωνάζω δακρύων,
τὸν τάφον, ἂν δὲν μ᾽ ἀγαπᾷ.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Μελῳδ. Schubert's „Wo ein treues Herze", A, ἁρ. 5

Τὸ θέρος παρῆλθεν· ὡς κόρη καλὴ
μαραίνετ᾽ ἡ φύσις καὶ μελαγχολεῖ.
Ἐν μέσῳ δακρύων ὠχρὰ μειδιᾷ·
τὸ κάλλος της σβύνει συννέφων σκιά.
Τί ἔχει καὶ φθίνει; Πῶς παύει ν᾽ ἀνθῇ;
Ὁ ἥλιος φεύγει, κ᾽ ἡ φύσις πενθεῖ.

—

Πενθεῖ κ᾽ ἡ καρδία ἐντός μου πικρῶς.
Νεκρὰν τὴν ἀφήνει ὁ κόσμος νεκρός.
Τὰ ἄνθη της θάπτει χιὼν τὰ χλωρά,
καὶ τ᾽ ἄσματα παύουν, καὶ φεύγ᾽ ἡ χαρά,
διότ᾽ εἰς τὸν μαῦρον αὐτῆς οὐρανὸν
ἀπῆλθε τὸ ἄστρον τὸ πρὶν φωτεινόν.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὁ ἥλιος πάλιν ὀπίσ' ὡς στραφῇ,
ἡ φύσις μὲ τ' ἄνθη ὡς πρὶν θὰ στεφῇ.
Ἐλθὲ πάλιν, φίλη, καὶ σὺ μεθ' ἡμῶν,
ν' ἀνθίσ' ἡ καρδία ὡς θέρους λειμώνων.

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Μελῳδ. Schubert: (Voici l'instant suprême), A, ἀρ. 7

Ἰδοὺ χειμῶνος ὥρα·
τὸ πᾶν φυλλορρόει.
Μ' ἀφήνουν ὅλα τώρα,
κ' ἐλπίδες καὶ ζωή.

—

Ἀπῆλθες, καὶ τὸ φῶς μου
ἐσβέσθ' εἰς οὐρανόν,
τὸ σκότος εἶν' ἐντός μου,
ἐκτός μου τὸ κενόν.

—

Τοῦ βίου μου τὰ ἄνθη
κατέπεσαν νεκρά,
ὁ γέλως ἐμαράνθη
εἰς χείλη τὰ πικρά.

—

Τὸ δάκρυ μου δὲν ῥέει
ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν,
ἀλλ' ἡ καρδία κλαίει
εἰς πάντα της παλμόν.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐπὶ τῆς γῆς ἐρήμου
πλανᾶται ὀρφανὴ
ἡ ἔρημος ψυχή μου,
καὶ ἀφανῶς θρηνεῖ.

—

Εἰπέ μοι ἂν ἐπάνω
ἐλθὼν θὰ σὲ ἰδῶ,
ἀμέσως ν' ἀποθάνω,
ἀφ' οὗ δὲν ζῶ ἐδῶ.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

Μ. Δ. Schumann: Sag an, o lieber Vogel mein, Λ. ἀρ. 18

Ποῦ μ' ἁπλωμένα τὰ πτερὰ
πετᾷς, λευκὴ περιστερά,
ὅτ' ἐφ' ἡμῶν
βαρὺς χειμὼν
τοὺς πάγους φέρῃ τοῦ βορρᾶ;

—

—«Ὅπου ἡ ἄνοιξις γελᾷ
κ' αἱ αὖραι πνέουν ἁπαλά,
ἐκεῖ πετῶ
τὸ φῶς ζητῶ,
ζητῶ τὰ ἄνθη τὰ καλά.»

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

—«Πτηνὸν, μὴ φεύγῃς, δειλιῶν
πῶς μᾶς κατέλαβε χιών.
Θερμὸν, θερμὸν
ἐντὸς ἡμῶν
θάλπει τὸ πῦρ τῶν καρδιῶν.»

—

—«Θερμὴ καρδία φιλικὴ
πάλλει παντοῦ· δὲν μοὶ ἀρκεῖ,»
μᾶς ἀπαντᾷ,
γοργὴ πετᾷ,
κ' εἰς ξένας στέγας κατοικεῖ.

ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΣΙΑ

Εἰς τοὺς παλμούς μου τὰς στιγμὰς μετρῶν
καθ' ἃς νὰ μένῃς ὥρισται μακρὰν,
εἰς νόσον, νόσον τήκομαι πικρὰν,
καὶ δὲν εὑρίσκω, φεῦ! τὸν ἰατρόν!
Τὸ πῦρ ἐντός μου δὲν πραΰνει δρόσος,
καὶ τῆς ψυχῆς τὸ ἄνθος φθείρ' ἡ νόσος.

—

Ἠγάπων πρῴην τὴν χρυσῆν αὐγὴν,
τὰ μειδιῶντα φῶτα τῶν νυκτῶν.
Τὸ φῶς δὲν μ' εἶναι πλέον ἀνεκτόν·
ἐμίσησα καὶ οὐρανὸν καὶ γῆν.
Ὁ ἥλιος ἢ δύ' ἢ ἀνατέλλει,
τί πρὸς ἐμέ; Θρηνῶ καὶ δὲν μοὶ μέλει.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τὸ κῦμα τὸ θαλάσσιον βοῶν,
ἡ τοῦ βουνοῦ ἀγροτικὴ ᾠδή,
οἱ πτερωτοὶ τοῦ δάσους μελῳδοί,
μ᾽ ἐπλήρουν τὴν ψυχὴν ἁρμονιῶν.
Ἀλλ᾽ εἰς τὴν φύσιν ἤδη ἁρμονία
ἓν ὄνομα ὑπάρχει, λέξις μία.

Δὲν ἔχει τώρα ὁ καιρὸς πτερά.
Πιέζων τὴν καρδίαν μου βαρὺ
τὸ βῆμα τῆς ζωῆς βραδυπορεῖ,
ἡμέρα πᾶσα ὡς αἰὼν περᾷ.
Τὸν θάνατον ἢ σὲ ἀνυπομόνως
ζητῶ θρηνῶν, ἀφ᾽ ὅτου εἶμαι μόνος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΑΡΑΚΜΗ

Μελῳδ. Gounod: (Que fais-tu blanche Tourterelle?)

Παρῆλθεν ἡ φαιδρὰ νεότης·
τριγύρω μου σιγή.
Καὶ σύ, καρδία μου ὑπνώττεις,
ὡς νὰ σὲ φάγ᾽ ἡ γῆ.
Εἰς τῆς ἡμέρας μου τὸ τέλος
δὲν πρέπει ᾆσμα, οὐδὲ γέλως
εἰς χεῖλη τὰ ὠχρά.
Πᾶν βλέμμα ἀπ᾽ ἐμοῦ ἐστράφη,
καὶ ἡ καρδία μου ἐτάφη,
καὶ κλείεται ψυχρά.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Πλὴν ἐκεῖ ποῦ κεῖται
καὶ ἀναισθητεῖ,
εἰς αὐτὴν κινεῖται
δὲν ἠξεύρω τί.

Πρὸς ἄλλους εὐγενῆ σὲ εἶδον
νὰ τοῖς προσμειδιᾷς,
κ' ἐπελαθόμην καὶ ῥυτίδων
καὶ κόμης πολιᾶς.
Πρὸς σὲ φοβούμενος προέβην·
Σὺ μ' ἀνταπέδωκας πλὴν χλεύην
καὶ βλέμμα αὐστηρόν.
Ἀπῆλθες, καὶ μ' ἀφῆκες μόνον,
κ' ἔκτοτ' ἠσθάνθην ξένον πόνον
ἐντός μου καυστηρόν.
Λέγε μ' ἐλευθέρως,
καὶ σ' εὐγνωμονῶ,
μήπως καὶ εἶν' ἔρως
τοῦτ' ὁποῦ πονῶ;

ΣΕ, ΣΕ

Μιλφὸ· Du du liegst mir im Herzen, B, ἁρ. 28

Σὲ, σὲ ὅπου πηγαίνω,
σὲ, σὲ ὅπου σταθῶ
σὲ, σὲ μόνην προσμένω,
μόνην ζητῶ καὶ ποθῶ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Φῶς, φῶς εἶσαι ἡλίου
φῶς, φῶς· πλὴν πυρπολεῖς·
ἦ, ἦ ἄνθος μαίου,
ἦ πτερωτὴ χρυσαλλίς.

—

Σὺ, σὺ αὖρα γλυκεῖα,
σὺ, σὺ χάρις χρυσῆ·
πλὴν, πλὴν μ᾽ αὖραν ὁμοία,
αἴφνης ἐτράπης καὶ σύ.

—

Ποῦ, ποῦ ἄστατε κόρη,
ποῦ, ποῦ τώρα πετᾷς;
Κᾶν, κᾶν πέρυγας φόρει,
ὥστε νὰ μὴ ἀπατᾷς.

—

Μὴ, μὴ ὄρκοι σου τόσοι,
μὴ, μὴ τόσοι σκοποὶ
μὴ, μὴ θεὰ χαθῶσι
ὡς τῆς στιγμῆς ἀστραπή;

—

Πρὶν, πρὶν ἤμην εὐδαίμων,
ζῶν, ζῶν ὅλος εἰς σέ.
Πλὴν, πλὴν τώρ᾽ ᾄδω τρέμων.
«Ποῦ εἶν᾽ αἱ ὧρ᾽ αἱ χρυσαῖ;»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Μελῳδ. Λουκίας, τοῦ Δονιζέττη, Β, ἁρ. 14

1

Τοὺς στεναγμοὺς τοῦ στήθους μου
θενὰ σοὶ φέρ' ἡ αὔρα,
καὶ τὰ πικρά μου δάκρυα
τὰ σύννεφα τὰ μαῦρα.

—

Μακράν σου θὰ μαραίνωμαι
ὡς θύμος τῶν βουνῶν·
θολὴν θὰ βλέπω τὴν ζωήν,
τὸν κόσμον σκοτεινόν.

2

Πηγαίνω ὅπου μὲ πλανοῦν
αἱ μοῖρ' αἱ ἐχθρικαί μου,
ὅπου τὸ φύλλον, παίγνιον
χειμερινοῦ ἀνέμου.

—

Πηγαίνω, τί μοι μέλει ποῦ;
Ἂν δὲν θὰ σὲ ἰδῶ,
ἡ γῆ σκιὰ εἶν' ἄμορφος
ὁ κόσμος εἶν' ἐδώ.

3

Ὅταν χρυσαῖ σὲ περιχοῦν
ἀκτῖνες τῆς σελήνης,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ μ' ἐνθυμήσεις παλαιὰς
τὴν κεφαλήν σου κλίνῃς,

—

Ἂν δάκρ' εἰς τῶν βλεφάρων σου
τὴν ἄκραν αἰσθανθῇς,
ὦ! δός μοι, δὸς ὑπόσχεσιν
πῶς θὰ μ' ἐνθυμηθῇς.

4

Ἂν ὅτι κλαίει σοὶ φανῇ
εἰς αὖραν ἡ μυρσίνη,
εἶν' ἡ ψυχή μου, ἤξευρε,
τὴν ὥραν ποῦ μ' ἀφήνει.

—

Πρὶν φεύγουσα τὰ βάσανα
πρὸς οὐρανὸν στραφῇ,
εἰς νέκταρ τῶν βλεμμάτων σου
θὰ ἔλθῃ νὰ πραφῇ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΞΕΝΟΣ

Μελφδ. Fesca: (Weit in der Ferne), Β, ἀρ. 11

Εἰς ξένας ὄχθας ἐρριμένος,
ἀγρίας τύχης ναυαγὸς,
ὅπου γυρίσῃ, παντοῦ ξένος.
Τίς θὰ τῷ γίνῃ ὁδηγός;

—

Περνοῦν νεφέλαι διωγμέναι,
ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ βορρᾶ,
καὶ λέγουν· εἰς τὴν γῆν σου, ξένε,
μᾶς φέρουν τὰ ὑγρὰ πτερά.

—

Ἂς ξηρῶν κλάδων στοιβάζεται
τοῦ δάσους βλέπει τὴν σκιάν.
Τὸ δάσος λέγει· εἶσαι ξένος,
ἐδῶ δὲν ἔχεις φωλεάν.

—

Ἡ μήτηρ τέκνον τεθλιμμένον
θάλπει μ' ἓν φίλημα γλυκὺ,
πλὴν δὲν ἀνοίγετ' εἰς τὸν ξένον,
θερμὴ ἀγκάλη μητρική.

—

Τοὺς νεανίας ὡπλισμένους
ἡ σάλπιγξ κράζει τῆς τιμῆς.
Εἰς τόπους ἄλλους, τόπους ξένους
δάφνας ἐδρέψαμεν κ' ἡμεῖς.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Γελῶν τὸ σμῆνος τῶν παρθένων
εἰς τ' ἄνθη παίζει καὶ πετᾷ.
Κᾀνὲν μειδίαμα τὸν ξένον,
βλέμμα χᾀνὲν δὲν χαιρετᾷ.

—

Μορφαὶ, πενθίμως ἐσταλμέναι,
νεκρὸν ἐκφέρουν κατηφεῖς.
Ἂν ἀποθάνῃς ἐδῶ, ξένε,
δὲν ἔχεις τόπον νὰ ταφῇς.

—

Παρήγορος τοῦ τεθαμμένου
ἄγρυπνος θρῆνος ἀντηχεῖ.
Ἡ πλὰξ ἡ ἄχαρις τοῦ ξένου
οὐδὲ μ' ἓν δάκρυ θὰ βραχῇ.

Μελῳδ. Schumann: (Mutter, Mutter), A, ἀρ. 20

Ποῦ οἱ χρόν' οἱ ποθητοί;
Ὅλα φροῦδα καὶ σκιά.
Εἰς τὸν νοῦν σου ὠχριᾷ
καὶ ἡ μνήμη μου αὐτή.

—

Τοὺς γλυκεῖς σου ὀφθαλμοὺς
ἐθεώρουν εὐτυχὴς,
κ' ἠκροᾶσο τοὺς ταχεῖς
τῆς καρδίας μου παλμούς.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Φεῦ! Αἱ ὧραι αἱ χρυσαῖ
πῶς παρῆλθον πτερωταί!
Δὲν μ' ἀπήντησες ποτέ;
Εἶμαι ξένος διὰ σέ;

—

Μ' ἔβλεπες νὰ σιωπῶ,
κ' ἤξευρες πῶς ἔχω τὶ,
καὶ ἐνόεις διατί
δὲν τολμῶ νὰ τὸ εἰπῶ.

—

Ὅταν σὺ ὡμίλεις δὲ,
ἔβλεπες μεθ' ἡδονῆς
πῶς ἐσκίρτων ἐμμανεῖς
τῆς ψυχῆς μου αἱ χορδαί.

—

Ἀποτρόπαιον παρὸν
μετὰ τοὺς γλυκεῖς καιρούς!
Ποίους πνίγεις θησαυροὺς
εἰς τῆς Λήθης τὸ νερόν!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΟΝΟΣ

Μελῳδ. Campana (Amo), Β, ἁρ. 10

Μόνος, πλὴν δὲν εἶμαι μόνος.
Εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς
σύντροφός μου εἶν' ὁ πόνος
ἄγρυπνος καὶ συνεχής.

—

Ὅταν ἐστεμμένος ῥόδα
μάϊος μὲ χαιρετᾷ,
βλέπω τὸν λεπτόν σου πόδα
εἰς τὰ ῥόδα νὰ πετᾷ.

—

Εἰς τοῦ βύακος τὸ βεῦμα
ὅταν χύσῃ ψυχρὸν,
λάμπει τὸ γλυκύ σου νεῦμα
καὶ τὸ μέτωπον τ' ὠχρόν.

—

Εἰς τὴν αὖραν ἥτις πνέει
ὡς στενάζουσα ψυχὴ,
εἰς τὸν φλοῖσβον ὅστις κλαίει
ἡ φωνή σου ἀντηχεῖ.

—

Ὅταν ἔνδακρυ τὸ βλέμμα
στρέφω πρὸς τὸν οὐρανὸν,
ἐκεῖ φαίνεσαι, καὶ στέμμα
φέρεις ἄστρων φαεινῶν.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὅταν δὲ, φυγὰς τοῦ κόσμου,
καταβῶ εἰς ἐμαυτὸν,
μένω ἄψυχος, ἐντός μου
σὲ, σὲ μόνην ἀπαντῶν.

—

Οὕτω τὴν ζωὴν ὡς τέλος
θενὰ φέρ' ὀδυνηρὰν,
ὡς ἡ ἔλαφος τὸ βέλος
περιφέρ' εἰς τὴν πλευράν.

ΘΡΗΝΟΣ

Μελῳδ. Schubert : (Auf dem Wasser zu singen, 1, 2, 3

Ἀναγωρῶ, πλανῶ μακρὰν
τὴν ὕπαρξίν μου τὴν πικράν·
κ' ὅπου σταθῶ, κ' ὅπου γυρνῶ,
φεῦ! σ' ἐνθυμοῦμαι καὶ θρηνῶ.

—

Περνῶ πελάγη καὶ ξηρὰς,
εἰς πόλεις τρέχω ἠχηρὰς,
κ' εἰς τὰς ἐρήμους τῶν βουνῶν,
σὲ κράζω, σὲ ζητῶ θρηνῶν.

—

Εἰς ῥίζας δένδρων σκιερῶν,
καὶ εἰς τὰς ὄχθας τῶν νερῶν,
ὅπου σὲ εἶδα, ἐκφωνῶ
τὸ ὄνομά σου καὶ θρηνῶ.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀπὸ τὸν θόλον τὸν στικτὸν,
ἀπὸ τὸ σκότος τῶν νυκτῶν
καὶ τὸν χρυσοῦν αὐγερινὸν,
μὲ πόθον σὲ ζητῶ θρηνῶν.

—

Κ' ὅταν γλυκεῖ' ἀνατολὴ
εἰς ζωὴν νέαν προσκαλῇ,
μ' ἐλπίδα πέριξ μου πλανῶ
τὰ βλέμματά μου, καὶ θρηνῶ.

—

Φεῦ! οὔτ' ἐδῶ καὶ οὔτ' ἐκεῖ,
εἰς τὴν ψυχήν μου κατοικεῖ
καὶ κατοικεῖ τὸν οὐρανὸν,
ἐκείνη ποῦ ζητῶ θρηνῶν.

—

Περίμεινε· μετὰ μικρὸν
παύω τὸν δρόμον τὸν μακρὸν,
καὶ πρὸς τὸν ἔσχατον κινῶ,
ὅπου θὰ παύσω νὰ θρηνῶ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΆΣΜΑ ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΣ

('Εκ τῆς «Ἐκδρομῆς εἰς Πόρον»)

Νέον ἄνθος ἔθαλλον.
Ἄγγελος μ' ἐφίλησε
φίλημα πικρόν.
Μ' ἔδρεψε καὶ μ' ἔῤῥιψε,
κ' εἰς χρημνοὺς μ' ἐκύλισε
χείμαῤῥος, νεκρόν.

—

Κύκνος χιονόπτερος,
ν' ἀναβῶ ἠθέλησα
εἰς τὸν οὐρανόν,
πλὴν χρυσῆ μ' ἐκέντησε
κεκρυμμένη μέλισσα,
κ' ἔπεσα θανών.

—

Φωτοβόλοι μ' ἔφεγγον
ἔρως καὶ διάνοια,
ἱερὰ δυάς.
Φεῦ! Ἀγρία ἔσβεσε
τ' ἄστρα τὰ οὐράνια
λαίλαψ ποντιάς.

—

Χάρτης ὁ θεόγραπτος
τῆς εὐρείας πλάσεως
μ' ἦτον ἀνοικτός.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Πλὴν μοὶ τὸν ἀφήρεσεν
ἀπὸ τῆς ὁράσεως
κάλυμμα νυκτός.

—

Περιφέρω ἔκτοτε,
τὴν ψυχὴν ἀόμματος,
βλέμμα σκοτεινὸν
εἰς κενὴν τὴν ἔκτασιν
τ᾽ οὐρανίου δώματος,
εἰς τὸ πᾶν κενόν.

—

Φύσις, ὡς ἐθήλασα,
νέος ὢν, τὸ γάλα σου,
πάλιν σὲ πόθῳ.
Νὰ μ᾽ ἀναπάῃς ἔρχομαι,
μῆτερ, τὰς ἀγκάλας σου,
καὶ νὰ κοιμηθῶ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΣΑΠΦΙΚΑ

1

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Ἦτον, ὅτ' ἐπλάσθη, λευκὸν τὸ ῥόδον.
Πλὴν τὸ ἅσμ' ἀκοῦσαν τῆς ἀηδόνος,
τῆς αἰδοῦς τὸ χρῶμα περιεβλήθη,
ἐρυθριάσαν.

—

Ὅταν δ' εἰς τοὺς κλάδους τὴν φωλεάν του
ἐπλεξεν ἡ ὄρνις τῆς μελῳδίας,
τότε ὑπ' εὐόσμων περιεχύθη
μύρων τὸ ῥόδον.

—

Πλὴν χειμὼν ὡς ἦλθε, μακρὰν ὁ ψάλτης,
φῶς ζητῶν καὶ θέρμην, μακρὰν ἀπέπτη,
καὶ τὸ ῥόδον ἔμεινε κ' ἐμαράνθη,
φυλλορρόησαν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

2

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Ὥρα φθινοπώρου ἦτον πενθίμη,
κ᾽ ἡ πικρὰ καρδία ἐβαρυθύμει,
ὅταν οὐρανόθεν, παραμυθοῦσα,
ἦλθεν ἡ Μοῦσα.

—

«Πίπτουσι, τῇ εἶπα, ξηρὰ τὰ φύλλα.
Ποῦ τὰ χρώματά των τὰ πρὶν ποικίλα;
Ὅπου βλέμμα στρέφω, φθορὰ καὶ φθίσις
πᾶσα ἡ φύσις.»

—

—«Ναὶ, τῆς Μούσης εἶπαν τὰ θεῖα χείλη,
φθείρονται μὲν π᾽ ἄνθη καὶ φθίν᾽ ἡ ὕλη·
ἀλλ᾽ ἐκτὸς τῆς ὕλης, ἐπάνω, θάλλει
βλάστησις ἄλλη.

—

»Ὃν ἂν ἁγιάσῃ ἐμοῦ τὸ μέλος,
τοῦτον δὲν εὑρίσκει θανάτου τέλος,
καὶ τρυφᾷ εἰς δόξαν κ᾽ εἰς αἰωνίαν
ἀθανασίαν.»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

3

ΕΙΣ ΗΛΙΟΝ

Ὀφθαλμὲ τοῦ κόσμου οὐρανοπόρε,
εἰς τὰ πορφυρᾶ σου ὀχεῖσαι νέφη·
σὲ περιορχοῦνται αἱ νέαι ὧραι·
λάμψις σὲ στέφει.

—

Εἰς ἀκτινοφόρα προβαίνεις κάλλη·
σύμπασα ἡ φύσις ὀργᾷ σκιρτῶσα.
Πᾶσά σε καρδία εὐγνώμων ψάλλει,
πᾶσά σε γλῶσσα.

—

Ἀναζῇ ἡ πλάσις, τὸ πᾶν κινεῖται.
ὅπου τὰ χρυσᾶ σου ταινίας τόξα.
Ὅπου ἀνατέλλῃς, χαρὰ ἠγείται,
ἕπεται δόξα.

—

Ἔρημον διάττεις τὸν γλαυκὸν θόλον,
καὶ μετ' εὐλαβείας ἐμπρός σου σβύνει
πᾶς φωστὴρ, πᾶν ἄστρον ἀκτινοβόλον·
σβύν' ἡ σελήνη.

—

Χώρ' εἰς τὰς ἐκτάσεις τῶν οὐρανίων.
Ἠρὸς τὴν εὔκλειάν σου οὐδείς μοι φθόνος,
ἂν νὰ διατρέχω ὡς σὺ τὸν βίον
ὤφειλον μόνος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

4

ΕΙΣ ΣΕΛΗΝΗΝ

Νυκτοβάμων φίλη, ὠχρὰ σελήνη,
ἣν δορυφοροῦσι χρυσοῖ πλανῆται,
ὅταν σ' ἀτενίζει, εἰπέ μ', ἐκείνη
δὲν μ' ἐνθυμεῖται;

—

Μοὶ ἐφάνη, ὅτε τὴν εἶδα πρῶτον,
τρυφερὰ ὡς ἄνθος ὑγρὸν ἐκ δρόσου.
Μάρτυς τῶν τρυφῶν μας καὶ τῶν ἐρώτων
εἶναι σὸν φῶς σου.

—

Ἦτον δὲ τὸ φῶς σου καθὼς ἡμέρα·
καὶ διὰ διαυγοῦς πανευφροσύνου
μᾶς περιεκύκλου ἡ ἀτμόσφαῖρα
καὶ μᾶς συνήνου.

—

Ὁ λαμπρός σου δίσκος ἐγέλα πλήρης
πρὸς ἡμῶν τὰς τέρψεις καὶ τὰς θωπείας.
Πλὴν καὶ μετ' ὀλίγης τὰς παρετήρεις
ζηλοτυπίας.

—

Ἔκτοτε παντοίας ὑπέστης φάσεις.
Φαίνεσαι ὡς ἄλλη τῆς πρὶν σελήνη.
Δὲν παρῆλθ' ἑσπέρα χωρὶς ν' ἀλλάσσῃς.
Οὕτω κ' ἐκείνη.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Μάτην τὰ γλυκά σου προφαίνεις κάλλη,
κ᾽ ἡ ὁδός σου ἄστροις διακοσμεῖται.
Ἡ ὁδὸς ἐκείνης εἶν᾽ ἤδη ἄλλη.
Δὲν μ᾽ ἐνθυμεῖται.

5

ΕΙΣ ΣΑΠΦΩ

Πλέκουσα ᾠδὰς ἀκοιμήτου θρήνου,
ἤγειρας τὰς Μούσας τὰς Λευκαδίας,
κ᾽ εἶχες εἰς τὰ βάθη τῆς σῆς καρδίας
φλόγας καιμένα.

Σ᾽ ἔλεγον αἱ Μοῦσαι αὐτῶν δεκάτην.
Ὅταν τὸν πικρὸν ἐκελάδεις πόνον,
οἱ ψαλμοὶ σ᾽ ἐφθόνουν τῶν ἀηδόνων.
Οἴμοι πλὴν, μάτην!

—

Μόνη σ᾽ ἦτον μόνη ἐλπὶς τὸ μνῆμα,
ὅπου νὰ σβεσθῶσι καὶ φλὸξ καὶ πόνοι·
καὶ καταφυγή σοι παρέστη μόνη
βράζον τὸ κῦμα.

—

Καὶ εἰς τὴν ὑγράν του ῥιφθεῖσ᾽ ἀγκάλην,
ὡς τὸ κλαῖον βρέφος ἀπεκοιμήθης,
κ᾽ ἤλπισας νὰ εὕρῃς σιγὴν τῆς λήθης.
Μάτην δὲ πάλιν!

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Πᾶν προσρέον κῦμα, πᾶν ἀποῤῥέον
κλαῖον διηγεῖται τὰς συμφοράς σου,
κ' ἐλεγεῖα ψάλλει, καὶ τ' ὄνομά σου
λέγει τ' ὡραῖον.

—

Θάλλεις εἰς ἐρώντων θνητῶν τὴν μνήμην,
εἰς τὰς ἀποστάσεις καὶ δι' αἰώνων.
Ἂν δὲ καὶ ἀπέθανες εἰς τὸν πόνον,
ζῇς εἰς τὴν φήμην.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΡΟΔΟΝ ΜΑΡΑΝΘΕΝ

Μελῳδ. Schubert: (Trockene Blume), A, ἀρ. 9

Ὡς πρὶν, ὦ ῥόδον, δὲν μειδιᾷς.
Ποῦ σου τὸ κάλλος καὶ ἡ ὀσμή;
Πῶς χρῶμα πλέον δὲν σὲ κοσμεῖ
καθὼς ἐκείνης τὰς παρειάς;
Μ' ἐδόθης θάλλον. Διὰ μιᾶς
πῶς ἐμαράνθης καὶ ὠχριᾷς;

—

Ὅταν μ' ἐδόθης, ἀχτὶς ζωῆς
βλέμμα σ' ἐθέρμανεν θαρρῶν·
ἀλλ' ἀπεστράφη με τὸν καιρὸν,
καὶ νεκρὸν ἤδη φιλοτροεῖς.
Θὰ σὲ ποτίζω, ἄνθος ἐμὸν,
διὰ δακρύων πικρᾶς ῥοῆς.

—

Ἂν εἰς τὸν τάφον μου, ῥόδον, τεθῇς,
ἴσως μ' ἓν δάκρυ της ὑγρανθῇς·
καὶ τότε πάλιν, χαρᾶς καὶ τρυφῆς!
Λαμπρὸν καὶ θάλλον ὡς πρὶν θὰ βαφῇς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΕΡΩΣ

Δικατετράστιχον (Sonnet)

Ἰδὲ, ὦ φίλη μου, τὸ πᾶν διακοσμῶν ὁ πλάσας,
τὴν γῆν μας κατεσκεύασεν ἀπὸ δακρύων ζύμην.
Εἰς δάκρυα τὴν ἡδονὴν, εἰς δάκρυα τὴν φήμην,
εἰς δάκρυα συνέμιξε τὰς ἀπολαύσεις πάσας.

—

Περνᾷ μ' ἀγῶνας ὁ θνητὸς ἠπείρους καὶ θαλάσσας·
περνᾷ, καὶ δὲν κατέλιπεν οὐδ' ἴχνος οὐδὲ μνήμην.
Δακρύων πρὸς τὴν ἀναυδον προστρέχει ἐπιστήμην,
καὶ, πρὶν σπουδάσῃ τὴν ζωὴν, ἀπέθανε γηράσας.

—

Οἱ πόθοι του ἀμφίβολοι εἰς μαῦρον πλέουν χάος.
Ἐλπίζει, κ' αἱ ἐλπίδες του μαραίνονται ἀκαίρως.
Σκιὰς διώκει πτερωτὰς, πλὴν φεύγουν ἀεννάως.

—

Ἑνὸς δὲ μόνου πρὸς αὐτὸν εἰρηνικοῦ ἀστέρος
ἕρπει ἀκτὶς ἐλλάμπουσα διὰ τοῦ σκότους πράως,
ἓν μόνον τὸν παραμυθεῖ μειδίαμα, ὁ Ἔρως.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

(Ὅμοιον. Κατὰ Σχιλλερον)

«Θνητοὶ προσέλθετε!» Ὁ Ζεὺς ἐκάλει, διανέμων
ἐκ τοῦ ὑψίστου θρόνου του τὰς ἀνθρωπίνας μοίρας·
καὶ ἄπληστοι συνέῤῥεον ἐκτείνοντες τὰς χεῖρας,
καὶ ἀπηλλάττοντο, καθεὶς δώρων μεστὸς, κ' εὐδαίμων.

—

Τῷ μὲν ἐδόθη σύνεσις, καρπὸς ὡρίμου πείρας,
τῷ ἄλλῳ βίου ἄνεσις καὶ ὄλβος πολυθρέμμων·
ἄλλῳ ἀνδρεία ἔλαχε καὶ δόξη τῶν πολέμων,
καὶ ἄλλῳ κράτος, καὶ τιμαὶ καὶ δόξα τῆς πορφύρας.

—

Εἷς μόνος ἔμενε μακρὰν, βαρυαλγῶν καὶ ψάλλων,
καὶ λησμονοῦντα ἑαυτὸν ὁ Ζεὺς τὸν ἐλησμόνει.
Ἐστράφη τέλος, κ' ἔνδακρυν τὸν εἶδε, καὶ ἀσχάλλων,

—

«Τὸν κόσμον, εἶπεν, ἔδωκα· ἡ φαντασία μόνη
μοὶ μένει. Ἔχε την λαβὼν, καὶ πλάσον κόσμον ἄλλον.
Κλαῖε κ' ἐκεῖ καθὼς ἐδῶ, πλὴν κλαίων εὐδαιμόνει.»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΑΔΑΜ

(Ὅμοιον)

Καὶ τί σοὶ ἔλειπεν, Ἀδὰμ, ἐντὸς τοῦ παραδείσου;
Ἀνθῶν δὲν εἶχες τάπητα καὶ στέγην νεφελῶν χρυσῶν;
Εἰς δρόσον μὴ δὲν σ' ἔλουεν ὁ γλυκὺς ζέφυρος φυσῶν,
κ' ἡ ἀηδὼν δὲν σ' ἔψαλλεν· «Ἐγὼ φρουρῶ· κοιμήσου;»

—

Δὲν σ' ἤκουε προστάζοντα ἔρπων ὁ λέων τῶν δασῶν,
ὁ ἀετὸς τῶν οὐρανῶν, ὁ δράκων τῆς ἀβύσσου;
Κ' ἐξαίφνης, στηριζόμενον εἰς σὲ, οἱ ὀφθαλμοί σου
βλέμμα δὲν εἶδαν, ἄβυσσον σωτῆς, καὶ ἦν τὸ βλέμμα σόν;

—

Δὲν σ' ἔφθανε τοῦ βλέμματος τοῦ πανεράστου ἡ τρυφὴ,
δὲν σ' ἤρκει νὰ σὲ προσκυνοῦν μονάρχηντων τὰ ὄντα·
τὴν ἄπληστόν σου ὄρεξιν ἄλλη ἐκέντησε τροφή.

—

Εἶδες πῶς μῆλον πάγκαλον μηλέα ἔφερε χρυσῆ,
καὶ ἐπ' αὐτὸ ἐκίνησας τὸν λαίμαργον ὀδόντα.
Ἀλλ' ἔξω τώρα τῶν πυλῶν ὀδύρεσαι, καὶ πταίεις σύ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Η ΕΥΑ

(Ὅμοιον)

Πῶς ἔσπευσε παλίμβουλος ἀπόφασις τοῦ πλάστου
τὸν γήϊνον παράδεισον εἰς κόλασιν νὰ τρέψῃ;
Τὸν ἄνδρα ἔπλασε. Καλά. Τί ἤθελε νὰ κλέψῃ
τὴν σάρκ' ἀπὸ τὴν σάρκα του, ὀςοῦν ἐκ τῆς πλευρᾶς του;

—

Ἀδὰμ, ἐπὶ τοῦ πλάσματος αὐτοῦ τοῦ τρισεράστου
ἀπὸ τοῦ πρώτου ὕπνου σου μὴ εἶχες ἀναβλέψει!
Σ' ἠγάπησεν ὁλόκληρον ἡμέραν. Ποῦ νὰ στρέψῃ
τοὺς ἐρωτύλους ὀφθαλμοὺς ἀλλοῦ, πλὴν γόητάς του;

—

Ἀλλ' ὄφις τὴν ἐπαύριον ἐξῆλθεν ἀπὸ τ' ἄνθη.
Ἦτο τὸ δέρμα του στιλπνὸν, τὸ χρῶμά του ποικίλον·
καὶ ἦλθε, κ' εἰς τὸ βλέμμα της τὸ φλέγον ἐθερμάνθη.

—

Ἦτο καιρὸς τὸν χθεσινὸν νὰ λησμονήσῃ φίλον,
κ' ἐντός της κλίσιν γυναικὸς φιλάρεσκον ἠσθάνθη,
καὶ μειδιῶσα ἔκλινε, καὶ ἔλαβε τὸ μῆλον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

Μιλῳδ. Florino: (Il mio primo amore), Β, ἀρ. 22

Ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μου, τὴν ἤκουσα, σημαίνει.
Πηγαίνεις, καὶ πηγαίνει
μαζῆσου κ' ἡ ψυχή μου.
Τ' ἄσπρα πτερά του τ' ἄνοιξεν ὁ δράκος τῆς θαλάσσης.
Ποῦ πᾶς; Θὰ μᾶς ξεχάσῃς,
γλυκόστομο πουλί μου;

Μὴ σπρώχνῃς, ναύτη ἄπονε, τὸ μαῦρό μας περγιάλι.
Τ' ἀγγελικά της κάλλη
νὰ ξαναδῶ, ἀχ! στάσου.
Ἰδοὺ, βογγᾷ ἡ ἄγκυρα, κι' ἀκούω τὸ γιαλέσσα,
κ' εἰς τὴν καρδιάν μου μέσα
ἀκούω τ' ὄνομά σου.

—

Πηγαίνεις, καὶ ὀπίσω σου σὰν ἴσκιον σου μ' ἀφίνεις,
σὰν ἴσκιον μὴ μὲ σβύνῃς
'ς τὴν τρυφερὰ ψυχή σου.
Θυμήσου τί οὐράνιαις στιγμαῖς μαζῆ σου ζοῦσα·
ἄχ! πῶς σὲ ἀγαποῦσα,
πῶς σ' ἀγαπῶ θυμήσου.

—

Ὅταν τὸ βράδυ ζέφυρος σὲ τρυφεροχαδεύῃ,
τὰ ἄχ! μου συνοδεύει,
τοὺς στεναγμούς μου σέρνει.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὅταν ψυχάλα ἔρχεται νὰ σὲ γλυκοδροσίσῃ,
τῶν πόνων μου τὴν βρύσι,
τὰ δάκρυά μου φέρνει.

—

Ὅταν μαζῆ ἐβγαίνομεν 'ς τὸ λυκαυγὲς θυμήσου,
καὶ ἔκλαια μαζῆ σου,
καὶ ἔκλαιες μαζῆ μου.
Μονάχον ἀφ' οὗ μ' ἄφησες, θρηνολογῶ μονάχος,
καὶ μοναχὸς ὁ βράχος
μ' ἀκούει τῆς ἐρήμου.

—

Γιατί δὲν εἶμαι ἄνεμος νὰ πνέω 'ς τὰ πανιά σου,
νὰ παίζω 'ς τὰ μαλλιά σου
μαζῆ σου ν' ἀρμενίζω;
Γιατί δὲν εἶμαι θάλασσα τριγύρω σου νὰ πλέω,
'ς τὸ πλάγι σου νὰ χλαίω,
νὰ νυχτομουρμουρίζω;

—

Ἴχνη λευκὰ τῆς σκάφης σου ἡ θάλασσα μὲ δείχνει.
Ἀφῆκα τάχα ἴχνη
κ' ἐγὼ εἰς τὴν ψυχήν σου;
Τὰ ἴχνη καθὼς ἔσβυσαν 'ς τὰ κύματα ἐκείνης,
κ' ἐμένα μὴ μὲ σβύνῃς
εἰς τὴν ἐνθύμησίν σου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΠΙΚΡΗ ΚΑΡΔΙΑ

Μελῳδ. Schœne Minka, Β, ἁρ. 27

Μάϊέ μου χρυσομάλλη,
ἦλθες, καὶ τ' ἀηδόνι ψάλλει
τὰ νεανικά σου κάλλη
'ς τὰ χλωρὰ κλαδιά.
Μὲ χαρὰν σὲ ἀντικρύζει
ὅλ' ἡ φύσις ποῦ ἀνθίζει·
πλὴν 'ς τὸ στῆθός μου γογγύζει
ἡ πικρὴ καρδιά.

—

Δύω δύω τὰ πουλάκια
'ς τῆς μυρσίνης τὰ κλαδάκια
τῆς ἀγάπης τραγουδάκια
τραγουδοῦν γλυκά.
Πουλὶ ἔρημο καὶ ξένο,
τί γυρεύω; ποῦ πηγαίνω;
Εἰς λειβάδι χιονισμένο
θάνατος βογγᾷ.

—

Ἂν ἡ νέα φύσις θάλλῃ,
τὰ μαγευτικά της κάλλη
ἂς τ' ἀπολαμβάνουν ἄλλοι.
'Αδιαφορῶ.
Ταχυδρόμος διαβάτης,
σαθροῦ ξύλου ἐπιβάτης,

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ τὴν γῆν καὶ τὰ καλά της
δὲν θενὰ χαρῶ.

—

Διὲ αὐτὸ κι' αὐτὸ τὸ κῦμα
πῶς πηγαίνουν μ' ἕνα βῆμα
'ς τὸ ἀπέραντόν των μνῆμα,
τὸν ὠκεανόν.
Σὰν αὐτὰ κ' ἐγὼ πηγαίνω·
δὲν ἐλπίζω, δὲν προσμένω,
παρὰ τάφον ἀνοιγμένο
κ' εἰς τοὺς δυὼ κοινόν.

—

Ὡς σκιά της, ὡς φωνή της
ἂς διέμενα μαζή της.
Ἢ ἂς ἤμουν ὁ πλανήτης,
καὶ εἰς τὰ κενά,
ἂς ἐστρέφετο μαζή μου!
Ἀλλ' ἡ ἔρημος ζωή μου
ὡς ὁ ῥύαξ τῆς ἐρήμου
κλαίει καὶ περνᾷ.

—

Ὡς τὸ ἄνθος μαραμένη
ἡ νεότης μου χλωμαίνει·
ἡ χαρὰ μὲ εἶναι ξένη,
κ' ἡ ἐλπὶς αὐτή.
Πλὴν μ' ἐλέησεν ἡ μοῖρα,
καὶ τοῦ τάφου μου τὴν θύρα
μὲ τὴν μελανήν της χεῖρα
ἀνοικτὴν κρατεῖ.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Κ' ἐγὼ, φίλοι, εἶχα ζήσει·
τώρα τ' ἄστρον μου θὰ δύσῃ.
Ὦ! ἀφῆτέ το νὰ σβύσῃ
εἰς τὸν οὐρανό.
Μὴ λυπῆσθ' ἂν ἀποθνήσκω.
Εἰς τὴν γῆν ποῦ δὲν τὴν βρίσκω
ἕως πότε θενὰ μνήσκω
Διὰ νὰ θρηνῶ;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐσ τὴν κιθάρα τραγουδοῦσες
σὰν ἀνοίξεως ἀηδόνι,
ἐς τὰ λουλούδια τριγυρνοῦσες
σὰν λουλοῦδι τρυφερή.
Ἔλαμπ' ἡ γλυκειὰ μορφή σου
καὶ τοῦ στήθους σου τὸ χιόνι,
καὶ ἡ κόμη ἡ λυτή σου,
κ' ἡ ματιὰ ἡ φλογερή.

—

Τριαντάφυλλα γελοῦσαν
εἰς τ' ὡραῖον πρόσωπόν σου,
τὰ μαλλιά σου κυματοῦσαν
ὡσὰν ῥύακες χρυσοῖ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἦτον χάρις κ᾽ ἁρμονία
κάθε βῆμα τῶν ποδῶν σου,
καὶ ἡ φύσις ἐμειδία
ὅταν ἐμειδίας σύ.

—

Θέλησα νὰ πλησιάσω,
τὰ λουλούδια νὰ φιλήσω,
᾽ς τὴν σκιάν σου νὰ πλαγιάσω,
νὰ ξεχάσω τὴν ζωήν·
Θέλησα ᾽ς τ᾽ ἀγγελικά σου
δύω χείλη, νὰ κολλήσω,
νὰ ῥοφήσω τὴν γλυκειά σου
μαγικὴν ἀναπνοήν.

—

Σὰν μαγνήτης μὲ τραβοῦσε
τὸ οὐρανιόν σου βλέμμα,
γρηγορώτερα μετροῦσε
τὴν ζωήν μου ὁ στοχασμός.
Μὲ τὸ σοβαρόν σου ἦθος
σὺ μ᾽ ἐπάγωσες τὸ αἷμα·
μόλις τόλμησ᾽ ἀπ᾽ τὸ στῆθος
νὰ βγῇ ἕνας στεναγμός.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Μολφέ. Reine de Chypre: (Tout n'est dans ce bas monde), Β, 4ϱ. 31

Ὅσαις φοραῖς νὰ νεύῃς
σὲ διῶ,
τὰ μάτιά μου μαγεύεις,
τὰ δυώ.
Ὅταν κινῇς τὸ σῶμα,
ῥωτῶ
ἂν εἰς τὴν γῆν ἀκόμα
πατῶ.
Γελᾷς, καὶ μέλι χύνεις
γλυκό,
πλὴν καὶ φαρμάκι δίνεις
κακό.
Κεντρώνεις μ' ἓν ἀγκάθι
μικρὸ,
κ' ἐμβαίνει ὡς τὰ βάθη,
πικρό.
Φωτιὰ εἶν' ἡ ματιά σου,
ὤ! ὤ!
Φοβοῦμαι μὴ κοντά σου
καῶ.
Σ' τὸ στῆθος ἔχω φλόγα
κ' ἐγώ.
Φαρμακευμένη ῥῶγα
τρυγῶ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Θαῤῥοῦσα πῶς δροσίζει·
κ᾽ αὐτὴ
τὰ σπλάγχνα μου φλογίζει
καυτή.
Ἂς καίῃ, ἂν μαζῆ σου
συζῶ.
Δὲν θέλω ἄλλως πείσου,
νὰ ζῶ.

ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΔΙΑΜΟΝΗ

Τὴν εὐτυχίαν
μ᾽ ἐπιθυμίαν
ζητῶ ἐδῶ κ᾽ ἐκεῖ.
Καλή μου κόρη,
᾽ς αὐτὰ τὰ ὄρη
ὡς μ᾽ εἶπαν κατοικεῖ.

—

Ξεύρεις ποῦ εἶναι;
—«Κοντά μου μεῖνε,
καὶ βλέπομεν μαζῆ.
Ξεύρω πλησίον
᾽ς αὐλὰς πλουσίων
σπανίως ὅτι ζῇ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

»Πέρα οἱ λοφίσκοι
κ᾽ οἱ παχεῖς ἴσκιοι
τὴν βλέπουν τὴν αὐγή.
Μὲ τὸ κοπάδι
παίζει τὸ βράδυ
᾽ς τὴ δροσερὴ πηγή.

—

»Μέσα ᾽ς τ᾽ ἀμπέλι
νὰ στρώνῃ θέλει,
κ᾽ ἐκεῖ μὲ προσκαλεῖ,
καὶ ᾽ς τὸ τραπέζι
γελᾷ καὶ παίζει
καὶ μὲ συχνοφιλεῖ.

—

»Δός με τὸ χέρι,
καὶ πᾶμε ταίρι,
γυρεύοντας κ᾽ οἱ δυό.
Κ᾽ ἂν κάπου μένῃ
ἐδῶ κρυμμένη,
ἡ πρώτη θὰ τὴ διῶ.»

—

Τὸ χέρει παίρνω,
κοντὰ τὸ φέρνω·
᾽ς τὰ χείλη τὸ κρατῶ,
κ᾽ εὐθὺς μ᾽ ἐφάνη
πῶς καταφθάνει
ἐκείνη ποῦ ζητῶ.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

—«Τὴν ἠύρα· στάσου.
᾽ς τὴν ἀγκαλιά σου
ἐκρύφθ᾽ ἡ πονηρή.
᾽Αλλοῦ δὲν τρέχω.
Τώρα τὴν ἔχω.
Ἂς φύγῃ ἂν ᾽μπορῇ.

Η ΒΑΤΤΟΣ

Μελῳδ. Schubert: (Die Forelle), Α, σ. 14

Σὲ τὴν ἀνθισμένη βάττο,
᾽ς τὴν πράσινη ποαγιά,
λουλοῦδι μυρωδάτο
ἐστόλιζε τὴν γῆ.

—

Πλησίασα, καὶ τόσο
μ᾽ ἐφάνη θαυμαστὸ,
ποῦ θέλησα ν᾽ ἁπλώσω
καὶ νὰ τὸ μυριστῶ.

—

Μὲ εἶπ᾽· «Ἔχω ἀγκάθι,
μόν᾽ ᾽πέρνα ᾽ς τ᾽ ἀνοικτά.
Κἄποιος ᾽μπορεῖ νὰ πάθῃ,
καὶ θὰ πονῇ φρικτά.»

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τὸ ἔλεγε, κ᾽ ἐγέλα,
κ᾽ ὡς εἶχε μὲ φανῇ,
τὸ νεῦμα ἔλεγ᾽ «Ἔλα»,
καὶ «Φεῦγα» ἡ φωνή.

—

Τὸν δρόμον μου δὲν πῆρα,
μόν᾽ ἔρχομαι κοντά,
καὶ διὰ κακή μου μοῖρα
φαρμάκι μὲ κεντᾷ.

—

Ἄνθος κακό· ᾽ς τὰ βάθη
τρυπᾷς τὰ σωθικά.
Ἢ πέταξε τ᾽ ἀγκάθι,
ἢ μὴ γελᾷς γλυκά.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΘΟΠΩΛΗΣ

Μιλῶ δημοτ.: (Schöne Mädchen, muntre Knaben)

Εὔμορφά μου κοπελούδια,
θέλετε χλωρὰ λουλούδια;
πάρετε πουλῶ.
Σιγαλά, μὴ γίνουν λάθη.
Μὲ τὸ χέρι ᾽ς τὸ καλάθι
ὅποιαν βρῶ, φιλῶ.

—

Διέτ᾽ ἐδῶ τί ὡραιότης!
Αὐτὸ εἶν᾽ ἡ ἀθωότης,
τ᾽ ἄσπρο γιασουμί.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τ' ἀγοράζετε; Γιὰ πόσο;
Χάριν λέτε νὰ τὸ δώσω;
Χάριν; Κ' ἂς νὰ μή!

—

Ἕνα ῥόδον! Τῶν ἐρώτων
εἶν' ἐρύθημα τὸ πρῶτον.
Ἔχει δυὼ φιλιά.
Μιὰ μικρὴ μὲ τὸ ἁρπάζει,
μιὰ μικρὴ, ποῦ ἄσπρη μοιάζει
τριανταφυλλιά.

—

Τὸ γαρόφαλο ποῦ λέει
πῶς μιὰν κἄποιαν καρδιὰν καίει
πάθος δυνατόν,
ποιὰ τὸ θέλει; ποιὰ τὸ παίρνει;
Μιὰ πενῆντα φιλιὰ φέρνει,
κ' ἄλλη ἑκατόν.

—

Ἐδὼ ἔχω ἄνθος βάττου.
Λέγουν πῶς ἡ ἔννοιά του
εἶν' ἡ ἡδονή.
Μὴ, προσέχετε, μὴ βία!
Ἔχ' ἀγκάθια, κ' εἶν' ἀχρεῖα,
κ' ἔπειτα πονεῖ.

—

Βλέπετ', ἄσπρη σὰν τὸ χιόνι
τὸν ἀέρα βαλσαμόνει
ἡ πορτοκαλλιά.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ξεύρετε τί χάριν ἔχει,
καὶ ἡ νύμφη πῶς τὴν πλέχει
'ς τὰ χρυσᾶ μαλλιά;

—

Ἄ! τὸ ξεύρετε! Μὴ τρέλλαις,
μὴ ξεσχίζεσθε κοπέλλαις.
Ἔχει ἀρκετόν.
Ἔχει γιὰ μικραῖς, μεγάλαις·
γι' ἄλλαις τρεῖς φοραῖς, καὶ γι' ἄλλαις
εἶναι περιττόν.

—

Κλημματίδα ποία θέλει;
Αὐτὴ πίστιν παραγγέλλει.
Ὅλοι τὴν πωλοῦν.
Πῶς; δὲν τὴν ζητεῖ κἀμμιά σας;
Τὴν χαρίζω. — Χάρισμά σας,
λέγουν, καὶ γελοῦν.

ΤΡΥΓΟΣ

Μελῳδ. Ἰταλ. (Viveva lietto), Α, ἁρ. 26

Κόραις εὔμορφαις 'ς τ' ἀμπέλια
μὲ τραγούδια καὶ μὲ γέλοια
μιὰ τὴν ἄλλην κυνηγοῦν
καὶ χορεύουν καὶ τρυγοῦν.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

«Κόραις, λέγω, 'ς τὴ ζωή σας
πάρτε με κ' ἐμὲ μαζῆ σας,
νὰ σᾶς δείξω πῶς κ' ἐγὼ
κἄπως ξεύρω νὰ τρυγῶ.»

—

—«Ἔλα, σὰν σ' ἀρέσῃ, τρύγα·
ὅμως, λέγουν, λόγια λίγα.»
—«Ἐγώ; Ἔνοια σας· μιλιά!
Θὰ μὲ διῆτε 'ς τὴ δουλειά.

—

»Μέσ' 'ς τὰ φύλλα τ' εἶν' ἐκεῖνο;
Κόραις, ηὖρα ἕναν κρίνο!
Ἤτον χέρι ἀπαλό;
Μὲ συμπάθειο. Τὸ φιλῶ.

—

»Σ' τὰ σταφύλια τρέχω. Νάτα,
ηὖρα κόκκινα, μοσχάτα.
Δὲν τὰ τρώγω. Μιὰ στιγμή.
Μόνον ὡς γιὰ δοκιμή.

—

»Πῶς; Γελᾶτε; Ἦταν χείλια,
ὄχι κόκκινα σταφύλια;
Ὅπως θέλετε. Ἐγὼ
ἔτσ' ἠξεύρω νὰ τρυγῶ.»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Η ΖΗΛΕΙΑ

(Ἐκ τοῦ διηγήματος Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ)

Μελῳδ. Donizetti Mar. Faliero: (Or che in cielo), B, ἀρ. 17

Τ' οὐρανοῦ οἱ ἀναρίθμητοι λύχνοι
ὅλοι ἀνάφτουν καὶ λάμπουν μὲ χάρι,
καὶ σεμνὸ προχωρεῖ τὸ φεγγάρι
καὶ τὸ ὡραῖό του πρόσωπο δείχνει.

—

Διὲ τῆς φύσεως τὰ κάλλη τὰ χίλια·
ἔβγα διέτα. Καθὼς σ' ἀντικρύσουν,
ἕνα ἕνα τ' ἀστέρια θὰ σβύσουν,
θὰ κρυφθῇ τὸ φεγγάρι ἀπὸ ζήλεια.

—

Τοῦ μαΐου ὁ ψάλτης, τὸ ἀηδόνι,
εἰς τὸ δάσος γλυκὰ λαρυγγίζει,
καὶ τὸ δάσος, ποὺ ἄγρια βοΐζει,
μὲ τῆς νύχτας τὸ ἀγέρι μαλόνει.

—

Ἅμα ἀνοίξῃς τὰ ῥόδινα χείλια,
μιὰ τὸ στόμα σου λέξι ὡς προφέρῃ,
θενὰ πέσῃ τῆς νύχτας τὸ ἀγέρι,
θὰ σωπάσῃ τὸ ἀηδόνι ἀπὸ ζήλεια.

—

Τὰ τριφύλλια, τὰ ῥόδα καὶ οἱ κρῖνοι
ὡς εἰς κάνιστρο ἀνθοῦν μυροβόλον,
καὶ ἡ γῆ εἰς τὸν οὐράνιον θόλον
ἁρμονίαν καὶ ἀρώματα χύνει.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὡς πατήσῃς ἐσὺ τὰ τριφύλλια
μ᾽ ἐλαφρὸν ἀλαβάστρινον πόδα,
μαραμένα θὰ πέσουν τὰ ῥόδα,
θὰ σφαλήσουν οἱ κρῖνοι ἀπὸ ζήλεια.

ΔΙΚΤΥΑ

Μελῳδ. Gordigiani: (È lo mio amore), Β, ἀρ. 18

Κόρη εὔμορφη μὲ μαῦρα μάτια
ψάρια ἔπιανε μὲ τὰ πλεμμάτια.
Ἐκεῖ ἔτυχε ποῦ χολυμβῶ,
᾽ς τὰ πλεμμάτια της γυρλὰ νὰ ᾽μβῶ.

—

Τέτοιο ἔπιασε μεγάλο ψάρι!
Σκύπτει εὔθυμη γιὰ νὰ τὸ πάρῃ.
Πῶς μ᾽ ἐπέτυχε χαμογελᾷ,
καὶ τὰ δίκτυα της δένει καλά.

—

«Κόρη, ἄφησε νὰ φύγω. Λύσε.»
—«Ὄχι. Ἄριστα, μὲ λέγει, εἶσαι.»
Ἀγωνίζομαι καὶ σπαρταρῶ,
ὡς ποῦ τά᾽ κοψα κ᾽ ἀναχωρῶ.

—

Ἀφ᾽ οὗ ἔσχισα πλὴν τὰ πλεμμάτια,
εἰς τὰ μαῦρά της τὴν βλέπω μάτια·
κ᾽ ἐκεῖ πιάσθηκα, κ᾽ ἂν προσπαθῶ,
μ᾽ εἶν᾽ ἀδύνατο ν᾽ ἀπολυθῶ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΝΟΙΞΙΣ

Μελῳδ. Rossini: (Orgia), Β, ἐρ. 30

Τρεχᾶτε,
γελᾶτε,
πηδᾶτε, παιδιά.
Νὰ λειόνει
τὸ χιόνι,
κ' ἀνθοῦν τὰ χλαδιά.
Γοργότερο τρέχει τῶν νέων τὸ αἷμα.
'Ανάπτει τὸ βλέμμα,
χτυπᾷ ἡ καρδιά.
Προβάλλει
μὲ κάλλη
γλυκὰ ἡ βραδιά,
μυρίζει ὁ θῦμος, ἀνθίζ' ἡ ῥοδιά.
Καιρός!
Πηδᾶτε,
γελᾶτε,
τρεχᾶτε παιδιά.

—

Σταθῆτε.
Πιασθῆτε.
Τὰ χέρια πλεκτά.
Ἂς πάλλῃ
ἀγκάλη
'ς ἀγκάλην σφιχτά.
'Σ τὰ χόρτα τὸ βῆμα γλυστρᾷ μαλακά·
κ' ἂν πέσῃ κἀνένας, θὰ πέσῃ γλυκά.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Καιρὸς χαρῶν,
χαιρὸς χορῶν.
Περνᾶτε·
πετᾶτε·
τὰ χέρια πλεκτά.

—

Τ' ἀηδόνι
ὑψόνει
φωνὴν 'ς τὸ κλαδί·
χ' ἡ βρύσις
ἐπίσης
γλυκὰ κελαϊδεῖ.
Κοράσι' ἁπλῶστε μαλλιὰ χρυσαφένια.
Μακρὰν πᾶσα ἔνοια·
τὸν βίον μαδεῖ.
Μιὰ ψάλλει,
καὶ ἄλλη
τὸ ἴσον βαστᾷ,
χ' ἡ ἄλλαις τὰ χέρια 'ς τὰ χέρια κλειστά.
Καιρός!
Πηδᾶτε,
τρεχᾶτε,
πετᾶτ' ἐμπροστά.

—

Χαρῆτε
καὶ ζῆτε.
Περνᾷ ἡ χαρὰ,
καὶ ἔχ' ἡ νεότης χ' ἐκείνη πτερά.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἡ ἄνοιξις εἶναι αὐτὴ τῆς ψυχῆς,
γελώτων
χ᾽ ἐρώτων
καιρὸς εὐτυχὴς,
καιρὸς χαρῶν
καιρὸς χορῶν.
Πηδᾶτε,
πετᾶτε.
Ὁ βίος βραχύς.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΡΥΣΙΝ

Μιὰ κόρ᾽ εἶδα ᾽ς τὴ βρύσι
μ᾽ ἀνάστημα κομψό.
Τὴν εἶπα νὰ μ᾽ ἀφήσῃ
νὰ πιῶ, διατί διψῶ.

—

Κοκκίνισεν ἐκείνη,
χ᾽ ὡς ἔκλινε σεμνὴ,
τὰ χέρια της μ᾽ ἀφήνει
μαζῆ μὲ τὸ σταμνί.

—

«Εὐχαριστῶ, τὴν λέγω·
πλὴν μ᾽ ἔδωσες, θαῤῥῶ,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Μέλος Schuberts (Das Fischermädchen), A, ἐρ. 13

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

φωτιὰ νὰ πιῶ καὶ καίγω·
δὲν μ᾽ ἔδωσες νερό.»

—

Πῶς μὲ θερίζουν πόνοι
λυπεῖται κ᾽ ἀπορεῖ,
καὶ τὴν σταμνιὰ φκαιρόνει,
καὶ παίρνει δροσερή.

—

Τοῦ λαϊνιοῦ τὸ στόμα
μ᾽ ἐπρόσφερεν εὐθὺς,
καὶ μ᾽ εἶπε· «Πιὲς ἀκόμα,
καὶ θὰ ἰατρευθῇς.»

—

—«Ἄχ! ὄχι. Θέλεις, σύλλη,
νὰ παύσῃ τὸ καϋμό;
Τὰ δυὸ σου δὸς μὲ χείλη,
τὸ στόμα τὸ γλυκό.»

ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ ΤΗΣ

Μελῳδ. Gounot: (Ange adorable), B, ἁρ. 9

Τὸ ῥόδον θάλλει
μ᾽ ἁγνὰ τὰ κάλλη
τοῦ ἔαρος αὐγήν·
κ᾽ ἡ καλλονή σου,
ἁγνὴ ἐξ ἴσου,
χαροποιεῖ τὴν γῆν.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τὸ κάλλος ὅμως
αὐτοῦ συντόμως
φθείρει χειμὼν τραχύς.
Τὸ σὸν δὲ μένει.
Οὐδὲν μαραίνει
τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς.

—

Ἀκτὶς ἁγία
ἡ εὐφυΐα
ἀστράπτει ἀπὸ σοῦ,
ὡς ἡ σελήνη
τὰ φῶτα χύνει
τοῦ δίσκου τοῦ χρυσοῦ.

—

Εἰς τὸν αἰθέρα
δὲν εἶδ' ἀστέρα
ὡς σὲ περιχαλλῆ.
Ἐκεῖνος δύει·
πλὴν σὲ ἐνδύει
ἀείφωτος στολή.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΚΑΘΩΣ ΦΑΝΗΣ

Μελῳδ. (Jungfernchorur Freyschütz) τοῦ Weber, Β, ἀρ. 32

Καθὼς φανῇς τὸ πᾶν γελᾷ,
καὶ θάλλ' ἡ γῆ καὶ χαίρει.
Φυτρώνουν τ' ἄνθη τὰ πολλὰ,
μυρίζει καλοκαίρι.
Φῶς σκορπίζεις,
φῶς σκορπίζεις ὡς περνᾷς·
κ' ἡ καρδιά μου ποῦ σκιρτᾷ
εἰς τὰ χείλη σου πετᾷ.

—

Περνᾷς, κ' ἡ γῆ μυροβολεῖ
καὶ τὰ καλὰ λουλούδια.
Καθὼς σὲ βλέπει τὸ πουλὶ,
τονίζει τὰ τραγούδια.
Κ' ἡ καρδιά μου,
κ' ἡ καρδιά μου σὰν αὐτὰ
ὡς κοντά της σ' αἰσθανθῇ,
ψάλλει καὶ πετᾷ κ' ἀνθεῖ.

—

Εἶν' ἡ ματιά σου φωτεινὴ,
τὰ βλέμματα θαμβόνει.
Λαλεῖς, κ' ἡ αὔρα σὲ φθονεῖ,
καὶ σὲ φθονεῖ τ' ἀηδόνι.
Γύρνα διέ με,
γύρνα διέ με μιὰ φορά.
Δότε δότε με ζωὴν
μαῦρα μάτια φλογερά.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀνίσως ἐξουσίαζα
καὶ Βασιλέως θρόνον,
τὸν θρόνον ἐθυσίαζα
δι' ἕν σου βλέμμα μόνον.
Δὸς μ' ἓν βλέμμα,
δὸς μ' ἓν βλέμμα μόνον σὸν,
καὶ ἃς ἔχουν βασιλεῖς
θρόνους, στέμματα, χρυσόν.

—

Σ τὸ σκότος εἶσ' ἀκτὶς φωτός·
ς τὸν ὕπνον σὲ φωνάζω·
ς' τὰ ὄνειρά μου ξύπνητὸς
σὲ μόνην συνοδεύω.
Ὅπου στρέφω,
ὅπου στρέφω σ' ἀπαντῶ.
Καὶ εἰς γῆν κ' εἰς οὐρανὸν
σὺ πληθύνεις τὸ κενόν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Μελῳδ. J. Marras: (Sulla placida), B, ἁρ. 24

Μ' εἶπαν τ' ἄνθη τοῦ μαΐου·
«Φύγε βάσανα τοῦ βίου
καὶ φροντίδων ἀφορμὰς,
κ' ἔλα νὰ στρωθῇς σ' ἐμᾶς.»

—

Μ' εἶπαν τὰ χλωρά μου δάση.
«Πρὶν τὸ γῆρας νὰ σὲ φθάσῃ,
ἄφες τύρβην καὶ βοήν,
κ' ἔλα νὰ χαρῇς ζωήν.»

—

Μ' εἶπαν καὶ οἱ ὀφθαλμοί σου.
«Τὰ βιβλία σου ἀρνήσου,
κ' ἔλα νὰ γενῇς σοφὸς
'ς τῶν βλεμμάτων μας τὸ φῶς.»

—

Κ' ἐγὼ ἔῤῥιψα βιβλία,
κ' ἡ φροντίς μου εἶναι μία·
νὰ ζῶ, ἄγγελε χρυσὲ,
μὲ τὴν φύσιν καὶ μὲ σέ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΙ ΑΙΤΗΣΕΙΣ

Μιλῳδ. Πιζάνη, Α, ἀρ. 23

Εἰς χρυσᾶ μαλλιὰ ἐφόρει,
κόκκινο λουλοῦδ' ἡ κόρη.
—Δὸς, τὴν εἶπα, δὸς μ' αὐτὸ,
κ' ἄλλο πιὰ δὲν σὲ ζητῶ.

—

Ἐρυθρὰ μοὶ τὸ προσφέρει,
μ' ἄσπρ' ὡσὰν τὸν κρῖνον χέρι.
—Δὸς τὸ χέρι, δὸς μ' αὐτὸ,
κ' ἄλλο, εἶπα, δὲν ζητῶ.

—

Μοὶ τὸ δίδει τὸ ἀρράτο,
καὶ τὰ μάτια βρίγνει κάτω.
—Δὸς, τὸ βλέμμα δὸς μ' αὐτὸ,
κ' ἄλλο, εἶπα, δὲν ζητῶ.

—

Μιὰ ματιὰ σὰν φῶς μὲ ρίχνει,
καὶ 'ς τὸ στόμα γέλοιο δείχνει.
—Δὸς φιλὶ 'ς τὸ στόμ' αὐτὸ,
κ' ἄλλο, εἶπα, δὲν ζητῶ.

—

Χείλια μέλι μὲ προβάλλει,
καὶ τὸ ἄσπρο στῆθος πάλλει.
—Δὸς τὸ στῆθος, δὸς μ' αὐτὸ,
κ' ἄλλο, εἶπα, δὲν ζητῶ.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Σὰν τὸ κυπαρίσσι σκύπτει,
καὶ 'ς τὴν ἀγκαλιά μου πίπτει.
—Τώρα σ' ἔχω, σὲ κρατῶ,
[illegible] τίποτ' ἄλλο δὲν ζητῶ.

[illegible]ΛΑ ΓΕΡΑΜΑΤΑ

Μελῳδ. Donizetti' Elisir d'amore : (Io son richo), Α, ἀρ. 28

Εἶσαι νέα κ' εἶμαι γέρος·
καὶ ἂν ἦμαι θὰ 'ντραπῶ ;
Ἐντροπὴ δὲν ἔχ' ὁ ἔρως·
νέος, γέρος, σ' ἀγαπῶ.

—

Φεύγουν χρόνια μετὰ χρόνια·
φεύγουν ὥρα τους καλή·
ἂς στιβάζωνται τὰ χιόνια
'ς τὴ λευκή μου κεφαλή.

—

Λευκὴ εἶναι· ἄλλη ἔνοια!
Φθάν' ἡ αὔρα νὰ φυσᾷ
'ς τὰ μαλλιά μου τ' ἀσημένια
τὰ μαλλιά σου τὰ χρυσᾶ.

—

Τὸ πουλὶ τῆς Ἀφροδίτης
ἔχει ἄσπρο τὸ πτερό·
ἄσπρο εἶναι τὸ κλαδί της,
τὸ μυρσίνι τὸ χλωρό.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Καὶ σὺ ἄσπρη μὴ δὲν εἶσαι,
ἀνθηρὴ πορτοκαλλιά;
Μὴ λοιπὸν δυσαρεστεῖσαι
διὰ τ' ἄσπρα μου μαλλιά.

—

Ὅλη χάρες ἂν ἡ νέ
προχωρῇ ἀνατολ
καὶ τῆς δύσεως ὡραί
εἶν' ἐπίσης ἡ στολή.

—

Μὴ νομίζῃς μὲ ῥυτίδες
πῶς τὸ πρόσωπο χαλᾷ;
Καὶ ἡ θάλασσα δὲν εἶδες
μὲ ῥυτίδες πῶς γελᾷ;

—

Καὶ ἂν ἄργισαν οἱ πάγοι
νὰ μαραίνουν τὰ κλαδιά,
τὸ ξερόκλαδο ἂς πάγῃ·
ἔχω πράσινη καρδιά.

—

Σ' τοὺς χοροὺς καὶ 'ς τὰ παιγνίδια
ῥίχνω πέρα τὸ ῥαβδὶ,
κ' ἡ καρδιά μου εἶν' ἡ ἰδια,
δὲν γερνᾷ, δὲν ἀπαυδεῖ.

—

Ἔχω σῶμα γηραλέο,
ὅμως αἴσθημα νωπὸ,
κ' ὅσῳ ζῶ, λαλῶ καὶ πνέω,
θὰ γελῶ καὶ θ' ἀγαπῶ.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΥΡΑ

Μιλφιδ. Mendelsohn : (Fleurs messagères), II, ép. 7

Σ' ἕνα πράσινο χλαδὶ
κάθητ' ἐν ἀηδόνι,
καὶ 'ς τὴν αὔρα κελαϊδεῖ,
καὶ μ' αὐτὴν μαλόνει.

—

«Αὔρα, λέγει, ποντιὰς,
ποῦ τὴν νύκτα πνέεις,
πῶς δὲν παύεις νὰ βοᾷς,
νὰ βογγᾷς, νὰ κλαίης;

—

»Πρωτοψάλτης εἰμ' ἐγώ·
πάντα πλὴν δὲν ψάλλω.
Λέγω ἕνα, καὶ σιγῶ,
καὶ ἀρχίζω ἄλλο.»

—

—«Τ' εἶσαι σὺ ποῦ κελαϊδεῖς
δὲν μοὶ λέγεις πρῶτον;»
—«Εἶμαι ἄγγελος ἡδὺς
εὐτυχῶν ἐρώτων.»

—

—«Εἰς ἐμὲ πλὴν τῆς ψυχῆς
ἀντηχοῦν οἱ θρῆνοι
ὅσους ἔρως δυστυχὴς
ἀκοιμήτους χύνει.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

»Εἶναι σοῦ ἡ ἡδονὴ
κ' ἡ ὠδὴ βραχεῖα·
ἀλλ' ἐμοῦ παντοτεινὴ
εἶν' ἡ δυστυχία.»

ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ

Μελῳδ. Donizetti: (Don Pasquale), Β, ἀρ. 15

Τὴν εἶπα· «Κόρη σ' ἀγαπῶ, καὶ θενὰ μ' ἔλθῃ τρέλλα»,
κ' ἐκείν' εἰς ἄλλον ἔστρεψε τὸ βλέμμα της κ' ἐγέλα.
«Διὰ σὲ, τὴν εἶπα, κλαίω, ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
καὶ τήκομαι καὶ καίω»·
καὶ τότε θύμωσε πολὺ,
καὶ μ' ἄλλον ὁμιλεῖ.
Πολὺ καλά· σὰν θέλει,
ἂς ἦναι, δὲν μὲ μέλει·
τὸν ἔρωτά της παραιτῶ
καὶ ἀλλαχοῦ πετῶ.
Τὸ βλέπει, ἐπιστρέφει.
Σκορπίσθησαν τὰ νέφη·
μὲ χάριν μὲ γνέφει·
γελᾷ καὶ μ' ὁμιλεῖ·
κ' ἐνῷ τὴν φεύγω, ἡ καλὴ
ὀπίσω μὲ καλεῖ.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Σὰν τὸ φεγγάρι τ' οὐρανοῦ ποτὲ δὲν εἶν' ἡ ἴδια.
Μιὰ σκυθρωπὴ, μιὰ γελαστὴ, ἔχει πολλὰ παιγνίδια.
Μιὰ κρύα καὶ μιὰ καίει,
καὶ μιὰ γελᾷ, μιὰ κλαίει,
καὶ ἔχει 'ς τὴ γοργὴ ματιὰ
μιὰ φῶς καὶ μιὰ φωτιά.
Τὸ βλέμμα της ὁ ἔρως
γυρίζ' εἰς κάθε μέρος,
καὶ στῆθος ποῦ δὲν ἀγαπᾷ
ὡς εὕρῃ, τὸ κτυπᾷ.
Σωροὺς θυμάτων θέλει,
καὶ ποῦ κτυποῦν τὰ βέλη
ὀλίγον τὴν μέλει·
κ' ἡ εὔστροφος γυνὴ
τοὺς αἰχμαλώτους λησμονεῖ,
τὰ ὅπλ' ἀλλοῦ κινεῖ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΠΟΥΛΙ

Μιλῶ. Gumbert: (Die Vogelem), B, ἁρ. 16

Χαρὰ 'ς τὸ ἐλεύθερο πουλί.
Ἁπλώνει τὰ γοργὰ πτερὰ,
περνᾷ ξηραῖς, περνᾷ νερὰ,
ὅπου ἡ καρδιά του τὸ καλεῖ.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἂν τὸ κλαδί του μαραθῇ,
τὴν πρώτη του φωλεὰ χαλᾷ.
Γι' αὐτὸ ἡ ἄνοιξις γελᾷ
ὅπου εἶν' ἐκείνη ποῦ ποθεῖ.
Ἐκεῖ πετᾷ κ' ἐκ νέου ζῇ.

—

Ἐγὼ 'ς τὸ ἔρημο κλουβὶ
τὸ εὐτυχισμένο τὸ φθονῶ.
Θέλω νὰ φύγω, καὶ θρηνῶ,
καὶ εἶν' οἱ θρῆνοί μου βωβοί.

—

Ἢ πικραμένα καὶ βαρειὰ
παράπονα ἂν κελαϊδῶ,
ποιὸς θὰ μὲ φέρῃ μέσα ἐδῶ
τὴν ἄχαρι παρηγοριά,
ὅταν δὲν ζῶ ἐκεῖ ποῦ ζῇ;

—

Νά 'ἐγω ζητῶ κἀμμιὰ φορὰ
νὰ διῶ ἐκείνην π' ἀγαπῶ,
ὅμως 'ς τὰ σίδερα κτυπῶ·
νεκρὰ μὲ πέφτουν τὰ πτερά.

—

Μὲ χαμηλὴ τὴν κεφαλὴ,
κρυμμένη μέσα 'ς τὸ πτερὸ,
βλέπω τὴ γῆ παντοῦ θολὴ,
καὶ νὰ πεθάνω λακταρῶ,
παρὰ νὰ ζῶ ὅπου δὲν ζῇ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Μελῳδ. Schubert : (Die Post), Α, ἀρ. 10

Ὦ ταχυδρόμε, πτερωτὴ
περιστερά μου, διατί
γοργὴ περνᾷς;
Εἰπὲ, εἰπὲ ἂν ἀπ' ἐκεῖ
ὅπου ἡ φίλη κατοικεῖ
ἐδὼ γυρνᾷς.

—

Τί εἰς τὸ ῥάμφος σου χρατεῖς;
Ἐπιστολὴν τῆς ποθητῆς;
Χρυσὸ πουλί,
ὡ! δός με την, νὰ σὲ χαρῶ,
καὶ φέρε την τὸ πρωϊνὸ
αὐτὸ φιλί.

—

Ἂν σ' ἐρωτήσῃ πλὴν κ' ἐγὼ
τί κάμνω, 'πὲ, πουλὶ γοργὸ,
πῶς σὲ φθονῶ,
γιατὶ πετᾷς νὰ τὴν ἰδῇς,
κ' ἐν ᾧ κοντά της τραγουδεῖς,
ἐγὼ θρηνῶ.

—

Μὴ 'ς τὴ φωλεά σου σταματᾷς,
καὶ ὅπου 'ς τ' ἀψηλὰ πετᾷς,
γοργὸ πουλὶ,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἀψήφει βόλια καὶ φωτιά·
φοβήσου ὅμως μιὰ ματιὰ
ποῦ πυρπολεῖ.

ΕΥΧΗ

Μέλῳδ. Offenbach: (Violon enchanté), Β, ἁρ. 26

Ὦ! ἂς γένουμουν πουλὶ,
νὰ πετάξω νὰ σὲ διῶ,
καὶ νὰ δώσω ἕνα φιλὶ
εἰς τὰ μάτια σου τὰ δυώ.

Εἰς τὸν ὦμο τὸν λευκὸ
τὸ κεφάλι νὰ ἀκουμβῶ,
καὶ τὸ στόμα τὸ γλυκὸ
μὲ τὸ ῥάμφος νὰ τσιμπῶ.

Ὦ! ἂς εἶχα δυὼ πτερὰ,
γῆ κ' ἀέρα νὰ περνῶ,
κ' ὅταν ψάλλῃς λυγηρὰ
νὰ σὲ περιτριγυρνῶ.

Νὰ σ' ἀκούω, νὰ μεθῶ
'ς τὴν ἀγγελικὴ φωνὴ,
κ' εἰς χαρὰ κ' εἰς ἡδονὴ
βυθισμένος νὰ χαθῶ.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Μιλῳδ. Β, ἀρ. 31

Γυρίζουν πάλαι τὰ πουλιὰ
’ς τὴ μυρισμένη τους φωλεά.
Πουλί μου, ’ς τὴ φωλεὰ καὶ σὺ
γυρίζεις πάλαι τὴ χρυσῆ.
Τί θέλεις πράσινα κλαδιά;
Σὲ δέχεται θερμὴ καρδιά.
Τί θέλεις ἄνθη καὶ νερά;
Σὲ δέχετ’ ὅλων ἡ χαρά.

Ἐφάνηκες, γλυκὸ πουλί,
κ’ ὁ κόσμος ἀστινοβολεῖ.
Τὰ χείλη ἀνοίγεις τ’ ἁπαλὰ,
καὶ οὐρανὸς καὶ γῆ γελᾷ.
Μὲ βλέπεις, καὶ μὲ μιὰ ματιὰ
ρίχνεις ’ς τὸ στῆθός μου φωτιά.
Ἦλθες κ’ εἶν’ ὅλα φωτερὰ,
κ’ εἶν’ ὅλαις ἡ καρδιαῖς χαρά.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΧΡΥΣΟΠΤΕΡΟ ΠΟΥΛΙ

Χρυσόπτερο πουλὶ
᾽ς τὸ στόμα μὲ φιλεῖ,
καὶ ἄνοιξα τὸ στόμα
μιὰ λέξι νὰ τῷ πῶ,
καὶ «φίλει, εἶπ᾽, ἀκόμα-
πουλί μου, σ᾽ ἀγαπῶ.»

—

—«Μὴ μὲ ζητεῖς πολύ-
σ᾽ ἀρκεῖ ἕνα φιλί.»
Ὅμως ἐγὼ ᾽ς τὰ χείλη
τὸ ἔσφιγγα κοντά,
κ᾽ αὐτὸ, ἐν ᾧ μ᾽ ἐφίλει,
τὰ χείλη μου κεντᾷ.

—

Καὶ τὸ χρυσὸ πουλὶ
σὰν ἄνθρωπος λαλεῖ.
«Νὰ μὴ παραπονῆσαι»,
μὲ λέγει, καὶ γελᾷ.
«᾽Αχόρταγος ἂν ἦσαι
τὴν ἔπαθες καλά.»

—

Τῷ λέγω· «Τὸ φιλὶ
μὲ πόνεσε πολύ.
Καὶ τί εἶν᾽ ὅλ᾽ οἱ πόνοι
ἂν ἔλθουν μὲ φιλιά;»
Πλὴν τὰ πτερὰ ἁπλώνει,
καὶ φεύγ᾽ εἰς τὴ φωλεά.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΟΝΑΞΙΑ

Μελῳδ. Schubert: (Wasserfluth), Α, ἀρ. 11

Δύω δύω τὰ πουλιὰ,
μὲ τραγούδια καὶ χαραῖς,
κτίζουν τὴν κοινὴ φωλεὰ
εἰς μυρσίναις ἀνθηραῖς.

—

Κ' εἰς ξηρὸ, γυμνὸ κλαδὶ
ἕνα ἔρημο πουλὶ
λυπημένο κελαϊδεῖ
καὶ σὰν ἄνθρωπος λαλεῖ:

—

«Ἀφ' οὗ πέταξες, κ' ἐσὺ
ἐγὼ μένω μοναχὸ,
μόνον θρήνους κελαϊδῶ,
καὶ στενάζω 'ς τὴν ἠχώ.

—

»Εἶν' ἡ φύσις σκοτεινὴ,
χόρτα κ' ἄνθ' εἶναι ξηρὰ,
καὶ φαρμάκ' εἶν' τὰ νερὰ,
κ' ἡ καρδιά μου μὲ πονεῖ.

—

»Καλὰ μ' ἔλθουν ἢ κακὰ,
ἂν χαρῶ, ἂν ἀγαπῶ,
ἂν λυποῦμαι μυστικὰ
εἰς ποιὸν ἔχω νὰ τὸ πῶ;

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

»Ἰξοὺς βάλτε 'ς τὰ κλαδιὰ,
ἢ κτυπᾶτε, κυνηγοί.
Ἔχω μέσα 'ς τὴν καρδιὰ
τὴν βαθύτερη πληγή.»

ΝΑΝΝΟΥΡΙΣΜΑ

Μέλος Weber: (Wiegenlied), B, ἐφ. 33

Ναννά, κοιμήσου, γλυκὸ πουλάκι μου.
Κοιμοῦντ' οἱ ἄνεμ' εἰς τὰ βουνά.
'Σ τὰ δυώ σου μάτια ὁ ὕπνος κάθησε,
καὶ μ' ἕνα φίλημα τὰ σφαλνᾷ.

—

Θενὰ κατέβουν τὰ χρυσᾶ ὄνειρα
νὰ σὲ σηκώσουν μὲ τὰ πτερὰ,
καὶ νὰ σὲ φέρουν 'ς ταῖς κρύαις βρύσαις τους,
καὶ 'ς τὰ λειβάδια τὰ δροσερά.

—

Νὰ διῇς τὰ λάφια πῶς τρέχουν γρήγορα,
τ' ἀρνάκια εὔμορφα πῶς πηδοῦν,
πῶς μουρμουρίζουν ν' ἀκοῦς τὰ ἔλατα,
καὶ τ' ἀηδονάκια πῶς κελαϊδοῦν.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Θὰ σὲ πλαγιάσουν σὲ τριαντάφυλλα
καὶ σὲ μυρσίναις θὰ σὲ κυλοῦν.
Αἱ γλυκαῖς αὔραις θὰ παίζουν γύρω σου,
καὶ τὰ μαλλάκια σου θὰ φιλοῦν.

—

Καὶ 'ς τὰ λουλούδια ποῦ φέρν' ἡ ἄνοιξις
μὲ πεταλούδαις θενὰ πετᾷς,
μὲ τὴ δροσιά τους θενὰ ποτίζεσαι,
'ς ταῖς εὐωδίαις τους θὰ βουτᾷς.

—

Καὶ μέσ' 'ς τὰ κρῖνα τὸ γλυκοφίλημα
ἑνὸς ἀγγέλου θὰ σὲ ξυπνᾷ.
Κοιμήσου τώρα. Ὁ ὕπνος πρέπει σε.
Κοιμοῦ, πουλί μου, νάννα, νάννά.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Η ΧΩΡΑ

Μελῳδ. Wiener in Berlin, A, ἀρ. 19

Εἰς τὴν χώρα, λέει, ὅπου πᾷς, λέει,
πᾶσα θύρα, λέει, μὴ κτυπᾷς, λέει,
γιατὶ κόσμος, λέει, εἶν' ἐκεῖ, λέει,
καὶ καλοὶ, λέει, καὶ κακοί.

—

Ἐκεῖ μάθε, λέει, πῶς κἀνεὶς, λέει,
δὲν γεννᾶται, λέει, ἀγενὴς, λέει.
Μὴ μυρίζῃς, λέει, τὸ γιαουρδὶ, λέει,
σὲ τὸ λέει, λέει, ἡ Μαριώ.

Κύτταξ' ὅταν, λέει, ὁμιλῇς, λέει,
νὰ προσέχῃς, λέει, πῶς λαλεῖς, λέει·
πολλοὶ εἶναι, λέει, κεῖ μ' αὐτιὰ, λέει,
καὶ μεγάλα, λέει, καὶ πλατυά.

—

Ὅποιον βλέπῃς, λέει, μὲ χρυσᾶ, λέει,
νὰ φουσκώνῃ, λέει, νὰ φυσᾷ, λέει,
μὴ γυρεύῃς, λέει, ἂν πεινᾷ, λέει,
βγάλ' τὸ φέσι, λέει, ταπεινά.

—

Θ' ἀπαντήσῃς, λέει, βουλευτὴ, λέει,
μὲ τὴν μύτη, λέει, σηκωτὴ, λέει.
Κ' ἂν δὲν ξεύρῃ, λέει, γρὺ νὰ πῇ, λέει,
εἶναι ῥήτωρ, λέει. Σιωπή!

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Θενὰ βλέπῃς, λέει, λοχαγοὺς, λέει,
ταγματάρχας, λέει, στρατηγοὺς, λέει,
μ᾽ ἐπωμίδες, λέει, κεντηταῖς, λέει,
καὶ μὲ πτέρναις, λέει, τρυπηταῖς.

—

Τῆς Ἑλλάδος, λέει, μέγα φῶς, λέει,
εἶν᾽ ὁ κοῦρκος, λέει, ὁ σοφὸς, λέει,
ποῦ κουνιέται λέει, σοβαρὰ, λέει.
Μιὰ μετάνοια, λέει, μὲ οὐρά!

—

Θὰ διῇς ἴσως, λέει, καὶ πολλοὺς, λέει,
πατριώτας, λέει, τοὺς καλοὺς, λέει,
μισθοὺς ν᾽ ἄχουν, λέει, δυὼ καὶ τρεῖς, λέει,
νὰ παχαίνῃ, λέει, ἡ πατρίς.

—

Θ᾽ ἀκοῦς ἄλλους, λέει, νὰ σὲ λέν᾽, λέει,
πῶς τὸν τόπον, λέει, αὐτὸν χλαῖν᾽, λέει,
πῶς ὁ κόσμος, λέει, θὰ πνιγῇ, λέει,
ἂν δὲν γίνουν, λέει, ὑπουργοί.

—

Νὰ φερθῇς πλὴν, λέει, μὲ πολλὴ, λέει,
μὲ μεγάλη, λέει, συστολὴ, λέει,
᾽ς τῆς Ἑλλάδος, λέει, τοὺς γαμπροὺς, λέει,
τοὺς ἐνδόξους, λέει, καὶ λαμπρούς.

—

Ὅταν βλέπῃς, λέει, μιὰ κυρὰ, λέει,
μὲ καπέλλα, λέει, μὲ πτερὰ, λέει,
ποῦ τὰ ηὗρε, λέει, δὲν ῥωτᾷς, λέει,
καὶ μὲ σέβας, λέει, χαιρετᾷς.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἂν δὲν ξεύρῃς, λέει, Γαλλικὰ, λέει,
εἶσαι ζῶον, λέει, παστρικὰ, λέει·
κ' ἂν τὸ χέρι, λέει, στρογγυλὰ, λέει,
δὲν τὴν δώσῃς, λέει, σὲ γελᾷ.

—

Ἂν σὲ πάρῃ, λέει, 'ς τὸν χορὸ, λέει,
νὰ μὴν κάμῃς, λέει, σὰν μωρὸ, λέει·
ὅταν παίζῃ, λέει, ὁ ζουρνᾶς, λέει,
σὰν ἀνέμη, λέει, νὰ γυρνᾷς.

—

'Σ τὴν μαζούρκα, λέει, πεταχτὸς, λέει,
καὶ 'ς τὴν πόλκα, λέει, πηδηκτὸς, λέει,
μὴ γλυστρίσῃς, λέει, προσοχὴ, λέει,
καὶ γελάσῃ, λέει, μιὰ ψυχή.

—

Κ' ἂν χορτάσῃς, λέει, ἀρχοντιαῖς, λέει,
καὶ κλωτζιαῖς, λέει, καὶ δοντιαῖς, λέει,
ἔλα 'πίσω, λέει, 'ς τὸ χωριὸ, λέει,
'ς τὴν πιστή σου, λέει, τὴν Μαριώ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΨΑΛΤΗΣ

Μονάχος ὁ ψάλτης πηγαίνει, γυρνᾷ,
μονάχος 'ς τὸν κόσμο, μονάχος.
Στενάζει, φωνάζει λαχαῖς καὶ βουνὰ,
βουβὰ ἀποκρίνετ' ὁ βράχος.
Παντοῦ ὁποῦ 'πάγῃ εὑρίσκει δεινὰ,
παντοῦ ἡ καρδία του πάλλει.
Βουβὰ τὸν ἀέρα ταράττ' ἡ χορδή.
Τοὺς τάφους τρομάζει ἡ μαύρη ᾠδή.
Ὁ ψάλτης τὸν ἔρωτα ψάλλει.

—

Ἡ νύχτα σκεπάζει μὲ σκότη τὴ γῆ,
κ' ἡ φύσις τὸ σκότος φοβᾶται.
'Σ τοὺς μαύρους του κόλπους κοιμᾶτ' ἡ αὐγὴ,
κ' ὁ ἔρωτας μόν' δὲν κοιμᾶται.
Στοιχιὰ τριγυρίζουν κοντὰ 'ς τὴν πηγὴ,
καὶ κάμνουν τρομάρα μεγάλη.
Μονάχος ὁ ψάλτης στοιχιὰ δὲν ῥωτᾷ.
Ἀλλοῦ, μακρυά του ὁ νοῦς του πετᾷ.
Ὁ ψάλτης τὸν ἔρωτα ψάλλει.

—

Ὁ ψάλτης δὲν θέλει 'ς τὴ γῆ πιὰ νὰ ζῇ,
καὶ νὰ, στρατιῶται προβαίνουν.
Ὁ ψάλτης τοὺς βλέπει, πηγαίνει μαζῆ,
καὶ σπάθαν 'ς τὴν μέσην του δένουν.
Αὐτοὶ μ' εὐθυμίαν χορεύουν, πηδοῦν,
ἐκεῖ τρωγοπίνουν οἱ ἄλλοι,

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

κ' οἱ ἄλλοι παιᾶνας νικῶν τραγουδοῦν·
κ' ἐν ᾧ τὴν ζωὴν ἄνθος ἄνθος μαδοῦν,
ὁ ψάλτης τὸν ἔρωτα ψάλλει.

—

Ἡ σάλπιγξ φωνάζει, βροντὴ ἀντηχεῖ.
Τὰ στήθη κτυποῦν ἀπὸ θάρρος.
Ἐμπρὸς ἀναμμένη πετᾷ ἡ ψυχὴ,
τὰ νύχι' ἀκονίζει ὁ Χάρος.
Νὰ τώρα, κανόνι' ἀντηχοῦν καὶ βροντοῦν.
Νὰ τώρα, νὰ τρόμος καὶ ζάλη.
Κ' ἐν ᾧ σὰν χαλάζι τὰ βόλια πετοῦν,
κ' ἐν ᾧ εἰς ταῖς φλόγες τουφέκια κροτοῦν,
ὁ ψάλτης τὸν ἔρωτα ψάλλει.

—

Τὸ χέρι του σφάζει, ἃς τὸ πλῆθος κτυπᾷ.
Πολὺς 'ς τοὺς ἐχθροὺς εἶν' ὁ θρῆνος.
Πλὴν διέ! μαῦρο βόλι τὸν ψάλτην τρυπᾷ.
Ὁ ψάλτης χλωμαίνει σὰν κρῖνος.
«Ποιὰ ἔπαυσαν, λέγει, λοιπὸν τὰ δεινὰ,
καὶ ποιὰ ἡ καρδιὰ δὲν θὰ πάλλῃ;
Κ' αὐτὸ τὸ φιλί μου 'ς ἐκείνην, πτηνά!»
Τὸ λέγει, καὶ ὅταν τὸ στόμα σφαλνᾷ,
ἀκόμη τὸν ἔρωτα ψάλλει.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΝ ΤΗ ΕΡΗΜΩ

Ἡ σελήνη χρυσοβάφει τὸν ὁρίζοντά μας μόλις,
κ' ἐγὼ φεύγων τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰς πολυκρότους πόλεις,
ὡς τὸν κόρακα τοῦ σκότους τὰς ἐρήμους περιτρέχω,
τὸ θεόγραπτον βιβλίον τῆς δημιουργίας ὅλης
ἀνοικτὸν ἐμπρός μου ἔχω,
καὶ μὲ πάλλουσαν καρδίαν, καὶ μὲ πόθους ἐνδομύχους
τὴν γῆν βλέπω ἠρεμοῦσαν καὶ τοὺς οὐρανοὺς ἡσύχους.
Ὤ! ἡ φύσις τὸ ἑσπέρας φιληδόνως ὅταν ῥίπτῃ
ἀπὸ τοῦ σεμνοῦ της κάλλους τὸν καλύπτοντα μανδύαν,
ποίαν εἰς τοὺς ἐραστάς της μαγικὴν ἀποκαλύπτει
καὶ ὡραίαν ἁρμονίαν!
Πῶς αἰσθάνετ' ἡ ψυχή μου εἰς τὸν θόλον τῶν αἰθέρων
τὴν προσαλλήλων ἀγάπην καὶ τὴν ἕλξιν τῶν ἀστέρων,
καὶ πῶς βλέπ' εἰς τὰς κρυφίας καὶ θρησκευτικὰς ἐκστάσεις
τὰς νεφέλας κοιμωμένας εἰς τοὺς κόλπους τῆς θαλάσσης!
Ναί! τὴν πλάσιν πρὸς τὸν πλάστην δεσμὸς ἄῤῥητος συνδέει·
καὶ τὸ δάσος τῆς κοιλάδος, καὶ ἡ κυματοῦσα λίμνη,
καὶ ὁ ῥύαξ ὁ ἀφρίζων, καὶ ἡ αὔρα ὅταν πνέῃ,
τῆς μεγάλης ἁρμονίας συμφωνοῦντες εἰσὶν ὕμνοι.
Ἀλλ' ἐγώ, κακοφωνία εἰς τὸ μέγα τοῦτο μέλος,
εἰς τῆς πλάσεως τὸ ᾆσμα ῥυθμὸς ἄχρηστος καὶ χαίνων,
τῆς δημιουργίας εἶμαι ἀποκεκομμένον μέλος,
μόνον κ' ἔρημον ἐντός της, καὶ εἰς τὸν σκοπόν της ξένον.
Εἶμαι οἷος εἶν' ἐκεῖνος ὁ καθρέπτης τῶν ὑδάτων,
ὅστις στίλβων εἰκονίζει ὑπὸ χρώματα ποικίλα
καὶ τ' ἀεροπόρα νέφη, καὶ τοῦ ἔαρος τὰ φύλλα,
ἀλλ' ὁ ἴδιος στερεῖται ποικιλίας καὶ χρωμάτων.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Κάμινος κἂν ἂς μὴν ἦτον αἰσθημάτων ἡ ψυχή μου!
Ὡς τοὺς βράχους ὅπου τρέχω ξηρὸς βράχος κἂν ἂς ἤμην!
Ἥσυχος, μὴ ἔχων πόθον, οὐδ' ἐλπίδα, οὐδὲ μνήμην,
ὡς ἐκεῖνοι θὰ ἐκείμην
εἰς τὰ βάθη τῆς ἐρήμου.
Σὺ ποῦ μ' ἔλκεις καὶ μὲ φλέγεις, σὺ ὁ πύρινος μαγνήτης,
εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ βίου σὲ ἀπήντησα, ὦ νέα!
Τρυφερὰ ὡς ἄνθος ἦσο καὶ ὡς ἄγγελος ὡραία,
κ' ἐμειδία τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὸ στόμα σου γλυκύτης.
Ἦσαν θέλγητρα χαρίτων τῶν θελγήτρων σου τὰ πλήθη·
ἡ φωνή σου ἐμιμεῖτο ἀηδόνος μελῳδίαν·
εἶχες τράχηλον χιόνα καὶ χιόνα εἶχες στήθη,
πλὴν χιόνα καὶ καρδίαν.
Ὡς σὲ εἶδα, πῦρ καὶ λάζον εἰς τὰς φλέβας μου ἐχύθη,
καὶ ἐστράφην ὡς πλανήτης
περὶ σὲ τὸν ἥλιόν μου.
Πλὴν μ' ἀντέκρουσ' ἐν σου βλέμμα, καὶ πυρίφλεκτος κομήτης
πρὸς ἀγνώστους ἐρημιὰς ἔστρεψα τὸ στάδιόν μου.
Ὅταν σ' εἶδα κατὰ πρῶτον
καὶ ὡς ἄγγελος ἀγάπης καὶ εἰρήνης ἐμειδίας,
εἰς τερπνὰς ἐλπίδας πλέων καὶ εἰς ὄνειρα ἐρώτων,
εἰς τὰ κύματ', ἀλκυόνος ἐκελάδουν μελῳδίας,
καὶ τὸ ῥεῦμα τῆς ζωῆς μου ποῦ μὲ φέρει δὲν ἠρώτων.
Ἀλλ' ἀφ' ὅτου αὐστηρότης εἰς τὸ βλέμμα σου ἐφάνη,
εἶναι μαύρη καὶ ἀγρία ἡ ἐπίγειός μου πλάνη·
ἡ γῆ σβύνετ' ἀπ' ἐμπρός μου καὶ ὁ κόσμος εἶναι μέλας,
καὶ ὡς φύλλον ποῦ χειμῶνες εἶχον πάρωρα μαράνει
φέρομαι εἰς τὰς θυέλλας.
Εἰς τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς μου μ' ἀπεξήρανεν ἡ λύπη·
ἡ νεότης μου ἐσβέσθη καθὼς ἴχνος ἐπὶ ἄμμου,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ ἐσβέσθησαν συγχρόνως τὰ ὡραῖα ὄνειρά μου.
Ὡς τὸν τάφον τί μοὶ λείπει;
Τί μοὶ λείπει ὡς τὸν τάφον; Λείπει τῆς ψυχῆς εἰρήνη,
τῆς καρδίας ἡσυχία,
ὅ,τι λείπει εἰς τὸ σκάφος ὁποῦ δέρν' ἡ τρικυμία,
πρὶν τὸ φέρ' εἰς τὸν λιμένα ἡ θαλάσσιος γαλήνη.
Ἄφετέ με εἰς ἐρήμους ὅπου κλαίων ἀποθνήσκω,
τὰ παράπονα νὰ θάψω τῆς πασχούσης μου ψυχῆς.
Εἰς τὸν κόσμον παντοῦ θλίψεις, παντοῦ δάκρυα εὑρίσκω·
δυστυχὴς εἰμὶ κοντά σου, καὶ μακράν σου δυστυχής.
Ὅταν ἔρχωμαι κοντά σου
διατί ῥιγῶ καὶ καίω,
κ' εἰς ἐλπίδας, καὶ εἰς φόβους, κ' εἰς ἐπιθυμίας πλέω;
Ὅταν φεύγω μακρυά σου
διατί ὡς βρέφος κλαίω,
διατί ἀναστενάζω πρωὶ βράδυ τ' ὄνομά σου;
Εἶσαι ἄγγελος χαρίεις,
ὡς ἀκτὶς τοῦ παραδείσου
εἰς τὴν γῆν μας καταβάς;
Εἶσαι πνεῦμα τῆς ἀβύσσου,
κ' εἰς τὴν ἄβυσσον μ' ἑλκύεις,
κ' εἰς τὰς φλόγας μὲ τραβᾷς;
Τῶν βλεμμάτων σου τὰς φλόγας, ὦ σκληρὰ παρθένε, κρύψε,
καὶ εἰς τὸν ἀφρὸν τοῦ στήθους τοῦ νεανικοῦ σου ῥίψε
τοὺς χρυσοῦς αὐτοὺς πλοκάμους.
Ὤ! νὰ βλέπω μὴμ' ἀφήνῃς τῶν θελγήτρων σου τὸ πλῆθος.
Βασανίζ' ἡ στέρησίς των τὸ νεανικόν μου στῆθος.
Ἄφες, ἄφες τεθαμμένος
εἰς τὰς ἀπατήτους ἄμμους,

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἄγνωστος, λησμονημένος,
τῶν θνητῶν νὰ γίνω μῦθος,
καὶ μακράν των τὴν φιάλην τῶν δακρύων μου νὰ πίνω.
Ἤ, διάταττε, ἂν θέλῃς, ποῦ νὰ φύγω, ποῦ νὰ μείνω;
Εἰς τὰ δάση ἂν πλανῶμαι, εἰς πελάγη τῆς θαλάσσης,
εἰς τὸν τάφον ἂν κατέλθω τὸν θυμόν σου θὰ χορτάσῃς;
Λέγε μοι, καὶ ὑπακούω·
πλὴν μὲ δάκρυ' ἂν σὲ λούω
καὶ παράπον' ἂν σ' εἰπῶ,
μὴ θυμόνῃς· τί σοὶ πταίω;
Εἶναι σφάλμα μου πῶς κλαίω,
σφάλμα μου πῶς σ' ἀγαπῶ;
Σφάλμα εἶναι τοῦ μαγνήτου ἂν ἡ φύσις τὸν ὠθῇ
πρὸς τὸν σίδηρον νὰ 'πάγῃ;
Ἤ ἐπίσης εἶναι σφάλμα τῆς φλογὸς ἥτις ποθεῖ
τὰ αἰθέρια πελάγη;
Ἀγαπᾷ ὁ λευκὸς κύκνος εἰς τὸν ῥύακα νὰ πλέῃ,
ὁ ποιμὴν τῆς ποιμενίδος νὰ ὑμνῇ τὰ γλυκᾶ κάλλη,
καὶ ἡ ἀηδὼν τὰς τέρψεις τῆς ἀνοίξεως νὰ ψάλλῃ,
κ' ἡ καρδία μου νὰ κλαίῃ.
Σὲ φωνάζω, καὶ ὁ ῥύαξ τῶν δακρύων μου μὲ λούει.
Ἐὰν κλαίω, τίς μὲ βλέπει;
Ἂν στενάζω, τίς μ' ἀκούει;
Μάρτυρές μου εἶν' οἱ βράχοι καὶ τῶν οὐρανῶν ἡ σκέπη.
Ὦ! μὲ ὄμματα ὡς πότε θ' ἀτενίζῃς θαμβωμένα
τὴν ψευδῆ σκιὰν τοῦ κόσμου;
Τὰ φαντάσματά του λάμπουν εἰς τὸ φῶς του χρυσωμένα·
ψεύδη εἶν' ἀπὸ τὸ πρίσμα τῶν παθῶν χρωματισμένα,
εἰς τὴν κρίσιν τοῦ νοός μου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἡ ψυχὴ πρὶν τὰ γνωρίσῃ εὐτυχεῖς χιμαίρας πλάττει·
πλὴν παρέρχεται τὸ ὄναρ, γυμνὴ φαίνετ' ἡ ἀπάτη,
καὶ μακρὸν παράγει κόρον ἡ βραχεῖα ἡδονή.
Εὐτυχίαν μὴ πιστεύῃς ἣν ὁ κόσμος σ' ἐπαινεῖ.
Εἶναι ὡς τὴν φυσσαλίδα, ἥτις, μόλις τὴν ἐγγίζεις,
κ' ἐξαλείφετ' ἐσβεσμένη.
Εἶναι ὡς σκιὰ ὡραία, ἥτις, μόλις τὴν φωτίζεις
φεύγει, καὶ σκιὰ δὲν μένει.
Ὦ! τοῦ φυσικοῦ θεάτρου ἐλθὲ, θαύμασον τὰ κάλλη.
Τῶν ὀρέων ἰδὲ τούτων τὰς ζωγραφικὰς καμπύλας,
τὰς μορφὰς ἰδὲ τῶν λόφων καὶ τῶν κόλπων τὰς ποικίλας,
καὶ τοὺς βράχους, πῶς ὑψοῦνται ὡς ἂν γίγαντες μεγάλοι,
καὶ τὴν λίμνην· ἡ γλαυκή της πεδιὰς δὲν σὲ μαγεύει;
Καὶ τὸν ἥλιον· εἰς ῥόδα καὶ εἰς φλόγας ἀνατείλας,
εἰς πορφύραν βασιλεύει.
Ἰδὲ λάμποντα τὸν πόντον, καὶ τὴν γῆν ἰδὲ πῶς θάλλει,
καὶ καρδίαν ἐὰν ἔχῃς, ἡ καρδία σου θὰ πάλλῃ.
Ὦ! τοῦ κόσμου ἕως πότε ἡ λαμπρὰ κακοφωνία
τὴν ψυχήν σου προσηλόνει;
Ἔχει θέλγοντας τοὺς τόνους, ὅμως εἶναι ψευδεῖς τόνοι.
Σειρὴν εἶναι, ἀποπνίγει ἐν ᾧ θέλγ' ἡ κολακεία.
Εἰς τὴν φύσιν ἐλθὲ μόνη·
ἄκουσον ὁποία πλήρης εἰς τὴν πλάσιν ἁρμονία!
ἄκουσον εἰς τὰς μυρσίνας τὴν φωνὴν τῆς ἀηδόνος,
καὶ τὸν ᾄδοντα ποιμένα,
καὶ τὸ δάσος πῶς μυκᾶται εἰς τοὺς κόλπους τοῦ λειμῶνος,
καὶ τὰ κύματα τοῦ πόντου πῶς βρυχῶνται ἀφρισμένα,
καὶ τὴν νέαν ποιμενίδα πῶς τοὺς ἔρωτάς της ψάλλει,
καὶ καρδίαν ἐὰν ἔχῃς, ἡ καρδία σου θὰ πάλλῃ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ὅταν βλέπ' ὁλόγυρά μου, καὶ ὡς νύμφη στολισμένη
εἰς τ' ἀρώματα κοιμᾶται τῆς ἀνοίξεως ἡ φύσις,
ὦ! ἂν ἤθελες, φωνάζω, καὶ τὸν κόσμον ἀρνουμένη
καὶ τ' ἀπατηλὰ καλά του,
εἰς τὸ σκάφος μου τὴν λίμνην τῆς ζωῆς μας ν' ἁρμενίσῃς,
καὶ ν' ἀράξωμεν συνάμα εἰς τὴν ὄχθην τοῦ θανάτου!
Ὦ! ἂν ἤθελες μαζῆ μου
ἀνθηράν τινα γωνίαν νὰ ἐκλέξῃς τῆς ἐρήμου,
ἀβεβήλωτον ἀκόμη ὑπὸ πόδα διαβάτου!
Ἡ τερπνή μας κατοικία ἐκεῖ σπήλαιον βαθὺ,
ἢ τοῦ δένδρου θενὰ ἦναι ἡ ἁπλόχωρος κουφάλα.
Ἐκεῖ νέα ῥοδοδάφνη εἰς τοὺς πόδας σου θ' ἀνθῇ,
ἄλλα ἄνθη οὐρανόν σου, κόπτην σου θὰ ἔχῃς ἄλλα,
καὶ τὸν βίον θ' ἀπολαύσῃς, πρὶν ὡς ἄνθος μαρανθῇ.
Ἐκεῖ γάλα θὰ σοὶ δίδω, καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ τὸ μέλι,
καὶ τὰ δῶρα τῆς ἀμπέλου·
εἰς τὸν ῥύακα θὰ λούσῃς τ' ἁπαλόλευκά σου μέλη,
κ' εἰς τὸν οὐρανὸν θὰ στρέψῃς ὀφθαλμοὺς ἀγνοῦ ἀγγέλου.
Τότ' ἐν ᾧ μᾶς καθηδύνει ἡ φωνὴ τῆς ἀηδόνος,
θὰ καθήμεθα τὴν νύκτα εἰς τὰ χόρτα τοῦ λειμῶνος,
γλυκὺν ὕπνον θενὰ χύνῃ ὁ λεπτὸς τῶν φύλλων ἦχος,
καὶ ἡ αὔρα καὶ ὁ φλοῖσβος τοῦ πλησίον ποταμοῦ,
καὶ κοιμοῦ, θενὰ σοὶ λέγω, εἰς τὸ στῆθός μου κοιμοῦ,
κλίν' ἐπάνω μου ἡσύχως·
ἄφες με εἰς μελῳδίας τρυφερὰς νὰ σὲ κοιμίζω,
καὶ λατρεύων ν' ἀτενίζω τοὺς κλειστούς σου ὀφθαλμούς,
νὰ μετρῶ τοὺς ἀταράχους τῆς καρδίας σου παλμούς,
μὲ τὰ χείλη μου τὰ χείλη τὰ γλυκᾶ σου νὰ ἐγγίζω,

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τὴν πνοήν των ν' ἀναπνέω, καὶ τὸ κάθε κίνημά των
μὲ στοργὴν παραφυλάττων,
ὅλην νύκτα ν' ἀγρυπνῶ·
καὶ κινούμεν' ἂν νομίσω πῶς προφέρουν τ' ὄνομά μου,
εἰς τοὺς πόδας σου νὰ πίπτω, καὶ μὲ τὰ φιλήματά μου
τὰ θερμὰ νὰ σ' ἐξυπνῶ.
Ὦ! ἰδὲ, θενὰ σοὶ λέγω, τὴν σελήνην πῶς προβαίνει
ἔχουσαν χρυσῆν τὴν κόμην, στέμμα ἔχουσαν ἀστέρων.
Αὐτὴ μόνη σύντροφός μας ὑπεράνω τῶν αἰθέρων,
αὐτὴ μάρτυς τῶν ἐρώτων καὶ τῶν ἡδονῶν μας μένει.
Ὦ γλυκεῖα ἐρωμένη!
Εἰς τὴν λάμψιν της τοῦ κόσμου τὴν σιλπνότητα λησμόνει,
καὶ τὰς χαμερπεῖς του δόξας καὶ τοὺς πλάνους του ἐπαίνους.
Τῶν ἐρώτων μας τὰς φλόγας ἂς γνωρίζῃ αὐτὴ μόνη,
αὐτὴ μόνη ἂς μᾶς βλέπῃ εὐτυχεῖς καὶ ἡνωμένους.
Ἂν δ' ἰδοῦσα μετὰ λύπης τὰς ἀκτῖνας ὅσας χύνει,
δὲν θὰ σβύσῃ; μ' ἐρωτήσῃς,
«Ναὶ, θ' ἀποκριθῶ, θὰ σβύσῃ· καὶ ἐν ᾧ ἡ μαύρη δύσις
εἰς τὰ σύννεφα ὀπίσω σκοτεινὴν τὴν καταπίνει,
χλωμὸν ἴσως κ' ἐσβεσμένον θενὰ μὲ ἰδῇς ἐπίσης.
Ἐλαφρὰ ἡ κεφαλή μου θενὰ κλίνῃ πρὸς τὴν γῆν,
καὶ τὰ χείλη μου θὰ κλείσουν εἰς τῶν τάφων τὴν σιγήν.
Τότε σκύψε, φίλησέ με,
εἰς τοῦ ῥύακος τὴν ὄχθην ῥίψε ἄμμον, κάλυψέ με·
καὶ τὸ μνῆμα τῆς ἐρήμου
οὔτε στέμματ' ἂς στολίσουν οὔτε πέτρα νεκρική.
Ἄγνωστος ἂς ἦν' ὁ τάφος, καθὼς ἦτον ἡ ζωή μου.
Μία μόνη
ἀνεμώνη
κ' ἕν σου δάκρυ μοὶ ἀρκεῖ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀλλ' ἐδῶ συχνάκις ἔρχου τὰς ἑαρινὰς ἑσπέρας,
καὶ τὴν λάμπουσαν σελήνην ἀκολούθ' εἰς τοὺς αἰθέρας,
εἴτ' ἐβγαίνῃ, εἴτε δύῃ.
Ἡ ψυχή μου τὰ πτερά της ἴσως ἀπ' ἐκεῖ θὰ σείῃ·
ἐκεῖ ὅταν μ' ἐνθυμῆσαι ἴσως θενὰ εἶμ' εὐδαίμων·
ἴσως εἰς τὸ μέτωπόν σου ὡς ἀκτὶς θὰ καταβαίνω,
ἢ τὴν κόμην σου ὡς δρόσος ἑσπερία θὰ ὑγραίνω,
ἢ τριγύρω σου θὰ πνέω εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἀνέμων.
Ἐκεῖ ἴσως εἰς λειμῶνας ποθουμένου παραδείσου
θὰ προσμένω νὰ φανῇς,
καὶ εἰς κύματ' ἀρωμάτων ἀτμοσφαίρας φωτεινῆς
θενὰ κολυμβῶ μαζῆ σου.»
Διηγοῦνται εἰς τὰ ὄρη τῆς ἐρήμου Ἀραβίας
πῶς ὁ Φοῖνιξ τὴν ἡμέραν τῆς θανῆς του προνοεῖ,
καὶ καμίνους ἀρωμάτων εἰς θαλλούσας ἀκρωρείας
ἑτοιμάζει νὰ καῇ.
Ὡς ἐκεῖνος τοῦ θανάτου τὴν πληγὴν καταλαμβάνω,
καὶ τὰς ἀπαρχὰς συνάγων τῶν θερμῶν μας αἰσθημάτων,
πόθους, ὄνειρα κ' ἐλπίδας, ὡς πυρὰν ἐξ ἀρωμάτων,
εἰς τὸν τάφον μου στιβάζω, κἂν μαζῆ των ν' ἀποθάνω.
Εἰς τὴν ἔρημον στενάζω ὡς ὁ κόραξ τῆς ἐρήμου,
καὶ ὁ χείμαρρος τὸν γόον τῆς καρδίας μου μιμεῖται·
κλίνουσα ἡ κεφαλή μου εἰς τὴν χεῖρά μου κρατεῖται,
κ' αἱ πικραί μου ἐνθυμήσεις εἰσὶ μόνη ἡδονή μου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΤΑ ΜΝΗΜΑΤΑ

Death is in the world.
Byron. Caïn.

Εἰς παραπέτασμα θολὸν ἐκρύβη ἡ σελήνη.
Ὁ νυκτικόραξ, τῶν κρημνῶν τὴν φωλεὰν ἀφήνει
μὲ θλιβερὰ κροάσματα.
Ἀποθανόντες φίλοι μου τριγύρω μου κοιμῶνται,
κ' εἰς τὴν ὁμίχλην τοῦ βουνοῦ ἀμφίβολα πλανῶνται
ἀτμόπλαστα φαντάσματα.

—

Ναὶ, θέλω εἰς τὰ σκότη σου, ὦ νύξ τριωμένη,
ἡ ὕπαρξίς μου ἄγνωστος νὰ κεῖται τεθαμμένη
εἰς λήθην αἰωνίαν.
Καὶ ὡς ἠχήσῃ δι' ἐμὲ τοῦ κώδωνος ὁ κρότος,
νὰ πέσω καθὼς ἔζησα εἰς τῆς νυκτὸς τὸ σκότος
καὶ εἰς τὴν ἐρημίαν.

—

Ἀφ' ὅτου πλέω τῆς ζωῆς τ' ἀγνώριστα πελάγη,
τὴν πρώραν μου ἀντέκρουσαν καὶ σκόπελοι καὶ πάγοι,
καὶ ἀφρισμένα κύματα·
πλὴν τ' ἄρμενά μου ἔδεσα τ' ἀνεμοξεσχισμένα,
ν' ἀράξω ἐπεθύμησα εἰς ἥσυχον λιμένα,
καὶ ἤραξα εἰς μνήματα.

—

Εἰς μνήματα! Ὦ! καὶ τὸ πᾶν δὲν εἶναι μέγα μνῆμα;
Εἰς τῆς νυκτὸς τὴν σιωπὴν ἡ γῆ ὑπὸ τὸ βῆμα
γογγύζει τοῦ θανάτου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀχόρταγος τὰ τέκνα του ὁ χρόνος καταπίνει,
κ᾽ εἰς τὸν αἰῶνα ὁ αἰὼν ἐνθύμημα ἀφήνει
τὰ νεκροσάβανά του.

—

Ἐθαύμαζον τὸν πλάτανον εἰς τῶν βουνῶν τὰ ὕψη.
Τοὺς λόφους θέλων πέριξ του ἐφαίνετο νὰ κρύψῃ
εἰς τὸ παχύ του φύλλωμα.
Πλὴν σκώληξ τὴν καρδίαν του αἰῶνας εἶχε φθείρει,
καὶ ἤδη σκέλεθρον γυμνὸν ὁ θάνατος τὸν σύρει
εἰς τῶν χρημνῶν τὸ κοίλωμα.

—

Ῥοφοῦν ξηρὰν μετὰ ξηρὰν τ᾽ ἀχόρταγα πελάγη.
Τὴν Σιβηρίαν ἔπνιξαν γιγαντιαῖοι πάγοι,
τὴν Ἀραβίαν ἄμμοι.
Τὸ στάδιον τῆς κτίσεως εἰς τάφον εὐρὺν λήγει.
Πᾶν πλάσμα εἶναι κτῆμά του, ἀφ᾽ ὅπου καὶ ἂν φύγῃ,
καὶ ὅπου ἂν προσδράμῃ.

—

Περιηγήθην εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐρωτῶν ποῦ εἶναι
ἡ οὐρανόκτιστος Τρῳὰς, αἱ ἔνδοξοι Ἀθῆναι,
ἀπήντησα συντρίμματα.
Μετὰ τὴν γῆν, τὸν οὐρανὸν ἠτένισα μ᾽ ἐλπίδα·
τὰ ἄστρα ἐμελέτησα· κ᾽ αὐτὰ νὰ σβύνουν εἶδα
εἰς μαῦρα διαστήματα.

—

Σὺ ὃς δι᾽ αὔλακος φλογὸς ὀργώνεις τὸν αἰθέρα,
φωστήρ! Ἡ φύσις σὲ ὑμνεῖ αἰώνιον πατέρα,
πηγήν των οἱ αἰῶνες.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Καθὼς φανοῦν αἱ γόνιμοι ἀχτῖνες τοῦ φωτός σου,
τ' ἀκάθαρτα φαντάσματα σοβοῦνται ἀπ' ἐμπρός σου,
καὶ φεύγουσ' οἱ χειμῶνες.

—

Εἰς ῥύακας διαφανεῖς οἱ πάγοι ἀναλύουν,
τὴν γῆν πορφύραι κεντηταὶ καὶ τάπητες ἐνδύουν
κ' ἀνθέων διαδήματα.
Ἀπὸ τοῦ θάλπους σου ζωὴν ποτίζεται ἡ φύσις.
Τὸν ἐρχομόν σου εὐλογοῦν ποιμενικαὶ ὀρχήσεις
κ' ἐρωτικὰ φιλήματα.

—

Σὲ, τὸν δοτῆρα τῆς ζωῆς, τὸν πρὸ αἰώνων ζῶντα,
Σὲ μόνον ὡς ἐνέχυρον παρίστων εἰς τὰ ὄντα
πῶς εἶν' ἀθανασία.
Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν δίσκον σου τὸν φλογισμένον εἶδα
πῶς ἔθεσεν ὁ θάνατος τὴν μαύρην του σφραγίδα,
καὶ εἶπ' «ἀπελπισία!»

—

Εἰς σκελετοὺς κατάκειται ὁ γίγας τοῦ θανάτου.
Τὰ ἄδενδρα Οὐράλια καὶ τ' Ἄλπ' εἶναι πλευρά του,
ἡ Αἴτνα εἶναι στόμα του.
Τὴν γῆν συντρίβουσ' οἱ συχνοὶ σπασμωδικοί του κλόνοι·
εἰς λάβαν, εἰς πυρκαϊὰν κ' εἰς ἄσφαλτον ἁπλόνει
τὸ φλογισμένον στρῶμά του.

—

Ἐπὶ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καταστροφὴν σαλπίζει.
Φυσᾷ διχόνοιαν, λαοὺς κατὰ λαῶν ὁπλίζει
μὲ ξίφος μιαιφόνον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Πετᾷ ὡς βόμβα φλογερὰ εἰς τάγματα νεκρά των
κ' εἰς φλογισμένας πόλεις των· καὶ εἰς τὰ πτώματά των
τυράννου στήνει θρόνον.

—

Ναὶ, φρίττων τῆς μητρός μου γῆς πατῶ τὸ νεκρὸν χῶμα.
Αἱμάτων εἶναι ζύμωμα, πτωμάτων εἶναι στρῶμα
ἡ μαύρη κατοικία μας.
Πολλοὶ παρῆλθον πρὸ ἐμοῦ, πολλοὶ περνοῦν ἐμπρός μου,
θενὰ περάσω μὲ πολλοὺς ὡς ἔλθῃ ὁ καιρός μου.
Ἰδοὺ ἡ ἱστορία μας.

—

Ὡς ὑπομίσθους τὰς σειρὰς ἂν εἶχες τῶν αἰώνων,
ὦ ὁδοιπόρ' ἐφήμερε, ἐγείρεις μετ' ἀγώνων,
λαμπρὰς ἀεροπόλεις.
Ἀλλ' εἰς τοῦ νέου κόσμου σου τὴν ὠγκωμένην πλάσιν,
ἀπρόβλεπτε δημιουργὲ, ὡς μόνην ἔχεις βάσιν
τὸ Ἂν, καὶ τοῦτο μόλις.

—

Ὢ ματαιότης τῆς ζωῆς! —Γνωρίζετε τὸν μόνον
ὅστις εἰς τρίμματα πατεῖ βασιλειῶν καὶ θρόνων;
Τὸν γίγαντα γνωρίζετε;
Ἰδέτ'· ἡ γῆ γονυπετὴς τὸ νεῦμά του προσμένει.
Πατεῖ, κ' ὁ κόσμος σείεται. Περνᾷ, κ' ἡ οἰκουμένη
ἐπάνω του ζυγίζεται.

—

Πρὸς τὰ στοιχεῖ' ἀτρόμητος ἠλείφθη νὰ παλαίσῃ.
Μετρᾷ τοῦ κόσμου τὰς φυλὰς ὁποῦ θ' ἀλυσοδέσῃ,
καὶ τὰς φρονεῖ ὀλίγας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐκεῖ — ὁ θάνατος περνᾷ ! — Εἰς τὴν ἀκτὴν ἓν μνῆμα,
πέτρα ἣν βρέχ' ἡ καταιγὶς, πρὸς ἣν θρηνεῖ τὸ κῦμα·
ἐδὼ κοιμᾶτ' ὁ γίγας.

—

Ἕως ἐδώ· κ' ἐπέκεινα ἡ δόξα καὶ ἡ φήμη
ἐσβέσθησαν, καὶ μοναχὴ ἡ τεθλιμμένη μνήμη
φρουρεῖ τὸ κοιμητήριον.
Ὑπήκοος καὶ ἡγεμὼν ἐδὼ κοιμῶνται ἴσοι.
Εἰς ἓν χωνεύει τῶν θνητῶν τὰ πάθη καὶ τὰ μίση
τὸ μέγα χωνευτήριον.

—

Ὡς ἄνθος ἀρτιγέννητον σ' ἐγνώρισα, ὦ κόρη!
Ἦσουν ὡς ἄγγελος σεμνή· λαμπρὸν ἐπανωφόρι
σ' ἐκάλυπτε χαρίτων.
Ὁ νοῦς μου, ὅταν σ' ἔβλεπον, τερπνῶς ὠνειροπόλει.
Σ' ἐλάτρευον σιωπηλῶς. Ἡ ὕπαρξίς μου ὅλη
νὰ σὲ λατρεύω ἦτον.

—

Σὲ εἶδα, κόρη, ὡς ὠχρὰν, μὲ μειδιῶντα χείλη,
σὲ ἔφερον δακρύοντες, πενθηφοροῦντες φίλοι
εἰς μαῦρον νεκροκράββατον.
Ἐτάφην ἔκτοτε μὲ σὲ, κ' ἐλπίζω νὰ σὲ πείσω
διὰ κλαυθμῶν νυκτερινῶν, νὰ διαβῇς ὀπίσω
τὴν δίοδον τὴν ἄβατον.

—

Ὤ! διατί ὁ θάνατος τὴν θύραν μου δὲν κρούει;
Τέρπεται ἴσως στεναγμοὺς κατόπιν του ν' ἀκούῃ
καὶ δάκρυα νὰ βλέπῃ;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἂν εἶχε σβύσει ἀντὶ σοῦ τὸν ἔρημόν μου βίον,
ποτὲ δὲν ἤθελε βραχῇ ὑπὸ σπονδῆς δακρύων
τοῦ τάφου μου ἡ σκέπη.

—

Εἰς χειροπεριποίητον εὐθυγραμμίαν κλάδων,
εἰς κῆπον ὃς ὑπὸ στοῶν καὶ θόλων ἐξ ἀράδων
πρασίνων καλλωπίζεται,
ἕκαστος κλάδος συνεργεῖ εἰς κόσμον ἁρμονίας,
καὶ ἂν ἓν δένδρον ἁρπαγῇ ὑπὸ τῆς τριχυμίας,
ἡ συμμετρία σχίζεται.

—

Ἀλλ' ἐγὼ, θρέμμα τῶν χρημνῶν βλαςῆσαν εἰς χειμῶνα,
ποτέ μου δὲν κατώρθωσα τὸν ἄφυλλόν μου κλῶνα
μετ' ἄλλου νὰ συνδέσω.
Ποτὲ δὲν μὲ ηὐλόγησεν εὐγνώμων διαβάτης,
καὶ ἂν πλημμύρα τῶν βουνῶν μὲ σύρ' εἰς τὰ νερά της,
ἀγνώριστος θὰ πέσω.

—

Ἐν ᾧ τὸν κόσμον ἔβλεπον εἰς τὴν λαμπρότητά του,
ὡς λαίλαψ ἐπεφύσησε τὸ πνεῦμα τοῦ θανάτου,
καὶ γενεὰς ἠλώνισε.
Ἐμπρός μου ἔσκαψ' ἔρημον βαθὺ νεκροταφεῖον,
καὶ ἔμψυχον ἐρείπιον ἐν μέσῳ ἐρειπίων
μονήρη μ' ἐλησμόνησε.

—

Περὶ τὸν κόσμον ὡς σκιὰ πλανῶμαι καὶ στενάζω,
σπουδάζω τοὺς κατοίκους του, τὰ πάθη των θαυμάζω,
τὴν τύχην των λυποῦμαι.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὁσάκις βλέπω εἰς τὴν γῆν χωρὶς φροντίδων ὄντα
καὶ ἀδακρύτους ὀφθαλμοὺς καὶ χείλη μειδιῶντα,
τὸν τάφον ἐνθυμοῦμαι.

—

Θνητοὶ, πατεῖτ' ἀμέριμνοι τὴν γῆν ποῦ σᾶς προσμένει.
Σταθῆτε, κ' ἐξετάσατε ὁ χρόνος ποῦ πηγαίνει
τοῦ κόσμου τὰ συντρίμματα.
Τὴν βακτηρίαν πρὸς καιρὸν τοῦ δρόμου σας ἀφῆτε,
καὶ ἀπὸ τὸν αἰώνιον φθορέα διδαχθῆτε
αἰώνια μαθήματα.

—

Λεπτοῦ γεννήματ' ἀσθενῆ, πρὶν ἔλθετε περνᾶτε!
Εἰς πότε οἱ ἀπέραντοι σκοποὶ οὓς μελετᾶτε;
Ἡ ὥρα σας σημαίνει.
Τὴν γῆν κατεποντίσατε εἰς ποταμοὺς αἱμάτων,
τὸν κόσμον κατεκτήσατε μ' ἀγέλας στρατευμάτων.—
Ποῦ κεῖσθε τεθαμμένοι;

—

Τί θησαυρίζεις ὁ γυμνὸς τοῦ κόσμου διαβάτης;
Τί βασανίζετε τὴν γῆν, καὶ τὰ ἐντόσθιά της
ζητεῖτε ν' ἀνασκάψητε;
Ἡ γῆ ὀπίσω εἰς τὴν γῆν θὰ μεταπέσῃ πάλιν.
Ἀγῶνας δὲν χρειάζεσθε, οὐδ' ἔκτασιν μεγάλην
τὸ πτῶμά σας νὰ θάψητε.

—

Ἀπόνοια! — Εἰς τῆς ζωῆς τὸν σιδηροῦν κρατῆρα
κιρνᾷ μὲ χεῖρα φειδωλὴν ἡ φθονερά μας μοῖρα
σπανίας τὰς ῥανίδας·

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ ὅμως ἐξοδεύομεν τὰς μαύρας μας ἡμέρας,
τὰς μὲν, εἰς πάλην πρὸς σκιὰς, τὰς δὲ περισσοτέρας
εἰς ὄνειρα κ᾽ ἐλπίδας.

—

Νέος κ᾽ ἐγὼ ἀνέπνευσα τοῦ ἔρωτος τὴν φλόγα·
εἰς τῆς ζωῆς τὴν ἄμπελον κ᾽ ἐγὼ τὴν τερπνὴν ῥῶγα
τῆς ἡδονῆς ἐτρύγησα.
Τὸ ξύλον ἐδοκίμασα κ᾽ ἐγὼ τῆς ἐπιστήμης·
κ᾽ ἐγὼ, ἐν ζέσει νεαρᾷ, τῆς δόξης καὶ τῆς φήμης
τὴν λάμψιν ἐκυνήγησα.

—

Ἡ δόξα πλὴν ἦτο σκιὰ κ᾽ ἐχάθ᾽ εἰς τοὺς αἰθέρας,
κ᾽ ἡ φήμη, μάταιος ἀὴρ, χυθεὶς εἰς τοὺς ἀέρας,
ἀπέπτη μετὰ βίας.
Ἀνύπαρκτοι θεότητες νοῶν εὐαπατήτων!
Τῆς ἐπιστήμης τὸν καρπὸν ἐμάσησα, καὶ ἦτον
καρπὸς χωρὶς οὐσίας.

—

Πολὺ πρωὶ ἀπηύδησα εἰς τὴν ὁδοιπορίαν.
Τοῦ δρόμου τὴν τραχύτητα καὶ τὴν ταλαιπωρίαν
πολὺ πρωὶ ἐγνώρισα.
Ἐκάθησα ν᾽ ἀναπαυθῶ εἰς ξενοδόχον μνῆμα,
καὶ ἀπὸ τῶν συντρόφων μου τὸ φοβισμένον βῆμα
τὸ βῆμά μου ἐχώρισα.

—

Ἐδῶ ποῦ σβύν᾽ ἡ ὕπαρξις τὰ ὄνειρά μου σβύνω·
τὸ φόρτωμα τῶν πόνων μου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφήνω,
τὰ πάθη ἀπαρνοῦμαι,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

εἰς ἄλλα κλίματα τροφὴν ὑπάγω νὰ ζητήσω,
καὶ μόνον ἐκ τῶν ἀγαθῶν ὅσ' ἂν ἀφήν' ὀπίσω
τὸν ἔρωτα λυποῦμαι.

—

Ἐδὼ χρεμῶ τὴν λύραν μου εἰς κυπαρίσσους μαύρας·
ἃς κλαίῃ ὅταν πνέηται ἀπὸ μελλούσας αὔρας.
Παρὰ τῶν ἀπογόνων μου
δὲν περιμένει ἔπαινον ἢ δάφνην Ἑλικῶνος.
Ἦτο πιστή μου σύντροφος· ὅταν ἐθρήνουν μόνος,
ἐγλύκαινε τὸν πόνον μου.

—

Τὸ πλοῖον ἂν τὴν ἄγκυραν προώρως ἀνελκύσῃ,
εἰς τὰ λυτά του ἄρμενα ἡ αὔρα νὰ φυσήσῃ
προσμένει ἀραγμένον.
Ἔχω κ' ἐγὼ τὴν ἄγκυραν καὶ τ' ἄρμενα λυμένα·
ἀπὸ τῆς γῆς εἶμ' ἕτοιμος νὰ ἐβγῶ τὸν λιμένα,
τὴν αὔραν περιμένων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Τίς δ' οἶδεν εἰ ζῆν τοῦθ', ὃ κέκληται θανεῖν,
Τὸ ζῆν δὲ θνήσκειν ἐστί;

ΕΥΡΙΠ. Φριξ.

Δι' ἄλλους μορμολύκειον ἐπίφοβον ἂν ἦσαι,
μετάβασις, ἐξόντωσις, ἢ ὅπως ἂν καλῆσαι,
Σ' ἐπικαλοῦμαι, χαῖρε!
οὐδὲ τρομάζω, θάνατε, τὴν ἄχαρίν σου θέαν.
Τὸ μελανόν σου κάλυμμα μὲ χεῖρα θαῤῥαλέαν
νὰ διασχίσω φέρε.

—

Ὦ πλάστα, ὅταν μ' ἔδωσες παλμοὺς καρδίας ζώσης,
τὴν εὐτυχίαν ἔπρεπε συγχρόνως νὰ μοὶ δώσῃς
τροφήν της ἐπιούσιον.
Ἀφ' οὗ δὲν μοὶ τὴν ἔφερεν ὁ κόσμος πρὶν τὸν φύγω,
παρὰ τῶν τάφων τὴν ζητῶ, κ' ἐλπίζων διανοίγω
τὸν κόλπον των τὸν πλούσιον.

—

Εἰς τοῦτον τὸν ἀπέραντον καὶ ἄφλοισβον λιμένα,
ὅπου ὁ ναύτης ἔρχεται, τ' ἀνεμοξεσχισμένα
ἱστία περιστέλλων,
καὶ παύ' ἡ πολυκύμαντος τοῦ βίου ναυτιλία,
πυθμὴν ὑπάρχει σταθερὸς, ὑπάρχει παραλία,
ὑπάρχει ἄλλο μέλλον;

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Σπουδάζων τὸ ἐφήμερον φαινόμενον τοῦ βίου,
εἶδα τὸν μέγαν θεριστὴν ὡς στάχεις τοῦ πεδίου
τὰς γενεὰς θερίζοντα,
καὶ εἶδα τάφους χαίνοντας ὅπου πατῶ τὸν πόδα,
καὶ εἶδα τῆς νεότητος, τῆς καλλονῆς τὰ ῥόδα
πρωΐμως ἀπανθίζοντα.

—

Καὶ εἶπα: Πάντα πρόσκαιρα, παντοῦ ἀβεβαιότης·
ἡ γῆ παρόδου σκήνωμα, ὁ κόσμος ματαιότης,
καὶ ὄνειρον ὁ βίος!
Πλὴν τὴν τροφήν των τὴν νεκρὰν χωνεύσαντες οἱ τάφοι
ἐκλείσθησαν; ἠρώτησα, καὶ ἐπ᾽ αὐτῶν ἐγράφη
τὸ μαῦρον αἰωνίως;

—

Τ᾽ ὁμολογῶ! Τοῦ τέλους μου ἡ ζοφερὰ ἰδέα,
καὶ τῆς ζωῆς μου ὁ σκοπὸς, καὶ τῆς φθορᾶς ἡ θέα
τὸ πνεῦμά μου ἀπέλπιζε.
Πλὴν τῆς καρδίας ἡ φωνὴ, ἡ φιλαλήθης μοῦσα,
ἡ μάντις ἡ θεόπνευστος, αὐτὴ παραμυθοῦσα,
αὐτὴ μοὶ λέγει: «Ἔλπιζε!»

—

Ζητοῦντος τὸ δυσεύρετον τῆς ἀληθείας ἴχνος,
εἰς τὴν σκοτίαν τῆς νυκτὸς τῆς πίστεως ὁ λύχνος
τὸ βῆμά μου φωτίζει,
κ᾽ ἡ γλῶσσά μου πιστεύουσα εἰς πρόῤῥησιν βεβαίαν,
εἰς τοὺς ἐλπίζοντας θνητοὺς ἀνάστασιν, καὶ νέαν
ζωὴν εὐαγγελίζει.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὁπόταν εἶδον κατ' ἀρχὰς οἱ ἄνθρωπ' εἰς τὴν δύσιν
τὸν ἥλιον κρυπτόμενον, τὴν σκοτισθεῖσαν φύσιν
ὡς νήπια ἐθρήνησαν.
Ἀλλὰ ἰδόντες τὸν λαμπρὸν εἰς τῆς αὐγῆς τὰς πύλας
νὰ πυρπολῇ τοὺς οὐρανοὺς ἐκ νέου ἀνατείλας,
πρηνεῖς τὸν προσεκύνησαν.

—

Ἤ μὴ ἐχάθ' εἰς τὸ μηδὲν ὁ πύρινος κομήτης
ἀφοῦ ἐξέπληξε τὴν γῆν, διότ' οἱ κάτοικοί της
τὴν λάμψιν του δὲν βλέπουν;
Ἂν ἐπλανήθ' εἰς τὸ κενὸν τὴν τροχιάν του χάσας,
θὰ ἔλθῃ, καὶ τὰ ἴχνη του ἐκ νέου καὶ θαλάσσας
καὶ ὄρη θ' ἀνατρέπουν.

—

Ἡ πλάσις στίλβει καθαρὰ ἐμπρός μας ὡς ἀδάμας,
φῶς εἰς ὁμίχλην κρύπτεται, καὶ εἰς τὰ βλέμματά μας
ἀνοίγει τὸ βιβλίον της.
Ἀμβλυωπεῖ τὸ ὄμμα μας κ' ἡ ἀμυδρά μας κρίσις·
ἀλλ' ἂν ζητήσωμεν τὸ φῶς, ἐμπρός μας κεῖται λύσις
σαφὴς τῶν μυστηρίων της.

—

Ἦτον ἑσπέρα κατηφὴς, ἑσπέρα φθινοπώρου,
ὅταν εἰς βράχον ἔρημον κοιλάδος δενδροφόρου
ὠνειροπόλουν μόνος,
καὶ ἔβλεπον πῶς ἔσυρε τὰ φύλλ' ἀπὸ τῶν κλάδων,
κ' ἐμάραινε τὴν ἀνθηρὰν στολὴν τῶν πεδιάδων
τὸ πνεῦμα τοῦ χειμῶνος.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Καὶ παρετήρουν τὰς χλωμὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου,
καὶ ἤκουον μαστίζοντας τὰ δένδρα τοῦ πεδίου
τὸν ὄμβρον καὶ τὴν χάλαζαν·
κ᾽ ἐν ᾧ ἡ φύσις ἔκλαιεν, ἀπὸ τὰ βλέφαρά μου,
βεβαρυμμένα ὡς αὐτὴν, θερμὰ ἐπὶ τῆς ἄμμου
τὰ δάκρυα ἐστάλαζαν.

—

Ἐκεῖ ἀπὸ τὰς σκέψεις μου ὡς μαγικὸς μαγνήτης
ἐξαίφνης ἀποσπῶσά με ἡ μουσικὴ φωνή της
μ᾽ ἐρώτησε τί κλαίω.
—«Τὴν φύσιν βλέπω θνήσκουσαν ὡς κόρην ἐρασμίαν,
κ᾽ εἰς τὸ νεκρόν της λείψανον χοὴν ἐπικηδείαν
δακρύων ἐπιχέω.»

—

Καὶ δείξας τὰ συρόμενα εἰς τοὺς χειμάρρους φύλλα,
«Πού, εἶπα, αἱ τερπναὶ σκιαὶ καὶ τ᾽ ἄνθη τὰ ποικίλα;
Πῶς ἴχνος των δὲν φαίνεται;
Ἡ καλλονὴ τῆς φύσεως, ἰδέ την ἐμαράνθη,
καὶ τ᾽ ἄνθη ἐμαράνθησαν. Ὦ φίλη μου! ὡς τ᾽ ἄνθη
καὶ ἡ ζωὴ μαραίνεται!»

—

—«Τῆς γῆς, μοὶ εἶπε, πίςευσον, δὲν βλέπεις τὴν κηδείαν.
Κοιμᾶται ἀπαυδήσασα, καὶ τὴν κρατεῖ δεσμίαν
ὁ χιονώδης γέρων.
Ἐν καλλονῇ θὰ τὴν ἰδῇς ν᾽ ἀναστηθῇ χαρίτων.
Τὸ ἔαρ πάλιν θὰ προβῇ στολὴν θεοποιήτων
διαδημάτων φέρον.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Φθορὰν ποῦ εἶδες; Ὁ χειμὼν τὸ ῥόδον ἂν μαράνῃ,
ῥίπτει τὸν σπόρον κατὰ γῆς, καὶ ἀπ' αὐτοῦ βλαστάνει
τὸ ῥόδον τὸν ἀπρίλιον.
Ὁ σκώληξ εἰς μεταξωτὸν ἐὰν ἐτάφῃ μνῆμα,
θὰ τὸ ἀνοίξ' ὑπὸ χρυσοῦν ὡραίας νύμφης σχῆμα,
πετώσης πρὸς τὸν ἥλιον.»—

—

Τὸ εἶπε, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ οὐρανία νέα
πρὸς τοὺς αἰθέρας βλέπουσα, ἀπέθανεν ὡραία,
ὡς ἡ σελήνη δύει.
Ἐτάφ' εἰς ἀκρωτήριον τῆς παραλίας ἄμμου,
καὶ εἰς τὴν ἄμμον ποτισθὲν ἀπὸ τὰ δάκρυά μου
ἓν ἄνθος ἀνεφύη.

—

Ναί! δέχομαι τὸν οἰωνόν! Ὡς ἄνθος ἀναχύπτεις
ὑπὲρ τὸν τάφον θάλλουσα, καὶ εἰς τὸν τάφον ῥίπτεις
τὸ κάλυμμα τὸ θάνειον.
Ὁπόταν ἔλθω μετὰ σὲ, ἡ καθαρὰ ψυχή σου
θενὰ κοσμῇ τοὺς οὐρανοὺς ἐντὸς τοῦ παραδείσου,
ὡς ἄνθος ἐπουράνιον.

—

Συκοφαντοῦν τὸν θάνατον· μὲ φονικὸν ὀδόντα
δὲν πνίγει ὅ,τι ζωντανὸν, οὐδὲ ῥοφᾷ τὰ ὄντα
οὐδὲ τὴν ὕλην φθείρει.
Ἀπὸ τὴν φύσιν ἀπαιτεῖ τὸν τακτικόν της φόρον·
δρέπει τοὺς στάχεις τοὺς ξηροὺς καὶ ἀπ' αὐτῶν τὸν σπόρον
πρὸς νέον θέρος σπείρει.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τὸ φύσημά του τῆς ζωῆς τὰ ὕδατα ταράττει·
τὴν φύσιν σπρώχν' εἰς τὰ ἐμπρὸς, καὶ τὴν ὀδόντης φράττει
ὀπίσω ῥίπτων μνήματα.
Συλλέγει μετ' ἐπιμονῆς τὰ ῥάκη τῶν αἰώνων,
καὶ ὕλην δίδει πρόχειρον εἰς τὸν τεχνίτην χρόνον
πρὸς νέα τεχνουργήματα.

—

Ἀλλὰ πρὸς τ' ἄϋλα πετοῦν οἱ ἄϋλοι σπινθῆρες.
Τοὺς σέβονται θρησκευτικῶς αἱ βάναυσοί του χεῖρες
κ' ἐγγίζουν μόνον χῶμα·
διότι ἄϋλος ψυχὴ τὰ σώματα συνδέει,
διότ' εἰς τὸ ναυάγιον τῶν ὄντων ἐπιπλέει
αὐτὴ μετὰ τὸ σῶμα.

—

Εἰς τὸ ψυχρόν σου μάρμαρον, ὦ νέα, τί μ' ἐλκύει,
ἂν ἐπ' αὐτοῦ πλανώμενον τὰς πτέρυγας δὲν σείῃ
τὸ πνεῦμά σου ἀθάνατον;
Ἢ ποῖον ἔχει δι' ἐμὲ τὸ θέλγητρον ἡ κάλπη,
μετὰ τῆς τέφρας μέρος σου, ὦ φίλη, ἂν δὲν θάλπῃ
περιφρονοῦν τὸν θάνατον;

—

Καὶ ἂν δὲν περιφέρεσαι τὰς οὐρανίους σφαίρας,
καὶ ἂν, ὡς ψάλλω πεποιθὼς, εἰς τοὺς χρυσοῦς ἀστέρας
δὲν ἔχῃς κατοικίαν,
οὐχ ἧττον ζῇς εἰς ἱερὰ καὶ εὐλαβῆ τεμένη,
διότι ζῇς δεσπόζουσα καὶ ζῇς λατρευομένη
εἰς ταύτην τὴν καρδίαν.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος περίβλεπτοι κοιμῆται,
ὅσοι τὸ φῶς ἐχύσατε εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ζῆτε,
διότι μᾶς ἐμπνέετε·
διότι σῶμα καὶ ψυχὴν οἱ τάφοι σας ἂν θάπτουν,
πῶς ἔτι αἱ ἰδέαι σας πυρκαϊὰς ἀνάπτουν;
καὶ πῶς σβεσθέντες καίετε;

—

Ὁ διαβὰς τὰ ὄρη μας τὴν νύκτα ὁδοιπόρος,
πολλάκις ἤκουσε φωνὰς κρυφίας εἰς τὸ ὄρος
καὶ ἀποκρίσεις ξένας,
κ' ἠσθάνθ' εἰς τὴν καρδίαν του τὸ αἷμά του παγόνον,
καὶ εἶδε φρίττων μεταξὺ τῶν βράχων καὶ τῶν κλώνων
σκιὰς κατεργομένας.

—

Καὶ βλέπων λάκκους καὶ σωροὺς ὀστέων καὶ χρανίων,
ἐγνώρισεν ὅτι μαχῶν ἐπέρασε πεδίον,
κ' ἐκεῖνοι ὅτι τάφοι μας·
καὶ πῦρ ἐχύθη καυστικὸν εἰς τὰς ψυχράς του φλέβας,
κ' ἐστάθη μὲ θρησκευτικὸν νὰ προσκυνήσῃ σέβας
τὰ ἱερὰ ἐδάφη μας.

—

Σεῖς εἶσθε τῶν προμάχων μας σκιαί! συχνὰ σᾶς εἶδα.
Ἐπαμεινώνδα, Βότσαρη, Ἠλία, Λεωνίδα,
ἀθάνατοι, σεῖς εἶσθε!
Ζωὴν εἰς τῆς πατρίδος σας τὸ πτῶμα ἐμψυσᾶτε,
πρὸς νέα κατορθώματα, πρὸς μάχας μᾶς κεντᾶτε,
καὶ χαίροντες ἡγεῖσθε.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἐρρίπτεσθε ὡς στρόβυλος ἀνέμων,
καὶ ὑπὸ τὴν ἀνδρείαν σας ἡ πλάστιγξ τῶν πολέμων
ἡ σιδηρᾶ ἐλύγισεν.
Ἀλλ' ὅταν ἦλθε διὰ σᾶς τὸ πλήρωμα τῶν χρόνων,
τὰς ἀθανάτους σας ψυχὰς εἰς σκήνωμα δαφνώνων
ὁ θάνατος ὡδήγησεν.

—

Ἐρώτησον τὸν πάσχοντα καὶ τὸν ἀγωνιῶντα·
ὁ θάνατος κατέρχεται μὲ χεῖλη μειδιῶντα
καὶ ὑπ' ἀγγέλου σχῆμα,
καὶ κάθηται παραμυθῶν εἰς τῶν κλαυθμῶν τὴν κλίνην,
καὶ ἡ θρησκεία μετ' αὐτοῦ κρατοῦσα τὴν εἰρήνην,
διακοσμεῖ τὸ μνῆμα.

—

Ὁ χειμασθεὶς ἐπὶ πολὺ ὡς ξύλον ναυαγίου
εἰς τριχυμίας, εἰς δεινοὺς περισπασμοὺς τοῦ βίου,
εἰς ἔρωτα ἐπίγειον,
εἰς θυελλώδη ὄνειρα, εἰς ψυχοφθόρα πάθη,
τὸ βλέμμα στρέφει πρὸς αὐτὸν, κ' εἰς τ' ἄσυλά του βάθη
εὑρίσκει καταφύγιον.

—

Εἰς τὴν σκοτίαν τῆς εἱρκτῆς πολλάκις παρεισδύει,
καὶ τοὺς τυράννους ἀπατῶν, τοὺς κρίκους διαλύει
τῶν δουλικῶν σιδήρων.
Ἔσχατος σύμμαχος ψυχῶν μεγάλων κ' ἐλευθέρων,
εἰς τὰ μεγάλα θύματα κατέρχεται, προσφέρων
τὸ στέμμα τῶν μαρτύρων.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Κ' ἐγὼ ἀφ' ὅτου εἰς τῆς γῆς τὴν φυλακὴν ἐκλείσθην,
εἰς λύπας περιφέρομαι, εἰς σκότη ἐβυθίσθην
τὸ πνεῦμά μου φοβίζοντα.
Καθ' ὅσον ζῶ μοὶ φαίνεται ἡ νὺξ ζοφερωτέρα,
ἀναχαλύπτω δὲ μακρὰν ὡς ἄγνωστον ἀστέρα
εἰς ἄγνωστον ὁρίζοντα.

—

Εἰς σὲ, ἀστὴρ γλυκύφωτε, μὲ ὁδηγεῖ ὁ τάφος·
εἰς τοῦ θανάτου ἐπιβὰς τὸ ταχυπόρον σκάφος
εἰς νήνεμον ἑσπέραν,
ἐλπίζω τὰ αἰθέρια πελάγη διασχίσας,
σκιαὶ τῶν προπατόρων μου, νὰ εὑρεθῶ μαζῆ σας
εἰς γῆν ἐντελεστέραν.

—

Ἐκεῖ, ὦ φίλοι, μεθ' ὑμῶν καὶ μετὰ τῶν ἀγγέλων,
πραΰνας τὴν καρδίαν μου, ἀδάκρυτον τὸ μέλλον
θὰ ζήσω τὸ αἰώνιον.
Ἐκεῖ αἱ δύω μας ψυχαὶ ὑπὸ σκιὰς ἀνθώνων
θὰ ἵπτανται, ὦ φίλη μου, πρὸς τοῦ Θεοῦ τὸν θρόνον
ὡς μέλλος ἐναρμόνιον.

—

Ὅταν χειμῶνος ἄνεμος εἰς τὰ βουνὰ συρίζῃ,
τὴν παλαιάν της φωλεὰν ἡ χελιδὼν χρημνίζει,
καὶ μὲ πτερ' ἀνοιγμένα,
ἐλπίζουσα πῶς ἀλλαχοῦ θεν' ἀπαντήσῃ θέρος,
πλανᾶται, μετὰ τῆς πνοῆς πετῶσα τοῦ ἀέρος
εἰς ἄγνωστα καὶ ξένα.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Κ' ἐγὼ, ἀφ' οὗ ἐμάρανον χειμῶνες τὴν χαράν μου,
ὡς χελιδὼν ἐκρήμνισα τὴν πρώτην φωλεάν μου,
τὴν γῆν ἀπεχαιρέτησα,
τοῦ μέλλοντος διέτρεξα τ' ἀπάτητα ἐδάφη·
ῥιγῶσα ἡ καρδία μου πρὸς οὐρανοὺς ἐστράφη·
τοὺς τάφους ἐμελέτησα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

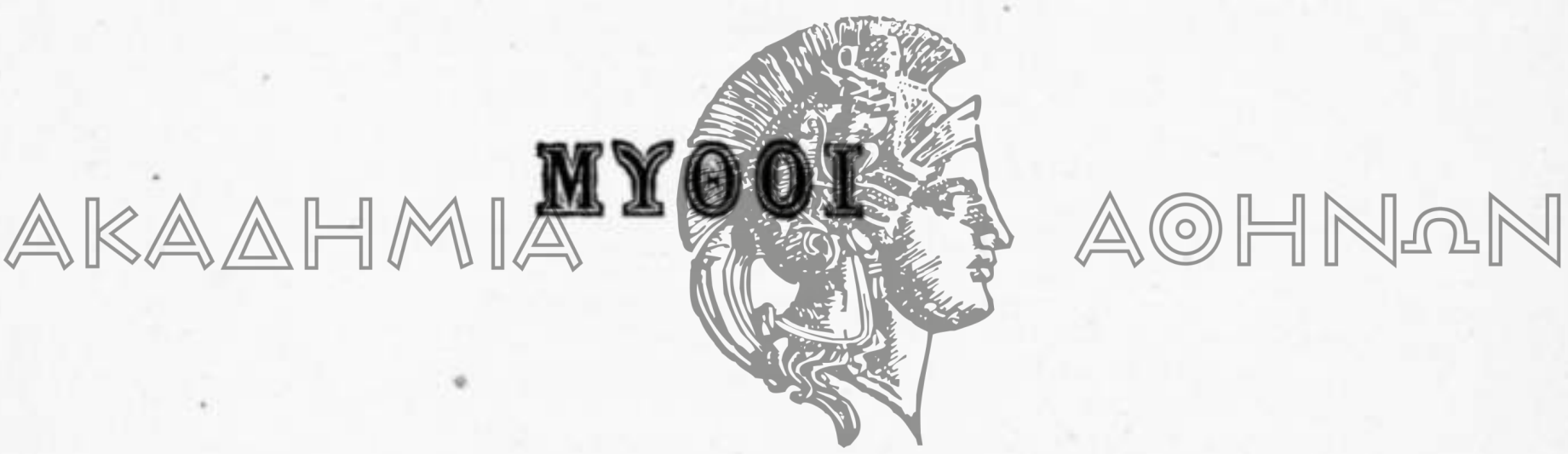

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΖΙΖΙΚΑΣ

Καλοκαῖρι χ' ἄνοιξι,
ὅταν ἦταν τὰ λουλούδια,
ὁ τρελλὸς ὁ ζίζικας
τὴν περνοῦσε μὲ τραγούδια.

—

Τὰ λουλούδια πέρασαν·
ἦλθαν χιόνια, ἦλθαν πάγοι,
καὶ πεινᾷ ὁ ζίζικας,
καὶ δὲν ἔχει τί νὰ φάγῃ.

—

Ἔρχετ' εἰς τὸν γείτονα,
τὸ προβλεπτικὸ μυρμήγκι,
καὶ ζητεῖ βοήθειαν,
ἕνα σπόρο ἢ σκουλήκι.

—

Τὸ μυρμῆγκι ἔκθαμβον
ἐρωτᾷ·—Καλέ μου γείτων,
δὲν μὲ λὲς τί ἔκαμνες
καλοκαῖρι ὅσῳ ἦτον;

—

—Τραγουδοῦσα, φίλε μου,
ὅσῳ ἦτο καλὴ ὥρα.
—Τραγουδοῦσες; Εὖγέ σου!
Χοροπήδα λοιπὸν τώρα.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τί ὁ μῦθος ἐννοεῖ,
κ' ὁ τυφλὸς αὐτὸς τὸ βλέπει.
Μάζων' ὅταν ἠμπορῇς,
γιὰ νὰ ἔχῃς ὅταν πρέπῃ.

ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Κόραξ εἰς ἄκραν ὑψηλὴν
κλάδου ἐκάθητο ἐλαίας.
Μέλαιναν εἶχε τὴν στολὴν,
καὶ εἰς τὸ ῥάμφος εἶχε κρέας.

—

Εἰς τὰ χαμώκλαδα κοντὰ
ἀλώπηξ ἵστατο δολία.
Αὐτῆς τοὺς ῥώθωνας κεντᾷ
τοῦ κρέατος ἡ εὐωδία.

—

Τρέχει, προφθάνει· περιττὸς
ὁ κόπος, μάτην ἡ σπουδή της!
Τί ὕψος! κ' εἶναι πτερωτὸς
ὁ εὐτυχὴς ἰδιοκτήτης.

—

Κατ' ἄλλον τρόπον μελετᾷ
εἰς τὰ νερά της νὰ τὸν φέρῃ.
Βλέπει ἐπάνω, χαιρετᾷ,
καὶ ταῦτα εὐγενῶς προφέρει.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

«Καλῶς μᾶς ὥρισες ἐδῶ,
ἀέρα, φίλτατε, νὰ πάρῃς.
Τρελλαίνομαι ὅταν σ᾽ ἰδῶ.
Πόση κομψότης! πόση χάρις!

—

»Τίς ἔχει τόσην καλλονὴν,
τίς πτέρυγας ποικιλοτέρας;
τί χρίμ᾽! Ἂν εἶχες καὶ φωνὴν
θὰ ἤσουν τῶν πτηνῶν τὸ τέρας!»

—

—«Φωνὴν δὲν ἔχω! Νὰ χαθῇς!»
ἐντός του εἶπε· «Θὰ σὲ δείξω.
Περίμενε νὰ τρελλαθῇς
ἀφ᾽ οὗ τὸ στόμα μου ἀνοίξω.»

—

Καὶ πλατὺς φάουγξ ἀνοίγει,
δύο τραγέα κρὰ ἐβγάζει,
καὶ πάφ! τὸ κρέας κατὰ γῆς,
καὶ χάπ! ἡ πονηρὰ τ᾽ ἁρπάζει.

—

Ἀκόμη τρέχ᾽ εἰς τὸ βουνόν·
καὶ ἀφ᾽ οὗ ἔκρυψε τὸ κρέας,
γελῶσα λέγ᾽ εἰς τὸ πτηνὸν
τὰς λέξεις ταύτας τελευταίας·

—

«Μάθε, ὦ φίλτατον πουλὶ,
μάθε, ὦ ἄνθος τῶν κοράκων,
πῶς τῶν εὐπίστων ἡ φυλὴ
τρέφει τὸ γένος τῶν κολάκων.»

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΠΗΧΥΣ

Εἷς μωρὸς ἐκ τῶν ἀρχαίων (λέγεται πῶς κ' οἱ ἀρχαῖοι
εἶχον κἄποτε μωρίας, καὶ πῶς εἶχον οὐκ ὀλίγας)
ἐφαντάζετο πῶς ἦσαν ὅλοι πρὸς αὐτὸν πυγμαῖοι,
καὶ αὐτὸς πρὸς ὅλους γίγας.

—

Εἶχε δὲ καὶ τοῦ τοιούτου τὴν ἀπόδειξιν ἀρίστην.
Ἡ ἡμέρα ὡς ἐγρύσου τῆς ἀνατολῆς τὰς θύρας,
κατεμέτρει τὴν σκιάν του ἔχων πῆχυν εἰς τὰς χεῖρας,
καὶ τὴν εὗρισκε μεγίστην.

—

Κ' ἐξερχόμενος κατόπιν, ὅτε μέσ' ἦν ἡ ἡμέρα,
εἰς στρατὰς καὶ λεωφόρους ὃν ἀπήντα κατὰ τύχην,
τούτου τὴν σκιὰν ἐμέτρει πρὸς τὸν ἴδιόν του πῆχυν
κ' ἦτον ὅλων μικροτέρα.

—

Δι' ἀκρίβειαν δὲ πλείστην καὶ δι' εὐσυνειδησίαν,
ὅταν ὁ φωστὴρ πρὸς δύσιν ἔτρεπε τὴν τροχιάν του,
πάλιν ἀκριβῶς ἐμέτρει ὁ γεννάδας τὴν σκιάν του,
κ' ἦτον ὅση τὴν πρωΐαν.

—

Τοῦτον φρόνιμος ἰδών τις, τῷ λαλεῖ ὑπερηφάνως·
«Τὸ σκιάριόν σου μέτρει ὡς καὶ ὅτε τὰ τῶν ἄλλων,
»ἂν νὰ διακρίνῃς θέλῃς τοὺς μικροὺς ἐκ τῶν μεγάλων,
»τίς ὁ γίγας, τίς ὁ νάννος.»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ

Οἱ βάτραχοι ἀπηύδησαν νὰ ἦναι δημοκράται,
καὶ πατρικὴν ἐπόθησαν ἑδραίαν βασιλείαν.
«Δὲν θέλομεν τὴν φλύαρον, ἐβόων, ἀναρχίαν.
»Διὰ κοὰξ καὶ βρεκκεκὲξ λαὸς δὲν κυβερνᾶται.»

—

Καὶ εἰς τὸν Δία ταπεινὰς ἀπέτειναν δεήσεις·
«Ζεῦ πάτερ, εὐεργέτησον τὸ γένος τῶν βατράχων.
»Δὸς βασιλέα εἰς ἡμᾶς, καὶ δὸς κορμὸν ἢ βράχον.
»Εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ γένους μας αἱ αὐτοκυβερνήσεις!

—

»Σαπρὰ τὰ πάντα παρ' ἡμῖν, ἀναπλέα ἐρίδων.
»Νυχθημερὸν κραυγάζοντες, σηπόμεθα εἰς ἕλη.
»Δημαγωγοὶ διὰ κενῶν μᾶς βόσκουσιν ἐλπίδων.
»Ὅλοι κοάζουσιν ἀρχάς, πλὴν ἀσπρῶσ' εἰς τέλη.»

—

Κ' ὑπεμειδίασεν ὁ Ζεὺς, καὶ ἔφριξεν ἡ λίμνη,
κ' εἰς τὰ νερά της κόπανος κατέπεσ' ἐστεμμένος.
Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις εἰς τὸ κοάζον γένος!
Γῆν καὶ ἀέρας πλήττουσι ζητωκραυγαὶ καὶ ὕμνοι.

—

Καὶ ἐκ τελμάτων καὶ λιμνῶν καὶ ποταμῶν καὶ λάκκων
μὲ προθυμίαν ἔτρεχον καὶ μὲ σπουδὴν μεγίστην
τῶν αὐλοδούλων αἱ φυλαὶ καὶ τῶν αὐλοκολάκων,
κ' ἐπώλουν ἀφοσίωσιν, καὶ μετεπώλουν πίστιν.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

«Τί βασιλεύς! Ὁ εὐτυχὴς λαὸς ἐκοινολόγει.
»Ἂν ἦσαν ὅλοι τῶν ἐθνῶν τοιοῦτ' οἱ κυβερνῆται!
»Δὲν θέλει πολυτέλειαν, δὲν δαπανᾷ, δὲν τρώγει,
»δὲν ἀδικεῖ, δὲν τυραννεῖ, καὶ οὐδὲ κᾄν κινεῖται.»

—

—«Ναὶ, δὲν κινεῖται, ἤρχισεν ὁ φθόνος τονθορίζων.
»Τὸ βλέπομεν. Παννύχιος δὲν πρέπει νὰ κοιμᾶται,
»ἀκόμη καὶ πανήμερος ὁ τοὺς λαοὺς ὁρίζων.
»Νὰ ἦναι πρέπει ἄγρυπνοι οἱ τῶν λαῶν προστάται.

—

»Τὸν βασιλέα θέλομεν τῆς πολιτείας στύλον,
»ἀλλ' ὄχι στύλον ξύλινον· νὰ σείηται, νὰ πράττῃ,
»ν' ἀμείβῃ καὶ νὰ τιμωρῇ, νὰ κυβερνᾷ κατά τι,
»νὰ ἐννοῶμεν ὅτι ζῇ. Αὐτὸς εἶν' ὅλος ξύλον.»

—

Καί, ὡς συνήθως, ἡ μικρὰ φωνὴ τῶν εἰς μεγάλην
ἐκορυφώθη βαθμηδὸν, καὶ οἱ λιμνοπολῖται
ἐπὶ τὰς πύλας τοῦ Διὸς προσέφυγον καὶ πάλιν,
ἄλλον μονάρχην θέλοντες, μονάρχην νὰ κινῆται.

—

«Μὴ τοῦτον τὸν ἀναίσθητον, μὴ τοῦτον τὸν γελοῖον!
»Δός μας μονάρχην κραταιὸν, ὦ Ζεῦ μεγαλοδότα!
—«Μ' ἐξεκωφάνατε, καλοὶ,» ὁ Ζεὺς τοῖς εἶπε, κλείων
διὰ τῶν δύω του χειρῶν τ' ἀμβρόσιά του ὦτα.

—

«Μονάρχην σᾶς ἐχάρισα· ἐκεῖνος δὲν σᾶς φθάνει;
»σᾶς δίδω ἄλλον. Ἔχετε ὑγείαν. Καὶ τοῦ χρόνου.»
Καὶ πελαργὸς καλλίπτερος ἐξ οὐρανοῦ ἐφάνη,
καὶ ἐπισήμως ἔλαβε τὴν κατοχὴν τοῦ θρόνου.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τί εὐτυχία! Ἔλαβον, λοιπὸν, ὡς ἐποθεῖτο,
ἔχοντα πόδας καὶ πτερὰ καὶ ῥάμφος βασιλέα.
«Ὁ ἄλλος ἦτον τύραννος, κακὸς», ἡ νεολαία
ἐκραύγαζε: Καὶ τ' ὄνομα αὐτοῦ ἀπωλεσθήτω.»

—

Αὐτὸν δὲ εἰς τὰ κύματα ὡς εἶδαν καταδύντα,
«Σὺ, σὺ ἐπλάσθης, ἔκραζον, σὺ μόνος ἵνα ἄρχῃς.
»Εἶσαι τοῦ ἔθνους ὁ σωτὴρ, τῶν μοναρχῶν μονάρχης.»
—«Καλόν· πλὴν μὴ φωνάζετε», ὁ πελαργὸς ἀπήντα.

—

Νὰ μὴ φωνάζουν ἔλεγε καὶ ταῦτα πρὸς βατράχους!
Τὸν ἔπαινόν του ἔψαλλον δεκαπλασιασθέντα
ἐν ὅσῳ ἔλεγεν. Ἀλλὰ κ' ἐκεῖνος μετὰ τάχους
διὰ τοῦ ῥάμφους κυνηγῶν τοὺς ἀπειθεῖς ἐκέντα.

—

Αὐτὸ τοὺς δυσηρέστησεν. Ἀλλ' ἂν ἐμεμψιμοίρουν,
ὁ βασιλεύς των ἔβλεπε δριμύ, καὶ ἐπελέκα.
Οἱ δὲ ταραχωδέστεροι ἂν στάσεις ἐπεχείρουν,
περιοδεύων, ἔτρωγεν ἐκείνους δέκα δέκα.

—

Τρόμος καὶ φόβος τὸν ὑγρὸν κατεῖχε τώρα τόπον.
Οἱ πελαργοὶ δὲν παίζουσιν οὐδὲ πολυκοιμῶνται.
Οἱ βάτραχοι ἐστέναζον κρυφίως, κ' ἐσιώπων,
καὶ ἤρχισαν τὸν κόπανον νὰ συχνοενθυμῶνται.

—

Καὶ πρὸς τὸν Δί' ἀνέκραξαν· «Ὦ Ζεῦ κεραυνοπλήκτα,
»δὲν θέλομεν τὸν πελαργόν. Πάρα πολὺ κινεῖται.»
Ἀλλὰ χασμώμενος ὁ Ζεὺς τοῖς εἶπε: «Καλὴν νύκτα!
»Ἄλλοτε πρῶτον σκέπτεσθε, καὶ ἔπειτα ζητεῖτε.»

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Η ΑΡΚΤΟΣ

Τῆς φυλῆς τῶν τετραπόδων ἐβασίλευεν ὁ λέων,
δικαιώματι χ' ἑλέῳ τῶν ὀνύχων καὶ ὀδόντων.
Ἦτον ἄριστος μονάρχης, ἦτο τύπος βασιλέων,
καὶ νομίμως ἐκυβέρνα μὲ τὸν νόμον τῶν λεόντων.

—

Πρὸς τὴν ἰδιοκτησίαν σέβας ἔτρεφε τῶν ζώων,
χ' ἐξ αὐτῆς λαμβάνων τρία, ἄφην' ἓν καὶ εἰς ἐκεῖνα.
Ἦτον ἔνθερμος προστάτης τῆς ζωῆς τῶν ὑπηκόων,
οὐδὲ ἔτρωγε τινάς των, ἐκτὸς μόνον ἂν ἐπείνα.

—

Εἶχε δύναμιν καὶ πλοῦτον, καὶ ἀφθόνους ὁ εὐδαίμων
εἶχεν ὑπουργοὺς, συμβούλους, στρατηγοὺς χ' ὑποστρατήγους.
Ἐπειδὴ δὲ πρᾷος ἦτο, καὶ ἀμέτοχος πολέμων,
στρατηγοὺς πολλοὺς μὲν εἶχε, στρατιώτας δὲ ὀλίγους.

—

Ἂν τινὲς τῶν μεμψιμοίρων εὐσεβάστως ἀπετόλμων
ἢ μικρὰς παρατηρήσεις, ἢ παράπονα ὀλίγα,
ὡς ἐγύμνου ἀγριαίνων τῶν ὀδόντων του τὸν ὅλμον
καὶ τὴν χαίτην του ἀνώρθου, τὸ ὑπήκοον ἐσίγα.

—

Δὲν ἐσίγα πλὴν ἡ Ἄρκτος, ἡ στρυφνὴ τοῦ πόλου κόρη,
ἀλλ' εἰς τοὺς βαρεῖς της πόδας χ' εἰς τὸ ῥύγχος πεποιθυῖα,
ὅπου ἵστατο, καὶ ὅπου ἐκινεῖτο, κατηγόρει,
καὶ διέβαλλε βλασφήμως ὑπουργοὺς καὶ ὑπουργεῖα.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς τὸν λέοντα μὲν ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ τὴν φάγῃ,
ἀλλὰ εἶδε πῶς τὸ πρᾶγμα τινὰς εἶχε δυσκολίας,
καὶ πρὸς τρόπους γλυκυτέρους διακείμενος, συνάγει
τοὺς ὑπόπτους ὑπουργούς του, νὰ κριθοῦν ἐπ' ἐκκλησίας.

—

Κλοπὰς ἄλλους ὠφελούσας μισῶν, ἤθελε νὰ μάθῃ
ἂν τοὺς ὑπουργοὺς δικαίως ἔψεγον ἢ ἀνυπάρκτως.
Ἀφ' οὗ ἦλθον, καὶ καθείς των εἰς τὸν τόπον του ἐστάθη,
εἶπεν· «Ἄρκτε, τώρα λέγε!»—καὶ ὡμίλησεν ἡ Ἄρκτος.

—

—Βασιλεῦ, τῶν ὑπουργῶν σου καταγγέλλω σοι τὴν πίςιν.
Ὁ καλός σου πίθηξ οὗτος, χειρονόμει, χοροπήδα,
βασιλεῦ, τὸ κράτος κλέπτει μὲ ἀναίδειαν μεγίστην,
καὶ τὰς χεῖρας νὰ γεμίζῃ καὶ τὰς γνάθους του τὸν εἶδα.

—

Τὰς πολλάς του καταχρήσεις παραιτοῦμαι νὰ ἐκθέσω.
Ἐσωτερικῶν τὸν ἔχεις, ὅρκον δύναμαι νὰ λάβω,
ἐσωτερικά του εἶναι τοῦ στομάχου του τὰ ἔσω.—
Καὶ ὁ λέων ἀπεκρίθη ἡγεμονικῶς· «Τὸν παύω!»

—

—Ὁ τῶν στρατιωτικῶν σου, λαγωὸς ὁ τροπαιοῦχος,
χλωρὸν φύλλον δὲν ἀφήνει. Εἰς τὸ κράτος πόση βλάβη!
Ὁ τῶν ναυτικῶν, τῶν ἵππων καὶ τῶν ὄνων ὁ εὐνοῦχος,
τρώγει μόνον καὶ κοιμᾶται.—«Καὶ αὐτὸς χ' ἐκεῖνος παύει.»

—

—Καὶ ἡ τίγρις, τοῦ δικαίου, τῶν φονέων καὶ κακούργων
εἶναι τρὶς φονικωτέρα· κάμνει τοῦ λαοῦ σου θραῦσιν.
Ὁ τῶν οἰκονομικῶν σου!... Κλέπτην ὡς αὐτὴν πανοῦργον
τὴν ἀλώπεκα δὲν ἔχει ἡ φυλὴ τῶν ζώων.—«Παῦσιν!

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἰδοὺ, ἔπαυσα, ὦ ἄρκτε, ὑπουργοὺς τοὺς δημοβόρους.
Σὺ ἀντικατάστησόν τους, καὶ καλῶς, πιστῶς κυβέρνα.» —
«Δέχομαι μετ' εὐπειθείας καὶ τὸ βάρος καὶ τοὺς ὅρους.
Μὴ φοβεῖσαι. Τῶν ποδῶν μου φθάνει νὰ μὲ θρέψ' ἡ πτέρνα.»

—

Καὶ ἰδοὺ, ἡ ἄρκτος μέγας ὑπουργὸς ἰσχύων τώρα,
καὶ δι' ἓν μειδίαμά του μικροὶ τρέχουν καὶ μεγάλοι,
καὶ τίς πρῶτος νὰ τῷ φέρῃ κολακείας, καὶ τίς δῶρα,
καὶ τῆς μὲν ῥοφᾷ τὴν κνίσσαν, καὶ τὰ δὲ δὲν ἀποβάλλει.

—

Ἀλλ' ἡ πονηρὰ ἀλώπηξ, τὸ μνησίκακον θηρίον,
εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα· —«Ἡ ἰσχύς σου ἀπατᾶται.
Θ' ἀποδείξω ὅτι ἔχεις κλέπτην ὑπουργὸν κ' ἀχρεῖον,
ἂν νὰ πράξω μὲ ἀφήσῃς.» Καὶ ὁ λέων εἶπε· «Πράττε.»

—

Τότε σχίζει κορμὸν δένδρου, πονηρὰ μηχανωμένη,
καὶ τοῦ κράτους τὸ ταμεῖον, σάρκας, κόκκαλα καὶ κῶλα,
ἄλλοτε διεσπαρμένα καὶ ἀνέλεγκτα, τὰ δένει,
τὰ μετρᾷ, καὶ εἰς τὸ κοῖλον τοῦ κορμοῦ τὰ κλείει ὅλα.

—

Ἰδοὺ ἔρχεται ἡ ἄρκτος, μακρὰς ὥρας ἐργασθεῖσα,
πεινασμένη, ὡς ἐδόθη εἰς τὰς ἄρκτους νὰ πεινῶσι.
Πλησιάζει τὸ ταμεῖον. Τί γλυκεῖα ὄζει κνίσσα!
Τί θαυμάσι' εὐωδίαι τοὺς μυκτῆράς της κεντῶσι!

—

Περιβλέπεται, μὴ ξένος ὀφθαλμὸς ἐπιτηρήσῃ,
καὶ τὸ σχίσμα τοῦ ταμείου ἐρευνᾷ ἐκ τοῦ πλησίον,
καὶ τὸ ῥύγχος παρενείρει, λέγουσα ἐν πεποιθήσει
ὅτι ζῇ ἐκ τοῦ ταμείου ὁ δουλεύων τὸ ταμεῖον.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Αἴφνης κλείεται τὸ σχίσμα, καὶ τὸ ῥύγχος ἐντὸς μένει.
Μάτην στρέφεται ἡ ἄρκτος, καὶ φρυάττει, καὶ μυκᾶται.
Συνελήφθη! Κ' ἡ ἀλώπηξ ἰδοὺ φθάνει ὀρχουμένη,
καὶ φωνάζει· «Κλέπται, κλέπται! Χωροφύλακες, ἐλᾶτε.»

—

Αἱ κραυγαί της συναθροίζουν ὅλον στράτευμα ποιμένων.
Τρέχουν ἔκθαμβοι, κρατοῦντες ἄλλος λίθον, ἄλλος ξύλον,
καὶ τὸν ὑπουργὸν ὡς βλέπουν εἰς παγίδα δεσμευμένον,
ὅλοι τὸν περικυκλώνουν, καὶ ξυλοκοποῦν τὸν φίλον.

—

Ἐκεῖ φθάνει καὶ ὁ λέων, πνέων πῦρ ἐκ τῶν μυκτήρων.
—«Δοῦλε ἄπιστε, τῇ λέγει, σ' ἐπιστεύθην. Τί μωρία!
Σὺ τοὺς ἄλλους κατηγόρεις, καὶ τῶν ἄλλων εἶσαι χείρων.
Πήγαινε, σὲ περιμένει ἡ ἐσχάτη τιμωρία.»—

—

Τὸ συμβὰν ἠκούσθη. Τρέχουν μικρὰ ζῶα καὶ μεγάλα
ἐν χορδαῖς καὶ ἐν τυμπάνοις καὶ μετὰ χαρᾶς μεγίστης.
Ἄλλα δράμουσ' ἢ πηδῶσιν, ἕρπουσ' ἢ πετῶσιν ἄλλα,
καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἦλθον ὡς καὶ ἄρκτοι συγγενεῖς της.

—

Καὶ ἀναλαβὼν ὁ λέων τὸν βασιλικόν του τρόπον,
εἰς τὴν πλήθουσαν ἐκείνην τῶν ἀλόγων ἐκκλησίαν
νὰ τῷ φέρουν διατάττει τὴν αὐθάδη κρεωκλόπον,
καὶ εἰς ὑψηλὴν ἀγχόνην τὴν κρεμᾷ μακρὰν πλατεῖαν.

—

Κ' ἐπαιδεύθ' ἡ συκοφάντις, κ' ἐπεκρότησε τὸ πλῆθος,
κ' ἡ ἀλώπηξ νὰ τὸ λέγῃ τρέχει καὶ ἀκόμη τρέχει.
Τί δηλοῦσι ταῦτα ὅλα; Ὅλα ταῦτα εἶναι μῦθος.
Καὶ τὸ ἐπιμύθιόν του; Ἐπιμύθιον δὲν ἔχει.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Α'

ΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

ΑΜΥΝΤΑΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

ΑΜΥΝΤΑΣ

Εἰς ἡμᾶς ὤ! πόσον εἶσαι, ποιμὴν φίλε, φθονητός!
Κλῆρος εἶναι πατρικός σου ὁ παράδεισος αὐτός.
Εἰς τὴν χλόην τὴν παχεῖαν τῶν ἀρχαίων σου δασῶν,
εἰς τοῦ ῥύακος τὴν ὄχθην τὴν φλογέραν σου φυσῶν,
βλέπεις σίτου πεδιάδες νὰ κυμαίνωνται χρυσαῖ,
βλέπεις ἄμπελοι τοὺς λόφους νὰ κοσμῶσι περὶ σέ.
Εἰς φιλήματα ζεφύρων κυματοῦσι τὰ σπαρτὰ,
ὅπου ἡ ἀμνάς σου βόσκει καὶ ὁ τράγος σου σκιρτᾷ,
καὶ ὁ ταῦρος προηγεῖται τῆς ἀγέλης σοβαρός.
Τὰς στιλπνὰς πινακωτάς σου πλήρους γάλα καὶ τυρός.
Λευκὴ λάμπ' εἰς τοὺς ταλάρους ἡ μιζίθρα ἡ νωπὴ,
κ' εἰς καλάθους καλλιπλόκους γλυκεῖς βρίθουσι καρποί.
Μ' ἄνθη τῶν ἀγρῶν σὲ στέφει ἡ καλὴ Ἀμαρυλλὶς,
καὶ τὸ βλέμμα της σ' εὐφραίνει, καὶ τὰ χείλη της φιλεῖς.
Ἀλλ' ἐγὼ καθὼς τὸ φύλλον ποῦ ἐμάρανε χειμὼν,
ἐρημοπλανὴς στενάζω, ξένος μεταξὺ ὑμῶν.
Μοὶ ἀφῄρεσεν ἡ μοῖρα καὶ τὴν μάνδραν καὶ τὰς βοῦς·
μ' ἄφησε γυμνοὺς τοὺς βράχους, καὶ τοὺς ῥύακας βωβούς.
Δὲν μοὶ μένει οὐδὲ βρύσις ἡ ἀμνὰς νὰ ποτισθῇ,
οὐδ' ἀμνὰς μοὶ μένει πλέον εἰς τὴν βρύσιν νὰ λουσθῇ.
Ποῦ αἱ λιπαραὶ βοσκαί μου, ποῦ τὰ δάση τὰ καλά;
Ποῦ ἡ χλόη ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς Εὐάνθης νὰ γελᾷ;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Στεῖραι εἶν' αἱ πεδιάδες, ἐρημίαι τὰ βουνά·
ὁ ποιμὴν φυγὰς εἰς ξένα περιφέρεται, πεινᾷ·
οὐδ' ἡ ποιμενὶς ἀκούει τὸν αὐλὸν τοῦ δυστυχοῦς,
νὰ ἐγείρ' εἰς τὰς κοιλάδας ἀποκρίσεις τῆς ἠχοῦς.
Ἡ ἀλγοῦσά του καρδία τρώγεται ὑπὸ γυπῶν,
καὶ τὰ χείλη του πικραίνουν τὸν γλυκύτερον καρπόν.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Ἡ βαρεῖα συμφορά σου, ὦ πολύπλαγκτε ποιμὴν,
συμπονοῦσαν εὐσπλαγχνίαν διεγείρει παρ' ἡμῖν.
Στερηθεὶς τῶν σῶν κοιλάδων, τῶν ποιμνίων, τῆς νομῆς,
βλέπεις καὶ φθονεῖς δικαίως ὅσα ἔχομεν ἡμεῖς.
Μικρὸν θῦμα δυστυχίας εὐτυχεῖς ἂν ἀπαντᾷ,
διπλασίως ἡ χαρά των τὴν καρδίαν του κεντᾷ.
Ἀλλὰ τίς τῆς συμφορᾶς σου ὁ παραίτιος αὐτῆς;
Ὁ τὸ ποίμνιόν σου κατάξας, τὸν ποιμένα τρώσας τίς;
Ἴσως λύκος νυκτοβάμων, ἴσως λέων τῶν δρυμῶν;.....

ΑΜΥΝΤΑΣ

Ἦν θηρίον ὑπὲρ λύκους, ὑπὲρ λέοντας ὠμόν.
Σπλάγχνα ἔχουσιν οἱ λύκοι, καὶ οἱ λέοντες στοργὴν,
ἐν ᾧ τούτου ἡ σκληρότης φέρει φρίκην εἰς τὴν γῆν.
Ἀντηχεῖ εἰς τὰς ἀβύσσους τῆς φωνῆς του ἡ βροντή·
φλὸξ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του εἰς τὰ σκότη κυματεῖ,
εἰς αἱμάτων ἐμβατεύει ἀποτρόπαιον ῥοὴν,
κ' ἡ πνοή του ἀποσβέει τὴν χαρὰν καὶ τὴν ζωήν.
Κορεσθὲν αἱμάτων, ῥέγχει ἀδρανὲς, καὶ κατοικεῖ
τόπον ὅστις νὰ καλῆται πόλις ἤκουσα ἐκεῖ.
Πάντες ἔλεγον πῶς εἶναι κατοικία ἡδονῆς,
πλὴν δὲν ἔλεγε, νομίζω, τὴν ἀλήθειαν κἀνείς.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τί κατήφεια, τί σκότος εἰς τοὺς δρόμους τοὺς στενοὺς,
ὅπου θλίβεται τὸ στῆθος καὶ πιέζεται ὁ νοῦς!
Ὕπουλος ὁ δόλος ἕρπει, ψεῦδος κατοικεῖ ἐκεῖ,
καὶ μ' ἀφήρει τὴν πνοήν μου ἡ χρυσῆ των φυλακή.
Πόσον εἰς τῶν ἐλευθέρων λόφων μου τὰς κορυφὰς
πόσον εἶχον ἁγνοτέρας, γλυκυτέρας τὰς τρυφάς!
Εἰς τὴν χλόην κατεκείμην εἰς σκιὰν τῶν φυλλιρῶν,
καὶ ὡδήγει ὁ αὐλός μου τῶν νυμφῶν μας τὸν χορὸν,
καὶ ἡ θέα τῶν ποιμνίων, τῶν βοῶν μου, τῶν αἰγῶν
ἀπεκοίμιζε τὸν πόνον τῶν ἀρχαίων μου πληγῶν,
ὅτ' ἐκ τῶν δασῶν θηρία, τοῦ θηρίου ὑπουργοὶ,
μετὰ μυκηθμῶν ἐπῆλθον, κ' αἷμ' ἀνέβλυσεν ἡ γῆ.
Ὡς ἐφάνησαν, ὁ ταῦρος, πρωτοστάτης τῶν βοῶν,
τόσον μέγα καὶ ἀγρίως ἐμυκήσατο βοῶν,
ὥστε ἔσεισε τοὺς λόφους ἡ φωνὴ ἡ σοβερά,
καὶ τις προμηνυομένη μᾶς ἐφάνη συμφορά·
καὶ ὁ ταῦρος, ὃν σοβοῦντα παντοῦ εἶχον ὀπαδὸν,
πρὸς τοὺς βράχους, τρέμων ὅλος, ἔφυγεν ἀποπηδῶν·
καὶ τῆς παχυσκίου γραίας, τῆς χιλιετοῦς δρυὸς,
ἀπεκλάσθη εἷς τῶν κλάδων, καὶ ἐῤῥάγη ὁ φλοιός.
Ἔφθασαν φυσῶντες φλόγας, κ' ἡ τερπνή μου πεδιὰς
λίμνη ἔγινεν αἱμάτων καὶ βορὰ πυρκαϊᾶς.
Ἡ παμφάγος μάχαιρά των, ὁ ἀνόσιος δαυλὸς
χαρᾶς πάσης κ' εὐτυχίας μ' ἀπεγύμνωσ' ἐντελῶς.
Πρὶν, τῶν προβειῶν ἀφήνων τὴν στρωμνὴν τὴν ἁπαλὴν,
δι' ᾀσμάτων ἐχαιρέτων τὴν χρυσῆν ἀνατολὴν,
κ' ἢ τὰς αἶγας τὰς σκιρτώσας ἔφερον εἰς τὸ βουνὸν,
ἢ τὸ ἄροτρον ὡδήγουν, ᾄδων τὸ ἑωθινόν·
τὸ δ' ἑσπέρας, ὅτ' ἠρχόμην εἰς τὸν οἶκον κεκμηκὼς,
πηδῶν, σείων τὴν οὐράν του μ' ὑπεδέχετ' ὁ Λευκός.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τράπεζα ξεστῆς σανίδος παρετίθετο λευκὴ,
ὅπου ἔῤῥεε τὸ γάλα καὶ τὸ μέλι τὸ γλυκὺ,
ὅπου σύκων πυραμίδες, σμαραγδίνων σταφυλῶν,
καὶ λοιπῶν τοῦ φθινοπώρου προϊόντων τῶν πολλῶν.
Ἦτον τάπης μου ἡ χλόη, ἦτον στέγη μου καλὴ
ἡ πτελέα, ἣν ἀκόμη ἡ καρδία μου φιλεῖ,
κ᾽ εἰς ἣν εἶχον ἐγχαράξει ἐν περιπλοκῇ μιᾷ
τοῦ Εὐάδνη καὶ Ἀμύντας τὸ Ε μόνον καὶ τὸ Α.
Ἡ δὲ φλὸξ ἡ ἀδδηφάγος τῶν φρικτῶν πυρκαϊῶν,
τοῦ δεσμοῦ ἐφείσθη τούτου τῶν πιστῶν μας καρδιῶν·
τὰς λαμπρὰς φαγοῦσα χώρας, τὰ πεδία τὰ χρυσᾶ,
ἔπαυσεν, εἰς τὴν πτελέαν ἀφιχθεῖσα, νὰ φυσᾷ.
Μόνος ἤδη θησαυρός μου μένει ἡ ῥάβδος μου αὐτὴ,
ἣν μοὶ εἶχε πρὶν δωρήσει ἡ Εὐάδν᾽ ἡ ποθητή.
Ἔλαβ᾽ ἐπὶ τούτῳ κλάδον τῆς πτελέας στερεὸν,
καὶ διέπλεξε τὴν ἄκραν ὁ᾽ αὐτῶν τῶν ταινιῶν.
Μοὶ τὴν ἔδωσε καὶ εἶπεν· « Ὡς δὲν λύονται αὐταὶ,
κ᾽ οἱ δεσμοὶ ἂς μὴ λυθῶσι τῆς καρδίας μας ποτέ. »
Ποῦ πλανᾶτ᾽ ἐκείνη τώρα; Γυμνητεύει καὶ πεινᾷ;
Τῇ ἐπέκλωσεν ἡ μοῖρα ὅσα κ᾽ εἰς ἡμᾶς δεινά;
Περιφέρεται κ᾽ ἐκείνη εἰς τὴν ξένην ὡς ἡμεῖς,
καὶ ὁμοίως καταψύχει καὶ αὐτὴν χειμὼν δριμύς;
Ὀπαδὸν καὶ σύντροφόν της πάντοτ᾽ ἔχει τὸν κριὸν
ὃν τῇ εἶχον ποτὲ δώσει παχὺν, μέγαν, κεραὸν,
οὗ τὰ κέρατα, εἰς σχῆμα τῶν σαλπίγγων τῶν κυρτῶν,
μ᾽ ἄνθη ἔστεφε, κ᾽ ἐχρύσου τὴν αὐγὴν τῶν ἑορτῶν;
Ὅταν τὸν αὐλὸν λαμβάνῃς εἰς τὰς χεῖρας τὰς χρυσᾶς,
κ᾽ εἰς τὰ χείλη σου τὸν φέρῃς καὶ μελῳδικῶς φυσᾷς,
τότε ἆρα μνημονεύεις, φίλη ποιμενὶς, κ᾽ ἐμοῦ,
ὅστις εἶχον τὸν τρυπήσει εἰς καλάμην ποταμοῦ;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὦ τοῦ παρελθόντος βίου!

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Ὦ ποιμήν μου, μὴ λυποῦ.
Μεθ' ἡμῶν, ἐλθὲ, συσκήνει καὶ συσσίτει τοῦ λοιποῦ.
Τὰς μεγάλας συμφοράς σας τώρα ἐννοῶ σαφῶς.
Γέρων ἦλθ' ἐπιδημήσας ἐκ τῆς χώρας σας σοφός.
Τὸ μαρτυρολόγιόν σας οὗτος διηγήθη πᾶν,
οὗ ἂς προφυλάττῃ πάντα φίλον του βοσκὸν ὁ Πᾶν!
Καὶ μᾶς εἶπεν ἔτι ὅτι διὰ ξύλων καὶ δοκῶν
μετ' ἀνδρείας τὸ θηρίον προσβαλόντες τὸ κακὸν,
εἰς τὰς σάρκας του καιρίας κατεφέρατε πληγὰς,
δι' ἃς σὺ μετριοφρόνως, εὔτολμε ποιμὴν, σιγᾷς.
Μὴ νομίσῃς ὅμως μόνον ὅτι χύνει ἐφ' ὑμῶν
ἡ ἀγρία εἱμαρμένη τὸν πυρώδη της θυμὸν,
οὔτε διακρίν' ἡ μοῖρα μεταξὺ μικροῦ καὶ μή·
ὡς ὁ ξυλουργὸς τὴν θάμνον καὶ τὴν δρῦν ὑλοτομεῖ.
Εἶχον ἁπαλὸν ἀρνίον μὲ λευκὴν τὴν προβειάν.
Διὰ τὴν Ἀμαρυλλίδα τὸ ἐτήρουν δωρεάν.
Μ' ἔθελγε διὰ τῶν δύω νοημόνων ὀφθαλμῶν,
κ' ἤκουον τὸ βέλασμά του προσφιλές μοι ὡς ψαλμόν.
Μόνος ἔκοπτον τὸ χόρτον δι' αὐτὸ τὸ τρυφερὸν,
καὶ τῷ ἔδιδον νὰ πίνῃ ἐκ τοῦ κοίλου τῶν χειρῶν.
Πλὴν χθὲς λύκος ἐκ τοῦ δάσους τοῦ ἀπέναντι πηδῶν,
κατεσπάραξ' ἐν τῷ ἅμα τὸ ἀρνίον μεληδόν.
Καὶ ταχέως μὲν τὸ τέρας εὗρε θάνατον πικρὸν,
πλὴν τί τ' ὄφελος; Δὲν ἦτο τὸ ἀρνίον μου νεκρόν;
Τοὺς ὡραίους ὀφθαλμούς του ὑγροὺς εἶδα τοὺς γλυκεῖς·
κ' ἐγὼ ἔκλαυσα. Τὸ εἶχον ἆθλον λάβει μουσικῆς,
ὅτ' εὐτύχησα εἰς πάλην νὰ νικήσω τραγῳδῶν
τὸν Μελάμποδα, τὸν μέγαν τῶν ποιμένων ἀοιδόν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Αὐτὸν ἔπρεπε ν' ἀκούσῃς, καὶ πῶς ψάλλει νὰ ἰδῇς.

ΑΜΥΝΤΑΣ

Λοιπὸν ψάλλεις, Μελικέρτα;

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Σὺ, Ἀμύντα, τραγῳδεῖς;
Ἐγὼ ψάλλω.

ΑΜΥΝΤΑΣ

Κ' ἐγὼ ψάλλω.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Ἐλθὲ τότε μετ' ἐμοῦ·
ἂς καθήσωμεν εἰς χεῖλος τοῦ φλυάρου ποταμοῦ,
ὅστις ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας ῥέει ὡς χυτὸς χρυσὸς
ὅπου παρὰ τὴν πτελέαν περιπτύσσεται κισσός·
εἰς τὸ σπήλαιον πλησίον ἂς καθήσωμεν ἐκεῖ,
ὅπου ἡ σκιὰ παχεῖα, καὶ ἡ ὀρόσος κατοικεῖ.
Ἐκεῖ ἄγωμεν. Εἰς χόρτον θὰ στρωθῶμεν ἁπαλὸν,
κ' ὑπὸ βρίθουσαν σκιάδα ἐκ γενναίων σταφυλῶν,
θὰ ῥυθμίσωμεν τὰ μέλη πρὸς τῆς λύρας τὰς χορδάς·
κ' ἐγὼ μὲν αὐτὰς θὰ πλήττω, σὺ δὲ ψάλλε τὰς ᾠδάς.

ΑΜΥΝΤΑΣ

Ἂς καθήσωμεν. Πολλάκις διὰ τῶν μελῳδιῶν
κατευνάζονται οἱ πόνοι οἱ πικροὶ τῶν καρδιῶν.
Λάβε τὴν καλήν σου λύραν· Συμφωνία φιλικὴ
τῶν ψυχῶν εἶν' ἰατρεῖον καὶ πανάκιον γλυκύ.
«Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.
Εἰς ἓν ὅλαι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τίς ὁ μέλας οὗτος λόφος,
κ' ἡ ἀγρία πεδιάς;
Πέριξ μου τὰ πάντα ζόφος,
καὶ ὁ ῥύαξ ὑποκώφως
θρηνῶν φεύγ' εἰς τὰς σκιάς.
Ὦ τῶν πρώην μου κοιλάδων,
τῶν πεδίων τῶν τερπνῶν,
ὅπου μεθ' Ἁμαδρυάδων
ἔπλεκον χορούς, προσᾴδων,
καὶ τὰς Μούσας ἐξυπνῶν!

—

Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.
Εἰς ἓν ὅλαι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

—

Ῥύαξ ὅστις κελαρύζει
εἰς τοὺς χάλικας ἡδύς,
καὶ ἂν χλόην διασχίζῃ
ὅμως ξένην γῆν ποτίζῃ,
δι' ἐμὲ εἶν' ἀηδής.
Ἐν ᾧ χείμαρρος ἂν τρέχῃ
καὶ εἰς βάθος ἀχανὲς,
τὸν ἀγρόν μου ὅταν βρέχῃ,
φαίνεταί μοι ὅτι ἔχει
μέγα τι καὶ εὐγενές.

—

Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς ἓν ὅλαι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

—

Τὸ καλύβιον, ἀχύρων
ἔχον στέγασμα λιτὸν,
οἴκων ἀργυροπορφύρων
δὲν μοὶ ἦτον οὐδὲ χεῖρον
οὐδὲ ἧττον ποθητόν.
Δός μοι πάλιν τοὺς ναρκίσσους
τῆς αὐλῆς μου, τὸν κισσὸν,
κ' ἔχε σὺ τοὺς παραδείσους,
τὰς στοὰς τὰς πολυχρύσους
τῶν πλουσίων αἰθουσῶν.

—

Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.
Εἰς ἓν ὅλαι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

—

Πῶς ἐδῶ ἡ αὖρα πνέει
ὡς στενάζουσα ψυχή;
Διατί ὁ ῥύαξ ῥέει
ἄγριος, καὶ ὡς ἂν κλαίῃ,
καὶ ὡς Ἄχ ἂν ἀντηχῇ;
Διατί τῆς ἀηδόνος
ἡ μελίῤῥυτος φωνὴ,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἤδη, ὅταν κλαίω μόνος,
κόπτεται, καθὼς ὁ στόνος
τῆς καρδίας ποῦ πονῇ;

—

Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.
Εἰς ἓν ὅλαι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

—

Λάλε χελιδὼν, δὲν κτίζεις
ὅπου πρὶν τὴν φωλεάν.
Τὰ πτερὰ κτυπᾷς καὶ τρίζεις,
ὅτ' εἰς τῆς γνωστῆς σου ῥίζης
δὲν μ' εὑρίσκεις τὴν σκιάν.
Ἀνεσπάσθ' ἡ ῥίζα τώρα,
κ' ἐγὼ φεύγω πλανηθείς.
Φλογὸς κύματα παμβόρα
ἐξεχύθησαν, κ' ἡ χώρα
σποδὸς ἔγινεν εὐθύς.

—

Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.
Εἰς ἓν ὅλαι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

—

Πάντα πέριξ ἐρημία.
Φίλος, σύντροφος κἀνείς.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Δὲν ὑπάρχει γνωριμία,
οὐδὲ χαιρετᾷ κἀμμία
τὸν ποιμένα ποιμενίς.
Δὲν βελάζει τὸ ἀρνίον
καὶ ἡ αἶξ ὅταν φανῶ·
οὐδ' ἀναπηδᾷ ὁ κύων
ἐὰν ἔρχωμαι πλησίον,
ἢ ἐὰν τὸν προσφωνῶ.

—

Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.
Εἰς ἓν ὅλαι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

—

Κλαύσατε, κἀλλαὶ Δρυάδες,
μαυροφορήσασθον, ὦ Πᾶν.
Ἔρημ' εἶν' αἱ πεδιάδες,
αὐχμηραὶ εἶν' αἱ κοιλάδες,
ἄχρουν καὶ νεκρὸν τὸ πᾶν.
Ὅπου ἄνθη, ἤδη βάττοι·
βάλτος εἶν' ἡ πεδιάς.
Γυμνὴ ἵστατ' ἡ ἐλάτη
ἥτις, παχυφυλλοτάτη,
πρὶν ἐσκόρπιζε σκιάς.

—

Κλαίετε, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ὁμοῦ.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς ἓν ὅλαι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

—

Φεῦ! Φωνὴ τὸ οὖς μου μέλλει
νὰ προσβάλῃ ξενικὴ,
καὶ οὐχὶ τὰ γνωστὰ μέλη,
ῥέοντα καθὼς τὸ μέλι
εἰς τὸ σίμβλον τὸ γλυκύ.
Τ' ὄμμα τὸ θολὸν θὰ κύψῃ
πρὸς τὴν γῆν τοῦ δυστυχοῦς,
λησμονῆσαν φῶς καὶ ὕψη,
μέχρις ὅτου τὸν καλύψῃ
ξένος καὶ ὀλίγος χοῦς.

—

Κλαίετέ, ὦ φίλαι Μοῦσαι,
καὶ σεῖς Χάριτες ἐμοῦ.
Εἰς ἓν ὅλαι συνελθοῦσαι,
καὶ τὴν τύχην μου ἰδοῦσαι,
συνθρηνεῖτε μετ' ἐμοῦ.

—

Κἂν ἰτέα, κεκομμένη
ἐκ τοῦ κήπου μου ἐκεῖ,
εἰς τὸν τάφον μου ἂς μένῃ,
νὰ ῥιζώσῃ, καὶ νὰ ῥαίνῃ
δάκρυ ἐπ' αὐτὸν γλυκύ.
Ἂς φωλεύσ' εἰς τὴν ἰτέαν
καὶ ἡ ψάλτις ἡ πτηνὴ,

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

κ᾽ εἰς τοῦ τάφου μου τὴν θέαν
κατὰ πᾶσαν αὐγὴν νέαν
γνωστὸν μέλος ἂς θρηνῇ.

—

Μοῦσαι φίλαι μου, θρηνεῖτε,
καὶ σεῖς Χάριτες, πικρῶς.
Βλέπουσαί με νὰ εἰπῆτε·
«Εἰς τὴν ξένην ἐδὼ κεῖται
ὁ πρὶν λάτρης μας νεκρός.»

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Εὖγε, φίλτατε Ἀμύντα. Εἶσαι ὄντως ἱκανὸς
πρὸς τὴν σύριγγ᾽, ἂν θελήσῃς, νὰ ἐρίσῃς τοῦ Πανός·
ὄχι ὅπως ἦν αὐθάδης ὁ βουκόλος τῶν δασῶν
ὁ τὸν Φοῖβον προκαλέσας εἰς τὴν πάλην τῶν Μουσῶν.
Τὸν ἐξέδειρεν ἐκεῖνος, κ᾽ ἡ ποινή του νοιθετεῖ
πάντα πεφυσιωμένον νὰ εὑρῇ τί ζητεῖ.
Ὄχι οὕτω. Σὲ αἱ Μοῦσαι, φίλτατόν των ὀπαδόν,
φέρουσ᾽ εἰς τοῦ Ἑλικῶνος τὴν δαφνόσπαρτον ὁδόν.
Ἐκεῖ στέφανον ταῖς πλέκεις ἐκ τῶν ἱερῶν θαλλῶν,
καὶ σὲ στέφουσι κ᾽ ἐκεῖναι, ψάλτην εὐγενῶν μελῶν.
Δέχθητι τὴν σύριγγά μου.

ΑΜΥΝΤΑΣ

Ἂν τὴν λύραν μου δεχθῇς.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

Εἶδες, ἔμεινα θαυμάζων ἄφωνος ὡς ὁ ἰχθύς.
Ἀφ᾽ οὗ ἤκουσα ἐκεῖναι ν᾽ ἀντηχῶσιν αἱ χορδαί,
μὴ ἐλπίσῃς πῶς ἐμπρός σου θενὰ ψάλω, ἀοιδέ.
Πλὴν τὴν δέχομαι. Ὁσάκις κρούεται, θὰ μοὶ φανῇ
εἰς αὐτὴν ὅτι προσᾴδει ἡ γλυκεῖά σου φωνή.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐκεῖ βλέπεις τὰς ἐκτάσεις τῶν ἀνθοσκεπῶν γαιῶν,
ὅπου κρέμανται οἱ κλάδοι λυσικόμων ἰτεῶν;
Πλήρη κατοχὴν σοὶ δίδω τῆς παχείας ταύτης γῆς,
νὰ τὴν ἔχῃς, νὰ τὴν σπείρῃς καὶ νὰ τὴν καλλιεργῇς.
Καὶ τὴν ἄμπελον σοὶ δίδω. Ἂν δὲν λάμπῃ ὡς αἱ σαὶ,
εἰς τὸν ἥλιον αἱ βότρυς καὶ αὐτῆς εἰσὶ χρυσαῖ.
Ἐδῶ φέρε τοὺς ἀρχαίους τῆς λατρείας σου Θεούς·
ἵδρυσον βωμοὺς εὐξόους, οἰκοδόμει τοις ναοὺς,
κ᾽ ἐπιδήμει καθὼς φίλος ἀδελφὸς ἐν ἀδελφοῖς,
τῆς ζωῆς ἡμῶν μετέχων καὶ μετέχων τῆς ταφῆς.
Ἀλλὰ βλέπω, ἀνατέλλει ἡ σελήνη ἀπ᾽ ἐκεῖ,
κ᾽ εἶναι τῆς νυκτὸς ἡ δρόσος τὸ φθινόπωρον κακή.
Ὁ Μενάλκας ἐκ τοῦ λόφου καὶ αὐτὸς ἀναχωρεῖ,
καὶ τὸ ποίμνιόν μου μόνον πρὸς τὴν μαύδραν προχωρεῖ.
Ἄγωμεν κ᾽ ἡμεῖς.

ΑΜΥΝΤΑΣ

Ὦ! πόσην ἔχω σοὶ τὴν ὀφειλήν!
Βάλσαμον εἰς τῆς καρδίας ἐπιπάσσεις τὴν οὐλήν.
Ἀπὸ πάντων τῶν ὡρίμων, γλυκυτέρων μου καρπῶν,
τῶν νεογενῶν ἀρνίων, τῶν τυρῶν μου τῶν νωπῶν,
εἰς ἑκάστου μηνὸς τέλος κ᾽ εἰς ἑκάστου τὴν ἀρχὴν
τῆς εὐγνώμονος φιλίας θὰ σοὶ φέρω ἀπαρχήν.
Ἀλλ᾽ ὑπάγωμεν! Τῶν ἄστρων τὸ χρυσοῦν ἀστράπτει φῶς,
καὶ ὁ ἥλιος κατῆλθεν εἰς τὴν Ῥόδον κεκυφώς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Β'

Ο ΔΥΣΕΡΩΣ

ΡΟΔΟΠΗΣ

Ἐδὼ ἀνθόσπαρτος εἶν' ὁ λόφος,
καὶ θερμὸς ζέφυρος τὸν φιλεῖ.
Εὔθυμα βόσκετε, πρόβατά μου·
τὸ νέον χόρτον σᾶς προσκαλεῖ.
Τῷ παραῤῥέει ὁ λυγρὸς ῥύαξ,
τὰ δ' ὀστᾶ του δὲ τ' ἀργυρᾶ
τὴν προσφιλῆ του βορὰν οὐσι ὑλόην,
ἥτις αὐξάνεται τρυφερά.
Παρὰ τὰς ὄχθας του ὁρσισθῆτε
κ' εἰς τοῦ σπηλαίου του τοὺς μυχούς,
καὶ τὸν ποιμένα ἀφῆτε μόνον
θρηνοῦντα σύντροφον τῆς ἠχοῦς.
Ἂς ἦμην λίθος, κορμὸς ἂς ἦμην,
ἂς ἦμην βράχος καθ' ἣν στιγμὴν
τὸ πόμα ἔπια τῆς πικρίας
ὁ κακοδαίμων ἐγὼ ποιμήν!
Χθὲς τὸ ἑσπέρας, εἰς τὴν σελήνην
ἐν ᾧ συνέπαιζεν ἡ Γοργὼ
μετὰ τῆς Δάφνης καὶ τῆς Δωρίδος,
λαθραίως βαίνων φθάνω κ' ἐγώ.
Εἰς τὰς μυρσίνας ἐκρύβην· ῥίπτω
ἓν ῥόδον, ἄνθος ἐρωτικόν,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ, ἐπιτήδειος σκοποβόλος,
κτυπῶ τὸ στῆθός της τὸ λευκόν.
Ἔπειτα φαίνομαι. Ἀλλ' ἐκείνη....
Θὰ τὸ πιστεύσητε, ποταμοί;
Οἱ στεναγμοί μου εἰς τὰ νερά σας
ποσάκις ἔσβυσαν οἱ θερμοί!
Θὰ τὸ πιστεύσητε καὶ σεῖς δάση,
καὶ σεῖς κοιλάδες καὶ κορυφαί;
Ποσάκις μάρτυρας δὲν σᾶς εἶχον
αἱ ὑποσχέσεις της αἱ κρυφαί!
Χθὲς λοιπὸν, μόλις ἀνακαλύπτει
ὅτι τὸ ῥόδον ἦτον ἐμοῦ,
ἀπὸ τοῦ στήθους της τὸ λαμβάνει
καὶ τὸ τιθάσσει μετὰ θυμοῦ,
κ' εἰς τὰς συντρόφους της τὰς νύμφας,
μεταστραφεῖσα, λέγει· «Καιρὸς
ν' ἀναχωρήσωμεν. Εἶν' ἑσπέρας.
Ὁ ποιμὴν οὗτος εἶν' ὀχληρός.
Στιγμὴν τὰ ἴχνη μου δὲν ἀφήνει
καθὼς ὁ κύων καὶ ἡ σκιά.»
Καὶ πρὸς τὴν Δάφνην διευθυνθεῖσα,
τῇ ψιθυρίζει καὶ μειδιᾷ·
«Ὀπίσω ἔφερε τὴν ἀγέλην
ὁ ἀδελφός σου ὁ Τελαμών,
καὶ θενὰ ἦναι εἰς τὴν καλύβην,
ἂν ἐπιστρέψωμεν, μεθ' ἡμῶν;»
Ὦ ἀλλοπρόσαλλε Γοργὼ, ποῖον;
τὸν Τελαμῶνα μοῦ προτιμᾷς;
οὐδ' ἐνθυμεῖσαι τῆς εὐτυχίας
καὶ τῶν ἐρώτων μας τὰς στιγμάς;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Μὴ, φίλε ῥύαξ, ἠσύχως ῥέῃς,
ὡς πρὶν φιλόγελως καὶ ἡδύς,
μὴ σκιρτᾷς εὔθυμος εἰς τοὺς θύμους,
καὶ εἰς τὴν χλόην μὴ κελαδῇς·
ἀλλ' ἀφρῶν πλήσθητι καὶ πατάγων,
χείμαῤῥος γίνε ἀγαναχτῶν,
βροντῶν τὸ ὄνομα τῆς ἀπίστου
καὶ τὰ δεινά μου διὰ νυχτῶν.
Καὶ σεῖς, ὦ ζέφυροι, τὴν πνοήν σας
μὴ σπαταλᾶτε τὴν ἁπαλὴν
περιπετῶντες ὡς εἰς τὰ ῥόδα
εἰς τὴν ὡραίαν της κεφαλήν·
ὑποχωρήσατε εἰς λυσσῶντα
καὶ εἰς ἀκάθεκτον τὸν βοῤῥᾶν,
ἕπως βοΐζῃ εἰς τὰς ἐρήμους
τὴν προδοσίαν τὴν στυγεράν.
Ποίμναι, ἀγέλαι, βοσκοί, βουκόλοι,
ἄν ποτε ἤχαλλεν ἀφελῶς
καὶ σᾶς συνήθροιζεν εἰς τὸν λόφον
ὁ θλιβερός μου αὐτὸς αὐλὸς,
ἀφῆτε τ' ἄλση τὰ σκιερά σας,
ἀφῆτε ᾄσματα καὶ χορούς,
κ' ἔλθετε ὅπου τὸν ῥοῦν τῆς κρήνης
θερμῶν δακρύων αὐξάνει ῥοῦς·
ἔλθετε, ἴδατε τὸν ποιμένα
ὃν ἐγνωρίζετε εὐτυχῆ.
Ὡς νυκτικόρακος κοπτομένου
ὁ πικρὸς θρῆνός του ἀντηχεῖ.
Εἰς τὰς ἀκάνθας τὸν στέφανόν μου,
τὴν κυρτὴν ῥάβδον καὶ τὸν ἀσκόν!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Μακράν μου πᾶσαι αἱ κεναὶ τέρψεις
καὶ τὰ ἐμβλήματα τῶν βοσκῶν!
Ἐδὼ ἀκίνητος θενὰ μείνω,
ἢ, ἀφ' οὗ θέλεις, κακὴ Γοργὼ,
ἰδοὺ ὁ ῥύαξ· βλέπεις τί βάθος;
Ἐκεῖ θὰ πέσω καὶ θὰ πνιγῶ.
Τότε ἠξεύρω ὅτι θὰ ἔλθῃς
καὶ θενὰ κλαύσῃς ἂν μὲ ἰδῇς,
καὶ τὸν Ῥοδόπιν θενὰ φωνάζῃς,
ἐν ᾧ τὰς τρίχας σου θὰ μαδῇς.
Καὶ τί ἂν κλαύσῃς; Δὲν θὰ σὲ βλάψῃ.
Μήπως δὲν κλαίω κ' ἐγὼ, σκληρά;
Σπονδὴ θὰ μ' εἶναι τὰ δάκρυά σου,
καὶ τελευταία μου χὰν χαρά.
Ἀλλὰ τί σ' ἔκαμα, καὶ πῶς τάχα
παρεκινήθης νὰ μὲ μισῇς;
Παρὰ τοῦ πάππου μου εἶχον μάθει
πῶς ἄστατ' εἶσθε αἱ νύμφαι σεῖς.
Ποία ἡ χάρις τοῦ Τελαμῶνος
ὥστε ὡραῖος νὰ σοὶ φανῇ;
Ἔπρεπε τόσον νὰ σὲ μαγεύσῃ
αὐτοῦ ἡ κόμη ἡ μελανή;
Ξανθὴ δὲν βλέπεις ἡ ἐδική μου
πῶς εἰς τοὺς ὤμους μου κυματεῖ;
Τοιαύτην λέγουσιν ὅτι εἶχεν
ὁ καλὸς Ἄδωνις, ὡς αὐτή.
Τοιαύτη εἶναι ἡ τῆς σελήνης
ὅταν τὴν λίμνην ἐπιχρυσοῖ,
τοιαύτην ἔχει ἡ Ἀφροδίτη,
τέλος τοιαύτην ἔχεις καὶ σύ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τὸ ποίμνιόν του μήπως εὑρίσκεις
τόσον ἐξαίσιον καὶ καλόν;
Ἰδὲ ὀλίγον τὰ πρόβατά μου·
ἔχουν παχύτερον τὸν μαλλόν.
Ποῦ τὰ ἐρίφια τὰ λευκά μου,
ποῦ τῶν αἰγῶν μου ἡ καλλονή;
Ἂν τινα αἶγα κ' ἐκεῖνος ἔχῃ,
εἶναι κλοπή του νυκτερινή.
Διὰ σὲ μόνην ἔτρεφον πέντε
τῶν καλητέρων αὐτῶν αἰγῶν,
καὶ βοῦν πλατύνωτον, κερασφόρον,
μὴ δοκιμάσαντα τὸν ζυγόν.
Πρόσμενε τώρα νὰ σοὶ τὰ δώσω.
Τρία κυδώνια διὰ σὲ
εἶχον φυλάξει. Θενὰ τὰ ῥίψω.
Οὐδ' αἱ πλεξίδες σου αἱ χρυσαῖ
θενὰ φορέσωσι τοὺς στεφάνους
οὓς σοὶ διέπλεκον εὐπρεπῶς.
Ἀλλ' ἐνθυμήθητ' ἡμῶν ἡ σχέσις
ποῦ συνεδέθη, πότε καὶ πῶς.
Ἡ μελανόφθαλμος Λευκοθέα,
ἥτις νομίζεις εἶναι Δρυὰς,
μ' ἐκράτει δέσμιον, ὡς ἂν εἶχεν
ἰχθὺν εἰς ἄγκιστρον ὁρμιᾶς·
καὶ οἱ ποιμένες μ' ἐφρόνουν πάντες
αὐτῆς εὐδαίμονα ἐραστήν.
Καρδίαν ὅμως εἰς αὐτὴν εὗρον
οὐχὶ ἀκλόνητον καὶ πιστήν.
Ὁποίαν βλέπεις τὴν χρυσαλλίδα
ἄνθος δι' ἄνθος νὰ παραιτῇ,

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ τὴν σελήνην ν' ἀλλάσσῃ φάσιν,
ὁμοίως ἤλλαζε καὶ αὐτή.
Μόλις ἐφρόνει τὸν ἔρωτά της
ὅτι κατέκτησεν εἷς ποιμὴν,
κ' εἰς ἄλλον ἔῤῥιπτε τὴν σαγήνην
τὴν ἑπομένην εὐθὺς στιγμήν.
Ἔκτοτε ὤμοσα εἰς τὸν Πᾶνα,
εὐθὺς ὡς νύμφην ἰδῶ ἐγὼ,
μακρὰν νὰ φεύγω, κ' εἰς τὰς ἐρήμους
τὸ ποίμνιόν μου νὰ ὁδηγῶ.
Πλὴν γέροντός τινος ἡ κατάρα,
ἢ ἴσως τύχη μου ἡ κακὴ,
Γοργὼ, εἰς ὥραν τιν' ἀποφράδα
εἰς τὰς μυρσίνας σ' ἔφερ' ἐκεῖ.
Πῶς μὲ ἠγάπας, γνωστὸν μοι ἦτο.
Πάντοτ' ἐφρόντιζες ὁ ἐμέ.
Φόβον ἐξέφραζες αἱ ἡμέραι
μήπως μὲ βλάψωσιν αἱ θερμαὶ,
μήπως ὁ ἥλιος ἐπιβάψῃ
μέλαν τὸ δέρμα μου τὸ λευκὸν,
τὴν πάχνην μ' ἔλεγες ν' ἀποφεύγω
καὶ τὸν ἀέρα τὸν νυκτικόν.
Παρεπονεῖσο πῶς οὔτε ψύχος
καὶ οὔτε καύσων μὲ ἐκφοβεῖ,
καὶ πῶς οἱ κόποι καὶ οἱ ἀγῶνες
μ' ἦσαν ἡ μόνη διατριβή.
Καὶ ὅμως ἤθελον διαμείνει
εἰς τὴν ἀπόφασιν σταθερῶς,
καὶ δὲν θὰ μ' ἤθελε μεταβάλει
οὐδὲ ὁ τόπος, οὐδ' ὁ καιρὸς,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἐὰν δὲν ἔβλεπον εἰς τοὺς θείους
τοὺς ἀθανάτους σου ὀφθαλμοὺς
ἐξ εὐσπλαγχνίας ἀναδυθέντας
δύο νὰ λάμπωσι σταλαγμούς.
Τότε κατόπιν σου ἐδεσμεύθην,
τὸ πῶς καὶ μόνος μου ἀπορῶν.
Ἡ Ἀφροδίτη ὁπόταν ἦλθε
μετὰ τῶν δώδεκα τῶν Ὡρῶν,
κ' εἶδε, κυπάρισσον ἐστεμμένη,
τὸν Ἄδωνίν της ἐπὶ τῆς γῆς,
λευκὸν ὡς κρῖνον ἐν μέσῳ ῥόδων
ἐπὶ τοῦ αἵματος τῆς πληγῆς,
κ' εἰς τὴν ἀμβρόσιον παρειάν της
δάκρυα ἔρρευσαν ἀργυρᾶ,
ὑπὲρ σὲ, κλαίουσα, δὲν ἐφάνη
οὐδὲ ὡραία οὐδ' ἱλαρά.
Οὐδὲ ὁπόταν ἡ Ἠὼ κλαίῃ
τὸν ἥρωά της τὸν Τιθωνὸν,
τόσον τὸ κάλλος της δὲν ἐκπλήττει
γοητευθέντα τὸν οὐρανόν.
Ἀλλ' ἕως πότε ματαίως κράζων
ἀτελευτήτως πολυλογῶ;
Τὴν ἀρνακίδα μου θενὰ ῥίψω,
καὶ θενὰ πέσω καὶ θὰ πνιγῶ.
Τοῦτο σ' ἐφάνη γλυκὺ ὡς μέλι.
Ἀλλὰ τοῦ ῥύακος ὁ Θεὸς
θὰ μὲ κυλίσῃ, καὶ θὰ μὲ λάβῃ
εἰς τὰ νερά του ὁ Πηνειὸς,
κ' ἐκεῖνος πάλιν θενὰ μὲ φέρῃ
εἰς τῆς καλύβης σου τὴν φλιὰν,

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ὅταν εὐδαίμονες σὺ χ' ἐκεῖνος
θὰ εὐθυμῆτε εἰς τὴν σκιάν.
Τὰ Τέμπη ὅλα θὰ ὀλολύσουν·
χορὸς Δρυάδων θὰ μὲ ἰδῇ,
χ' εἰς τὰς ἰτέας θενὰ καθήσῃ
καὶ τὸν βοσκόν των θὰ θρηνῳδῇ.
Φαῦνοι καὶ Σάτυροι συστραφέντες
θεν' ἀναπέμπουν βρυχμοὺς ὀξεῖς.
Τίς θὰ τοῖς ψάλλῃ ἂν ἀποθάνω,
θὰ ἐρωτῶσιν, εἰς τὸ ἑξῆς.
Ὁμίχλης πέπλος εἰς τὰ πεδία
καὶ εἰς τοὺς λόφους θεν' ἁπλωθῇ·
θὰ κλαῖ' ἡ φύσις πενθηφοροῦσα
ὅτι ὁ ψάλτης της θὰ χαθῇ.
Ἀλλ' ἰδοὺ πίπτω· καὶ τὴν μὲν ῥάβδον
ὁ ῥοῦς ἃς λάβῃ τοῦ ποταμοῦ,
ὁ δὲ ἀσκός μου κενὸς ἃς κεῖται
εἰς μαύρην φάραγγα τοῦ δρυμοῦ.
Τὸν δ' αὐλόν, φίλον παρήγορόν μου,
ἱερὸν γράφω τῇ Ἀθηνᾷ.
Καθὼς περί τινος τῶν βουκόλων
μοὶ διηγοῦντο εἰς τὰ βουνὰ
πῶς αὐλὸν εὗρε ψάλλοντα μόνον
ἄνευ χειλέων καὶ συνδρομῆς,
ἃς ψάλλῃ οὗτος ἐκ ταὐτομάτου
ὅσα ὑπέστημεν καὶ ἡμεῖς.
Ἂν ποτ' ἐντεῦθεν, Γοργὼ, διέλθῃς,
λάβε εἰς χεῖράς σου τὸν αὐλόν.
Τὴν ἀπιστίαν σου θὰ σ' ἐλέγξῃ
διὰ πενθίμων αὐτὸς μελῶν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τὸ ἀνοδήγητον ποίμνιόν μου
ἔστω ἀνάθημα τῷ Πανί.
Κἂν τὸ ἀθῶον μικρὸν ἀρνίον
ἂν εἰς συμπάθειαν σὲ κινῇ,
ὁπόταν ἔλθῃ καὶ σοὶ ζητήσῃ
νὰ τὸ ποιμάνῃς, μὴ θυμωθῇς.
Περίθαλψόν το, καὶ ἂν δὲν θέλῃς,
μὴ τὸν Ῥοδόπιν ἐνθυμηθῇς.
Ἀλλ' ἰδοὺ πίπτω. Λοιπὸν ὑγείαν
νὰ σοὶ ἀφήσω καὶ νὰ πνιγῶ,
πρὸς τὸν ψυχάρπαγα Ἑρμῆν πέμπων
ἐσχάτην δέησιν, ὦ Γοργώ,
καὶ παραγγέλλων τὰ Τέμπη ἄνθη
ν' ἀναβλαστήσωσι τρυφερά,
ὅπου ἰδῶσι τὸ ποίμνιόν σου
ἐπὶ τὰ ἴχνη σοῦ νὰ περᾷ;
Θέλεις νὰ πέσω; Δὲν μοὶ τὸ λέγεις;
Ἂς ἐρωτήσω κἂν τὴν Ἠχώ.
Πιστή μου σύμβουλος εἶν' ἡ νύμφη
ὅταν στενάζω καὶ δυστυχῶ.
Ἠχὼ νὰ πέσω; Εἰπέ. Τὸ βάθος
τοῦ Πηνειοῦ μας δὲν μ' ἐκφοβεῖ.
Ἡ Γοργὼ ἄρα τὸ θέλει, νύμφη;
Ἀλλὰ καὶ αὕτη μένει βωβή.
Αἶγες, ἀρνία μου συναχθῆτε.
Ἡ αὖρα ἔπνευσε δροσερά,
κ' ἡ νυκτοβάτις χρυσῆ σελήνη
τρέμ' εἰς τὰ φύλλα κ' εἰς τὰ νερά.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τώρα ὑπάγωμεν εἰς τὴν μάνδραν
νὰ σᾶς κοιμήσω, νὰ κοιμηθῶ.
Βλέπομεν αὔριον νὰ πνιγῶμεν,
ἂν ἕως τότε ἐνθυμηθῶ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Γ'

ΘΥΣΙΑ ΕΙΣ ΣΕΛΗΝΟΝ

ΔΑΦΝΙΣ, ΑΙΠΟΛΟΣ

ΔΑΦΝΙΣ

Εἰς πέτραν, ὡς τὴν ἔριφον, γυμνὸν μεμονωμένον,
εἰς τοῦ βαθέως Πηνειοῦ τὴν ὄχθην ἐρήμενον
ὁ Δάφνις προσερχόμενος πῶς βλέπει τὸν Αἰπόλον;
Πῶς, τῶν πεδίων μας μακρὰν καὶ τῶν ποιμένων ὅλων,
ἔχεις κυρτὴν τὴν κεφαλήν, καὶ τεθλιμμένον ὄμμα
εἰς τὸ θολὸν πλανᾷς νερὸν κ' εἰς αὐχμηρὸν τὸ χῶμα;
Τί ἔγινεν ἡ ῥάβδος σου καὶ τί τὸ ποίμνιόν σου;
Τὴν σύριγγα ποῦ ἄφησες, τὸν κρεμαστὸν ἀσκόν σου;
Συνήθως, ὅταν ἡ αὐγὴ τὰς κορυφὰς ἐχρύσου,
ἐπέρας, καὶ κατόπιν σου οἱ λιπαροὶ κριοί σου
σὲ ἠκολούθουν σοβαροί, κ' αἱ αἶγες κατ' ἀράδα,
κ' εἰσήρχεσθε εἰς τὴν στενὴν κατάῤῥυτον κοιλάδα,
ὅπου κοσμοῦσι τὴν πηγὴν αἱ κλαίουσαι ἰτέαι,
ὅπου οἱ νέοι σφένδαμνοι, ὅπου αἱ δρῦς αἱ γραῖαι,
καὶ ὅπου ἕρπει κελαδῶν ὁ ῥύαξ ἐλευθέρως,
θερμὸς τὴν ὥραν τὴν ψυχρὰν καὶ δροσερὸς τὸ θέρος.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Πρῶτον αὐλοῦντα ἤλπισα ἐκεῖ νὰ σ' ἀπαντήσω.
Πλὴν μάτην ἔτρεξα κ' ἐκεῖ κ' εἰς τὰ βουνὰ ὀπίσω.
Ἐλθὲ λοιπόν. Τὰς αἶγάς σου ποῦ ἔχεις λησμονήσει.
Ὁ Εὔανθις δὲν εἶν' ἐδώ. Τίς θέλει τὰς φροντίσει;
Ἀνάστα. Τί ἐπιθυμεῖς εἰπὲ, νὰ σοὶ τὸ δώσω.
Ἐκ τῆς χειρὸς λαμβάνων σε, ἰδοὺ, θὰ σὲ σηκώσω.
Αἴ! τί βαρύς!

ΑΙΠΟΛΟΣ

Ὤ! ἄφες με.

ΔΑΦΝΙΣ

Πῶς λέγεις νὰ σ' ἀφήσω;
Ἦλθα ἐπίτηδες ἐδὼ διὰ νὰ σὲ ζητήσω.
Σήμερον τὸν παχὺν χριὸν τοῦ εὐτυχοῦς Τιττύρου
ὁμοῦ μετὰ τοῦ τράγου του καὶ τοῦ ἐμοῦ τοῦ χοίρου
θυσίαν εἰς τὸν Σειληνὸν θὰ φέρωμεν, ἠξεύρεις.
Πάντας ἐκεῖ ἀνθοστεφεῖς, χωμάζοντας θὰ εὕρῃς.
Ἐλθέ! Τὸν ἕνα τρέχοντα θὰ βλέπῃς μετὰ βίας,
καὶ οὐλοχύτας φέροντα καὶ σκεύη τῆς θυσίας,
τὸν ἄλλον σπεύδοντα βωμὸν ἐκ πόης ν' ἀνεγείρῃ,
ἄλλον ξηρόκλαδα νὰ θλᾷ καὶ φρύγανα ν' ἀγείρῃ,
καὶ ἕτερον τοῦ Σειληνοῦ τὸ ἄγαλμα νὰ στέφῃ.
Ὅλοι πηδῶσι, κράζουσι, καὶ χαίρουσιν ὡς βρέφη.
Τὰς ποιμενίδας θὰ ἰδῇς ἐξ ἄλλου λυσικόμους,
νὰ φέρωσι τραγήματα, ὑδρίας εἰς τοὺς ὤμους,
κ' ἔχουσαι στέμματα θαλλῶν καὶ ἠνθισμένων κλάδων,
νὰ ὁμοιάζωσι Νυμφῶν χορείας καὶ Δρυάδων.
Ἡ φύσις ἑορτάσιμα φορεῖ καὶ χαρὰν πνέει.
Εἰς τ' ἄλση λέγεις ἔπαυσε καὶ ἡ τρυγὼν νὰ κλαίῃ.
Ὀρχήσεις ἑτοιμάζονται καὶ ὀρχησταὶ ζητοῦνται.
Τὰς ἀηδόνας οἱ αὐλοὶ κ' αἱ σύριγγες μιμοῦνται.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Σὺ μεταξὺ τῶν ὀρχηστῶν, Αἰπόλε, εἶσαι πρῶτος,
κ᾽ ἐνώπιον τοῦ σοῦ αὐλοῦ πάντες σιγῶσ᾽ εἰκότως.
Σὲ τῶν ποιμένων ὁ χορὸς ἐπικαλεῖται ὅλος,
κ᾽ ἐρωτᾷ πᾶσα ποιμενὶς, ποῦ εἶναι ὁ Αἰπόλος;
Τοιαύτην πίστευσ᾽ ἑορτὴν ὡς τώρα πῶς δὲν εἶδες.

ΑΙΠΟΛΟΣ

Τί ἑορταὶ, τί πρὸς ἐμὲ χοροὶ καὶ ποιμενίδες;
Φεύγω τὸν θόρυβον. Μισῶ αὐτὸ τὸ ποίμνιόν μου.
᾽Απώλεσα τὴν σύριγγα, δὲν ἔχω τὸν αὐλόν μου.

ΔΑΦΝΙΣ

Πλὴν τί σημαίνει; Πρὸς αὐτὰ πόθεν τὸ νέον μῖσος;
Μὴ ἀσθενεῖς; Μὴ σὲ πονεῖ ἡ κεφαλή σου ἴσως;
ἢ μήπως ἡ βασιλικὴ συκῆ σου ἐξηράνθη;

ΑΙΠΟΛΟΣ

Δάφν᾽, ἡ καρδία σου ποτὲ τὸν ἔρωτα ἠσθάνθη;
Συνέβη σοι νὰ ἐρασθῇς, ἀλλ᾽ ὄχι ν᾽ ἀντερᾶσαι;
ἢ ὅτι εἶσαι ἄγευστος τοῦ ἔρωτος καυχᾶσαι;
Ποτὲ δὲν σ᾽ ἐτραυμάτισε τὸ βέλος του τὸ θεῖον;

ΔΑΦΝΙΣ

Καυχῶμαι ὅτι τὸ μικρὸν ἢ βρέφος ἢ θηρίον,
εἰς ὃ πολλοὶ γονυκλιτεῖς προσφέρουσι θυσίας,
εὐώδη ἄνθη καὶ στρουθῶν συμπλέκοντες καρδίας,
καὶ ὃ νὰ φεύγω ἔμαθον, τοὺς γέροντας ἀκούων,
πάντοτε τὸ ἐστύγησα, τὸ μόλυσμ᾽ ἀποκρούων.

ΑΙΠΟΛΟΣ

Αὐτὸ μοὶ κατεκέντησε τὸ στῆθος ἀνιάτως.

ΔΑΦΝΙΣ

Αἰπόλε, τὸ βρεφύλλιον σ᾽ ἐπλήγωσεν! Ἐσχάτως;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΙΠΟΛΟΣ

Πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν.

ΔΑΦΝΙΣ

Καὶ τίνος ἐρᾷς τώρα;

ΑΙΠΟΛΟΣ

Τῆς Ἴριδος, εἰς ἣν προχθὲς προσέφερα τὰ δῶρα.

ΔΑΦΝΙΣ

Ὡραίαν τὴν ὁμολογεῖ πᾶς ὅστις τὴν γνωρίζει.
Ἀλλ' ἀντερᾶσαι;

ΑΙΠΟΛΟΣ

Παντελῶς. Αὐτὸ μὲ βασανίζει.

ΔΑΦΝΙΣ

Κ' ἔχεις ἐλπίδα προσεχῆ πῶς θὰ σ' ἀνταγαπήσῃ;

ΑΙΠΟΛΟΣ

Ποτέ μ' οὐδὲ τὸ ἤλπισα ἢ θέλω τὸ ἐλπίσει.

ΔΑΦΝΙΣ

Μὴ ἀγαπώμενος λοιπόν, μὴ ἔχων κἂν ἐλπίδα,
συντρόφους, φίλους λησμονεῖς διὰ τὴν ποιμενίδα!
Λυποῦμ', Αἰπόλε μου, πολύ. Ἂν μὲ ἠρώτας πρῶτον,
ἰδέας μελαγχολικῶν θ' ἀπέκρουες ἐρώτων.
Ἔρωτας ἔστω, δέχομαι φαιδροὺς, γελῶντας μόνον,
ὄχι πικροὺς καὶ κλαυθμηροὺς καὶ πλήρεις παραπόνων.
Ἀνάλαβε τὴν ῥάβδον σου, τὰ σκεύη τὰ γλυπτά σου,
προσκάλει καὶ τὸν Λάμπουρον ἐδῶ τὸν φύλακά σου,
καὶ τὰς σκιρτώσας αἶγάς σου ὡς πρώην διευθύνων,
κατάβα πάλιν τραγῳδῶν τὴν στενωπὸν τῶν σχοίνων·
μὴ λησμονήσῃς τ' ἄσματα, τὴν σύριγγα μὴ ῥίψῃς,
κ' εἰς λήθην πνίξον δάκρυα καὶ ἔρωτας καὶ θλίψεις,
καὶ ἄφες τὸν ξηρότοπον αὐτὸν, ἔπου, στενάζων,
ἀνέβης καὶ μ' ἐκάθησας ὡς ἀετὸς κλαγκάζων.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΠΟΛΛΩΝ

Ὦ Δάφνι, μ' εἶναι προσφιλὴς αὐτὸς ὁ βράχος τώρα.
Ὁπότε εἰς τὴν Ἶριδα προσέφερα τὰ δῶρα,
ἕνα κριὸν καλλίκερων καὶ πέντε λευκὰς αἶγας
καὶ ἕνα τράγον (τί καλός, καὶ πόσον ἦτο μέγας!),
ἀετῶν δύω φωλεὰς μετὰ τῶν ἀετῶν των
καὶ τῶν ἀετιδέων των καὶ ὅλων τῶν αὐγῶν των,
κ' ἐκείνη δὲν τὰ ἔλαβεν, ὀργῆς δὲ οὖσα πλήρης,
«Ποίμνιον ἔχομεν κ' ἡμεῖς», μοὶ ἀπεκρίθ' ἡ Ἶρις,
τότ' ἐπιστρέφων ἄπελπις καὶ τεθανατωμένος,
ἐπὶ τοῦ βράχου τοῦ γυμνοῦ εὑρέθην ἐῤῥιμένος,
καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸν χείμαῤῥον ἀκούων τῶν κοιλάδων,
ἀπέκλαιον τὸ πάθος μου, αὐτοσχεδίως ᾄδων
τὰς λέξεις ἃς ἡ μνήμη μου μοὶ λέγει μίαν μίαν.

ΔΑΦΝΙΣ

Θὰ μ' εἴπῃς ἀδιάκριτον, ἐὰν ἐπιθυμίαν
τὰς λέξεις ταύτας παρὰ σοῦ ν' ἀκούσω σοὶ προβάλω;

ΑΠΟΛΛΩΝ

Τὴν αὐτοσχέδιον ᾠδὴν ἐπιθυμεῖς νὰ ψάλλω;

ΔΑΦΝΙΣ

Δικαίως θενὰ φθονηθῶ, Ἀπόλλον, ὑπὸ πάντων
τῶν εἰς τῆς πανηγύρεως τὸν τόπον συῤῥευσάντων,
ἂν μάθωσι πῶς σ' ἤκουσα μόνος ἐγὼ νὰ ψάλλῃς·
κ' εὐγνωμοσύνης ἄξιον τὸν ἔρωτα μεγάλης
θενὰ κηρύξω τοῦ λοιποῦ, ἂν ἄσματα σ' ἐμπνέῃ,
καὶ ὅταν κλαίῃς, μετὰ σοῦ ἡ μοῦσά σου ἂν κλαίῃ.
Πλὴν τὰ μελίῤῥυτ' ἄρχισον καὶ ἔῤῥυθμά σου μέλη.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Ἀρχίζω τὴν πικρὰν ᾠδήν. Ὁ Δάφνις μου τὸ θέλει.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

«Δρυμοὶ, κοιλάδες καὶ βουνὰ, λοφίσκοι, πεδιάδες,
ἀκούσατε, καὶ κάμψατε τὴν σιδηρᾶν της φρένα,
ἢ κἂν παρηγορήσατε τὸν κλαίοντα ποιμένα,
ὦ Νύμφαι, Φαῦνοι, Σάτυροι, καὶ ἄπαλαὶ Δρυάδες.

—

»Ἐρῶ, ἐρῶ καὶ τήκομαι· πλὴν ποῖος μὲ ἀκούει;
Τοὺς φλογερούς μου στεναγμοὺς ὁ ποταμός μας σβύνει·
ἡ ἄμμος ἡ ἐρημικὴ τὰ δάκρυά μου πίνει,
καὶ ἡ θρηνοῦσά μου φωνὴ εἰς τοὺς κρημνοὺς προσκρούει.

—

»Εἰς σκληρὰν πέτραν καὶ γυμνὴν, εἰς ποταμίαν ὄχθην,
μεμακρυσμένος τῶν λοιπῶν βοσκῶν καὶ τῶν αἰπόλων,
καὶ ἀρνηθεὶς τὰς χάριτας τῶν ποιμενίδων ὅλων,
ἐκ τῶν ἀγρῶν μου μόνος μου ἐνταῦθα ἐδιώχθην.

—

»Καθὼς ἡ αἶξ δὲν ἀγαπᾷ τὰ λιπαρὰ πεδία,
ἀλλ' εἰς τραχεῖς σκιρτᾷ κρημνοὺς κ' εἰς βράχους ἀναβαίνει,
οὕτω κ' ἐμὲ ἡ πέτρ' αὐτὴ ἡ ἀπορρὼξ εὐφραίνει,
καὶ μ' εἶναι τέρψις οἱ κρημνοὶ, χαρὰ ἡ ἐρημία.

—

»Ἐδὼ ἀκούω τὸν βαρὺν τοῦ καταῤῥάκτου κρότον·
ἐδὼ μακρόθεν ἔρχεται ὁ γόος τῶν τρυγώνων·
κ' ἐγὼ ῥυθμίζων πρὸς αὐτοὺς τοῦ μέλους μου τὸν τόνον,
ψάλλω τραχὺ καὶ γοερὸν τὸ ᾆσμα τῶν ἐρώτων.

—

»Ὦ Ἶρις! πῶς ἐφάμιλλον δὲν ἔχ' ἡ καλλονή σου
οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν Ὄλυμπον κοινὴ ὑπάρχει γνώμη.
Ἐπὶ τοὺς ὤμους χύνεται ἡ κόμη σου, κ' οἱ ὦμοι
μοὶ φαίνοντ' ἐξ ἐλέφαντος πλασθέντες ἐπιχρύσου.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

»Νεογεννοῦς ἀρνίου σὺ ἁπαλωτέρα εἶσαι·
τοῦ μέλιτος τοῦ Ὑμηττοῦ σὺ εἶσαι γλυκυτέρα·
ἀλλ' ὅμως εἶσαι τῆς αἰγὸς ὑπερηφανωτέρα,
κ' ἐγκαύχημα τὸ θεωρεῖς σκληρὰ νὰ ἐπαινῆσαι.

—

»Δὲν ἦν Θεὰ ἡ Ἄρτεμις, ποιμὴν δ' ὁ Ἐνδυμίων;
Ποιμὴν δὲν ἦν ὁ Ἄδωνις, θεὰ δ' ἡ Ἀφροδίτη;
Ἀλλ' οὐδετέρα ἀπ' αὐτῶν νὰ φύγῃ δὲν ἐζήτει,
καὶ σὺ μὲ φεύγεις, ἄσπλαγχνε, ὡς ὁδηγὸν ποιμνίων.

—

»Ὦ Πᾶν, ἐὰν τὴν Σύριγγα εἰσέτι ἐνθυμῆσαι,
ἂν τὴν Ἠχὼ ἡ μνήμη σου εἰσέτι δὲν ἠρνήθη,
ὤ! μάλαξον τ' ἀδάμαστα τῆς ποιμενίδος στήθη.
Σὺ τοῦτο δύνασαι, ὦ Πᾶν, διότι Θεὸς εἶσαι.

—

»Ἀλλὰ πρὸς τί τὰ δάκρυα, πρὸς τί κ' οἱ κοπετοί μου;
Τί ἡ καρδία μου ζητεῖ; Θρηνοῦσα τί ἐλπίζει;
Ὁ ἄνεμος, ὅστις περᾷ τὰς νάπας, ὁλολύζει,
καὶ μόνος εἶναι μάρτυς μου ἡ λαίλαψ τῆς ἐρήμου.

—

»Μακρόθεν νυκτικόρακα ἀκούω εἰς τὰ δάση.
Τῆς δυστυχίας ὄρνεον τί ἄρα μοὶ ἀγγέλλεις;
Ἢ μήπως τὰς βασάνους μου νὰ τελειώσῃς θέλεις;
Ἰδού. Τὰ μαῦρά του πτερὰ ἐπάνω μου τινάσσει.

—

»Πετᾷ, καὶ φαίνεται ζητῶν νὰ τὸν ἀκολουθήσω.
Ὑπάγω, εἰς τὸν Κωκυτὸν ἀνίσως καὶ μὲ φέρῃ,
εἰς τῶν νεκρῶν τ' ἀφώτιστα, τ' ἀπηλπισμένα μέρη,
κ' εἰς τῆς Στυγὸς τὰ κύματα τὸν ἔρωτα νὰ σβύσω.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

»Χαίρετε, ὦρ' εὐδαίμονες καὶ ὄλβιαι ἡμέραι·
χαῖρε, αὐλὲ, ὅστις πολλὰς πικρίας παρηγόρεις·
χαίρετε, βλέμματ' αὐστηρὰ τῆς ἀμειλίκτου κόρης,
καὶ σὺ γλυκεῖα τύραννε, καὶ σὺ ὦ Ἴρι, χαῖρε.

—

»Δρυμοὶ, κοιλάδες καὶ βουνὰ, λοφίσκοι, πεδιάδες,
ἀκούσατε, καὶ κάμψατε τὴν σιδηρᾶν της φρένα,
ἢ κἂν παρηγορήσατε τὸν κλαίοντα ποιμένα,
ὦ Νύμφαι, Φαῦνοι, Σάτυροι, καὶ ἁπαλαὶ Δρυάδες.»

ΔΑΦΝΙΣ

Αἰπόλε, μὲ καθήδυνε τὸ ᾆσμά σου ὡς μέλι.
Ἀλλ' ἄλλα εἰσὶ πρέποντα εἰς τοὺς ποιμένας μέλη.
Τὸν Πᾶν' ἁρμόζ' οἱ εὐσεβεῖς αὐλοί μας νὰ ὑμνῶσι.
Ἄκουσ' ἓν ᾆσμα ὃ προχθὲς ὁ Θύρσις μ' εἶχε δώσει.

—

Ὦ Πᾶν, ἰδοὺ ἀνέτειλε τοῦ θερισμοῦ ἡ ὥρα.
Οἱ χρυσοῖ στάχεις τὰς μεστὰς ὑψοῦσι κεφαλάς των.
Τ' ὀξύτομόν μας δρέπανον πρσμένουν μόνον τώρα.
Ἐλθὲ, ὦ Πᾶν, εὐλόγησον καὶ σὺ τοὺς θεριστάς των.

—

»Ἂν ψάλλ' ἡ γλαῦξ δυσοίωνος μαντεύματ' ἀπευκταῖα,
ἢ ἀηδὼν τοὺς ἔρωτας καὶ τὰ τερπνὰ δεινά των,
ἢ χελιδὼν τὴν γλῶσσάν της καὶ τὸν σκληρὸν Τυρέα,
ψάλλω τὸν Πᾶνά μας ἐγὼ, πατέρα τῶν προβάτων.

—

»Μόλις χαράζει, ὁ ποιμὴν κατέλιπε τὸν οἶκον,
τ' ἀρνία φέρων εἰς βοσκὰς καὶ εἰς τὰς κρύας βρύσεις.
Ὦ Πᾶν, προφύλαττε αὐτὰ καὶ σῶζε ἀπὸ λύκων,
καὶ τὸν ποιμέν' ἀπ' ὀφθαλμῶν βασκάνων σῶζ' ἐπίσης.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

»Πάχυνον, Πᾶν, τὰς αἶγάς μου καὶ τρέφε τοὺς ἀρνούς μου.
Πλήρου καρποῦ τοὺς στάχεις μου, ὦ σεβαστὴ Δημήτηρ.
Ἡ αὖλαξ ἃς χαράττηται χρυσῆ ὑπὸ τὰς βοῦς μου.
Τοῦ πλούτου εἶναι τοῦ χρηστοῦ ἡ ἐργασία μήτηρ.

—

»Ἀρκεῖ ὁ ὕπνος θερισταί· ποιμένες ἐγερθῆτε.
Γοργῷ τῷ βήματ' ἡ αὐγὴ ῥοδοστεφὴς προβαίνει.
Τὰ δρέπανά σας λάβετε, τὰ ποίμνια καλεῖτε.
Τοὺς ὀκνηροὺς ὁ ἥλιος, ἐργάται, δὲν προσμένει.

—

»Τοὺς στάχεις δέσατε καλῶς, ἃς γίν' ἡθημωνία,
κ' ἐξαιρεθήτω ἐξ αὐτῆς ἡ τῶν Θεῶν δεκάτη,
καὶ εἰς τὸν Πᾶν' ἀμόλυντα ἃς θύσωμεν ἀρνία,
ἀπὸ θηρίων καὶ κλεπτῶν τὰς μάνδρας νὰ φυλάττῃ.»

Ἰδοὺ ὁποῖα ᾄσματα ἁρμόζουσ' εἰς ποιμένα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΓΡΟΛΑΟΣ

Εὐδαίμων, ἐὰν ἔθελγον αὐτὰ κ' ἐμοῦ τὴν φρένα!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ'

ΛΕΥΚΟΠΙΣ

ΜΕΝΑΛΚΑΣ, ΘΥΡΣΙΣ, ΛΥΚΙΔΑΣ

Ἡμέρα ἦτον ἔαρος, τῆς φύσεως ἡ ἥβη.
Ἦδ' ἡ σελήν' εἰς τῶν Τεμπῶν τὰς κορυφὰς ἐκρύβη,
καὶ τοῦ ἡλίου πορφυροῦς ἀνέτελλεν ὁ δίσκος.
Τὴν χλόην ὁ φιλόγελως ἐφίλει ζεφυρίσκος,
καὶ τ' ἄνθη ἀνακύπτοντα εἰς τὴν κλιτὺν τῶν λόφων,
μῦρα ἐξέπεμπον ἀντὶ τῆς ὀρόσου ἣν ἐῤῥόφων.
Τὰ δένδρ' ἀνθέων ἔρωτι στολὴν ἑορτασίμως,
κ' εἰς τἄπτερα ἐπλέκοντο ὁ λάδανος καὶ θύμος.
Ἡ ἀηδὼν ἐφώναζε τὸν Ἴτυν εἰς τὰ φύλλα,
καὶ εἰς ἀπόκρισιν αὐτῆς ἔθρήν' ἡ Φιλομήλα.
Ἤδη ἐχώρουν ποίμνια ἐκ πάντων τῶν σημείων,
κ' ἐχύνοντο ἁπλούμενα εἰς τὸ πλατὺ πεδίον·
οἱ λόφοι ἀπεκρίνοντο εἰς τὰ βελάσματά των,
κ' οἱ κύνες ἔβαινον βραδεῖς κατόπιν τῶν προβάτων.
Ἰδοὺ, μακρόθεν φαίνεται μετ' ἄλλων συμπροβαῖνον
ἓν ποίμνιον παχύμαλλον, καλὸν καὶ τεθραμμένον.
Εἷς προὐπορεύετο ποιμὴν ῥοδόχρους, ξανθοκόμης,
καὶ τύπον μᾶλλον χάριτος ἐμφαίνων παρὰ ῥώμης.
Τὴν σύριγγα κηρόχριστον εἰς χεῖράς του ἐκράτει,
καὶ τῶν ἀρνῶν ἡγούμενος σεμνῶς περιεπάτει.
Ἦν ὁ Μενάλκας. Εἰς κριοὺς καὶ εἰς ἀρνοὺς ηὐπόρει,
καὶ ἀδιστάκτως πᾶς ποιμὴν εἰς τοῦτον ὑπεχώρει,

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

πλὴν ἑνὸς μόνου, ὅστις ἦν Λυκίδας ὁ βουκόλος.
Τίς ὁ πρωτεύων ἐξ αὐτῶν θὰ ἔλεγες δυσκόλως.
Ἡ Λεύκοπις ἦν καὶ αὐτοῦ κ' ἐκείνου ἐρωμένη,
κ' εἰς αἰωνίαν ἔριδα ἐφαίνοντ' ὡρισμένοι.
Ἀλλ' ἐκ τοῦ ἄλλου προχωρεῖ πολύκερως ἀγέλη,
ὡς μόνη της ἂν τὰς νομὰς νὰ κατακλύσῃ θέλῃ.
Ἦν τοῦ Λυκίδα τοῦ καλοῦ, οὗ μέλαινα ἡ κόμη
ἐπὶ τοὺς ὤμους ἔπιπτε, κ' ἦσαν εὐρεῖς οἱ ὦμοι.
Αὐτὸς δ' εἰς χεῖράς του κρατῶν τὸν τρυπητὸν αὐλόν του,
ἐσείετο περιπατῶν πλησίον τῶν βοῶν του.
Ὡς δ' ὁ Μενάλκας οὐ μακρὰν διέκρινεν ἐκεῖνον,
ἤρχισε λέξεις δηκτικὰς τοιαύτας ἀποτείνων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ὦ βόες, εἶσθε δυστυχεῖς. Τόσον μεγάλα ζῶα,
εἰς ζῶον ὑποτάσσεσθε τόσον μικρὸν ἀθρόα!

ΑΥΚΙΔΑΣ

Πῶς μένεις τόσον ἄφοβον, ὦ ποίμνιον ἀθῶον;
Τόσον μικρά, ὑπόκεισθε εἰς τόσον μέγα ζῶον!

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Τὸ σκῶμμα ἔχεις πρόχειρον, ὦ φίλε μου Λυκίδα.

ΑΥΚΙΔΑΣ

Μενάλκα, ὑπερήφανον σὲ βλέπω παρ' ἐλπίδα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Νὰ εἶμαι ὑπερήφανος νομίζω πῶς μοὶ πρέπει,
ἂν ὑπὲρ πάντας εὐμενῶς ἡ Λεύκοπις μὲ βλέπῃ.

ΑΥΚΙΔΑΣ

Ἂν δίδ' ὑπερηφάνειαν ἡ ἐπ' ἐκείνης νίκη,
εἰς τὸν Λυκίδαν πρὸ παντὸς τὸν νικητὴν ἀνήκει.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ὅστις τῆς νίκης ἄξιος, αὐτὸς τὴν νίκην δρέπει.

ΛΥΚΙΔΑΣ

Περὶ ἀξίας νὰ λαλῇς εἰς σὲ ὀλίγον πρέπει.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ὁπότε ψάλλῃς, φίλτατε, θαῤῥῶ λαλεῖ κορώνη·
ἐμὲ δὲ, ὅταν ἔψαλλον, ἡ ἀηδὼν ἐφθόνει.

ΛΥΚΙΔΑΣ

Περὶ ᾀσμάτων ὁμιλεῖς, κ᾽ ἐπιθυμεῖς συγκρίσεις;
Τίς ἡ κορώνη ἐξ ἡμῶν προχειροτάτ᾽ ἡ λύσις.
Ἰδοὺ ὁ Θύρσις, τῶν Μουσῶν ὁ πολιὸς θεράπων.
Οἱ ψάλται τὸν φημίζουσι πατέρα των καὶ πάππον.
Εἰς τοῦτον ἂς ἀνενεχθῇ ἡ μεταξύ μας δίκη,
καὶ ὃν ὁ γέρων ἂν εἴπῃ, ἐκεῖνος ἔστω νίκη.
Εἰς τὸν νικῶντα στέφανος δοθήτω ἀμαράντων,
καὶ πρῶτος ἂς φημίζηται ἀεὶ καὶ ὑπὸ πάντων.
Προσέτι καὶ τὸν στέφανον ἂς λάβῃ τῶν στεφάνων,
τὸ δῶρον τὸ ὑπέρτατον, τὴν Λεύκοπιν λαμβάνων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄ! προκαλεῖς τὴν σύγκρισιν; Τὴν δέχομ᾽ ἐγὼ χαίρων.
Καὶ τ᾽ ἆθλα δέχομαι. Ποῦ δὲ εἶν᾽ ὁ κριτὴς ὁ γέρων;

ΛΥΚΙΔΑΣ

Ἐκεῖ πλησίον τῶν δαφνῶν καθήμενον τὸν εἶδα.
Αἶ σύ! Αἶ Θύρσι! Αἶ ποιμήν!

ΘΥΡΣΙΣ

Τί θέλεις, ὦ Λυκίδα;

ΛΥΚΙΔΑΣ

Ὦ γέρων, ἄκρος δικαστὴς σὺ εἶσαι τῶν ᾀσμάτων.
Σὺ ὁ ποτὲ μὴ νικηθεὶς εἰς τ᾽ ἀγωνίσματά των,

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἐλθὲ νὰ κρίνῃς καὶ ἡμᾶς. Θὰ ψάλλωμεν ἐμπρός σου,
καὶ ὁ νικῶν θ' ἀναδειχθῇ δι' ἀποφάσεώς σου·
ἐξ ἀμαράντων παρὰ σοῦ τὸν στέφανον θὰ λάβῃ,
διηνεκοῦς εἰς τ' ἄσματα πρωτείου θ' ἀπολαύῃ,
καὶ τῆς Λευκόπιδος μνηστὴρ θὰ κηρυχθῇ πῶς εἶναι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Τὴν δίκην ταύτην, ὦ ποιμὴν, δεόμεθά σου, κρῖνε.
Εὐδαίμων ὅστις διὰ σοῦ τὸ ἆθλον κατακτήσῃ!
Νικώμενον καὶ νικητὴν ἡ κρίσις σου θὰ πείσῃ.

ΘΥΡΣΙΣ

Ὑπῆρξεν ἄλλοτ' ἐποχὴ καθ' ἣν αὐλῶν ἢ ᾀδων,
συνῆγον περὶ ἐμαυτὸν τὰς νύμφας τῶν κοιλάδων.
Ἐάν ποτ' ἔτρεχε Δρυὰς τὴν ἔλαφον νὰ φθάσῃ,
καὶ μὲ ἀπήντα ψάλλοντα ἐσπέρας εἰς τὰ δάση,
ἐδέσμευον τὸ βῆμά της οἱ μουσικοί μου τόνοι,
καὶ ἵστατο, κ' ἐκστατικὴ τὸ ζῶον ἐλησμόνει.
Πλὴν φεῦ! Ἡ δρῦς ἡ ἄλλοτε ὑπὸ πρασίνους θόλους
αἰπόλια στεγάζουσα, ποιμένας καὶ βουκόλους,
ἤδη ξηρὸν ἐγείρεται εἰς τὴν κοιλάδα ξύλον,
γυμνὸς καὶ μέλας σκελετὸς, ἄνευ σκιᾶς καὶ φύλλων.
Ὁ Μολοσσὸς, πρὸ πέντ' ἐτῶν τὸ φόβητρον τῶν λύκων,
μόλις κινεῖται σήμερον, γηράσκων εἰς τὸν οἶκον.
Οὕτω κ' ἐμὲ μ' ἠρνήθησαν αἱ Μοῦσαι, ὁ Ἀπόλλων,
καὶ μάτην θέλω ᾄσματα νὰ ψάλλω τῶν αἰπόλων.
Ἀντὶ τὸ πνεῦμα ἐμμελὲς ἐκ τοῦ αὐλοῦ νὰ ἔβγῃ,
ἀῤῥύθμως διὰ τῶν ὀπῶν σκορπίζεται καὶ φεύγει.
Πλὴν καίτ' ὑπὸ τὴν πολιὰν κλειστὰ καὶ κεκυφότα,
ἂν ὅλως δὲν παρήκμασαν τὰ γηραιά μου ὦτα,
ἂν ἔτι διακρίνωσι καὶ ᾄσματα καὶ μέλη,
καὶ εἰς αὐτὰ ἑκάτερος νὰ πιστευθῇ ἂν θέλῃ,

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

εἰλικρινῆ τὴν γνώμην μου θὰ σᾶς εἰπῶ ἀσμένως.
Ἀρχίσατε.

ΛΥΚΙΔΑΣ

Σὺ ἄρχισον, υἱὲ καλοῦ ποιμένος.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

«Ἡ δρῦς εἶν' ὑπερήφανος ὁπόταν ὑπερέχῃ
ὅλων τῶν δένδρων τοῦ δρυμοῦ, κ' εἰς τὸν βορρᾶν ἀντέχῃ·
ὁ τράγος ὁ μακρόκερως μεθ' ὑπερηφανείας
τοὺς βράχους καὶ τὰς φάραγκας πηδᾷ τῆς Θεσσαλίας·
ὑπερηφάνως τὴν αὐγὴν ὁ Φοῖβος ἀνατέλλει,
στέλλων παντοῦ τὰς φλόγας του καὶ τὰ χρυσᾶ του βέλη·
ἀλλ' εἰς ὑπερηφάνειαν τὰ πάντα ὑπερβαίνει
ὁσάκις βλέπ' ἡ Λεύκοπις ἐμὲ ὀργιζομένη.

ΛΥΚΙΔΑΣ

«Εἰσὶν ὡραῖα τῆς ὀρυὸς τὰ σκιοφόρα φύλλα·
ὡραῖα ὡριμάζουσι τοῦ κήπου μου τὰ μῆλα·
ὡραιοτέρα ἡ αὐγὴ τὴν κόμην της ἁπλόνει,
κ' εἰς τοῦ ἡλίου τὴν ὄψιν χρυσᾶ τὰ ῥόδα στρώνει·
ὡραιοτάτη τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον διανύει
ἡ Ἶρις, ποικιλόχρουν της τὸ τόξον ὡς ταννύει·
πλὴν τίς πρὸς τῆς Λευκόπιδος τὸ κάλλος ἀντερίζει,
ὁπόταν μοὶ προσμειδιᾷ γλυκὺ, καὶ μ' ἀτενίζῃ;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

«Προχθὲς εἰς τὰ πεδία μας ἡ χλόη ἐξηράνθη·
ἀπὸ τῶν δένδρων ἔπεσαν τὰ φύλλα των καὶ τ' ἄνθη·
ἀγρίως ὠρυόμενος ὁ ῥύαξ ἐκυμάτει·
εἰς δάση, κήπους καὶ ἀγροὺς ἡ λαίλαψ ἐπεκράτει·
τὸ ποίμνιον ἀπέφευγε τὴν λιπαρὰν βοσκήν του,
καὶ ἀδρανὴς κατέκειτο στενάζων ὁ ποιμήν του.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τούτων δὲ πάντων τῶν κακῶν τίς ἦτον ἡ αἰτία;
Ἡ Λεύκοπίς μου ἔλειπε, τὸ πᾶν ἦν ἐρημία.

ΑΥΚΙΔΑΣ

«Ἀντιπροχθὲς ἐπάχυνεν ἡ ἄσπρη μου ἀγέλη·
ἡ αὖρα ἐψιθύριζεν ὡς τῶν ἐρώτων μέλη·
ἡ ἀτμοσφαῖρα, λάμπουσα, ἦν ὅλη εὐωδία·
τὰ δένδρα ἀντηςπάζοντο, τὸ δάσος ἐμειδία·
οἱ λάλοι ῥύακες ἐντὸς ἐσκίρτων τοῦ λειμῶνος·
οἱ Φαῦνοι καὶ οἱ Σάτυροι ἐχόρευον συμφώνως,
κ' οἱ ζέφυροι τὰς κεφαλὰς ἐφίλουν τῶν ἀνθέων·
καὶ διατί; Ἡ Λεύκοπις μ' ὠνόμασεν ὡραῖον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

«Δὲν ἐπεθύμουν τὰ πτερὰ νὰ ἔχω τοῦ ἀνέμου,
οὐδὲ τὴν δόξαν ἤθελον τῶν ὅπλων τοῦ πολέμου.
Δὲν εὔχομαι, ὑποτελεῖς οἱ Βασιλεῖς τοῦ κόσμου,
τὸ ἅρμα τοῦ θριάμβου μου νὰ σύρωσιν ἐμπρός μου.
Ἂν μόνον ἔρια λευκὰ μοὶ δίδωσι τ' ἀρνία,
ἂν σῖτον φέρωσι πολὺν τὰ εὔφορα πεδία,
ἂν, Λεύκοπι, θαυμάζων σε εἰμὶ ἀπέναντί σου,
δὲν θέλω δόξαν ἥρωος καὶ θησαυροὺς τοῦ Κροίσου.

ΑΥΚΙΔΑΣ

«Ὡς τὸν Ἀλκείδην δὲν πόθῳ νὰ εἶμαι ῥωμαλέος·
τὸ μέγα δὲν ἐπιζητῶ τοῦ Τριπτολέμου κλέος·
δὲν θέλω ὡς ὁ ἀετὸς, ὁ ἄρχων τῶν ὀρνέων,
ἢ ὡς ὁ ἄρχων τῶν δασῶν, ὁ αἱμοπότης λέων,
τὴν φρίκην ἢ τὸν κεραυνὸν εἰς τοὺς θνητοὺς νὰ φέρω.
Ἀλλ' ὅταν τῆς Λευκόπιδος τὸν ἔπαινον προφέρω,
ὅταν τὴν ἔχω εἰς αὐτὰ τὰ γόνατα ἐπάνω,
εἰς ἀκμὴν δόξης κ' εἰς ἀκμὴν εὐδαιμονίας φθάνω.»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐνταῦθα ἐτελείωσε τὸ ᾆσμα τῶν ποιμένων,
κ᾽ ἐσίγησεν ἑκάτερος, τὴν κρίσιν περιμένων.
Ἐπὶ βραχείας δὲ στιγμὰς ὁ Θύρσις σιωπήσας,
εἶπε·

ΘΥΡΣΙΣ

Μικρὰν διαφορὰν εὑρίσκω μεταξύ σας.
Ποιμὴν, Μενάλκα μουσικὲ, τὰ ἔῤῥυθμά σου μέλη
μὲ ἥδυναν ὡς στάζοντα τοῦ Ὑμηττοῦ τὸ μέλι.
Τὸ ᾆσμά σου ἀντήχησε γλυκὺ, Ἀμύντα φίλε,
ὡς αἱ ζεφύριαι πνοαὶ, αἱ τοῖς ἀνθρώποις φίλαι.
Ἀλλ᾽ ἐὰν κρίσις παρ᾽ ἐμοῦ προσμένητε νὰ γίνῃ,
καὶ πρέπῃ ἀδιαίρετος ὁ στέφανος νὰ μείνῃ,
εἰς τοῦ Μενάλκα ἤθελον τὸ μέτωπον τὸν βάλει,
ἂν τὸν Λυκίδαν μετ᾽ αὐτὸν δὲν ἤκουον νὰ ψάλλῃ.
Ἰδοὺ, Λυκίδα, παρ᾽ ἐμοῦ τὸ φθονητὸν βραβεῖον.
Οὐχὶ θριάμβου εὐχεροῦς θεωρεῖ τὸ σημεῖον.
Σὺ δὲ, Μενάλκα, σύγγνωθι, καὶ γνῶθι πεποιθότως,
ὅτι ἂν τούτου δεύτερος, τῶν ἄλλων εἶσαι πρῶτος.

Οὕτω τὸ ἆθλον ἔλαβε τῆς νίκης ὁ Λυκίδας,
καὶ τοῦτο ηὐχαρίστησε πολὺ τὰς ποιμενίδας·
κ᾽ ἑκάστη αὐτῶν σπεύδουσα θερμῶς νὰ τὸν συγχαίρῃ,
τίς ῥόδον, τίς ὑάκινθον προσήρχετο νὰ φέρῃ.
Ἀλλ᾽ ὅτε καὶ ἡ Λεύκοπις εἰς νύμφην τῷ ἐδόθη,
πρὸς τὸν Μενάλκαν τῶν λοιπῶν ἐστράφησαν οἱ πόθοι.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ε′

ΘΗΡΑ ἢ ΑΛΚΜΑΙΩΝ

ΚΟΡΥΔΩΝ, ΤΙΤΤΥΡΟΣ

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ὦ Τίττυρε!

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Ὦ Κορυδών!

ΚΟΡΥΔΩΝ

Πῶς εἰς αὐτὰ τὰ δάση;

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Καὶ σὺ πῶς ἦλθες; Διατί καὶ πότε εἶχες φθάσει;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Εὖγε! Φαρέτρα χρέμαται εἰς τοὺς εὐρεῖς σου ὤμους!
Λοιπὸν εἰς τῆς Ἀρτέμιδος περιπατεῖς τοὺς δρόμους;
Παιδίον μόλις, καὶ ζητεῖς θηρία νὰ δαμάζῃς!
Ἠξεύρεις ποῖον, ὡς κρατεῖς τὸ τόξον, ὁμοιάζεις;
Ἐκεῖνον τὸν περίφημον ποιμένα τῆς Φρυγίας,
ὅστις ἀφ᾽ οὗ ἐπότιζε τὰ ποίμνια τῆς Τροίας,
τὸν θώρακα περιζωσθεὶς, βέλη λαβὼν καὶ τόξα,
ἀπέκρουε τοὺς Ἕλληνας, ὧν εἶναι τόσ᾽ ἡ δόξα.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Σὲ βλέπω πρῶτον σήμερον κ᾽ ἐγὼ νὰ ἔχῃς βέλη,
ἄξεστον δέρμα νὰ φορῇς εἰς ὅλα σου τὰ μέλη.
Πῶς σοὶ ἐμπρέπ᾽ ἡ ἀνδρικὴ αὐτὴ ἐνδυμασία!
Θὰ παρεφρόνει νὰ σ᾽ ἰδῇ ἡ νέα Θηρασία.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Φαίνεσαι ἀπαράλλακτος καθὼς ὁ Ἐνδυμίων,
ὁ κυνηγῶν τὴν ἔλαφον εἰς τὸ γραπτὸν μνημεῖον.
Ὤ! τόσον ἐπεθύμησα κ' ἐγὼ νὰ τὴν φορέσω!
Πρὸς τὴν μητέρα ἔτρεξα νὰ τὴν παρακαλέσω.
Προχθὲς ὅμως μ' ἐπέπληξε πῶς ἔσφαλα ν' ἀφήσω
νὰ κοιμηθῇ τὸ ποίμνιον χωρὶς νὰ τὸ μετρήσω·
καὶ μάλιστ' ἀπωλέσαμεν καὶ νεογνὸν ἀρνίον,
διότι εἶχον ἀλλαχοῦ τὸν νοῦν, τὴν μάνδραν κλείων.
Χθὲς λοιπόν, ὅτ' ἐκ τῆς βοσκῆς ἐπέστρεψα ὀπίσω,
ἔπραξα πᾶν τὸ ἐπ' ἐμοὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσω.
Τῆς μάνδρας μας τὰ πρόβατα τὸν δρόμον ὡς ἐπῆραν,
ἓν ἓν τὰ κατεμέτρησα, καθήσας εἰς τὴν θύραν·
τὰς ἀγελάδας ἤρμεξα καὶ ἔκρυψα τὸ γάλα.
Εἶχε γεννήσει πρὸ μικροῦ ἡ μαύρη μας βουβάλα·
κ' ἐγὼ τὸ νεογέννητον λαβὼν εἰς τὴν ἀγκάλην,
κ' εἰς τὴν μητέρα εἰσελθών, τὴν παρεκάλουν πάλιν.
Τὴν παρεκάλεσα πολύ. Δὲν ἤθελεν ἐκείνη.
Δὲν ἐπεθύμει, ἔλεγε, χωρὶς υἱοῦ νὰ μείνῃ,
καὶ νὰ μὲ φάγωσιν ἐμὲ τὰ ἄγρια θηρία.
Ὡς τέλους μοὶ ἐπέτρεψεν, ἂν κ' ἔτι ἐδειλία,
ν' ἀπέλθω· καὶ τὰ πρόβατα ὁ Μῶψος ἔχει μείνας.
Τὸν Κέρβερον καὶ Μολοττὸν μοὶ ἔδωκε, τοὺς κύνας,
καὶ μ' εἶπε μόνον λαγωοὺς ἂν εὕρω νὰ προσβάλλω,
καὶ ὄχι ἀγριόχοιρον, ἢ λύκον, ἤ τι ἄλλο.
Αὐτά μου τὰ δερμάτινα ὡς εἶδ' ἡ Λευκοθέα,
πρῶτον τὴν κατετρόμαξεν ἡ ἀσυνήθης θέα·
ἐρυθριῶσα ἔπειτα, μοὶ εἶπε μετὰ λύπης·
«Αἴ! μᾶς ἀφήνεις, Τίττυρε. Πολὺν καιρὸν θὰ λείπῃς;»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΚΟΡΥΔΩΝ

Καὶ πῶς σ᾽ ἐφάνησαν λοιπὸν τὰ δάση καὶ οἱ βράχοι;
Θηρί᾽ ἀπήντησας πολλά; Συνεκροτήθη μάχη;

ΤΙΤΥΡΟΣ

Ὡς εἶδα δάση καὶ βουνά, τὴν φύσιν τὴν εὐρεῖαν,
ἠσθάνθην ὡς ἂν μ᾽ ἔδιδον πτερὰ εἰς τὴν καρδίαν.
Ὡς ἄφετος ἡ ἔριφος, καθὼς ἰδῇ τὰ ὕψη,
σκιρτᾷ εἰς βράχους ἑαυτὴν καὶ εἰς κρημνοὺς νὰ ῥίψῃ,
κ᾽ ἐγὼ ὁμοίως τοὺς δρυμοὺς, τὰ ὄρη καθὼς εἶδον,
ἔτρεχον ὡς παράφορος, ἀκάθεκτος ἐπήδων.
Ἐν τούτοις, βλέπ᾽, ὁ Κέρβερος χαμαιβατεῖ, μυρίζει,
κ᾽ εἰς λόχμην σύμφυτον σταθεὶς, νὰ ὑλακτῇ ἀρχίζει.
Τρεῖς αἰφνηδίως λαγωοὶ τινάσσονται καὶ φεύγουν.
Ὦ δυστυχία! Ἤργησαν τὰ βέλη μου νὰ ἔβγουν,
κ᾽ ἐκτυπήθη μὲν ὁ εἷς, ἀλλ᾽ ἔφυγον οἱ ἄλλοι.
Ἐδῶ τὸν ἔχω. Τί λαμπρός! Κ᾽ ἐκεῖν᾽ ἦσαν μεγάλοι.
Ὦ Κορυδὼν, τί θρίαμβος! Τί τρόπαιον ὡραῖον!
Δεκάκις τὸν ἐφίλησα πηδῶν, καὶ σχεδὸν κλαίων.
Στιγμαὶ ὀλίγ᾽ ἐπέρασαν, καὶ εἰς τὸν βράχον κάτω
βλέπω καὶ λύκος προχωρεῖ. Ἐγὼ, κρυβεὶς, φυλάττω.
Ὁ Μολοττός μου χύνεται. Ἐκεῖνος ἐπιστρέφει·
ὁρμᾷ τὸν φάρυγκ᾽ ἀνοικτὸν, κ᾽ ἐντός του φλόγα τρέφει.
Ἐγὼ παρασκευάζομαι, τὸ δόρυ μου σταθμίζω,
κ᾽ εἰς τοῦ μετώπου του εὐθὺ τὸ μέσον ἀκοντίζω.
Βάφει τὸ αἷμά του τὴν γῆν εἰς ἐρυθρὰς ταινίας.
Τοὺς ὀφθαλμοὺς αἱματηροὺς αὐτὸς μετὰ μανίας
κατ᾽ ἐμοῦ ῥίπτεται· ἀλλὰ συγχρόνως τὸν προσβάλλω
ἐγὼ κατὰ τὸ ἓν πλευρὸν, κ᾽ οἱ κύνες εἰς τὸ ἄλλο.
Τότε εἰς λόχμην ἔφυγεν ὁ ἄνανδρος δασεῖαν.
Ἄλλως, ὁποῖον λάφυρον διὰ τὴν Θηρασίαν!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἂς λέγ' ἡ μήτηρ! Ἔμαθα νὰ μὴ φοβῶμαι πλέον
ἂν ὄχι λύκος ἀπειλῇ τὴν μάνδραν, ἀλλὰ λέων.
Σὺ δὲ, καλέ μου Κορυδών, τί ἔχεις κτυπημένα;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Τέσσαρας ἔχω λαγωοὺς καὶ λύκον ἔχω ἕνα,
κ' ἐλάφους τρεῖς. Τὰ δέρματα δὲν βλέπεις τὰ ποικίλα
ἐκεῖ ὅπου ἐσώρευσα τὴν ἄγραν εἰς τὰ φύλλα;
Τὸ μέρος τὸ δασύδενδρον ἐπάνω ἐκεῖ ὅρα
κατὰ τὴν ἄκραν. Εἶν' ἐκεῖ πολύθηρος ἡ χώρα.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Ἔρχεσαι, ἀναβαίνομεν αὐτὰς τὰς ἀκρωρείας;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ, κ' εἶν' ὥρα μεσημβρίας.
Τώρα τοῦ Πίνδου καὶ ὁ Πὰν κατέλιπε τὰ δάση,
κ' ἠπλώθ' ὑπὸ ῥοδοδαφνῶν σκιὰν νὰ ἡσυχάσῃ.
Εἶναι ὀξὺς Θεὸς ὁ Πὰν· ὀργίζεται εὐκόλως.
Βουκόλος τὸν ἠρέθισεν· Ἀπώλετ' ὁ βουκόλος.
Ἤλεων πάντότ' ἔχε τον, καὶ φεῦγε τὴν ὀργήν του.
Εἰσέτι κλαίουσ' οἱ ἀγροὶ τὴν τύχην τοῦ Ἀμύντου.
Ἐπῆλθεν εἰς τ' ἀρνία του καὶ εἰς τὰς βοῦς του ψόφος,
καὶ τοῦ θανάτου καὶ αὐτὸν κατέλαβεν ὁ ζόφος.
Φοβοῦ τὸν Πᾶνα. Ἡ δεινὴ φωνή του ὡς ἠχήσῃ,
τὰ πάντα τρόμος καὶ φυγὴ, ἡ φύσις πᾶσα φρίσσει.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Φοβοῦμαι, ναὶ, καὶ σέβομαι τὸν ὀρεινὸν θεόν μας,
Πλὴν τώρα νὰ περάσωμεν πῶς θέλεις τὸν καιρόν μας;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ὁ ἥλιος γυμνὸν ἐδῶ τὸν βράχον τοῦτον καίει,
καὶ πνεῦμα θερεινῆς φλογὸς ἡ φύσις ἀναπνέει.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τοῦ ῥυακίου θερμανθὲν τὸ ὕδωρ, λέγεις, βράζει.
Αὖτ' ἡ χαράδρα στόμιον κλιβάνου ὁμοιάζει.
Ὁ καύσων ὁ μεσημβρινὸς τὰ δένδρα κιτρινίζει,
πᾶσαν ἰκμάδ' ἀποῤῥοφᾷ, καὶ τὸν φλοιόν των σχίζει.
Ὑπάγωμεν εἰς τὴν σκιὰν, τοῦ ῥύακος πλησίον,
ὅπου λεπτὸν ἀνέμιον τὰς λεύκας γλυκοσεῖον,
διὰ τῶν ῥιπιδίων του ὀλίγην φέρει δρόσον.
Ἐγὼ τὴν πλώσκαν ἔφερα καὶ σὺ τὸ γεῦμα στρῶσον.
Ἐκεῖ εἰς ἀναπαύσεως ῥιπτόμενοι ἀγκάλην,
τῆς θήρας περιμένομεν νὰ ἔλθ' ἡ ὥρα πάλιν.
Λάτραι κ' οἱ δύω τῶν Μουσῶν καὶ ὀπαδοὶ πιστοί των,
καὶ στίχους ἂν ἐψάλλομεν ἴσως κακὸν δὲν ἦτον.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Πέραν ἐκεῖ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου τοῦ πρασίνου,
ὀπίσω, κατὰ τὴν πηγὴν τοῦ ποταμοῦ ἐκείνου,
μικρὸν γνωρίζω σπήλαιον. Ἡ μήτηρ μ' εἶχε φέρει
ἐκεῖ, θυσίαν θέλουσα ταῖς Νύμφαις νὰ προσφέρῃ,
ὅταν ἀνέλαβα νοσῶν. Ἀνθόστρωτον εἶν' ὅλον,
καὶ ἔχει κατακρύσταλλον καὶ στίλβοντα τὸν θόλον.
Τὴν εἴσοδόν του κρύπτουσιν ἀγρίας δράνης φύλλα.
Τὸ σκότος εἶν' αἰώνιον εἰς τ' ἄδυτα τὰ κοῖλα,
ἐξ ὧν καταλειβόμενος ὁ ποταμὸς σταλάζει,
κ' εἰς λίμνην συναγόμενος, ἣν πλάτανος στεγάζει,
ἐπὶ πετρῶν μετέπειτα καὶ διὰ θάμνων ῥέει,
ὅπου αἱ δρῦς αἱ ὑψηλαὶ κ' οἱ σφένδαμν' οἱ ὡραῖοι,
ὅπου συμπλέκονται εἰς ἓν ἡ κληματὶς κ' οἱ κλάδοι,
καὶ ὅπου κτίζει φωλεὰν ἡ ἀηδὼν καὶ ᾄδει.
Τὸ φλογερὸν οὐδέποτε ἐκεῖ τοῦ θέρους στόμα
ἢ τ' ἄνθη ἀπεξήρανεν ἢ ἔκαυσε τὸ χῶμα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς τοῦτο τὸ ἀπόκεντρον μυστηριῶδες μέρος
τὴν νύκτα, λέγουν, παίζουσιν αἱ Νύμφαι καὶ ὁ Ἔρως.
Ἂν νὰ στρωθῶμεν ἤθελες ἐκεῖ ἐπὶ τῆς χλόης
καὶ εἰς τὰς πτέρας, πίστευσον πῶς δὲν θὰ μετενόεις.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Βεβαίως ὄχι. Ποταμοί, δένδρα, σκιά, τὰ τρία
ποῦ ἀγαπῶ, διηνεκὴς τῶν πόθων μου λατρεία.
Ὁ ἥλιος, κ' αἱ προβηαὶ ἂς φέρω εἰς τὰ νῶτα
τὰ μέλη μου εἰς ῥέοντα κατέβρεξαν ἱδρῶτα.
Ἀλλ' ἰδού, δράνα εἶν' ἐδῶ, καὶ ῥύαξ παραῤῥέων.
Εἶναι τὸ σπήλαιον αὐτό;

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Ναί, εἶναι.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Τί ὡραῖον!
Ὢ! πῶς τὸ φῶς πρασίνεται! Τὸ σπήλαιον ὡ πόσον
εἰς ἡσυχίαν προσκαλεῖ καὶ πόσην φέρει δρόσον!
Ἡ λίμν' εἰς ἣν βαπτίζονται στεφάναι κυρτῶν κλάδων,
στιλπνὴ λεκάνη φαίνεται, λουτρὸν τῶν Ναϊάδων·
τοῦ δὲ σπηλαίου ὁ μυχὸς αὐτοῦ τοῦ ὑπογείου,
πρέπει νὰ ἦναι τοῦ Θεοῦ κοιτὼν τοῦ ποταμίου.
Ἑτοίμασον τὴν σύριγγα καὶ κάθησον πλησίον,
μετὰ τῆς μελῳδίας μου τοὺς τόνους της μιγνύων.
Ὅταν σιγήσω δὲ, καὶ σὺ τὸ ᾄσμά σου ἀρχίσῃς,
διὰ τῆς σύριγγος ἐγὼ σὲ βοηθῶ ἐπίσης.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Νὰ σὲ ἀκούσω, μετὰ σοῦ νὰ ψάλλω, τί μεγάλαι
εὐχαριστήσεις! Μὴ ἀργῇς, ἀλλ' ἄρχισον καὶ ψάλε.
Ἀκόμη ἔχω ἔναυλα τινὰ τῶν σῶν ᾀσμάτων,
καὶ τὰ μιμοῦμαι, κατ' αὐτὰ τοὺς στίχους μου χαράττων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰπὲ ἐκεῖν' ὃ ἔψαλλες προχθὲς ἐπὶ τῆς ῥίζης·
«Γαλάτεια, Γαλάτεια, καὶ σὺ δὲν μὲ γνωρίζεις..!»
ἢ ἂν τὸ ἄλλο προτιμᾷς·—Πόσον ὡραῖον εἶναι!—
«Ἀρχίζει νὰ λευκαίνηται ἡ κόμη σου Φιλῖνε....»
Ἐκ τούτων τῶν μελῳδιῶν ὤ! ψάλε μοι τὴν μίαν.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἔχομεν ἤδη ἀφορμὰς δι' ἄλλην θρηνῳδίαν.
Τὰς μάνδρας τοῦ Ἀλκμαίωνος ἐλύπησεν ἡ τύχη,
καὶ εἰς αὐτὸν ὀφείλονται τῶν ἀοιδῶν οἱ στίχοι.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Ναί, εἰς τὸν Γόργον ἔλεγεν ὁ Λύκας τὸν υἱόν του
πῶς ψάλλεις τὸν Ἀλκμαίωνα. Εἰπὲ τὸν θάνατόν του.
Φίλε ποιμήν, ἐπιθυμῶ τὰ εὐσεβῆ σου μέλη
ὑπὲρ τὸ γάλα τῶν αἰγῶν, τῶν μελισσῶν τὸ μέλι.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἀκόμη ὅλος, Τίττυρε, ἀσθμαίνω ἐκ τῆς θήρας.
Ἀλλ' ἄρχομαι. Καλῶς· καὶ σὺ τὴν σύριγγα ἐπῆρας.

«Βουνά μου, τί γογγύζετε; Κοιλάδες, τί θρηνεῖτε;
Πρὸς τί, ὦ φύσις, κατηφὴς, ὡς πένθιμος κηδεία;
Πρὶν πέσωσι χιόνες, πῶς, δρυμοὶ, φυλλορῥοεῖτε;
Πρὸς τί ἀνθέων καὶ χροιᾶς στεροῦνται τὰ πεδία;

—

»Ἀπέθανε. Τὸ ἄνθος μας ἡρπάγη τὸ ὡραῖον.
Εἰς τοὺς δρυμοὺς οἱ ζέφυροι, εἰς τὰς πηγὰς αἱ βρύσεις
πενθίμως ψιθυρίζουσιν· «Ἀπέθανες, Ἀλκμαίων!»
καὶ ἡ αὐγὴ δακρυῤῥοεῖ, δακρυῤῥοεῖ κ' ἡ δύσις.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

»Ἡ πτωχὴ μήτηρ του ζητεῖ τῶν σπλάγχνων της τὸν γόνον.
ὡς ὄρνις κόπτεται, κτυπᾷ τὰ γηραιά της μέλη,
καὶ τ᾽ ὄνομά του κράζουσα μετὰ κλαυθμῶν καὶ πόνων,
ἀπὸ τῶν ἄστρων τὸν ζητεῖ, ἀπὸ τῆς γῆς τὸν θέλει.

—

»Ἠθέλησεν ἡ Ἀθηνᾶ, ἠθέλησεν ὁ Ἄρης,
μικρὸν ν᾽ ἀναχαιτίσωσι τῆς Ἀτροποῦ τὴν χεῖρα,
κ᾽ εἰς τὸν πιστὸν ποιμένα των ζωῆς νὰ γίνῃ χάρις.
Ἀλλὰ ζωὴν ἣν ἀφαιρεῖ δὲν ἀποδίδ᾽ ἡ μοῖρα.

—

»Αὐτὸς τὰς βοῦς ἠνάγκαζε νὰ σχίζωσι τὰς βώλους·
εἰς τὸν βουκόλον ἔδωκε τὴν ἄνεσιν νὰ ψάλλῃ·
τὰ δένδρα διεκόσμησεν εἰς χειροτμήτους θόλους,
καὶ τῆς εἰρήνης τὸ φυτὸν ἐκήπευσε νὰ θάλλῃ.

—

»Ἀφ᾽ ὅτου σὺ ἀπέθανες, βόες, χριοὶ καὶ τράγοι,
ἀρνοῦνται τὸ ψυχρὸν νερόν· τὸ χόρτον δὲν τοὺς τρέφει·
τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμοὺς δεσμεύουσιν οἱ πάγοι,
κ᾽ ἡ χάλαζα τοῦ γεωργοῦ τὸν κῆπον καταστρέφει.

—

»Τὰ πάντα πῶς ἠγρίευσαν μετὰ τὸν θάνατόν του!
Βορὰ τῆς κάμπης ἔγινεν ὁ κῆπος ὁ καλός μου·
μένει θρηνῶν ὁ γεωργὸς παρὰ τὸ ἄροτρόν του,
κ᾽ ἡ γῆ παράγει φρύγανα ἀντὶ τοῦ ἡδυόσμου.

—

»Χοροὺς ζητοῦσ᾽ εἰς τὰς σκιὰς αἱ νύμφαι τῶν Τεμπέων,
καὶ τὸν διακοσμήσοντα τὰ κοῦφα βήματά των.
Ματαία των ἡ ζήτησις! Ποῦ εἶναι ὁ Ἀλκμαίων,
ὁ πάντα πάντοτε κοσμῶν καὶ πάντα διατάττων;

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

»Ἐκεῖνος ἤδη τὰς μονὰς οἰκῶν τὰς διαστέρους,
ὅπου ἀστράπτ᾽ ἡ ἀρετὴ, ἀσύντριπτος ἀδάμας
τοὺς θρήνους δέχετ᾽ εὐμενῶς ἐκεῖ τοὺς ἡμετέρους,
κ᾽ εὐχάς του πέμπει εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὰ ποίμνιά μας.

—

»Ἡ εὐλογία του πληροῖ τὰς πεδιάδας σίτου,
καὶ τὰς ὑδρίας γάλακτος, καὶ τοὺς ληνούς μας οἴνου.
Δίδ᾽ εἰς τοὺς γέροντας πυκνὴν τὴν φρένα ἡ εὐχή του,
καὶ εἰς τοὺς νέους τὴν αἰδὼ ἡ συμβουλὴ ἐκείνου.

—

»Ἐπάνω ἤδη ἐντρυφᾷ ἐντὸς τῶν Ἠλυσίων,
ὅπου βοσκαὶ ἀμάραντοι καὶ ῥύακες ἀργύρου.
Ἐδῶ, βουκόλοι καὶ βοσκοὶ, προσέλθετε πλησίον·
πλεκτοὺς στεφάνους φέρετε, κεράμους πλήρεις μύρου.

—

»Χλόης ἐρύσατε βωμὸν εὐρὺν καὶ μέγαν μάλα,
καὶ εἰς τὰς τέσσαρας πλευρὰς ἀρτήσατε στεφάνας,
καὶ ἐπιχέοντες σπονδὴν, ἐξ ἀμφορέων γάλα,
πενθίμως πάντες ᾄσατε τοὺς νεκρικοὺς παιᾶνας.

—

»Σὺ δ᾽ Αἴγων, εἰς ὃν ἔδωκε τ᾽ ἀρνία, τὸν αὐλόν του,
ἐλθὲ, τὰς ἄκρας τῶν πτερῶν εἰς μέλαν κρᾶμα βάφε,
κ᾽ ἐπὶ γῆς κλίνων εὐσεβὲς τὸ γόν᾽ εἰς τὸν βωμόν του,
εἰς λίθου πλάκα λαξευτὴν τὰς λέξεις ταύτας γράφε·

—

«Ἐνταῦθα κεῖται ἄσυλος ὁ πρῶτος τῶν βουκόλων.
»Τῷ ἐτοξεύθη δυσμενῶς ἡ σφαῖρα τοῦ θανάτου.
»Ἂν καὶ ἀπέθανε, πλὴν ζῇ εἰς τὴν ἀγάπην ὅλων,
»καὶ κλέους ἄνω ἔτυχε καὶ μοίρας ἀθανάτου.»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Ἐκ νέφους σκιεροῦ ποτὲ ψεκὰς κατερχομένη
τὸ θέρος τὴν αὐχμῶσαν γῆν τοσοῦτον δὲν εὐφραίνει,
οὐδὲ ἡ χλόη ἡ τρυφερὰ τὰ κεκμηκότα μέλη,
ὁπόσον μ' ἐγοήτευσαν τὰ εὐγενῆ σου μέλη.
Ἐμπρόσσου τοῦ λοιποῦ τολμῶ, σοφὲ ποιμὴν, νὰ ψάλλω;
Ἄλλο τὸ βλέμμα λαγωοῦ καὶ τῆς γλαυκὸς εἶν' ἄλλο,
κ' εἰς τ' ἄσματ' ἄλλ' ἡ ἀηδὼν καὶ ἡ κορώνη ἄλλη.
Καθ' ὅσον τὴν ὀρίγανον τὸ ῥόδον ὑπερβάλλει,
καὶ ὑπερέχ' εἰς καλλονὴν ἡ ὀρῦς τοῦ ἡδυόσμου,
τὸ ᾆσμά σου ἀνώτερον ἐστὶ τοῦ ᾄσματός μου.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Πολλή σου αὕτη, Τίττυρε, ἡ μετριοφροσύνη.
Θὰ μὲ ἡδύνῃς, ὡς καὶ πρὶν μὲ εἶχες καθηδύνει.
Προχθὲς παρὰ τὸν Πηνειὸν ὅπου ἀκτὴ γλαφώδης,
ἐστάθην καὶ σὲ ἤκουσα. Ὡραῖα ἐτραγῴδεις,
κ' εἶδα νὰ χύνῃ ἀφανῶς ἓν δάκρυ τὴν Φυλλίδα,
καὶ ὑπὸ φθόνου κίτρινον τὸν Λευκωπέα εἶδα.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Μικρὸν μοὶ μέλει, καὶ γελῶ διὰ τὸν Λευκωπέα.
Περὶ Ἀλκμαίωνος κ' ἐγὼ θὰ ψάλλω τινὰ νέα.
Σὺ δὲ, ὑποστηρίζων με, τὴν λύραν θέλεις κρούσει.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Θὰ ἐξυπνήσω τὴν Ἠχὼ νὰ ἔλθῃ νὰ σ' ἀκούσῃ.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

«Ἰδοὺ νεκρὸς, ἰδοὺ νεκρὸς, ὦ Αἴγων, ὁ Ἀλκμαίων.
Ὁ γέρων Ὄλυμπος θρηνεῖ, κ' ἡ Ὄσσ' ἀναστενάζει.
Ἐμαύρισεν ὁ Πηνειὸς, τὴν Στύγα ὁμοιάζει.
Ἐκεῖνος δ' ὡς ἐξέπνεε ζητεῖ τὸν Μελιβαῖον.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

«Ἄκουσον, λέγει, ἀγαπῶ τὰς βοῦς μου καὶ τὰς αἶγας.
»Τὰς πλείστας ἆθλα τέχνης μου καὶ πείρας τὰς ἐπῆρα·
»καὶ ἤδη, ὅτε πρόωρος μὲ ἀναρπάζ' ἡ μοῖρα,
»ὁ πόθος μου νὰ τύχωσι προστάτου, εἶναι μέγας.

—

»Οὐδεὶς βουκόλος ὅσον σὺ γνωρίζει, Μελιβαῖε,
»πῶς, εἰς σοφὰ διδάγματα τῶν παλαιῶν ὑπείκων,
»τὰς βοῦς νὰ σώζῃ νυκτικῶν ἐπιδρομῶν τῶν λύκων,
»καὶ ποῦ αἱ λιπαραὶ βοσκαὶ κ' αἱ νάπαι αἱ ὡραῖαι.

—

»Σοὶ καταλείπω τὰ ἐμά. Εἰς τὰς νομὰς τῆς Ὄσσης
»σὺ φύλαττε τὰ ποίμνια καὶ φέρε τὰς ἀγέλας.
»Ὁ δ' Ὄλυμπος ἂν ἀπειλῇ καὶ συννεφῶται μέλας
»κ' ἡ θύελλα ἐπέρχηται, σὸν ἔργον νὰ τὰ σώσῃς.»

—

«Ὁ Μελιβαῖος ὅ ἵστατο πλησίον του κ' ἔσιγα,
τὰ ψυχοβόρα δάκρυα ἀφώνως καταπίνων.
Τοίχους καὶ στέγην ἔβλεπε, νὰ μὴ ἰδῇ ἐκεῖνον,
καὶ εἶπεν ἐν ὀλοφυρμοῖς μετὰ λεπτὰ ὀλίγα·

—

«Μὴ λέγε ταῦτα τὰ σκληρά, Ἀλκμαίων. Θέλεις ζήσει.
»Ποία μας πρᾶξις τῶν θεῶν ἐξήγειρε τὸν κότον,
»ὥστ' ἐξ ἡμῶν ἀνηλεῶς ν' ἁρπάσωσι τὸν πρῶτον,
»καὶ ἡ ψαλλὶς τῆς Ἀτροποῦ νὰ μᾶς ἀπορφανίσῃ;

—

»Τίς, ὅταν ἦλθεν ἄνοιξις πολυανθὴς, κ' αἱ ποῖμναι
»ἀφῆκαν τὰ λειβάδια καὶ τὰ βουνὰ ἐπῆραν,
»εἰς τὸν ἀγένειον βοσκὸν νὰ δείξῃ ἔχει πεῖραν
»ποῦ αἱ παχύτεραι νομαὶ κ' αἱ κρυσταλλώδεις λίμναι;

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

»Σὺ μόνος ὅταν ἥλιος τοῦ θέρους φλέγων λάμπῃ,
»πρόβατα σώζεις καὶ βοσκοὺς, τὰς νόσους θεραπεύων,
»καὶ μετὰ τοῦ Πανὸς ὁμοῦ τὴν Δήμητραν λατρεύων,
»σὺ προλαμβάνεις τὴν φθορὰν ἣν φέρ' ἡ βορὸς κάμπη.

—

»Καὶ ὅταν λύκος νύκτιος ἐπέλθῃ, τὸ σὸν θάῤῥος
»τὸν τρέπει, σῶζον συμφορῶν τὰ ποίμνια μεγάλων.
»Δὲν θέλεις σὺ διάδοχον· ἀλλ' ἐὰν θέλῃς, ἄλλον
»ἔκλεξον. Δὲν θ' ἀναδεχθῶ ὃ καταθέτεις βάρος.»

—

«Καὶ οὗτος μὲν ἠρνήσατο σεμνὰ τοιαῦτα λέγων.
Ἀμέσως δὲ τὸν Αἴγωνα καλέσας ὁ Ἀλκμαίων,
τὴν ῥάβδον τὴν ποιμενικὴν τῷ ἔδωκεν ἐκπνέων,
καὶ μετ' αὐτῆς τὰ ποίμνια· κ' ἐδέξατο ὁ Αἴγων.

—

»Ὦ Αἴγων, εἶσαι ἄνηβος κ' ἔργον ἐδέχθης μέγα.
Ἐπὶ σοὶ ἔσται ἡ φροντὶς καὶ ἐπὶ σοὶ ἡ τάξις.
Ῥυθμίζων τὴν πορείαν των σὺ ἔχεις νὰ πατάξῃς
τὸ πρόβατον τὸ ἀδρανὲς, τὴν ὑλοβάτιν αἶγα.

—

»Σὺ σῶζον τοὺς ποιμένας μας ἀπὸ χειρῶν ἀδίκων.
Τοὺς κύνας εἰς τὰς θέσεις των τὰς ἐπικαίρους τάττων,
καθῆκον ἔχεις νὰ φρουρῇς τὰς μάνδρας τῶν προβάτων
κατὰ κλεπτῶν νυκτερινῶν, καὶ κατ' ἁρπάγων λύκων.

—

»Ὑπάρχει λύκος ἄγριος περιπολῶν τὰς μάνδρας,
εἰς μέλαν σπήλαιον λοχῶν κ' ἐκεῖθεν ἐπιπίπτων,
ἐνίοτε τοὺς ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας κρύπτων,
ἀλλ' ἐπιβουλευόμενος καὶ ποίμνια καὶ ἄνδρας.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

»Σὺ χρεωστεῖς νὰ ὁπλισθῇς καὶ νὰ μᾶς προστατεύσῃς.
Φαρέτραν περιδύθητι καὶ λάβε τὴν σφενδόνην,
καὶ φόρεσον τὴν μάχαιραν τῆς θήρας εἰς τὴν ζώνην,
καὶ μὴ νομίσῃς ἀσφαλεῖς ἡμᾶς πρὶν τὸν φονεύσῃς.

—

»Καὶ ταῦτ' ἀνιδιοτελῶς τοὺς ἄλλους ὑπηρέτει,
καὶ ἔσται σ' ἡ τῶν εὐτυχῶν βοσκῶν εὐγνωμοσύνη,
ψυχῶν μεγάλων ἄξιος μισθός, ἀρκεῖ ἐκείνη.
Τὰς μάνδρας ὅσας ἔσωσας μὴ κτῆμά σου ἀπαίτει.

—

»Ἂν θέλῃς ἴν' ἀντάξιος δειχθῇς τοῦ τεθνεῶτος,
εἰς τὰ πεδία, τὰς νομὰς, τὰς θήρας καὶ τὰ δάση,
εἰς τοὺς ἀγῶνας, τοὺς χοροὺς, καὶ πανταχοῦ κ' ἐν πᾶσι
ἕτοιμος ἔσο πάντοτε, καὶ πάντοτ' ἔσο πρῶτος.

—

»Ἀλλ' ἤδ' εἰς σχῆμα κωνικὸν, ἡ τύμβου χειροχώστου
τὸ μέλαν χῶμα ζυμωθὲν εἰς δάκρυά μας, ῥίψον,
καὶ λίθον ἐπὶ κορυφῆς εἰς ἀνόρυκτα γλύψον,
φέροντ' **ΑΛΚΜΑΙΩΝ** χαρακτὸν ἐπὶ τῆς βάσεώς του.

—

»Κ' ἐνταῦθα, ὅτε ἄρχεται ἡ ὥρα τῶν ἀνθέων,
καὶ ὅτε λήγει τῶν καρπῶν ἡ πλουτοδότις ὥρα,
φέρε τὰ φίλα τοῖς νεκροῖς κτερίσματα καὶ δῶρα,
καὶ ζήτει ὅπως εὐμενὴς μᾶς μένῃ ὁ Ἀλκμαίων.»

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ποία φωνὴ, ὦ Τίττυρε! Πόσον γλυκὺς ὁ τόνος!
Ἡ εὐστροφία της νικᾷ καὶ τὴν τῆς ἀηδόνος.
Τὴν τέρψιν ἧς ἀπήλαυσα ὀφείλω εἰς τὴν θήραν.
Κοῖλον χελώνιον καλὸν ἐνέτεινα εἰς λύραν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Αὐτὴν προφρόνως δέχθητι μικρὸν ἐνθύμημά μου.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Ἀπὸ ψυχῆς τὴν δέχομαι. Θὰ ἦν' ἐγκαύχημά μου.
Καὶ σὺ τὰ δύω δέχθητι ἐκπώματα ἐκ ξύλου.
Ἀμφότερα τορρεύματα εἰσὶ τεχνίτου φίλου.
Τὸ ξύλον των μοσχοβολεῖ. Περιπλοκὰς ποικίλη
φέρουσα βότρυς σταφυλῆς περικυκλοῖ τὰ χείλη.
Παρίστατ' ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ὁ Ἄδωνις εἰς δάση,
καὶ κάπρος ἐπερχόμενος καὶ σπεύδων νὰ τὸν φθάσῃ.
Ἐπὶ τοῦ ἄλλου Ἄρτεμις προβαίνει τοξοφόρος,
τὸν ἐραστὴν κοιμώμενον ζητοῦσα εἰς τὸ ὄρος.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἀπὸ ψυχῆς σ' εὐχαριστῶ. Ὁποῖα λαμπρὰ δῶρα!
Πλὴν δὲν νομίζεις ἡ θερμὴ ὅτι παρῆλθεν ὥρα;
Διὰ τὴν ἄγραν πρόσφορος καὶ ὀροσερὰ ἡ δείλη.
Ἀφ' οὗ ἀκολουθήσωμεν πού ποταμοῦ τὰ χείλη,
ἂς ἀναβῶμεν ἔπειτα ὅπου πολλὴ ἡ θήρα.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Πλησίον σου, ὦ Κορυδών, μ' ἔφερεν εὔνους μοῖρα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΔΙΑΝΟΜΕΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

Ο ΣΩΤΗΡ[1]

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1837

Κύριοί μου, διανέμων τὰς εὐχὰς τοῦ νέου ἔτους,
καὶ νὰ τὰς ὑποδεχθῆτε εὐμενῶς παρακαλῶν,
εὔχομαι τοὺς ὑπουργούς μας πατριώτας ἐναρέτους,
κ' ἐνεργοῦντας νὰ ἰδῶμεν τὸ δημόσιον καλόν.

Εὔχομ' εἰς τὸν Ταχυδρόμον ὕλην, ἔννοιαν καὶ πάχος[2]·
τὴν γερόντισσάν μας Στάελ νὰ μὴ λείψῃ ἡ φωνή της[3]·
τὴν Ἐλπίδα, τὴν ὁδόν της νὰ πορεύηται ἀταράχως[4],
καὶ τὴν Ἀθηνᾶν νὰ μένῃ λαμπρὸν μέλλοντος προφήτις[5].

---

[1] Ἐφημερὶς ἐκδιδομένη ὑπὸ Νικ. Σκούφου.

[2] Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἡ ἐφημερὶς «Ταχυδρόμος» ἐφθισία. Ἐπαιάνιζε μόνον τὸν ἰσχυρὸν τῆς ἡμέρας. Ἄλλοι καιροί, ἄλλα ἤθη.

[3] Ἡ «Ἀναγεννηθεῖσα», ἐφημερὶς ἀποκαλέσασα αὐτὴ ἑαυτὴν Στάελ, καὶ δικαιοῦσα τὴν ἐπίκλησιν ταύτην δι' ὕφους εὐφραδοῦς καὶ οὐχὶ ἀναξίου τῆς ποιητρίας ἐκείνης τοῦ πεζοῦ λόγου. Ἡ «Ἀναγεννηθεῖσα» ἦτον ἐφημερὶς τῆς φιλελευθέρου μερίδος, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου ἐξέλιπεν ἡ φωνή της.

[4] Ἡ «Ἐλπὶς», ἐκτοξεύουσα φλογερὰ βέλη κατὰ τοῦ τότε δυνατοῦ τῆς ἡμέρας, ἀταράχως δὲν ἐτελείωσε τὸ θορυβῶδές της στάδιον, καὶ γνωστὸν εἶναι ὅτι ὁ συντάκτης αὐτῆς προσεβλήθη ἰδιωτικῶς ὑπὸ ἰδιωτῶν διὰ τὰ δημοσίως γραφόμενά του.

[5] Ἡ «Ἀθηνᾶ», ἡ σεβασμιωτέρα τῶν ἐφημερίδων μας, ὡς ἀρχαία καὶ σταθερὰ εἰς τὴν ὁδόν της, συνομήλικος τῆς συνταγματικῆς ἐλευθερίας μας, ἔμεινε πάντοτε αὐτῆς ἔνθερμος κήρυξ, καὶ ἀφιλοπρόσωπος μέχρις ἀδικίας πολλάκις.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εὔχομαι καὶ εἰς τὸ ἔθνος τοῦ Ἰὼβ ὑπομονὴν[1],
πατριωτισμὸν καὶ στῆθος τοῦ καλοῦμας Κουντουριώτου[2]·
ἀφοσίωσιν καὶ τόλμην καὶ στεντόριον φωνὴν
εἰς τὰ στήθη καθεκάστου εὖ φρονοῦντος πατριώτου.

—

Εὔχομαι καὶ νῦν ὡς πρώην νὰ μὴ λέγηται φιλέλλην
ὁ φιλῶν δραχμὰς Ἑλλήνων, ἀλλ' ὁ Ἕλληνας φιλῶν·
κ' εἰς ἁρπάγων τινῶν ξένων τὴν ἀχόρταγον ἀγέλην[3]
καὶ εἰς δύω τρεῖς βοσκούς της κατευόδιον καλόν.

—

Εὔχομαι... πλὴν αἱ εὐχαί μου ἰδοὺ ἤδη ἐκπληροῦνται.
Ὁ ἀγαπητός μας Ἄναξ, ἡ ὡραία Βασιλίς μας,
εἰς τὴν γῆν, ἥτις σκιρτῶσα τοὺς προσμένει, εὐοδοῦνται,
φέροντές μας τὰ βραβεῖα τῆς μακρᾶς ὑπομονῆς μας[4].

—

Ναί, μᾶς φέρουν τῆς Ἑλλάδος τὴν ἀπρόσβλητον αἰγίδα·
ναί, τὸ μάννα τῶν Ἑλλήνων, ναί, τὸ Σύνταγμα μᾶς φέρουν·
περιβάλλουν τὴν Ἑλλάδα εἰς ἀρχαϊκὴν χλαμύδα,
καὶ τὴν βλέπουν ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα καὶ χαίρουν.

—

[1] Ἀνυπομόνως περιεμένετο τότε ὁ βασιλεὺς ἐκ Γερμανίας διὰ νὰ ἐπιφέρῃ μεταβολὴν εἰς τὴν πολιτικήν μας κατάστασιν.

[2] Ὁ πατριωτισμὸς τούτου δὲν ἀπαιτεῖ σχόλιον. Ἡ ἱστορία τῆς ἐπαναστάσεως εἶναι τὸ λαμπρότατον σχόλιόν του. Ὅτι δὲ καὶ στῆθος, τὴν μεγάλην τῶν πολιτευομένων ἀρετήν, εἶχε, μαρτυροῦσι διάφοροι δυσχερεῖς περιστάσεις, καθ' ἃς δὲν ἐπτοήθη νὰ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν, ἂν καὶ πικράν, ὅταν τὸν ἐκίνει τὸ ὄφελος τῆς πατρίδος.

[3] Μεταξὺ πολλῶν οὓς ἀληθὴς ἀγάπη τῆς Ἑλλάδος ὠδήγησεν εἰς τὴν πατρίδα μας, ἦλθον καί τινες ἀφορῶντες μόνον καὶ μόνον εἰς τὸ ν' ἁφαιρέσωσι τὸν ἄρτον ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ πτωχοῦ καὶ τοῦ θυσιασθέντος, διότι εἰς τὴν πατρίδα των ἐλιμοκτόνουν οἱ ἀνίκανοι. Πρὸς τούτους οὐδ' οἱ Ἕλληνες ᾐσθάνοντο φιλόξενον συμπάθειαν, καὶ οἱ ἴδιοι συμπατριῶταί των τοὺς ἀπεκήρυττον.

[4] Μετ' οὐ πολὺ εἶδον κατὰ πρῶτον μετ' ἀγαλλιάσεως οἱ Ἕλληνες τὴν Βασιλίδα των ἀναδυομένην ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου κύματος καὶ προσμειδιῶσαν τὴν γῆν των.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τί νὰ εὐχηθῶ ἀκόμη καὶ εἰς σᾶς μὲ τὰς πλατείας,
τὰς διπλᾶς, τὰς τετραπλᾶς σας κ' εὐκινήτους συνειδήσεις,
ποῦ ἁρμόζονται εἰς πάσας περιστάσεις καὶ φατρίας,
ὅπου χύνονται ἐκ νέου μὲ τὰς νέας κυβερνήσεις;

—

Σᾶς ἐπεύχομαι, ὁπόταν θενὰ στρέψητε τὰ νῶτα,
εἰς τὸν ἥλιον ὃς δύει,
καὶ στραφῆτε πρὸς τὸν νέον μὲ αὐχένα κεκυφῶτα,
ἡ ἑωθινὴ ἀκτίς του ἄνοιξιν ἂν σᾶς μηνύῃ,
νὰ ὑμνήσητε ἀξίως καὶ αὐτοῦ τὰ νέα φῶτα,
ἕως καὶ αὐτὸς νὰ δύσῃ, καὶ ὁμοίως εἰς τὸ μέλλον,
ψάλλοντας νὰ σᾶς εὑρίσκῃ κάθε ἄστρον ἀνατέλλον.

—

Ἀφοῦ ὅμως σᾶς ηὐχήθην τὸν μὲν τοῦτο, τὸν δ' ἐκεῖνο,
ὡς νομίζω εἰς καθένα τὰ κατὰ θυμὸν εὑρίσκων,
καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ εἶν' ὥρα τὰς εὐχάς μου ν' ἀποτείνω,
εἰς τὰς προαιρέσεις τεύνων τὸν ὀλιγαρχῆ μου δίσκον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

ΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΣ[1]

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΑΥΤΗΣ

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1838

Ἐπεθύμουν, Κύριοί μου, εἰς τοῦ ἔτους τὴν ἀρχὴν
νὰ μοιράσω ἀνὰ μίαν εἰς καθένα σας εὐχήν.
Εἰς τὸν ἕνα θὰ ηὐχόμην τρίπτυχον καὶ χρυσοῦν πίλον,
εἰς τὸν ἄλλον κοκκαλάκι, νὰ ῥοφᾷ μισθὸν παχύν·
εἰς τοὺς ὑπουργοὺς Ἑλλήνων εἰλικρίνειαν καὶ ζῆλον,
καὶ εἰς τὸ Συμβούλιόν μας θὰ ηὐχόμην.... Ὄχι ὅμως!
σιωπὴ, καὶ μᾶς ἀκούει ὁ περὶ τοῦ τύπου νόμος[2].

—

Εἰς τοὺς νέους τυχοθήρας τύχας εὔχομαι καλάς·
κ' εἰς τὰ ἔθνη θὰ ηὐχόμην καλοὺς νόμους καὶ βουλὰς,
καὶ ὀλιγωτέραν λάσπην εἰς τοὺς δρόμους τῆς καθέδρας,
κ' εἰς τοῦ κράτους τοὺς συμβούλους καλητέρας συμβουλὰς,
κ' εἰς τὰ δικαστήριά μας δυσκινητοτέρας ἕδρας[3],
καὶ εἰς τὴν δικαιοσύνην ἀχρυσώτους χεῖρας.... Ὅμως
σιωπὴ, καὶ μᾶς ἀκούει ὁ περὶ τοῦ τύπου νόμος.

—

[1] Ἡ γνωστὴ ὑπὸ Ἐμμ. Ἀντωνιάδου ἐκδιδομένη ἐφημερίς.

[2] Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐξεδόθησαν ἄρθρα τινὰ νόμου περὶ τύπου, περιορίζοντα ἔτι μᾶλλον τὰς κατὰ τὰ 1834 περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου προεκδεδομένας διατάξεις.

[3] Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἶχον ἐνεργηθῇ μεταθέσεις δικαστῶν.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Θὰ ηὐχόμην εἰς τοὺς ξένους ὅσοι ζοῦν ἀπὸ ἡμᾶς
νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσουν μὲ σταυροὺς καὶ μὲ τιμὰς,
κ' εἰς τὸ γενικὸν ταμεῖον, ὅπου ποντικοὶ χορεύουν,
ὅσας ἡ Οἰκονομία μᾶς ὑπέσχετο δραχμὰς[1],
καὶ εἰς τοὺς συγχωνευτάσμας ποῦ τὸκόκκαλον χωνεύουν
μὲ στρουθοκαμήλου πεῖναν[2], θὰ ηὐχόμην ἴσως.... Ὅμως
σιωπὴ, καὶ μᾶς ἀκούει ὁ περὶ τοῦ τύπου νόμος.

—

Μ' αὐστηρότητα ὁ νόμος ἂν δὲν ἦτον ἐνεργὸς,
θὰ ηὐχόμην ἅρπαξ ἀρχων, τυποκτόνος ὑπουργὸς,
ἄνθρωποι ποῦ μεταβάλλουν μορφὰς δέκα κατ' ἀράδα,
ἀνακτόβουλος[3], δασάρχης καὶ ὑπάλληλος ἀργὸς,
ὄντα ἄγνωστα νὰ ἦναι καὶ μυθῶδη εἰς τὴν Ἑλλάδα.
Τοῦτο νὰ μ' ἐνθυμηθῆτε δὲν σᾶς ἐμποδίζει ὅμως·
περὶ τούτου δὲν προβλέπει ὁ περὶ τοῦ τύπου νόμος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

[1] Ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας τοῦ Κόμητος Ἀρμανσπέργου εἶχεν ἐκδοθῆ ὑπόμνημα τῆς Γραμματείας (ὡς ἐλέγοντο τότε τὰ ὑπουργεῖα) τῆς Οἰκονομίας, ἀποδεικνύον ὅτι ἡ Ἑλλὰς οὐ μόνον εἶχεν ἰσοσταθμίσει τὰ ἔσοδα πρὸς τὰ ἔξοδά της, ἀλλ' ὅτι καὶ τὰ χρέη της ἐδύνατο νὰ πληρώσῃ, καὶ ἀποθεματικὰς νὰ καταθέσῃ ποσότητας.

[2] Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐσχηματίσθη τὸ σύστημα τῶν συγχωνευτῶν. Πεπτωκός τι κόμμα ἀνεφάνη κηρόττον λήθην τῶν παρελθόντων καὶ ἴσην διανομὴν τῶν ὠφελημάτων, καὶ ἐσχηματίζετο μεγαλοψύχως πως ὡς ἂν ἐπρόσφερε θυσίας, ἐν ᾧ πραγματικῶς θυσίας ἐζήτει. Τὸ εὔηχον τῆς λέξεως παρέσυρέ τινας, καὶ ὅτε τὸ πεπτωκὸς κόμμα ἀνηγέρθη βοηθείᾳ αὐτῶν, τότε συνεπὲς πρὸς ἑαυτὸ, ἐνήργησε τῷ ὄντι λήθην τῶν παρελθόντων, δηλαδὴ ἐλησμόνησε τὰς ὑποσχέσεις του καὶ τὰς ἀρχὰς ἃς ἐπρέσβευε.

[3] Ὁ τότε πρωθυπουργὸς εἶχεν ὀργανίσει τὸ ἀνακτοβούλιον ἀρχὴν ἐν τῇ ἀρχῇ, ὑπουργεῖον ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου. Ἔπειτα τὸ Ἀνακτοβούλιον ἔμεινεν ἁπλοῦν μόνον γραφεῖον τοῦ Βασιλέως.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ
ΤΟΥ
ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΥ

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1838

'Ακατάπαυστα γυρίζων εἰς τῶν 'Αθηνῶν τοὺς δρόμους,
φέρω νέα καὶ εἰδήσεις καὶ μοιράζω Ταχυδρόμους.
Ταχυδρόμους, ἁπλᾶ φύλλα κ'εὐτελῆ! Σκεφθῆτε ὅμως..
Ταχυδρόμ' εἴμεθα ὅλοι· καὶ τὸ ἔτος ὁποῦ λήγει,
κ' ἡ ἡμέρα ποῦ τὰς θύρας νέου ἔτους μᾶς ἀνοίγει,
καὶ ὁ κόσμος ὅλος εἶναι διαβάτης ταχυδρόμος.

—

Παρακμάζει ἡ νεότης, πρὶν ἀνθήσῃ ἐμαράνθη.
Εἰς τοῦ βίου σας τὸ ἔαρ ὀρέπετε τοῦ βίου τ' ἄνθη.
Χαίρεσθε ἐν ὅσῳ ζῆτε. Δὲν θὰ ζήσετ' αἰωνίως·
καὶ ῥοφᾶτε γλυκὺ νέκταρ, ὅσον ἔχετε ἀκόμη.
Εἰς τὸ πέλαγος τὸ μέγα ὅπου χύνεται ὁ βίος,
εἶν' οἱ χρόνοι τῆς ζωῆς μας διαβάται ταχυδρόμοι.

—

Εἰς σπουδαρχικὰς φροντίδας τὴν ζωὴν μὴ περισπᾶτε,
κ' αἱ τιμαὶ κ' αἱ δόξαι εἶναι ταχυδρόμοι διαβάται.
Καθ' ἡμέραν δὲν ἀλλάζουν διοργανισμοὶ καὶ νόμοι;
Διαδέχονθ' αὐτοὶ τούτους, κ' οἱ διοικηταὶ νομάρχας[1],
οἱ πεινῶντες τοὺς χορτάτους, οἱ σπουδάρχαι τοὺς σπουδάρχας
καὶ οἱ ὑπουργοί μας εἶναι διαβάται ταχυδρόμοι.

—

[1] Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν νεωτερίζοντες οἱ νεωστὶ ἐγκαθιδρυθέντες εἰς τὰ δημόσια πράγματα, κατήργησαν τὴν εἰς δέκα Νομοὺς διαίρεσιν τοῦ κράτους, καὶ ἀντικατέστησαν τὴν εἰς τριάκοντα διοικήσεις.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Διὰ θησαυροὺς, τοῦ βίου μὴ τὰς ἡδονὰς στερεῖσθε.
Δοῦλοί σας ἂν ἦν' ἐκεῖνοι καὶ σεῖς δοῦλοί των μὴ εἶσθε.
Θὰ τοὺς λάβετ' εἰς τὸν τάφον ἂν τοὺς κρύψετε ὡς τότε,
ἢ θὰ ἔχετε σεῖς κέρδος ἂν τρυφῶσ' οἱ κληρονόμοι;
Ὄχι, διὰ τοῦτο δότε, κ' εἰς ἐμὲ δραχμάς σας δότε,
ἐπειδὴ κ' αἱ δραχμαὶ εἶναι διαβάται ταχυδρόμοι.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

Ο

ΑΙΩΝ[1]

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1840

Λοιπὸν ἦλθε τὸ σαράντα τοῦ ἀνήλιου χρησμοί.
Ὅμως μήτε διατρέχουν τὰ οὐράνια κομῆται,
μήτε θαλασσῶν πλημμύραι, μήτε τῆς ξηρᾶς σεισμοί,
μήτε αἱματοχυσίαι, μήτε φόνοι, μήτε μήτε....
Γενναιότης, Κύριοί μου! μὴ φοβεῖσθε τὸ σαράντα!
Καθὼς πάντα θεν' ἀρχίσῃ, θὰ περάσῃ καθὼς πάντα[2].

—

Μ' ἐπανάστασιν τῷ ὄντι ἦτον ἔγκυον τὸ ἔτος·
πλὴν τοῦ θρόνου εἶναι φίλος ὁ ἐλεύθερος λαός.
Τὴν Ἑλλάδα ζητεῖ μάτην ν' ἀνατρέψῃ ὁ Τζωρτζέτος,
τὴν Ἑλλάδα προστατεύει ἐκ τοῦ ὕψους ὁ Θεός.

[1] Ἡ γνωστὴ ἀρχαία καὶ σπουδαία ἐφημερὶς τοῦ Κ. Φιλήμονος πατρὸς, καὶ ἔπειτα υἱοῦ.

[2] Ἡ πρόληψις ὅτι μεγάλα συμβάντα, καταστροφαὶ καὶ ἴσως καὶ ἡ τοῦ κόσμου, θέλουσι συμβῇ κατὰ τὸ ἔτος 1840, ἦτο πρὸ πολλοῦ κοινὴ οὐχὶ μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην. Οἱ Γάλλοι ἔλεγον ἐν παροιμίᾳ: Je m'en moque comme de l'an quarante. Ἡ κατάστασις τοῦ πολιτικοῦ ὁρίζοντος ὅτε ἐγράφη τὸ παρὸν ποιημάτιον ἐφαίνετο ἐπικυροῦσα τὴν πρόληψιν.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Γενναιότης, Κύριοί μου! μὴ φοβεῖσθε τὸ σαράντα!
Ἀφροσύνη σκευωροῦσα θ' ἀποτύχῃ καθὼς πάντα[1].

—

Ἀλλὰ μέγαν Γραμματέα ῥίπτει μόλις ἀνατέλλον,
εἰς τῆς δόξης του τὸ ὕψος, εἰς τὴν μέθην τῆς ἰσχύος.
Ναὶ, διότι ἀνεκάλει ὁ πολιτικός του βίος
τὰς ἡμέρας τῶν Ἰόνων καὶ τοὺς νόμους τῶν φραγκέλλων.
Γενναιότης, Κύριοί μου! μὴ φοβεῖσθε τὸ σαράντα!
Ὑπουργοὶ κακοδοξοῦντες θενὰ πίπτουν καθὼς πάντα[2].

—

Ἀλλ' ἡ Τράπεζα δὲν ἦλθε!—Θενὰ ἔλθῃ. Ἕνα ἕνα.
Τάλαντα θενὰ σᾶς φέρῃ ἀντὶ κάθε ὀβολοῦ[3].
Κύριοί μου καὶ προστάται! ποῦ χρυσοῦ της Πακτωλοῦ
μίαν σήμερον ῥανίδα δὲν θὰ δώσητε κ' ἐμένα;
Γενναιότης, Κύριοί μου, κ' εἰς τὸ ἔτος τὸ σαράντα!
Μεγαλόδωροι φανεῖτε κ' εὐεργέται καθὼς πάντα.

[1] Ὁ Κ. Τζωρτζέτος Καποδίστριας κατηγορήθη, ὡς γνωστὸν, ὡς μελετήσας ἀνατροπὴν τῶν καθεστώτων εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὰ Ἑλληνικὰ δικαστήρια ἀπεφάνθησαν περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, εἰ καὶ εἰς ἡμᾶς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο ἀσύμφωνον πρὸς τὸν γνωστὸν τοῦ ἀνδρὸς χαρακτῆρα.

[2] Ὁ Κ. Γ. γραμματεύων καθ' ὃν καιρὸν ὁ Κυβερνήτης Καποδίστριας δι'ἀτυχῶν κυβερνητικῶν μέτρων ἀπηλλοτριώθη τὴν ἀγάπην τοῦ ἔθνους, καὶ ἠναγκάσθη νὰ προσθέσῃ εἰς τὰς ἡνίας τὴν μάστιγα, γραμματεύσας δ' ἔπειτα καὶ καθ' ὃν καιρὸν ὁ Αὐγουστῖνος ψυχορράγουσαν ἠγωνίζετο νὰ σώσῃ τὴν οἰκογενειακὴν δυναστείαν, ἀναλαβὼν τέλος τὸ χαρτοφυλάκιον ὅταν ὁ Ἰ. Ῥίζος εὐγενῶς ἀπεποιήθη αὐτὸ, ἐκρίνετο ὡς ἀναχρονισμὸς εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Βασιλέως, καὶ ἀπηλλάγη τοῦ ὑπουργείου πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ 1840.

[3] Ὁ πόλεμος ἐξήντλησε χρηματικῶς τὴν Ἑλλάδα. Ὅλοι ἀπέβλεπον πρὸς σύστασιν δανειστικῆς τραπέζης ἵνα κινήσωσι τὸ ἄροτρον. Οἱ Ἕλληνες ἔχοντες γαίας πλουσίας, ἐξ ἀπορίας κατέλιπον αὐτὰς ἀκαλλιεργήτους, ἢ ἐδεκατίζοντο ὑπὸ ὑπερβολικῶν ἀξιώσεων χρηματιστῶν. Διὰ τοῦτο ἡ σύστασις τραπέζης ἦτο πρὸ πολλοῦ γενικὴ εὐχή.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ[1]

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1841

Ὁ ἀγγέλλων σας τὸ ἔτος, τὸ προβαῖνον χαρμοσύνως,
αἰσιώτερον καὶ μᾶλλον εὐτυχὲς τοῦ παλαιοῦ,
ὁ συγχαίρων σας ἐκ βάθους τῆς καρδίας, εἶν' ἐκεῖνος
ὅστις πρόθυμος τὸν Φίλον σᾶς μοιράζει τοῦ Λαοῦ.

—

Τ' ὄνομα κοινὸν μὲν εἶναι, ἀλλὰ σπάνιον τὸ πρᾶγμα.
Τὰς καρδίας τὸ συμφέρον, τὰ δὲ χείλη κινεῖ ζῆλος.
Ἀπαιτοῦνται λόγοι; Φίλων τοῦ Λαοῦ προβαίνει τάγμα·
ἔργα πρόκειν̓ται; Ποῦ μένει τοῦ Λαοῦ εἷς μόνος Φίλος;

—

Ἐκπεσόντες δραχμοθῆραι, ἀργολίπαροι πεινῶντες,
διὰ θέσεως ψυχία ἐν ᾧ λείχουσι τὰ χείλη,
εἰς τὸ κόκκαλον πρὶν φθάσουν, οὗ ὀσφραίνονται πηδῶντες,
τοῦ Λαοῦ καλοῦνται φίλοι.

—

Ὅσοι, κείμενοι ἀνέτως εἰς ἀρχόντων ἕδρας, ῥέγχουν,
ἐν ᾧ ἴσως τῆς Ἑλλάδος ὑποσείονται οἱ στύλοι,
πτώματα ἃ μόλις ζῶντα οἱ μισθοί των ἐξελέγχουν,
τοῦ Λαοῦ καλοῦνται φίλοι.

—

Οἱ εἰς ἄλυσιν κρατοῦντες ἱερῶν δικαστηρίων
τὸν τὴν γνώμην του τολμῶντα ἐλευθέρως ν' ἀναγγείλῃ,

[1] Ἐφημερὶς τοῦ Ἀθ. Πετσάλη.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

οἱ τὴν ὁᾷδα σβεννυμένην παρορῶντες τῶν σχολείων,
τοῦ Λαοῦ καλοῦνται φίλοι.

—

Ἂν φιλῆτε τὴν παιδείαν καὶ τοὺς νόμους καὶ τὸν θρόνον,
καὶ τὸ Σύνταγμα, ὃ πρώην ἡ πατρὶς ἡμῶν ἐφίλει,
τοὺς πτωχοὺς ἂν βοηθῆτε, καυχηθῆτε τότε μόνον
τοῦ Λαοῦ πῶς εἶσθε φίλοι.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

Α Ι Ω Ν

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1841

Σβύνοντ᾽ ἔτη ἐπὶ ἔτη μεστὰ ἔργων καὶ συμβάντων.
Ἡ κυβέρνησίς μας νόμους καὶ ὀργανισμοὺς μᾶς ῥαίνει·
δολιχοδρομεῖ τὸ Ἔθνος, κονιᾶται καὶ ἀσθμαίνει·
καὶ μετρᾷ τὸ στάδιόν του βῆμα ὑπουργῶν γιγάντων.
Τὴν δραστήριον ψυχήν των πολυπράγμων κινεῖ δαίμων,
τὰς ἡμέρας των βραχύνων καὶ τὰς νύκτας των ταράττων·
κ᾽ ἐγὼ δὶς τῆς ἑβδομάδος τὸν Αἰῶνα διανέμων,
τὴν σοφίαν των κηρύττω καὶ τὰ κατορθώματά των.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰς τὰς πύλας τῆς Ἑλλάδος σιδηροῦς ἠκούσθη βρόντος[1]·
Νεῖλος μαύρων Αἰγυπτίων τὴν Ἀσίαν ἐπλημμύρει·
ἡ Εὐρώπη ὑπεσείσθη, ἤστραψε καὶ γῆ καὶ πόντος,
καὶ τὰ ῥάκη τῆς Τουρκίας κραταιῶν διήρουν κλῆροι.
Τοὺς δικαίους ὑπουργούς μας ὕπνος πλὴν κατεῖχ' εὐδαίμων,
ἐν ᾧ ἔπιπτεν ἡ Ἄκρη, κ' ἤλλαζε δεσμὰ ἡ Κρήτη[2]·
καὶ ὁ ὑπογεγραμμένος, τὸν Αἰῶνα διανέμων,
τὴν μακαριότητά των εἰς τοὺς Ἕλληνας κηρύττει.

—

Τὸ Κοράνιον προβαίνει κραταιὸν, κ' ἐπιδεικνύον
τὰ συντάγματα τῶν Τούρκων καὶ τὰς δάφνας τῆς Αἰγύπτου·
οἱ σεμνοὶ πλὴν ὑπουργοί μας τὴν Ἑλλάδα λέγουν: Κρύπτου
ἀφανὴς καὶ μετριόφρων εἰς τὰ φύλλα σου ὡς ἴον.
Μὴ στρατεύματα καὶ σόλους! μὴ τὴν σπάθην τῶν πολέμων!
Ἂν ἓν ῥάπισμα σοὶ δίδουν, ζήτει δεύτερον καὶ τρίτον.
Ταῦτα λέγουν, κ' ἐγὼ τρέχω τὸν Αἰῶνα διανέμων,
καὶ τὴν ἀνεξικακίαν τῆς καρδίας των κηρύττων.

—

Τῆς Ἑλλάδος οἱ λειμῶνες γεννοῦν ἄνθη αὐτομάτως·
τίς ἀνάγκη τοῦ ἀρότρου, τῆς χειρὸς ποῦ θὰ τοὺς σπείρῃ;
Ἡ ἂν πρέπῃ τῶν ἀγρῶν μας νὰ διαιρεθοῦν οἱ κλῆροι,
γεωργοὺς οἱ ὑπουργοί μας ἀπὸ ξένον φέρουν κράτος.
Ἂν ὁ Ἕλλην ἀποθνήσκῃ ἄοικος, πεινῶν καὶ τρέμων,
πρὶν ἐκεῖνον νὰ σιτήσουν προσκαλοῦν νὰ θρέψουν ξένους.
Κ' ἐγὼ φίλους τοὺς κηρύττω, τὸν Αἰῶνα διανέμων,
ἴσως ὄχι τῆς Ἑλλάδος, πλὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

—

[1] Ἡ ἐποχὴ τῆς εἰς Συρίαν ἐκστρατείας τῶν Γάλλων.
[2] Παραχωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου εἰς τὸν Ἀντιβασιλέα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ζητεῖ Σύνταγμα τὸ Ἔθνος· τὸ ζητεῖ, πλὴν τὸ ἀρνοῦνται.
Ἔνθερμοι συνταγμολάτραι, εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς των
τὸ ἐγκλείουν, καὶ μὲ πίστιν τὸ διατηρεῖ καθείς των,
καὶ, ἂν μόνον τὸ προφέρουν, μὴ ἐξατμισθῇ φοβοῦνται.
Ἂς ζητῇ ὁ ἄφρων ὄχλος· οἱ σπουδαῖοι πατριῶται
δὲν τὸ δίδουν εἰς τὸν σάλον ὀχλοκρατικῶν ἀνέμων.
Κύριοι, μὴ τοὺς μιμῆσθε· χ' εἰς ἐμὲ ζητοῦντα δότε,
ἤδη ὅτε σᾶς συγχαίρω τὸν Αἰῶνα διανέμων.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ
ΤΟΥ
ΑΙΩΝΟΣ

Τυπ. Ι. Δεληγιάννη, 1862

Νέαν τέχνην του ὁ Χρόνος εἰς τὰ τέκνα του προσθέτει
μόλις, κατ' ἀρχαίαν ἕξιν, ἔφαγε τὸ παλαιόν·
καὶ ἰδέας φορτωμένος, ἀξιώσεις, φῶτα, ἔτη,
προχωρεῖ τὸν σταθερόν του δρόμον ὁ παρὼν αἰών.

—

Τοῦ μωροῦ του προκατόχου τὰς ἀπάτας καταστρέφει,
εἰς τὴν ἀρετὴν πιστεύει, καὶ πιστεύει εἰς Θεόν·
πρὸς τὸν οὐρανὸν, μὲ σέβας, εὐλαβῶς τὸ βλέμμα στρέφει,
καὶ λατρεύει καὶ ἐλπίζει ὁ θρησκευτικὸς αἰών.

—

Ματαιότητα τὸν κόσμον, μόνον βέβαιον τὸ μνῆμα,
τὸ πᾶν τέκνον τοῦ μὴ ὄντος, ἐπιστρέφον εἰς μὴ ὄν,
παρελθὸν καὶ μέλλον φροῦδα, τὸ παρὸν δὲ μόνον κτῆμα,
καὶ αὐτὸ στιγμὴν, νομίζει ὁ φιλόσοφος αἰών.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τὸν πολιτισμὸν χωροῦντα ἀπὸ πόλου μέχρι πόλου,
ὡς τὸν ἥλιον τὴν δᾷδα λάμπουσαν τῶν ἰδεῶν,
τὴν ἐλευθερίαν κτῆμα καὶ φρουρὰν τοῦ κόσμου ὅλου
ν' ἀποκαταστήσῃ θέλει ὁ φιλάνθρωπος αἰών.

—

Τοὺς εὐγένειαν εἰς ἔργα ὄχ' εἰς χάρτεις κεκτημένους,
τοὺς γενναίους ὑπερμάχους τῶν δικαίων τῶν λαῶν,
τοὺς φωστῆρας τῶν ἐθνῶν των καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους,
καὶ τιμᾷ καὶ ἀνταμείβει ὁ φιλότιμος αἰών.

—

Πλὴν καθὼς τὸν χρυσοῦν μόσχον ὁ λαὸς τῶν Ἰουδαίων
ἐν τιμαῖς εἶχε λατρεύσει προσευχῶν καὶ θυσιῶν,
τὴν λαμπρότητα ὁμοίως χρυσοφόρων μόσχων νέων
κολακεύει καὶ θαυμάζει ὁ φιλόχρυσος αἰών.

—

Μὴ ἐκπλήττεσθ' ἑπόμενος ἂν εἰς θύραν ἀπὸ θύρας
περιφέρων τὰς εὐχάς του πτωχῶν εὐτυχιῶν,
πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐκτείνων, τείνῃ καὶ πρὸς σᾶς τὰς χεῖρας
ὁ Διανομεὺς ὃν μόλις διατρέφει ὁ Αἰών.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΩΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ

1842

Δικατετράστιχον

Ὑπηρέτης τῶν Μουσῶν καὶ φρουρὸς τοῦ Ἑλικῶνος,
σᾶς ἀνοίγω, σᾶς σφαλνῶ τὸν ναὸν τῆς Ἁρμονίας.
Προαγγέλλ' ὅπου φανῶ ἄσματα καὶ μελῳδίας,
πρόγραμμα καὶ τύπος ζῶν τοῦ θεατρικοῦ ἀγῶνος.

Ὅταν ἄλλ' ὑπηρετοῦν διὰ πλούτη καὶ ἀξίας
καὶ τὸ πνεῦμ' ἀκολουθοῦν τοῦ δοξομανοῦς αἰῶνος,
εἶν' ὀλίγοι ὡς ἐμέ, ἂν δὲν εἶμαι ἴσως μόνος,
ποῦ ἀκόμ' ὑπηρετῶ Μελπομένας καὶ Θαλείας.

Καὶ ἠξεύρετε κανὼν καὶ ἄξίωμα πῶς εἶναι
νὰ λιμοκτονοῦν παντοῦ τῶν Μουσῶν οἱ ὑπηρέται.
Ἄποιος, πικρὰ τροφὴ εἶν' αἱ δάφναι κ' αἱ μυρσίναι.

Οἱ Κλεάνθαι φρεαντλοῦν κ' εἶν' οἱ Ὅμηροι ἐπαῖται,
κ' οἱ Βιργίλιοι δὲν ζοῦν εἰμὴ ὅπου ζοῦν Μαικῆναι.
Τοῦ κλητῆρος τῶν Μουσῶν καὶ σεῖς γίνετ' εὐεργέται.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ
ΤΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1843

Εὐμενῶς, ὡς καὶ τῶν ἄλλων, τὰς εὐχάς μου δεχθῆτε.
Νὰ γενῆτε εὔχομαί σας Μαθουσάλαι πρεσβύται·
τὸ προβαῖνον αὐτὸ ἔτος, ἐστεμμένον μ᾽ ἐλπίδας,
νὰ σᾶς φέρῃ τιμὰς, πλούτη, κ᾽ ὑπουργῶν ἐπωμίδας,
καὶ ἀποδοχὰς συμβούλου τακτικοῦ ἢ ἐκτάκτου,
καὶ εἰς τὰς κυρίας θέσιν οὐροφόρου δεσποίνης,
κ᾽ εἰς τοὺς τελειοδιδάκτους ὑπευθύνου συντάκτου[1],
κ᾽ εἰς ἐμὲ κἀνέν σου δῶρον, ὅσον μέγα ἐγκρίνεις.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ
ΤΗΣ
ΦΗΜΗΣ[2]

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1844

Εἰς τὸ νέον αὐτὸ ἔτος, ὃ σᾶς εὔχεται εὐδαῖμον,
μὲ τὰ χίλιά της χείλη
καὶ τὰ χίλια πτερά της, φερομένη ἐπ᾽ ἀνέμων,
λαμπρὰ θαύματα ἡ Φήμη εἰς τὸν κόσμον θ᾽ ἀναγγείλῃ.

---

[1] Τότε εἶχε νομοθετηθῇ οἱ ὑπεύθυνοι συντάκται νὰ ἦναι τελειοδίδακτοι τοῦ Πανεπιστημείου.

[2] Ἐφημερὶς τὸ πρῶτον ἀγγελιῶν, ἔπειτα πολιτική, τοῦ Νικολ. Παππαδοπούλου.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τῶν Ἑλλήνων τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸ φρόνημα θὰ ψάλλῃ·
ὅτι εἶπον· «Τῆς δουλείας ἀποπλύναντες τὸν ῥύπον,
ὡς τὰ ἔθνη τῆς προόδου, ὡς οἱ Ἄγγλοι, ὡς οἱ Γάλλοι,
Σύνταγμα κ' ἡμεῖς ζητοῦμεν.» Εἶπον, κ' ἔγινεν ὡς εἶπον[1].

—

Θὰ ὑμνήσῃ τῶν Ἑλλήνων τὴν λαμπρὰν μακροθυμίαν.
Ἀρχολίπαροι ἐκάκουν λαὸν, θρόνον καὶ πατρίδα.
Ἀνεγείρεται ὁ Ἕλλην καὶ ζητεῖ ἰσονομίαν,
καὶ ἀμόλυντον τὴν δρέπει ἀπὸ αἵματος ῥανίδα.

—

Θὰ φημίσῃ τῶν Ἑλλήνων τὴν εὐλάβειαν, τὸν νοῦν.
Ἀγανάκτησις τοῖς καίει κ' ἐνθουσιασμὸς τὰς φλέβας·
μετ' ἀπελπισίας, ὅπλα ἐπαναστατῶν κινοῦν,
πλὴν ἐνώπιον τοῦ θρόνου κλίνουσιν αὐτὰ μὲ σέβας.

—

Θὰ δοξάσῃ τῶν Ἑλλήνων τὴν ὁμονοοῦσαν φρένα.
Ἀποβάλλοντες ἐμφρόνως ἐπιβούλους παραινέσεις[2],
μὲ ἀτάραχον τὸ βῆμα πρὸς σκοπὸν χωροῦσιν ἕνα,
κ' εἰς πατρίδος ζῆλον πνίγουν τὰς ἀρχαίας διαιρέσεις.

—

Ἀφοῦ δὲ τὴν εὐτυχίαν προκηρύξῃ τῶν Ἑλλήνων,
καὶ τοῦ ἔθνους μας τὴν δόξαν καὶ τὰς ἀρετάς του πάσας,
τὸ χρυσοῦν βαλάντιόν του ἂν φανῇ καθείς σας λύνων,
θὰ διασαλπίσῃ τέλος καὶ τὴν γενναιότητά σας.

[1] Μετὰ τὴν συνταγματικὴν μεταπολίτευσιν.

[2] Τινῶν προσπαθούντων νὰ πείσωσιν αὐτοὺς νὰ ἐκτρέψωσι τὴν συνταγματικὴν μεταπολίτευσιν εἰς δυναστικήν.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΣ

1844

Δεκατετράστιχον

Τὸ νέον ἔτος ἔρχεται, καὶ φέρει ἐπὶ κεφαλῆς
τοῦ ἐφετοῦ συντάγματος τὸ μέγα εὐαγγέλιον.
Κοσμεῖται μ᾽ ἀδαμάντινον ἐλευθερίας ψέλλιον,
κ᾽ ἐμπρέπ᾽ εἰς πτύχας εὐγενοῦς καὶ ἀρχαιοπρεποῦς στολῆς.

—

Τοῦ μέλλοντός της ἡ Ἑλλὰς στηρίζει τὸ θεμέλιον
εἰς ἔδαφος ἰσόρροπον ἐν μέσῳ θρόνου καὶ βουλῆς·
καὶ φίλοι τῶν προόδων της οἱ εὐεργέται Βασιλεῖς,
τὸ ἔργον τῆς εὐνοίας των θεν᾽ ἀναδείξουν τέλειον.

—

Ἁπλόνει πάλιν ὡς καὶ πρὶν τὰς ἐλευθέρας χεῖράς της
εἰς δύσιν κ᾽ εἰς ἀνατολὴν πρὸς τοὺς υἱούς της ἡ Ἑλλὰς,
καὶ τοῖς ζητεῖ τὸ πλήρωμα τῆς περιδόξου μοίρας της.

—

Νὰ φέρῃ τύχας εὔχομαι εἰς τὴν πατρίδα μας καλὰς
αὔτ᾽ ἡ ἡμέρα, εὐκλεεῖς ἀνοίγουσα τὰς θύρας της,
κ᾽ εἰς σᾶς πᾶν ὅ,τι ἐφετὸν, καὶ εἰς ἐμὲ δραχμὰς πολλάς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

1844

Δικατετράστιχον

'Ο προβαίνων μετ' ἐλπίδων κ' εὐθυμίας νέος χρόνος,
τρισευδαίμονας ἡμέρας μᾶς ὑπόσχεται πολλάς.
Τῶν ἡρώων μας ἐκ νέου ἔστεψε τὰς κεφαλὰς
ὁ ἀγὼν ὁ νέος, κλάδος τοῦ ἀρχαίου μας ἀγῶνος.

—

Εἴτε μίαν, εἴτε δύω ἀποκτήσωμεν βουλὰς,
ἂν πρωτρλογίαν λάβῃ ἢ τὸ ἔθνος ἢ ὁ θρόνος,
ἂν οἱ σύμβουλ' ἰσοβίως κυβερνοῦν ἢ βραχυχρόνως,
τὸ ἀγαπητὸν θὰ λάβῃ σύνταγμά της ἡ Ἑλλάς[1].

—

Ὅλα τὰ καλὰ θὰ ἔλθουν δόξα, φήμη, εὐνομία·
ὅλα τὰ κακὰ θὰ φύγουν, ψεῦσται, ἅρπαγες, προδόται,
διαιρέσεις, δωροδόκοι, κ' ἡ ἰσχνόσαρκος πενία.

—

Εἰς τοὺς οἴκους σας ὁ πλοῦτος θενὰ λάμπῃ, πατριῶται,
κ' ἡ ζωή σας θενὰ ἦναι καὶ χαρὰ καὶ εὐλογία.
Θενὰ ἔχετε σεῖς τόσα· κ' εἰς ἐμὲ ὀλίγα δότε!

[1] Συνεζητεῖτο τότε ὑπὸ τῆς ἐθνοσυνελεύσεως τὸ πολίτευμα.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΟΥ

ΦΙΛΟΥ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1846

Ὁ καιρὸς περνᾷ, τὰ ἔτη διαδέχονται τὰ ἔτη·
ἄλλοι χρόνοι, ἄλλοι τρόποι, ἄλλοι ἄνθρωποι καὶ ἤθη·
καὶ ἡ μοίρα νέον νῆμα εἰς τὸ νῆμά της προσθέτει,
καὶ εἰς πέρυσι καὶ πρώην τὸ ἐφέτος μετεβλήθη.

—

Ἀλλ' ἡμᾶς δὲν μεταβάλλει, Κύριοί μου καὶ αὐθένται,
οὐδ' ἀρχαίου ἔτους φθίσις οὐδὲ νέου παρουσία·
τὸ σαρανταὲξ, θὰ φέρῃ ὅτι τὸ σαρανταπέντε,
καὶ ἡ αὔριον θὰ ἦναι ἀδελφὴ τῆς χθὲς γυησία.

—

Ὡς εἰς τὸ πρὸ τούτου ἔτος, καὶ εἰς τοῦτο διαιρέσεις,
καὶ εἰς τοῦτο πλαστὸς δόλος καὶ κακοῦργοι σκευωρίαι,
ἐπιφάνειαι φιλίας, πρὸς τὸ θεαθῆναι σχέσεις,
κ' οἱ σωτῆρες τῆς πρωΐας τὴν ἑσπέραν στιγματίαι.

—

Ὡς εἰς τὸ πρὸ τούτου ἔτος καὶ εἰς τοῦτο ἀξιώσεις,
λιτανεῖαι παραπόνων, Ἰλιὰς δικαιωμάτων,
καὶ τῶν δημοσίων λήψεις καὶ τῶν δημοσίων δόσεις,
καὶ ῥοφήσεις καὶ κενώσεις τοῦ ταμείου ὡς τὸν πάτον.

—

Ὡς εἰς τὸ πρὸ τούτου ἔτος καὶ εἰς τοῦτο κ' ἐγὼ πάλιν
εὔχομαι εἰς ψυχροὺς στίχους καὶ στροφὰς στερεοτύπους
νὰ ῥοφᾶτε μέχρι μέθης εἰς τοῦ πλούτου τὴν φιάλην,
νὰ τρυγᾶτε μέχρι κόρου εἰς τῶν ἡδονῶν τοὺς κήπους.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὅλοι ἔπαρχοι, νομάρχαι, βουλευταὶ νὰ ἐκλεχθῆτε,
ὅλοι πρόεδροι μὲ ψήφους δώδεκα καὶ περαιτέρω[1]·
καὶ νὰ λάβητ' ὑπουργεῖα ἀνὰ τρία, ἐνοεῖται,
καὶ ν' ἀμοίβητε γενναίως τὰς εὐχὰς ὁποῦ σᾶς φέρω.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ
ΤΗΣ
ΑΘΗΝΑΣ
1848
Δεκατετράστιχον

Τὴν ἐπώνυμόν της πόλιν προσφωνοῦσα ἡ Ἑλλὰς,
δι' ἐμοῦ σᾶς ἀποστέλλει τὰς εὐχὰς τοῦ νέου ἔτους.
Νὰ ὁμονοοῦν πρὸ πάντων εὔχομαι, μοὶ λέγ', εἰπέ τους,
καὶ ν' ἀναπολοῦν πῶς εἶναι κοινὴ μήτηρ ἡ Ἑλλάς.

—

Νὰ μισοῦν τοὺς δημοκόπους ὡς μισοῦν τοὺς αὐθαιρέτους,
ἐθνικὴν σημαίαν μίαν νὰ ὑψοῦν, οὐχὶ πολλὰς,
τὰ κοινὰ βουλευομένας νὰ ἐκλέγωσι βουλὰς,
χ' ὑπουργοὺς ἀνεπιλήπτους, χ' ὑπαλλήλους ἐναρέτους.

—

Ν' ἀποδίδηται εἰς πάντας ὅ,τ' εἰς ἕκαστον ἀνήκει,
εἰς τὸν ἄτιμον ἀγχόνη, εἰς τὸν κλέπτην καταδίκη,
εἰς τὸν ἄξιον ἀξίαι, εἰς τὸν τίμιον τιμαί.

—

Ταῦτα εὔχεται ἐκείνη· ἐγὼ δ' εὔχομ' ἐκτὸς τούτων
καὶ χαρὰν, χ' εὐτυχίαν, καὶ προβιβασμοὺς, καὶ πλοῦτον,
οὗ ἐλπίζω βραχὺ μέρος νὰ δοθῇ καὶ εἰς ἐμέ.

[1] Τότε εἶχεν ἐκλεχθῇ πρόεδρος δι' ὀλιγίστων ψήφων.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΗΣ

ΕΥΤΕΡΠΗΣ

1844

Δικατετράστιχον

Καὶ ἡ Εὐτέρπη προσφωνεῖ εὐχὴν συγχαριτήριον.
Δὲν εἶναι, τὴν γνωρίζετε, ἐφημερὶς πολιτική·
τὸ ἄρθρον ἑκατὸν ἑπτὰ δὲν ἔχει θέμα κύριον,
καὶ δὲν φροντίζει ἂν αὐτὸς ἢ ἂν ἐκεῖνος διοικῇ.

—

Δὲν εἶναι οὔτ' ἐφημερὶς σοφὴ κ' ἐπιστημονική·
δογμάτων φιλοσοφικῶν δὲν εἶναι σπουδαστήριον,
οὔτε προσφέρει τὸ ξηρὸν τῆς γνώσεως ποτήριον,
χωρὶς τὸ πικρὸν πόμα του νὰ συγκεράσῃ μὲ γλυκύ.

—

Δὲν σᾶς ἐπεύχεται λοιπὸν βαθμοὺς καὶ ὑπουργήματα,
κ' ἐπιτυχίαν βαίνουσαν εἰς ἀντιπάλων συμφοράν,
καὶ δάφνας τὰς ῥητορικὰς εἰς τῶν βουλῶν τὰ βήματα.

—

Οὐδὲ σοφίαν εὔχεται μεμψοίμοιρον καὶ σοβαράν.
Ἀλλ' εὔχεται ἀνώτερα αὐτῶν πλεονεκτήματα,
τὴν τέρψιν, τὴν φαιδρότητα, τὴν εὐθυμίαν, τὴν χαράν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΟΙ ΚΛΗΤΗΡΕΣ
ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΕΙΟΥ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΚ. ΚΑΘΗΓΗΤΑΣ

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1850

Ὦ δαδοῦχοι τῆς Ἑλλάδος, τῶν Μουσῶν ἱεροθύται,
καὶ παρὰ τῶν ἐλαχίστων καὶ πιστῶν των νεωκόρων
τὸν αὐτὸν εὐγνωμοσύνης καὶ εὐχῶν δεχθῆτε φόρον,
ὃν παρὰ τῆς Ἑλληνίδος νεολαίας θὰ δεχθῆτε.

—

Τῶν προτέρων ἐτῶν ἔστω αἰσιώτερον τὸ νέον.
Ὅ,τι ἐφετὸν ποθεῖτε, ὡς ποθεῖτε γενηθήτω!
Διαρκὴς ἐπιτυχία πᾶν σας βῆμ' ἀκολουθήτω,
καὶ ἡ τύχη πιστὴ ἔστω, καὶ ὁ βίος σας μακραίων!

—

Ἡ Ἑλλὰς ἐκ στόματός σας εἴθ' ἐπὶ μακρὸν ν' ἀκούῃ
πολυχεύμονα, ὡς ῥέουν, τὰ χρυσᾶ παιδείας ἔπη·
εἰς αὐτῶν τὸν βαθυδίνην ῥοῦν τὰς φρένας της νὰ λούῃ,
καὶ τοῦ δένδρου τῆς σοφίας τοὺς χρυσοῦς καρποὺς νὰ δρέπῃ!

—

Εἴθε εὔφορον εὑρίσκων γῆν τοῦ λόγου σας ὁ σπόρος,
εἰς εὐρώστους νὰ βλαστήσῃ καὶ οὐρανομήκεις κλῶνας·
κ' ἡ πατρίς σας, ἐκτιμῶσα τοὺς ἀτρύτους σας ἀγῶνας,
ὃ προσφέρετε προθύμως, νὰ λαμβάνῃ τελεσφόρως.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΟΙ ΔΙΑΝΟΜΕΙΣ
ΤΟΥ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΥ

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1854

Ὁ νέος χρόνος ἔφθασεν· εἰς τὸ καλὸν ὁ γέρων!
Ῥικνὸς ἐκεῖνος καὶ νωδὸς, αὐτὸς ἀκτινοβόλος·
ἐκεῖνος δυστυχήματα, σεισμοὺς, πλημμύρας ὅλος·
αὐτὸς καὶ πλοῦτον, καὶ χαρὰν, καὶ δώρων πλῆθος φέρων.

—

Αὐτὸς τὰ φέρει, ἀλλ' ἡμῶν ἡ χεὶρ τὰ διανέμει.
Μᾶς πέμπουν νότος καὶ βορρᾶς, ἀνατολὴ καὶ δύσις,
εἰς τὰ πτυκτὰ δελτία των τοῦ κόσμου τὰς εἰδήσεις.
Ποθοῦντες μᾶς προσμένετε, καὶ ἡ ψυχή σας τρέμει.

—

Τὰς ὡρισμένας ἐποχὰς μετρεῖτ' ἐπὶ δακτύλων
καθ' ἃς ἀτμόπλουν, ἢ χωλὸν τοῦ ταχυδρόμου ζῶον,
τὴν ἐφετὴν ἐπιστολὴν θὰ φέρῃ παρὰ φίλων,
ἢ θ' ἀναγγείλῃ εὐμενῆ τὸν ἄστατον Κερδῷον.

—

Προσμένετε μ' ἀκράτητον ἀνυπομονησίαν,
νὰ σᾶς εἰπῶμεν ἂν νικοῦν, ἂν προχωροῦν οἱ Ῥῶσσοι[1].
Ἡμεῖς δὲ περιμένομεν στιγμὴν τὸ ἔτος μίαν,
ὅταν καθείς σας ἀφειδῶς θὰ δώσῃ ὅ,τι δώσῃ.

[1] Ἐπὶ τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΟΥ

ΦΑΡΟΥ ΤΗΣ ΟΘΡΥΟΣ[1]

Τὴν 1 Ἰανουαρίου 1861

Ἰδοὺ τὸ νέον ἔτος· μ' ὑγείαν συμπολῖται!
Εἰς λήθην τὰς μερίμνας! Εὐφραίνεσθε, χαρῆτε.
Τὸ λῆξαν πικρὰς ὥρας καὶ κατηφεῖς ἡμέρας
ἂν εἶχε μὴ φοβῆσθε. Ὑπομονὴ καὶ θάρρος!
Ἐπὶ τοῦ νέου τούτου θὰ λάμψ' εἰς καλητέρας
τῆς Ὄθρυος ὁ Φάρος.

Ἐπὶ τοῦ ἔτους τούτου πᾶν ἀγαθὸν χ' εὐκταῖον
τὸ ζεῦγος τῶν σεπτῶν μας ἂς στέψῃ βασιλέων!
Σᾶς δὲ, καὶ πᾶν σας βῆμα, καὶ τὰς ἡμέρας πάσας
ὁ πλοῦτος ἂς διώκῃ, ἂς φεύγῃ δὲ ὁ Χάρος,
χ' εὐθύμως ἂς φωτίζῃ τὰ εὐτυχήματά σας
τῆς Ὄθρυος ὁ Φάρος.

—

Μακρὰν ὑψοῦται ὄρος ὡς ζώνην ἔχον νέφη.
Λαμπρὸν ἀστέρων στέμμα τὴν κορυφήν του στέφει,
καὶ εἰς τὰς φάραγκάς του, ὑπὸ τὸ ξίφος τρέμων,
λαὸς τὸ πάλαι μέγας πιέζεται βαρβάρως.
Πλὴν θέλει τῷ φωτίσει τὰς τρίβους τῶν πολέμων
τῆς Ὄθρυος ὁ Φάρος.

—

[1] Ἐφημερὶς ἐκδιδομένη ὑπὸ τοῦ φιλοπάτριδος Ε. Οἰκονομίδου ἐν Λαμίᾳ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὁπόταν δ' ἔλθ' ἡ ὥρα ἡ ἔνδοξος ἐκείνη,
τὸ ἔθνος τῶν μαρτύρων δὲν θέλει περιμείνει
ὁ Γάλλος τὰ δεσμά του, ὁ Ἄγγλος νὰ συντρίψῃ,
οὐδὲ νὰ γεφυρώσῃ τὸν Δούναβιν ὁ Κζάρος·
ἀλλ' εἰς σημεῖον, φλόγα μεγάλην θ' ἀναῤῥίψῃ
τῆς Ὄθρυος ὁ Φάρος.

—

Ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου θὰ παύσῃ ἡ ἀργία
εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ κράτους καὶ εἰς τὰ ὑπουργεῖα·
τὰς θέσεις δὲν θὰ ἔχουν λῃσταὶ καὶ δωροδόκοι,
ὁ κάπηλος τῶν νόμων καὶ τῶν δραχμῶν ὁ λάρος,
καὶ διὰ τοῦ φωτός του θὰ τοὺς καταδιώκῃ
τῆς Ὄθρυος ὁ Φάρος.

—

Οὐδεὶς θὰ κατισχύσῃ τοὐντεῦθεν ψηφοθήρας,
πολιορκῶν καὶ κρούων τῶν ὑπουργῶν τὰς θύρας·
καὶ ἄν τις ταπεινόφρων, πῶς εἶν' ἐπιδεικνύῃ
πατρίς του τὸ Ζητούνι, καὶ τόπος του ἡ Ἤαρος[1],
εἰς τοῦ κοινοῦ τὸ μῖσος θὰ τὸν καταδεικνύῃ
τῆς Ὄθρυος ὁ Φάρος.

—

Αὐτὰ τ' ἀγαθὰ ὅλα καὶ ἄλλ' ἀνυπερθέτως
ὑπόσχομαι νὰ φέρῃ τὸ νέον τοῦτο ἔτος.
Ἐν ᾧ τὰς εὐχὰς ταύτας σᾶς δίδω πρωΐ βράδυ,
δειχθῆτε δὰ γενναῖοι καὶ σεῖς, καὶ μὴ πρὸς βάρος·
κ' ἐνθυμηθῆτε ὅτι, ὡς φάρος, θέλει λάδι
τῆς Ὄθρυος ὁ Φάρος.

[1] Δηλαδὴ «ζητῶν» καὶ θέλων νὰ «πάρῃ».

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Ἰανουάρ. 1862

Ἀπεχώρησ' ἓν ἔτος καὶ ἔφθασεν ἄλλο·
καὶ ἰδού με, κατ' ἔθος τῶν νέων Πινδάρων,
κ' ἐγὼ φθάνω, τὴν λύραν κρατῶν καὶ τὸν Φάρον,
καὶ τὸν δίσκον κενὸν, καὶ ὡς δύναμαι ψάλλω.

—

Πλὴν τί λέγω κενὸν ὅτι φέρω τὸν δίσκον;
Τὸν προσάγω αἰσίων προῤῥήσεων πλήρη.
Ἐὰν ἔτος δεινῶν ἦν τὸ ἔτος τὸ θνῆσκον,
θὰ σᾶς φέρῃ τὸ νέον πολλὰ τὰ θυμήρη.

—

Θὰ σᾶς φέρῃ χαρὰς κ' εὐθυμίας ἀθρόας,
τὰς ἐλαίας μεστὰς, τοὺς ἀγροὺς πολυπύρους,
καὶ τὸν οἶνον γλυκύν. Σπερχειὸς ὁ βαθύῤῥους
Παχτωλὸς θενὰ γίν' εἰς αὐτὸ χρυσοῤῥόας.

—

Εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἔθνους ὀρύττουσι τάφρον
οἱ τῆς τύχης του φαῦλοι, ὀκνοῦντες ἐργάται.
Ἡ Ἑλλὰς ἀνερμάτιστον σκάφος πλανᾶται,
καὶ ὁπλίζεται χεὶρ ἀσεβὴς καὶ παράφρων.

—

Εἰς τὸ μέλλον τοὺς οἴακας ἔμπειροι χεῖρες
θὰ κρατῶσι, καὶ θύελλα ὅταν ἐνσκήψῃ,
οὐδεὶς φόβος τὸ σκάφος εἰς πέτρας μὴ ῥίψῃ.
Θὰ χωρῇ εὐπλοοῦν, ὡς ταχύπλουν ἀτμῆρες.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀδελφὰς δύο φίλας ἡ Ὄθρυς χωρίζει,
ἀδελφὰς τὴν καρδίαν διδύμους. Ἡ πρώτη
εἰς πυκνὰ καὶ εἰς μαῦρα κυμαίνεται σκότη·
τὴν δὲ λάμψις ἀδύτου ἡλίου φωτίζει.

—

Ἀλλ' ὁ Φάρος, ὀρθὸς εἰς τοῦ ὄρους τὰ ὕψη,
εἶν' ἐκείνη πυρσὸς τὸν λιμέν' ἀναγγέλλων,
ἀστὴρ εἶναι προλέγων παρήγορον μέλλον,
καὶ εἰκὼν τῆς αὐγῆς ἥτις θέλει προκύψει.

—

Κοινωνοὺς συμφορῶν, ὁμογάλακτας πόνων,
τὴν αὐτὴν ποτισθέντας δακρύων φιάλην,
προσπαθοῦν χαιρεκάκως νὰ ῥίψωσ' εἰς πάλην
οἱ ἐχθροί των, μισάδελφον σπείροντες φθόνον.

—

Μάτην τοῦτοι Φωνῆς ἐγερθείσης γενναίας,
ὅλοι γίνοντ' ἓν σῶμα, ἡ ἔρις των παύει·
δὲν εἶν' ἄλλοι οἱ Ἕλληνες, ἄλλοι οἱ Σλαῦοι,
ἀλλὰ πάντες μιᾶς στρατιῶται σημαίας[1].

—

Μανιώδης φυσᾷ ὁ Βεσούβιος δαίμων,
πρὸς τὴν φρίσσουσαν Ῥώμην ἀγκάλας ἐκτείνας[2].
Πλὴν καὶ μέχρι Βοσπόρου φλογὸς ἐμῶν δίνας,
θ' ἀναρπάσῃ τὸ κράτος τὸ ἤδ' ὑποτρέμον.

—

[1] Εἶχον ἀρχίσει ἔκτοτε τὰς ἐνεργείας των οἱ συνδαυλίζοντες τὰς διαιρέσεις μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Σλαύων.

[2] Ἡ Ἰταλικὴ μεταπολίτευσις.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀφ' οὗ ταῦτα, ἀφ' οὗ τῶν ὀρνίθων τὸ γάλα
σᾶς ηὐχήθην, καιρὸς νὰ σᾶς τείνω τὸν δίσκον.
Μὴ φειδὼ πρὸς ἐμέ. Ὁ μικρὰ ἀναλίσκων,
ἂν πτωχὸν βοηθῇ, ταμιεύει μεγάλα.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Ἰανουάρ. 1863

Παρῆλθεν ἔτος. Εὔχεται παναίσιον τὸ μέλλον
ὁ εἰς ὑμᾶς τῆς Ὄθρυος τὸν Φάρον διανέμων.
Πρὸ χρόνων φάρον ἵδρυσα ἐπὶ τοῦ ὄρους, θέλων
νὰ προφυλάττῃ ναυαγοὺς ἀπὸ κρυπτῶν σκοπέλων,
καὶ ν' ἀναγγέλλ' εἰς πλέοντας τὸ πνεῦμα τῶν ἀνέμων.

—

Ὅταν εἰς ὄγκον ἐπαρθεὶς βουλῶν ὑπερφιάλων
ὁ ὕπατος νομοποιὸς τὸν νόμον παρεώρα,
καὶ πνεῦμα λαῦρον ἐγερθὲν, δεινὸν ἐφύσα σάλον,
ὁ φάρος μου κατήγγελλε τὴν θέσιν τῶν ὑφάλων
πρὸς ἃς ὀρθὴ ἐφέρετο τοῦ σκάφους μας ἡ πρώρα.

—

Εἰς τὸ κοινὸν πηδάλιον ἐὰν ἥπλοῦτο χείρ τις
ἢ κλέπτου, ἢ φατριαστοῦ, πολιτικῶν πυγμαίων,
ἂν ὑπουργὸς προὐκάθητο ἀνίκανος, ἀγύρτης,
ὁ φλογερός μου ὀφθαλμὸς ἐδείκνυε τὰς σύρτεις
ἐφ' ὧν οἱ θρόνοι θραύονται ὡς σκεύη κεραμέων.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὅταν ἐρίδων σύγκρουσις ἀντήχει φιλοπρώτων,
καὶ τῶν παθῶν ἀκάθεκτοι αἱ λαίλαπες ἐξώρμων
καὶ συνωθοῦντο, καὶ βορρᾶς ἐπάλαιε πρὸς νότον,
ὁ φάρος μου ἐδείκνυε δι' ἱλαρῶν του φώτων
τὸν ποθητὸν ὑπήνεμον τῆς ὁμονοίας ὅρμον.

—

Ἀλλ' ἦλθε νὺξ, καὶ πορφυροῦς ἐβάφετ' ὁ ὁρίζων·
τὰ ὄρη μετὰ μυκηθμῶν ἀντήχουν ὑπογείων·
τὸ ἔδαφος ἐσχίζετο παλλόμενον καὶ τρύζον[1].
Τότε ὁ Φάρος, πελιδνὰς ἀκτῖνας ἀκοντίζων,
τὸ πέλαγος κατέδειξε σπαρτὸν ἐκ ναυαγίων.

—

Ἐν ὅσῳ θέλει διαρκεῖ χειμὼν φυσῶν θυέλλας,
θὰ μένω, τὰς ἀκτῖνάς μου τείνων εἰς τὸ σκότος,
ὅπου ἡ ἄβυσσος τυφλὴ, ὅπου ὁ πόντος μέλας.
Ἐλπίδος δ' εἰς τὰς κορυφὰς ὡς ἀναλάμψῃ σέλας,
τὴν μέλλουσαν ἀνατολὴν θὰ χαιρετήσω πρῶτος.

—

Μὴ μειδιᾶτε δι' ἐμὲ ἄν, ὁμιλῶν ἐκ πρώτου,
σοβῶ, περιβαλλόμενος τοῦ φάρου τὰς ἀκτῖνας·
κ' ἐγὼ πολλῶν ἀκολουθῶ παράδειγμα, ἐξ ὅτου
τοσούτους βλέπω λεοντῆν φοροῦντας πατριώτου,
ὡς καὶ παράδειγμα πολλῶν, κενὸν τὸν δίσκον τείνας.

[1] Ἡ ἐπανάστασις κατὰ τοῦ Βασιλέως Ὄθωνος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ
ΤΗΣ
ΕΥΝΟΜΙΑΣ[1]

Ἰανουάρ. 1863

Εἰς ἐπίσημον ἡμέραν τῶν ξενίων καὶ τῶν δώρων,
ὅτ' εὐχαὶ καὶ δεξιώσεις ἀνταλλάσσονται τῶν φίλων,
κατ' ἐμοῦ μὴ ὀργισθῆτε πῶς ἰσχνὸν προσάγω φόρον,
ἄσημον ἐφημερίδα, ἄχαρι καὶ ξηρὸν φύλλον,
ἄνευ προσωπικοτήτων, ὕβρεων καὶ διαφόρων.

—

Μὴ τὴν ὕλην ἐρευνᾶτε, μὴ τὸ σχῆμα, μὴ τὸ εἶδος,
μὴ τοῦ φύλλου τὰς σελίδας, ἀλλ' ἰδέτε ἀνωτέρω.
Τίς ἀστὴρ, ἰδέτε, λάμπει ἐπὶ τῆς προμετωπίδος.
Εὐνομία! Ταύτην, ταύτην δῶρον τῇ Ἑλλάδι φέρω,
ταύτην, σώτειραν τοῦ ἔθνους, πολιοῦχον τῆς πατρίδος.

—

Αὕτη σύναρχος τῶν ὄντων καὶ συμπάρεδρος τοῦ πλάστου,
ἔτε χάος, καὶ ἀγρία τῶν στοιχείων ἦτο πάλη,
αὕτη φαεινὴ κατῆλθε, φέρουσα τὰς ἐντολάς του,
κ' ἐπεκράτησεν ἡ τάξις, καὶ εὐρύθμως διεστάλη
ἡ ἑκάστου λειτουργία καὶ τὸ ὅριον ἑκάστου.

—

Τῶν παθῶν τῶν ἀτιθάσσων ἦτο δούλ' ἡ ἀνθρωπότης,
καὶ ἡ κοινωνία πλήρης ὕβρεως καὶ ἀσεβείας.
Τῶν λαῶν τὰ σκῆπτρα εἶχον ἀδικία καὶ ὠμότης,
κ' ἦσαν πόλεμος τὰ πάντα, μάχη βίας κατὰ βίας,
καὶ ὁ ἄνθρωπος ἢ δοῦλος κλαίων, ἢ σκληρὸς δεσπότης.

—

[1] Ἐφημερὶς ἐκδοθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ ἐν ἔτεσιν 1862—1864.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀλλ' ἡ οὐρανία κόρη εἰς τὸν κόσμον ἐπεφάνη,
καὶ ηὐνάσθησαν τὰ μίση, κ' ἐβασίλευσεν ἡ δίκη,
καὶ δικαίωμα καὶ χρέος ἴση ἔνεμε τρυτάνη·
ἐν εἰρήνῃ συνεβίων μετὰ τῶν ἀμνῶν οἱ λύκοι·
οὐδεὶς ἦν τοῦ ἄλλου δοῦλος, οὐδεὶς ἄλλον ἐτυράννει.

—

Ὁ ἀγέρωχος σκηπτοῦχος ὑπεραίρετ' ἐν δυνάμει,
κ' οἱ λαοὶ ἐνώπιόν του τῶν ποδῶν του εἰσὶ κόνις.
Ξίφος βίας καὶ ἰσχύος σφίγγ' ἡ κραταιὰ παλάμη,
καὶ προκλητικῶς τὸ σείει· ἀλλ' ἐμπρὸς ἐκείνης μόνης
ἡ ὀφρύς του κατεβλήθη, ὁ ἀδάμαστος ἐδάμη.

—

Ἐξυπνᾷ ποτὲ ὁ λέων τῶν λαῶν, ὀρθῶν τὴν χαίτην.
Φλέγουσιν οἱ ὀφθαλμοί του, ἐκ τοῦ χείλους στάζει αἷμα·
τυφλῶς ῥίπτεται, σπαράττει, ἀνατρέπει. Ἀλλ' ἰδέ την!
«Μὴ παρέχει!» διατάττει τὸ γαλήνιόν της βλέμμα,
κ' ἡ μαγεία της δεσμεύει ταπεινὸν τὸν ἀνδρολέτην.

—

Τὴν ἁγίαν της σημαίαν ὅπου στήσῃ κυματοῦσαν,
ὑπὸ τὰς πτυχάς της βλέπει καθημένην τὴν εἰρήνην,
βλέπει θάλλουσαν τὴν τέχνην, βλέπει ψάλλουσαν τὴν Μοῦσαν,
ῥέοντα τοῦ ἐμπορίου ποταμὸν ἀργυροδίνην,
καὶ τὴν χώραν ἐφ' ἧς ἄρχει παραδείσου τύπον οὖσαν.

—

Χώρα προσφιλὴς ὑπάρχει, ἀδελφή, ὡραία χώρα,
τοῦ μεγάλου Παλλαδίου τῶν ἐθνῶν ἐστερημένη.
Πρὶν, εἰς τὸν χορὸν τῆς δόξης πρωτοστάτις, νεκρὰ τώρα,
χεῖρας αἴρουσα δεσμίας πρὸ αἰώνων, περιμένει
τὴν λαοφιλῆ φωνήν της καὶ τὰ φθονητά της δῶρα.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὅταν δότειραν πλουσίων φέρω ἀγαθῶν τοιούτων,
πῶς μικρὰ ἡ προσφορά μου ἐπιμένεις, ἀναγνώστα;
Μὴ φοβοῦ πῶς θὰ ζητήσω πρὸς ἀνταμοιβήν μου πλοῦτον.
Καὶ ἂν τάλαντα ἐζήτουν, εἶν' ἀντάξιά της· δός τα.
Πλὴν αἰτῶ τὸν εἰθισμένον ὀβολόν σου. Μὴ ἀρνοῦ τον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ,

ΕΠΙΤΑΦΙΑ, ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΝΕΑΣ ΦΙΛΗΣ

Εἰς τοῦ κόσμου τὴν πορείαν ἀπαυδήσας ὁδοιπόρος,
πρὶν ὁ ἥλιός μου δύσῃ ζητῶ σκέπην νὰ καθήσω.
Μεθ' ἱδρῶτος ἀναβαίνω τῆς ζωῆς τὸ ξηρὸν ὄρος,
καὶ μετὰ δακρύων βλέπω τὰς κοιλάδας του ὀπίσω.
Μὴ θαυμάζῃς ἂν ἀκόμη πρὶν ἡ κόμη μου ἀσπρίσῃ
ἡ φωνή μου νουθεσίας λευκοῦ γέροντος σοὶ δίδῃ·
πολλὰ ἔπαθα καὶ εἶδα εἰς τὸ σύντομον ταξείδι,
κ' εἰς τοῦ μνήματός μου τώρα κάθημαι τὸ κυπαρίσσι·
τὴν νεότητά μου κλαίω εἰς τὸν ἀνοιχτόν μου λάκκον,
καὶ παθῶν καὶ πείρας φέρω βαρυφορτωμένον σάκκον.
Μ' ἐλαφρὸν πετᾷς τὸν πόδα εἰς τῆς γῆς τοὺς παραδείσους,
καὶ μακράν σου εἶν' ἡ λύπη, καὶ τὸ γῆρας, καὶ ὁ τάφος·
παίζεις μ' αὔρας καὶ ζεφύρους, φορεῖς ῥόδα καὶ ναρκίσσους,
καὶ ἀμέριμνος κοιμᾶσαι εἰς τοῦ βίου μας τὸ σκάφος.
Τρέχε τὸν τερπνόν σου δρόμον, πλὴν μὲ προσοχὴν προχώρει.
Ῥόδον εἶν' ἡ εὐτυχία, ὡς τὰ ῥόδα πλὴν κεντρόνει·
καὶ ὁ στολισμένος κόσμος ποῦ τὰ βλέμματα θαμβόνει,
εἶν' ἀπατεὼν πανοῦργος μὲ λαμπρὸν ἐπανωφόρι.
Ὅλα φεύγουσι, καὶ μόνη λεπτὴ μνήμη των μᾶς μένει·
ἡ νεότης μας γηράσκει, ἐξατμίζεται τὸ πνεῦμα,
ἡ ἡμέρα νυκτοδύει, χύνεται τὸ ὑγρὸν ῥεῦμα,
καὶ μαραίνεται τὸ ἄνθος, καὶ ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Μὴ προσέξῃς εἰς τοὺς τόνους ποῦ τὰ ὦτα ἐξιππάζουν,
καὶ τὰ χείλη μὴ ἐγγίσῃς εἰς τὸ μέλι τῶν κολάκων·
εἰς τ' ἀθῶα βήματά σου ὑποσκάπτουν κρυπτὸν λάκκον,
καὶ μὲ ἄνθη τὸν σκεπάζουν.
Μὴ πιστεύῃς τῶν ἀνθρώπων τὸ πανοῦργον αὐτὸ γένος·
εἰς τὰ χείλη τῆς φιλίας μειδιᾷ ἡ δολιότης·
εἰς τῶν καρδιῶν τὰ βάθη εἶν' ὁ φθόνος φωλευμένος·
ὑπερόπτου φιλαυτίας εἶν' ὁ ἔρως συνωμότης.
Ἄνθος ἀρτιανοιγμένον! ὤ! φοβοῦ, φοβοῦ τὰ σμήνη
ὅσα πέριξ σου πετῶσι, καθὼς μέλισσαι εἰς ἄνθη.
Εἶδα ῥόδον κ' εὐωδίας καὶ ἀρώματα νὰ χύνῃ,
ἀπὸ μέλισσαν πλὴν μόλις ἐκεντήθη κ' ἐμαράνθη.
Μ' ἀρετὴν θωρακισμένην τὴν καρδίαν πάντα ἔχε·
ἀφημέν' εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συντρόφου τῆς ζωῆς σου,
χωρὶς ἢ παθῶν ἢ φόβων εὐτυχὴς μαζῆ του τρέχε
τῆς ζωῆς τὸν τραχὺν δρόμον εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.
Καὶ ἂν σύννεφα μαχρόθεν σοὶ μαντεύουν τρικυμίαν,
καὶ ἂν ἄδικ' ἀγριεύσῃ ἐναντίον σου ἡ τύχη,
εἰς τὰς συμβουλὰς ποῦ δίδουν οἱ ἀσκητικοί μου στίχοι
κ' εἰς τὴν ἄδολον ψυχήν σου θὰ εὑρίσκῃς εὐτυχίαν.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τῷ Κ. Ε.

ἔκτοτε ἀρχιεπισκόπῳ Β.

ἀπερχομένῳ εἰς Κωνσταντινούπολιν, (Αὐγούστῳ 1843)

Σὲ ζηλεύω! Μεταβαίνεις εἰς τὴν πόλιν τῶν θαυμάτων,
τῶν συμφύτων παραλίων, τῶν ἀειθαλλῶν δασῶν,
τῶν ἀγρύπνων ἀηδόνων, τῶν νυκτερινῶν ἀσμάτων,
καὶ τῶν οἴκων τῶν ποικίλων καὶ τῶν θόλων τῶν χρυσῶν.

—

Εἰς τὴν γῆν της ἐγεννήθην, καὶ ἡ μνήμη της μ' εὐφραίνει·
ἀλλ' εἰς τοὺς τερπνούς της κόλπους πρὶν δὲν θέλω ἐπιστρέψει,
ὁ σταυρὸς πρὶν ἐπιλάμψῃ εἰς τ' ἀλλόφυλα τεμένη,
πρὶν τοὺς ἀνθηρούς της λόφους ἡ ἐλευθερία στέψῃ.

Τῷ Κ. Ε.

ἀπερχομένῳ ἐξ Ἀθηνῶν

Ἀπέρχεσαι τοῦ προσφιλοῦς Ἑλληνικοῦ ἐδάφους,
ὅπου ἠσπάσθης τῶν κλεινῶν ἡρώων μας τοὺς τάφους,
τῶν νέων καὶ τῶν παλαιῶν,
ὅπου θριάμβους ψάλλουσιν ἡ αὖρα καὶ τὸ κῦμα,
καὶ ὅπου τέχνης θαύματα ἐπάτει πᾶν σου βῆμα,
κ' ἐρείπια λαμπρῶν ναῶν.

—

Ὅπου πολλάκις ἤκουσας, ἀρχαίων λόγων λάτρης,
ἐν τῇ Πνυκὶ ἀπόῤῥητον φωνὴν, κ' ἐν τοῖς θεάτροις,
κ' εἰς τὰ τεμένη τῶν Μουσῶν·

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

κ' εἰς τὸν Κεραμεικὸν σκιὰς ἐξύπνας ἀθανάτους,
καὶ, μελετῶν τὸν Πλάτωνα, τὰ ἴχνη τοῦ Σωκράτους
ἐζήτεις εἰς τὸν Ἰλισσόν.

—

Ἐὰν δ' εἰς τὴν πατρίδα σου ὁπότε μεταβαίνῃς
συνεχομένην τὴν ἰδῇς ὑπὸ νυκτὸς μελαίνης
κ' ὑπὸ χειμῶνος ζοφεροῦ,
ἐπαναστρέφων νοερῶς παρὰ τῇ Ἀκροπόλει,
τὸν οὐρανὸν τῆς Ἀττικῆς τὸν στίλβοντ' ἀναπόλει,
καὶ εὔχου, καὶ παρηγορῦ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Πρὸς τὸν Κ. Δ. Ζαμπέλιον, ἐπιστρέφων αὐτῷ πεζόμετρά τινα

. . . . . .

Τοῦ ποιητικοῦ πυρός σας κ' ἐγὼ ἄλλοτε σπινθῆρα
εἶχον αἰσθανθῆ τὰ βάθη τῆς καρδίας μου νὰ καίῃ.
Ὁ ἀστήρ μου πλὴν ἐσβέσθη, καὶ εἰς τὴν νεκράν μου χεῖρα
ἀπὸ δάκρυα βρεγμένη ἐσιώπησεν ἡ λύρα,
ἢ ἐὰν ποτὲ ἠχήσῃ εἰς τὸν τάφον μου θὰ κλαίῃ.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΤΕΡΟΝ

Πρὸς τὸν αὐτὸν, στέλλων αὐτῷ εἰσιτήριον εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν

. . . . . .

Ὁπόταν εἰς τὸν Ὑμηττὸν προβῇ γαληνιαία
ἡ ἀργυρᾶ σελήνη,
ὅταν σκιὰς ὁ Παρθενὼν γιγαντιαίας χύνῃ,
τῆς ἀρχαιότητος αὐτὸς σκιὰ γιγαντιαία,
τότε ἀργὰ τὴν ἀτραπὸν ἀνάβα τὴν ἐρήμην,
καὶ κάθησον φιλοσοφῶν εἰς κρημνισμένην στήλην,
καὶ ὅλος ἔνθους σύναζε λαμπρῶν ἀσμάτων ὕλην.
Ἐκεῖ ἂς ἐκαθήμην,
ἐπὶ πετρῶν, ἀποθανὼν εἰς τῶν θνητῶν τὴν μνήμην,
ἂς ἐλησμόνουν, θεωρῶν τὰ ἔργα τῶν προγόνων,
τὸ ψυχοφθόρον αἴσθημα τῶν ἐδικῶν μας πόνων!
Ἢ ἂν προώρισται νὰ ζῶ καὶ ν' ἀποθάνω κλαίων,
χωρὶς λιμὴν νὰ προσδεχθῇ τὸν ναυαγοῦντα ναύτην,
τὸ ὄνομα τὸ ἀντηχοῦν εἰς τὴν καρδίαν ταύτην,
καὶ τὴν ἀρχαίαν δόξαν μας ἂς ἔψαλλον ἐκπνέων!
Ὦ! ἄφες, ῥίψον ἀπὸ σοῦ τὰ βέλη τῆς σατύρας.
Ἄφες τοὺς Πύθωνας νὰ ζοῦν, ὦ Ἕλλην Γιουβενάλε,
καὶ χαλαρώσας εἰς χορδὰς τῆς φιλομώμου λύρας,
τὴν δόξαν καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν προπατόρων ψάλλε.
Ἐὰν ὅταν ἐτάννυες τὰ πύρινά σου τόξα
οἱ ἐκδικούμενοι λαοὶ σ' ἐπρόσφερον στεφάνους,
ψάλλε μ' ἐμπνεύσεις ὑψηλὰς ᾠδὰς ὑπερηφάνους,
καὶ στέφανον ἀμάραντον σοὶ ἑτοιμάζ' ἡ δόξα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

τοῦ Γ. Β.

Εἰς τοῦ βίου ὁπότε τὸ ῥεῦμα
θ' ἀναχθῇς, ἀναπτῶν τὰς ἀγκύρας,
εἴθε οὔριον ἔχοις τὸ πνεῦμα,
εἴθε λεῖον τὸ κῦμα τῆς μοίρας.

—

Τὰ ἱστία θαῤῥούντως πετάσας,
χαρτερίας προτόνους ἐντείνας,
εἴθε πλέοις ἀξένους θαλάσσας
ἀψηφῶν καὶ θυέλλας καὶ δίνας.

—

Τῆς φρενὸς διευθύνων τὴν χώπην
ἐκτὸς ὅλως παθῶν, ἐκτὸς σάλων,
εἴθε φέροις ἀπροσκόπτον τρόπιν
μεταξὺ τῶν τοῦ κόσμου ὑφάλων.

—

Ὅπως φθάσῃς δ' εἰς αἴσιον τέρμα,
κ' εἰς λιμέν' ἀσφαλῆ καταπλεύσῃς,
εἰς τὸν πλοῦν τῆς ζωῆς σου, ὡς ἔρμα
τὰς τῆς πίστεως πρόσλαβ' ἐμπνεύσεις.

—

Ὡς ἐφόδια δ' ἔχε τὸν ζῆλον
τὸν πρὸς πᾶν εὐγενὲς καὶ γενναῖον,
τὰ αἰσθήματ' ἀγάπης τῶν φίλων,
τὰς ἐνθέρμους εὐχὰς τῶν γονέων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

τῆς Κυρίας **Μ. Β.**

Ἂν ἡ σιγῶσα προσευχὴ τῶν καρδιῶν ἀντήχει,
εἰς τὸ γλυκὺ ψιθύρισμα τῆς αὔρας τῆς ἑσπερινῆς
κ' εἰς τὴν γαλήνην τῶν νυκτῶν, ἦχος γνωρίμου σοι φωνῆς,
ὡς δέησις ἐπιφοιτῶν, θὰ σ' ἔλεγεν· **Εὐτύχει.**

—

Μακράν σου ὅ,τι τὴν ζωὴν λυπεῖ καὶ κατατρύχει.
Ἀγγέλου προστατεύοντος ἂς σὲ καλύπτωσι πτερὰ,
καὶ ἔστωσαν αἱ ὧραί σου ἀνοίξεων χρυσῆ σειρὰ,
κ' ἐρειδομέν' εἰς προσφιλῆ βραχίονα, εὐτύχει.

—

Ἂν δὲν ἐδόθη τοῖς θνητοῖς ἀδάκρυτος ἡ τύχη,
ἂν ὑγρανθοῦν ἐνίοτε οἱ μέλανές σου ὀφθαλμοὶ,
ἔστωσαν πάντοτε χαρᾶς ἢ συμπαθείας σταλαγμοὶ,
καὶ δυστυχίας δι' αὐτῶν πραΰνουσα, εὐτύχει.

—

Καὶ ἂν ἐπέλθ' ἡ θύελλα βαρεῖα, μὴ ἀψύχει.
Ὁ σώζων τ' ἄνθη τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν πτηνῶν τὴν φωλεὰν
τοῦ ἐκλεκτοῦ του πλάσματος τὴν πατρικήν του δεξιὰν
πῶς θ' ἀποσύρῃ μὴ φοβοῦ, ἀλλ' ἔλπιζε, κ' εὐτύχει.

—

Εὐτύχει. Ταύτην τὴν εὐχὴν οἱ ἄτεχνοί μου στίχοι,
ἀπὸ καρδίας ῥέοντες, ἐκπέμπουσι πρὸς τὸν Θεόν·
καὶ ὅταν αὕτη θὰ σιγᾷ, καὶ ὅταν θέλω παύσει ὢν,
ἂς ζῇ κἂν εἰς τὴν μνήμην σου ἡ ἐπῳδὸς, **Εὐτύχει!**

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

τοῦ Α. Β.

Νὰ γράψω στίχους μοὶ ζητεῖς διὰ τὸ λεύκωμά σου·
θέλεις καὶ πάλιν ν' ἀναβῶ τὴν ῥάχιν τοῦ Πηγάσου.
Ἀλλ' εἶν' ὁ Πήγασος τραχὺς, ἀφηνιᾷ κ' ἐκκρούει.
Καλῶ τὸν Φοῖβον βοηθόν· ὁ Φοῖβος δὲν μ' ἀκούει,
καὶ νὰ μ' ἰδῇς ἀνάσκελον ἱππότην ἑτοιμάσου.

—

Τὸν νοῦν μου εἰς καλώποδας ἀπέμαθον νὰ κλείω,
καὶ τὰς ἰδέας μου ὡς βοῦς ἀρότρου νὰ ζευγνύω.
Διατελοῦσ' εἰς διαρκῆ διάστασιν τὰ ζεύγη.
Ὅταν εὑρίσκω ἔννοιαν, ἡ ἐκφρασις μοὶ φεύγει,
κ' ἐνίοτε ἀποσκιρτοῦν δραπέτιδες κ' αἱ δύω.

—

Ἀλλ' ἔστω πῶς κατώρθωσα, ἰδρῶν καὶ ἀπαυδήσας,
τῶν ἰδεῶν τὰς πτέρυγας νὰ περικείρω ἴσας,
καὶ τὰς ἰδέας φαλακρὰς ἐν χρῷ νὰ κατακείρω.
Τί ἂν τὸ πνεῦμά μου στρεβλῶ; τί ἂν τὸν χάρτην φθείρω;
τί ἂν λαλῶν ἀποστομῶ τοῦ Παρνασσοῦ τὰς κίσσας;

—

Τί ἂν ὁ νοῦς μου δὲν πηχθῇ οὐδ' ἀποκάμῃ τίκτων
παρίσους φράσεις, ὁρμαθοὺς ὁμοιοκαταλήκτων,
ἂν συλλαβὰς σφυρηλατῶ, ἂν πελεκῶ ἰάμβους;
Δὲν θενὰ δρέψω δι' αὐτὰ ποιητικοὺς θριάμβους·
δὲν θὰ κινῶ εἰς θαυμασμὸν, ἀλλὰ θ' ἀξίζω οἶκτον.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀλλ᾽ ἀντὶ ἴσως τοῦ νοὸς ἂν τὴν καρδίαν κρούσῃς,
ἐλπίζεις κελαδήματα ποιήσεως ν᾽ ἀκούσῃς;
Νομίζεις ὅτι τὸν ἀφρὸν τῆς Κασταλίας πίνω;
Δακρύων τὸ ποτήριον εἶν᾽ ἔμπλεον ἐκεῖνο,
φαιδρὰ δὲν εἶναι πρόποσις τῆς γλυκυφώνου μούσης.

—

Τῆς Μούσης; Φεῦ! Ἦν ἐποχὴ καθ᾽ ἣν μοὶ ἐπεφάνη.
Ἀκτίνων περιέβαλλε τὴν κόμην της στεφάνη,
καὶ τῶν γοργῶν της ὀφθαλμῶν ἐξήστραπτον ἀκτῖνες.
Βαθέως τῆς καρδίας μου ἐσκίρτησαν αἱ ἶνες,
κ᾽ εἰς μέθην ἄγνωστον ὁ νοῦς παραδοθεὶς ἐμάνη.

—

Ὡραία ἦν ὡς ἄνοιξις τῶν οὐρανῶν ἡ κόρη.
Τὸ βλέμμα εἶχε συμπαθὲς ὁπόταν μ᾽ ἐθεώρει·
κ᾽ εἶδα ποτὲ, τὴν χάριν της κοσμοῦν, νὰ διαστείλῃ
οὐράνιον μειδίαμα τ᾽ ἀθάνατά της χείλη·
καὶ μειδιῶσα, ὅλας μου τὰς θλίψεις παρηγόρει.

—

Τὴν εἶδα καὶ ὅτ᾽ ἔπασχον, καὶ ἡ καρδιογνῶστις
μακρὸν μ᾽ ἠτένισε, καὶ ἦν ὑγρὸς ὁ ὀφθαλμός της,
κ᾽ ἐσκίαζε τὴν ὄψιν της βαρυθυμίας νέφος.
Τὴν εἶδα ὅτι ἔκλαιε, καὶ ἔκλαυσα ὡς βρέφος,
κ᾽ ἦν ἡ καρδία μου κηρὸς τηκόμενος ἐμπρός της.

—

Ἄλλοτε,—ὅραμα γλυκύ!—μ᾽ ἐφάνη προσελθοῦσα,
καὶ ἔνευσεν ἐπάνω μου, κ᾽ ἐχάραξεν ἡ Μοῦσα
δι᾽ ἄκρου τοῦ δακτύλου της ἐπὶ τὸ μέτωπόν μου
τὰς δύο λέξεις «σ᾽ ἀ γ α π ῶ·» καὶ διὰ τῶν φλεβῶν μου
ἐχύθη λάβα ῥέουσα καὶ φλὸξ κυκλοφοροῦσα.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τῆς ἁρμονίας μ᾽ ἔνευεν ὑπερχειλὴς φιάλη,
κ᾽ ἐνθουσιῶν τὸ στόμα μου ἠνοίγετο νὰ ψάλῃ,
ὅταν τὴν εἶδα, κ᾽ ἤστραψε τὸ βλέμμα της ὀργίλως,
καὶ ἀπεστράφ᾽, εἰρωνικῶς προτείνουσα τὸ χεῖλος,
καὶ ὅτ᾽ εἰσὶν ἐνόησα οἱ ἐκλεκτοί της ἄλλοι.

—

Δι᾽ ἄλλους νεωτέρους μου ὁ μαγικός της γέλως
καὶ οἱ γλυκεῖς της ψίθυροι· μετ᾽ ἄλλων εὐτραπέλως
ἢ τρυφερῶς συνομιλεῖ, σεμνολογεῖ ἢ παίζει·
ἐμὲ δ᾽ ἡ ἐγκατάλειψις εἰς θάνατον πιέζει,
κ᾽ ἐκπνέει πρὶν ἢ διαβῇ τὰ χείλη μου τὸ μέλος.

—

Σιγὴ μοὶ πρέπει τοῦ λοιποῦ. Αἱ πρῶται τῶν νιφάδων
τὰ βλέμματ᾽ ἀποτρέπουσι τῶν Ἑλικωνιάδων.
Εἰς τ᾽ ἄνθη τὰ ἐαρινὰ ἀρέσκονται κ᾽ ἐκεῖναι.
Εἶναι ἀθάνατοι Θεαί, πλὴν καὶ γυναῖκες εἶναι,
καὶ γέλωτά των ἄσβεστον κινεῖ ὁ κύκνος ᾄδων.

—

Ἤδη τὸ στάδιον ὑμῶν. Σεῖς ψάλλετε, οἱ νέοι.
Δὲν ἦτο Μούσης ἡ μορφὴ ἣν εἶδα νὰ σ᾽ ἐμπνέῃ;
Ἐσίγα, καὶ τὴν ἤκουες, ὡμίλει, καὶ ὠχρίας,
κ᾽ εἰς τὸ εὐρύ σου μέτωπον νεφέλας ἢ αἰθρίας
οἱ ὀφθαλμοί της ἔφερον, ὡς ἥλιοι ὡραῖοι.

—

Γλυκὺ ἐκ τῶν χειλέων σου τῶν ποιητῶν τὸ μέλι
τότ᾽ ἔῤῥεε.—Μελῳδικὴ τοῦ Παρνασσοῦ κυψέλη,
σεῖς τῶν προγόνων βόσκετε τὰς δάφνας· σεῖς τὴν λύραν
τονίσατε, τοῦ Σολωμοῦ, τοῦ Ζαλακώστα χήραν,
καὶ σεῖς τ᾽ ἀρχαῖ᾽ ἀνεύρετε πολύδοξά μας μέλη.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Μετὰ μικρὸν ὑμνούμενον θὰ φέρωσιν αἱ φῆμαι
τὸ ὄνομά σου, ποιητά. Τότε νεκρὸς θὰ εἶμαι,
διότι ὁ ἀκοίμητος εἰς τὴν ψυχήν μου σκώληξ
μὲ δάκνει, καὶ θενὰ ῥαγῇ τοῦ βίου ἡ πομφόλυξ.
Ὦ! τότε ψάλλ' ἐνίοτε ἐκεῖ ὁποῦ θὰ κεῖμαι.

—

Εἰς τὰς γλυκείας σου ὠδὰς θενὰ ἐπικροτήσω·
καὶ ἡ φωνή σου, ἄγγελος τῆς γῆς ὁποῦ θ' ἀφήσω,
θενὰ μοὶ φέρῃ τὴν ἠχὼ ἀπὸ τὸν ἄνω βίον
τῆς εὐτυχίας ἣν εἰς σᾶς ἀπήντησα πλησίον,
τοῦ πλούτου ὃν θενὰ θρηνῶ καταλιπὼν ὀπίσω.

Τῇ Α. Θ.

Ἤτις μοὶ ἔπεμψε τὴν φωτογραφίαν της ἐκ Κερκύρας [ἀλίγον πρὸ τῆς τῶν νήσων προσαρτήσεως],
καὶ ἥτις παίζουσα διϊσχυρίζετο ὅτι ἠγάπα μάλιστα τοὺς τότε ἄρχοντας τῆς πατρίδος της.

Ναὶ, εἶδα τ' ἀνθοστόλιστα παράλια τῶν νήσων·
εἶδα τὰς πόλεις τὰς λευκὰς ἐπὶ τῶν παραλίων.
Μὲ πάλλον στῆθος ἔτρεχον διὰ τῶν παραδείσων·
νὰ δρέψω ἐπεθύμησα ἓν ἄνθος, κ' ἐδειλείων.

—

Σὺ μοὶ τὸ ἔπεμψας, γλυκὺ πλησίον μου νὰ θάλλῃ,
εἰς τὴν καρδίαν θέλγητρον, μαγεία εἰς τὰς φρένας·
τὰς ἑπτὰ νύμφας παριστῶν τὰς ἀναδυομένας,
εἰς ἓν ὁμοῦ ν' ἀντανακλᾷ καὶ τῶν ἑπτὰ τὰ κάλλη.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὁ οὐρανός σας δι' αὐτοῦ ἀχτῖνας θὰ μοὶ στέλλῃ,
ἀρώματα ἡ αὔρά σας, ἥτις εἰς ἄνθη πνέει,
μειδίαμα οἱ λόφοι σας θὰ στέλλωσ' οἱ ὡραῖοι,
κ' ἡ θάλασσα κελάδημα, κ' αἱ ἀηδόνες μέλη.

—

Θὰ μ' ἐνθυμίζῃ τὴν σεμνὴν βασιλικὴν παρθένον
ἐπὶ τῆς ἄμμου σώζουσαν τὸ θῦμα τῶν κυμάτων,
καὶ, διὰ τῆς γλυκύτητος τῶν συμπαθῶν βλεμμάτων,
εἰς τὴν ζωὴν τὸν ναυαγὸν ἀνακαλοῦσαν ξένον.

—

Τὴν ἔνθουν θὰ μ' ἀναπολῇ τῆς Αἰολίδος Μοῦσαν,
τοῦ ἔρωτος τὴν ὑμνῳδὸν, τὴν μάντιν τῆς καρδίας,
τὴν ξένην γῆν ἁρμονικῆς πληροῦσαν θρηνῳδίας,
καὶ εἰς τὸ κῦμα ἴασιν τοῦ πάθους της ζητοῦσαν.

—

Ἐξ ἀργυροῦ προκύπτουσαν ἀφροῦ θὰ μοὶ δεικνύῃ
εἰς Κύθηρα τὴν πάγκαλον μορφὴν τῆς Ἀφροδίτης.
Τοὺς οὐρανοὺς θ' ἀνοίγωσιν οἱ θεῖοι ὀφθαλμοί της,
κ' εἰς τῶν βλεμμάτων της τὸ φῶς ἡ γῆ θενὰ μεθύῃ.

—

Ἀγάπα τὴν πατρίδα σου, καὶ καύχημα θεώρει
πῶς ἐγεννήθης Ἑλληνίς. Κοσμοῦσιν ἀναμνήσεις
καὶ καλλοναὶ τὰς νήσους σας, καλὴ τῶν νήσων κόρη.
Διπλοῦν ταῖς φέρει στέφανον ἡ δόξα καὶ ἡ φύσις.

—

Ἡ ὥρα ἔφθασεν, ἐντὸς τῆς μητρικῆς ἀγκάλης
νὰ περιβάλῃ ἡ Ἑλλὰς τὴν προσφιλῆ ἑπτάδα.
Ὡρίσθης εἰς Ἑλληνικὸν παράδεισον νὰ θάλλῃς,
ἄνθος τῶν κήπων τῶν χρυσῶν. Ἀγάπα τὴν Ἑλλάδα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

τῆς Κυρίας Π. Κ.

ὑπὸ εἰκόνα ξηροῦ φύλλου

(Τὰ πλεῖστα φύλλα τοῦ λευκώματος περιεῖχον τεχνητὰς στεφάνας ἀνθέων)

Εἰς ἀνθοδέσμας ἐκ χειρῶν
τοσούτων φίλων
ἄοσμον, ἄχρουν καὶ ξηρὸν
τί θέλει φύλλον;

—

Δὲν εἶναι δάφνη, προϊὸν
τοῦ Ἑλικῶνος·
καὶ τὸ ἐξήρανε χιὼν,
πνοὴ χειμῶνος.

—

Δὲν ἔπιε τὴν πρωϊνὴν
μαίου δρόσον,
ἀλλὰ πεσὸν, ὑπὸ δεινῆν
ἐτάκη νόσον.

—

Μῦρον δὲν πέμπ' εἰς οὐρανὸν,
οὐδ' εὐωδίας,
οὐδὲ σκιάζει τὸ πτηνὸν
τῆς μελῳδίας.

—

Δὲν ἔχει πράσινον, νεκρὸν
ἔχει τὸ χρῶμα.
Καθεὶς τὸ ῥίπτει, καὶ πικρὸν
εἶν' εἰς τὸ στόμα.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τὸ σύρουσι κατὰ χρημνῶν
χειμάῤῥων λίθοι,
καὶ τοῦ στελέχους του γυμνὸν,
κατεπατήθη.

—

Δὲν εἶναι φύλλον τῶν χρυσῶν
καὶ τῶν ποικίλων.
Ἐκ τῆς καρδίας ἐκπεσὸν,
εἶν' ἕν της φύλλον.

—

Ἀφ' οὗ τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς
δὲν τὸ ἡδύνει
οὐδ' ἔχει χλόην ἐπὶ γῆς
ζωρὸν νὰ μείνῃ,

ἀφ' οὗ χρυπτὸς, ἀνιλεὴς
τὸ τρώγει σκώληξ,
καὶ διεῤῥάγ' ἡ τῆς ζωῆς
αὐτοῦ πομφόλυξ,

—

ἀφ' οὗ τὸ ἥρπασε στροφὴ
σφοδρῶν ἀνέμων,
ὦ! ἄφες, ἄφες νὰ ταφῇ
ἐδῶ εὐδαίμον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΠΡΟΠΟΣΙΣ

εἰς τοὺς γάμους ΣΤΕΦΑΝΟΥ Κ. καὶ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ Π.

Δικατετράστιχον

Ἐγείρομαι εἰς πρόποσιν. Ἂν καὶ ποτὲ μὴ πίνων,
οὐχ ἧττον ὅμως πρόθυμος λαμβάνω τὸ ποτήριον.
Ἓν αἴσθημα κυκλοφορεῖ ἐντός μου μεθυστήριον.
Θερμαίνει τὴν καρδίαν μου χαρὰ ὑπὲρ τὸν οἶνον.

Τοῖς νεονύμφοις φέρομεν εὐχῶν ἑκατομμύριον,
ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων τῶν γηΐνων,
καὶ ἔρωτα ἀγήρατον, τὸ πρῶτον ἐξ ἐκείνων,
πρὸς ὃ οὐδέν ἐστι χρυσὸς, ἀδάμας καὶ ἀργύριον.

Εὐδαίμων νύμφη! Πάντοτε εὐδαίμων, καθὼς ἦτον
ὅτε εἰς τὴν κοσμοῦσαν την στεφάνην τῶν χαρίτων
προσέθηκε τὸν Στέφανον τῆς εὐγενοῦς ζωῆς της!

Εὐδαίμων πῶς ἀπήντησεν ἐπίσης ὁ νυμφίος
τὴν Δέσποιναν τοῦ βίου του· καὶ ὅλος των ὁ βίος
ἔσται χαρὰ εὐήλιος, ἔρως θερμὸς καὶ πίστις.

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΝ

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΜΟΝΗΝ ΤΗΣ ΠΕΝΤΕΛΗΣ

Ὑπὸ τὰς λεύκας τὰς πυκνὰς, ὅπου μυρίζει θύμος,
ἐντὸς κελλίων σκοτεινῶν, ἀλλ' ὄχι ἀκαθάρτων,
ἐζήσαμεν μὲν μὲ τυρὸν ξηρὸν καὶ μαῦρον ἄρτον,
ἀλλὰ, τὸ κυριώτερον, ἐζήσαμεν εὐθύμως.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Δὲν ἦτον ἡ ἀνάπαυσις μεγάλ' εἰς τὰ κελλία.
Πλὴν τί; Ἐξηπλονόμεθα εἰς τρυφηλὰ τριφύλλια.
Τὴν δίαιταν κατέκρινεν ὀλίγον ἡ κοιλία,
ἀλλ' εἰς ἀμπέλια ξέφρακτα ἐκλέπτομεν σταφύλια.

—

Πολλάκις ψάλται πτερωτοὶ τὴν νύκτα μᾶς ἐξύπνων,
ἐν ᾧ ἀνεῖρπον ἄπτερα τινὰ εἰς τὰς σινδόνας.
Ἀλλ' ἀπεζημιούμεθα εἰς τῆς ἡμέρας ὕπνον
ὑπὸ τὰς λεύκας τὰς πυκνὰς, κωφοὶ πρὸς ἀηδόνας.

—

Ἡ κορυφὴ βλέπει μακρὰν ὑπὲρ τὸν Μαραθῶνα.
Φαίνονται νῆσοι, θάλασσα, καὶ ἴσως ἡ Ἀσία.
Ἐδῶ, ὑπὸ τοὺς πρόποδας δὲν βλέπει αὐτὰ μόνα,
ἀλλ' ἑκατονταπλάσια αὐτῶν, ἡ φαντασία.

—

Οὐδὲ πλὴν κατηργήσαμεν τοὺς πόδας κατὰ κράτος.
Ὅπου τὸ λεπτοκάρυον ὡρίμαζεν εἰς δάση,
ὅπου εἰς θάμνους ἔλαμπεν ἢ κόμμαρος ἢ βάττος,
ὡς κυνηγοὶ ἐτρέχομεν τίς πρῶτος νὰ τὰ φθάσῃ.

—

Μᾶς ἠκολούθει ὁ Ἀζὸρ, μὲ ἀξιώσεις σκύλου,
ἀπόγονος παρηκμακὼς ἐλάφου καὶ καμήλου.
Σκιρτῶσ' αἱ αἶγες τῶν βουνῶν τὸν ἐχαιρέτων τράγον,
ἐγὼ δὲ τὸν ἀπέφευγον ὡς θῆρ' ἀνθρωποφάγον.

—

Καὶ οὕτως ὅλα τὰ λεπτὰ νυκτός τε καὶ ἡμέρας
τ' ἀπελαμβάνομεν φαιδρὰ, ἐλεύθερ' ἀθυμίας,
ἡμεῖς, τὰ πέντε δίποδα, καὶ τὸ τετράπουν τέρας,
εἰς κόλπους τῆς ἀσκητικῆς γλυκείας ῥᾳθυμίας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ τοῦ Α.

Ἀναγόμενος ἤδ' εἰς τὰ ξένα,
συνταγὴν λάβ' ἐφόδιον μίαν·
Διατήρει θερμὴν τὴν καρδίαν,
καὶ ψυχρὰν διατήρει τὴν φρένα.

Τῆς Κυρίας Ε. Μ.

Τὸ ῥόδον κοσμοῦσιν ἀμίμητα κάλλη,
τὸ ἴον σεμνότης κοσμεῖ· ἀλλὰ ποῖον,
ἑνοῦν ἀμφοτέρων τὰς χάριτας, θάλλει
καλὸν ὡς τὸ ῥόδον, σεμνὸν ὡς τὸ ἴον;

Τῆς Κυρίας Α. Π.

Ἐν μέσῳ τόσων σοι γνωστῶν καὶ φίλων ὀνομάτων
μὴ ἀποβάλῃς μεθ' ὀργῆς ἓν ὄνομ' ἀδιάφορον,
καθὼς ἐν μέσῳ εὐθαλλῶν ῥοδωνιῶν, τὴν βάττον
δὲν ἀνασπᾷς τὴν ἄφορον.

Ἀγνώστου

Τί ἂν εἰς ἄγνωστον Θεὰν, ὡς οἱ ἀρχαῖοι, θύω;
Πρὸς κόσμον σπεύδω ἄγνωστον, καὶ ἔρχομ' ἐξ ἀγνώστου·
ἀγνώστως διεβίωσα, καὶ εὗρον ἐν τῷ βίῳ
ὅτι γλυκύτερος καρπὸς ὁ ἀγνωστότερός του.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐπὶ φύλλου λευκώματος

τῆς Κυρίας Λ. Β.

παριστῶντος παντοῖα κοσμήματα

Λάμπουσ' οἱ κόσμοι τῶν ἀδαμάντων
καὶ τὰ ἐκπώματα τ' ἀργυρᾶ·
πλὴν ὡς οὐδ' ἄργυρος οὐδ' ἀδάμας
λάμπ' ἡ καρδία ἡ καθαρά.

Τῆς Κυρίας Μ. Τ.

Ἐκ τῶν τοῦ ΒΥΡΩΝΟΣ

Καθὼς συχνὰ ὀνόματα ἀποθανόντων φίλων
μᾶς σταματῶσ' εἰς μάρμαρον μεμονωμένων τάφων,
εἴθε παρόμοιος ἐδῶ τὸ ὄνομά μου γράφων,
νὰ σταματῶ τὸ βλέμμα σου 'ς αὐτὸ τὸ λευκὸν φύλλον.

Ἂν μετὰ χρόνους τὸ ἰδῇς ποτὲ συλλογισμένη,
ὡς ἐνθυμεῖσαι τοὺς νεκροὺς κ' ἐμὲ τότ' ἐνθυμήσου,
καὶ ὡς εἰς τάφον, ὑπ' αὐτὸ τὸ φύλλον συλλογίσου
ἡ φιλικὴ καρδία μου πῶς κεῖται τεθαμμένη.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τῆς Κυρίας Α. Β.

ὑπὸ ζωγραφίαν παριστῶσαν αὐτὴν ὡς ῥόδον, καὶ τὴν φίλην της Α. Β. ὡς κρῖνον

Καλὸν τὸ ῥόδον τὴν ὄψιν εἶναι, ὡς σεμνὴ κόρη ἐρυθριῶν.
Λάμπει τὸ κρῖνον εἰς τὰ πεδία λευκὸν καὶ ἄσπιλον, ὡς χιών.
Ὅταν τὰ δύω δ' εἰς ἀνθοδέσμην διὰ ταινίας δεθοῦν χρυσᾶς,
τότε ἀλλήλως ἀναπληροῦνται εἰς τελειότητα, καθὼς σεῖς.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

διὰ προσφορὰν κεντητοῦ τινος χειροτεχνήματος, τῷ νέῳ ποιητῇ Δελ...

Ναὶ, δέχομαι τὸ δῶρόν σου εὐγνωμονῶν,
καλῆς χειρὸς καλλίτεχνα κεντήματα.
Ἐνοῦσ' εἰς ῥόδα τὸ γλαυκὸν τῶν οὐρανῶν,
ὡς συμφοιτῶσα σὺ ποίησιν κ' αἰσθήματα.
Λαμπρὰ εἰσὶ τῶν ῥόδων σου τὰ χρώματα.
Ἄοσμα, λέγεις· ἀλλ' ἐγὼ, ἐπαχρωτῶν,
εὑρίσκω εἰς τοὺς στίχους σου λιβανωτὸν,
ἀρχαϊκὰ τοῦ Παρνασσοῦ ἀρώματα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΠΙΤΑΦΙΑ

ΕΠΙΓΡΑΦΕΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΔΟΥΚΑ

Ἡ ψυχή του ἐπτερώθη πρὸς μονὰς τὰς αἰωνίας,
τὸ δὲ σῶμά του καλύπτει ἡ Ἑλλὰς ἡ προσφιλής του.
Ὅσῳ δ' ἂν τιμῶσα μένῃ τὴν παιδείαν ἡ πατρίς του,
εὐσεβῆ θὰ σώζῃ μνήμην τοῦ δαδούχου τῆς παιδείας.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΗΣ ΕΡΥΦΙΛΗΣ

Ἐνταῦθα, κόρη τρυφερὰ, ὑπνώττ' ἡ Ἐρυφίλη.
Ἐν ᾧ χαρᾶς, νεότητος τῇ ἐμειδία μέλλον,
καὶ τὴν ζωὴν ἡσπάζοντο τὰ ῥόδινά της χείλη,
ἠνοίχθη ἀγυπόμονος ἡ αἰωνία πύλη,
κ' εἰς οὐρανοὺς τὴν ἀδελφὴν ἐδέχθη τῶν ἀγγέλων.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΗΣ ..... ἐκ Κύπρου, ἀποθανούσης ἐν Αἰγύπτῳ

Μόλις θάλλουσαν ἐντός σου τὴν νεότητα ἠσθάνθης,
εἰς τὸν βόρβορον τῆς γῆς μας μόλις ἤγγισας τὸν πόδα,
κ' εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπέπτης, κ' εἰς τὴν γῆνμας ἐμαράνθης,
ὡς οἱ ἄγγελοι πετῶσιν, ὡς μαραίνονται τὰ ῥόδα.
Ἄνθος τῶν Κυπρίων κήπων, σ' ἔθαψαν παρὰ τὸν Νεῖλον,
ὅπου κλαίει παραῤῥέων τὸ ἀέναόν του ῥεῦμα,
πίνον δάκρυα γονέων καὶ συζύγου σου καὶ φίλων,
ποῦ σ' ἐλάτρευον γυναῖκα, καὶ σ' ἐπικαλοῦνται, πνεῦμα.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τῆς Ε..... Β.....
(ἐτῶν κα')

Τὸ κάλλος της κατώπτριζε τὸ ψυχικόν της κάλλος·
εἰς τὸν γλυκύν της γέλωτα αἱ Χάριτες ἐγέλων.
Τὸν κόσμον ὃν ἐστόλιζεν ἐφθόνησεν ὁ ἄλλος,
καὶ ἀνηρπάγ' εἰς τοὺς χοροὺς τῶν ἀδελφῶν ἀγγέλων.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΡΑΤΖΑ.

γεννηθέντος ἐν Βυζαντίῳ τῷ ,ΨΤΕ', ἀποθανόντος ἐν Ἄγει, οὗ ἐπρίσθευε, τῷ ,ΩΚ'

Ἐπὶ τάφου ἐγερθέντος ὑπὸ τῆς συζύγου του

«Εἰς τοῦ τάφου μου τὴν πέτραν ἕνα δάκρυ σου ἂν χύσῃς·
»τὸ νεκρόν μου πτῶμα πάλιν δύνασαι νὰ συγκινήσῃς.
»Εἰς τὸν τάφον καταβαίνων ἀμοιβὴν δὲν σὲ ζητῶ·
»τ' ὄνομά μου νὰ ξεχάσῃς μετ' ὀλίγον ἀπαιτῶ[1].»

Ταῦτα ζῶν, ποθεινὲ ἄνερ, μ' ἔμμετρον φωνὴν ηὐχήθης·
ταῦτα εἰς τὴν πλάκα γράφει ἀπαράμυθος γυνὴ,
ἥτις ἐπὶ γῆς ἀκόμη ἔμεινε νὰ σὲ θρηνῇ,
ἐκψυχῆς τὰς ἐντολάς σου ἐκπληροῦσα, πλὴν τῆς λήθης.

[1] Τετράστιχον ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἰδίου Κ. Καρατζᾶ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΡΑΤΖΑ

(τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνωτέρω)

Ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ

Τοῦ φιλτάτου τῆς ψυχῆς μου ὦ σκιὰ ἡγιασμένη,
ἀφ' ἧς ὥρας ἐπτερώθης εἰς οὐράνια τεμένη,
τὸ πᾶν πέριξ μου, ὁ κόσμος καὶ ἡ φύσις μετετράπη.
Ἐν δὲ μένει, χ' εἰς αἰῶνας ἀμετάτρεπτον θὰ μένῃ,
τῆς μητρός σου ἡ ἀγάπη.

Τοῦ Κ. Χ. Ι.

ἐτῶν νε'

Χρηστὸς ἀνὴρ εἰς ἱερὸν ἐδῶ κοιμᾶται τόπον.
Ἦν ἐν ἀγάπῃ καὶ τιμῇ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων·
ἀλλὰ ἐν πλούτῳ χ' ἐν ἀχμῇ τὴν γῆν ἀφῆκε, νἀναδῇ
ὅπου πλουσία δίδονται τῶν ἀρετῶν ἡ ἀμοιβή,
καὶ ὅπου ἡ ἀνάπαυσις ἀπὸ θεινῶν καὶ κόπων.

ΑΛΛΟ

Μὴ θρηνῆτε παράκαιρον θέσπισμα μοίρας
ἀναπαύσεως ἂν τῷ ἡτοίμασε μέρος.
Καλὸν εὗρε λιμένα πρὶν φθάσῃ τὸ γῆρας.
Εὐπραγίαν ἐνταῦθα ὁ δίκαιος σπείρας,
συνεκόμισ' ἐκεῖ τὸ ἀθάνατον θέρος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗΝ ΤΟΥ ΑΛΦΡΕΔΟΥ

(ὑπὸ εἰκόνα αὐτοῦ)

Τοὺς Ἕλληνας χειροκροτεῖ ἡ μήτηρ τῶν Βυρώνων,
τῆς Σαλαμῖνος τὸν λαὸν λαὸς θαλασσομέδων·
καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ Περικλέους, θρόνον,
τὸν θρόνον τῆς Ἀνατολῆς προσφέρ᾽ εἰς τὸν Ἀλφρέδον.

ΕΙΣ ΚΥΡΙΑΝ ΖΗΤΗΣΑΣΑΝ ΙΔΙΟΧΕΙΡΟΝ ΜΟΥ

Τῆς χειρός μου ζητεῖς ἀσθενεῖς χαραχτῆρας.
Ἰδού, ὡς τοὺς χαράττ᾽ ἡ ἀκμὴ τοῦ καλάμου.
Εἰς αὐτοὺς βλέπεις ἤδ᾽ ὑποτρέμει τὸ χῆρας,
καὶ ἡ χεὶρ δὲν θ᾽ ἀργήσῃ νὰ πέσῃ νεκρά.
Ὅταν θέλει σβεσθῇ μετ᾽ ἐμοῦ τ᾽ ὄνομά μου,
καὶ ἡ μνήμη μου, ὡς γεγραμμένη ἐπ᾽ ἄμμου,
ἐνθυμήματ᾽ ἂς μένωσι ταῦτα μικρά.

ΕΠΙ ΤΟΥ Α΄ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

προσφερομένου τῇ Κυρίᾳ ΣΟΦΙΑ Β.....

Μικρὸν ἔναυσμα μνήμης προσφέρ᾽ ἡ φιλία,
τὴν ἀρχαίαν σοφίαν τῇ νέᾳ Σοφίᾳ.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΠΙ ΤΟΥ Α΄ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ

τῇ αὐτῇ

Ἰδοὺ καὶ τόμος τέταρτος. Οὐδὲ λεπτὸν δὲν δίδεις.
Καὶ ὅμως περιέχεται ὁ μέγας Ἀριστείδης,
ὁμέγας Κάτωνεἰς αὐτόν.—«Φοβοῦμαι[1] τοὺς μεγάλους.»
Ἀρνεῖσαι τούτους; Παρεμπρός. Κατάβα εἰς τοὺς ἄλλους.
Τί λέγεις; δὲν σ᾽ εὐαρεστεῖ οὐδὲ ὁ Φιλοποίμην;
Ἦτον ἀνὴρ περίφημος αὐτός.—«Φοβοῦμαι φήμην.»
Ἀλλὰ θὰ ἔχῃς μετ᾽ αὐτοὺς τὸν Πύῤῥον καὶ τὸν Μάριον,
τὸν Φλαμινῖνον Κόϊντον.—«Φοβοῦμαι συναξάριον.»

ΕΠΙ ΑΝΤΙΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ ΜΟΥ

Ἀθλία μεταμφίεσις ἀθλίων πρωτοτύπων,
κακὸν προσθεῖσα εἰς κακὸν, καὶ εἰς τὸν ῥύπον ῥύπον.

ΕΠΙ ΙΕΡΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Τὸ ταμεῖον τῆς σοφίας, τὸ βιβλίον τῶν βιβλίων,
ὁδηγὸς εἰς τὸν παρόντα καὶ τὸν μετὰ ταῦτα βίον.

ΕΠΙ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΗΣ Κ...

παριστώσης αὐτὴν παιδίον

Τίς εἶναι ἠξεύρεις. Ἰδὲ ποία ἦτον.
Ὁ κάλυξ ἀνέῳυ εἰς ἄνθος χαρίτων.

[1] Συνεχὴς ἀστεία ἔκφρασις τῆς εἰς ἣν τὸ βιβλίον προσφέρετο.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΝ ΜΟΥ

Εἰκών μου εἶναι αὕτη, πλὴν δὲν μὲ ὁμοιάζει.
Τὸ πρόσωπον, ἀλλ' ὄχι τὸ αἴσθημα ἐκφράζει.

ΑΛΛΟ

Εἶν' ἡ εἰκὼν ὁμοία μου, ἂν νὰ πιστεύσω πρέπῃ.
Ὁμοία μου; Τί ὠφελεῖ;
Ὅταν τὴν στέλλω πρὸς ὑμᾶς, τὴν ἤθελον νὰ ὁμιλῇ,
πρὸ πάντων δὲ νὰ βλέπῃ.

ΕΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΝ ΜΟΥ Φ. Κ. Λ. Κ.

Αἷμα ἂν ἐζωογόνει τὴν καρδίαν καὶ τὰς φλέβας,
ἡ καρδία του φιλίαν θενὰ ἔπνεε καὶ σέβας.

ΕΠΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΜΟΥ

προσφερομένης εἰς τὰς δύω ἀδελφὰς Σ....., ποιητρίας

Εἰς τὴν χορείαν τῶν Μουσῶν συνήθισα νὰ θύω·
ἀλλ' ἐδυστρόπουν πρὸς ἐμὲ αἱ παλαιαὶ ἐννέα.
Ἀπελπισθεὶς τῶν παλαιῶν, ἐστράφην πρὸς τὰ νέα,
καὶ εὔχομ' εὐμενέστεραι νὰ μοὶ φανοῦν αἱ δύω.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΠΙ ΡΙΠΙΔΙΟΥ ΤΗΣ ΚΟΜΙΣΣΗΣ Φ.

Υἱὸς γλυκὺς τοῦ ἔαρος ὁ ζέφυρος, εὐδαίμων
εἰς τ' ἄνθη τὰ μυρίπνοα πετᾷ καὶ τὰ φιλεῖ.
Πολὺ δ' εὐδαιμονέστερος σὲ περιπνέει τρέμων
ὁσάκις τὸ ῥιπίδιον αὐτὸ τὸν προσκαλεῖ.

ΕΙΣ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗΝ ΨΕΥΔΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Ἂν μειδιάσῃς, βλέπουσα τὸ εὐτελὲς τοῦ δώρου,
καὶ τ' ἄνθη, ἃ συνέλεξα εἰς κήπους τοῦ Βοσπόρου,
ἓν σοὶ ζητῶ· τὸν πέμποντα μὴ παῦ' ἐνθυμουμένη
ἐν ὅσῳ μόνον θάλλουσα ἡ ἀνθοδέσμη μένει.

ΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ Κ...

Ναὶ, ἀντιγράφει ἡ εἰκὼν
τὸ εὐγενές σου σῶμα,
τὸ μέτωπόν σου τὸ λευκὸν
καὶ τὸ γλυκύ σου στόμα.
Πλὴν τῆς ψυχῆς σου τὸ γλυκὺ
αὐτὴ δὲν ἀντιγράφει.
Γραφὶς εἰς τοῦτο δὲν ἀρκεῖ,
οὐδ' ἐπαρκοῦν ζωγράφοι.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΤΗ; ΜΙΚΡΑ; Θ. Ο.

Ὅτε βρίφος, κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑορτῆς της, μετὰ ζαχαρωτῶν ἐκ μέρους τῆς ὁμηλίκου αὐτῇ θυγατρός μου

Ἔστω γλυκὺς ὁ βίος σου ὡς εἶναι τὰ κουφέττα.
Ἂν ἔχῃς ὀδόντια, φάγε τα, εἰδὲ πιπίλισέ τα.

ΕΙΣ ΝΕΑΝ ΜΑΘΗΤΡΙΑΝ

Ἡ παιδεία τὸ κάλλος τῆς νέας κοσμεῖ
ὡς τὴν χάριν τοῦ ῥόδου αὐξάνει ἡ ὀσμή.

ΤΥΧΗΣ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ

Ἂν ἐξ ὧν ἤλπιζες εἶδες τινὰ κατ' εὐχὴν μὴ ἐκβάντα,
μὴ ἐπελθόντα πολλὰ εἶδες ἐξ ὧν ἐφοβοῦ.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Τίς γίγας γεννᾶται, ἀνδροῦται δ' εἰς νάννον,
καὶ πάλιν γηράσκει εἰς γίγαντ' αὐξάνων;

ΣΥΛΛΑΒΟΓΡΙΦΟΣ

Τὸ πρῶτόν μου εἶναι νησί·
τὸ δεύτερόν μου εἶσαι σὺ
ὅταν γλυκὰ χαμογελᾷς μὲ τοῦ ματιοῦ τὴν κόχη.
Ἐγὼ εἶμαι τὸ ὅλον μου, ὁσάκις λέγεις Ὄχι.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΝΘΩ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Πρὸς τὴν Κυρίαν.....

Εἰς σὲ, ὦ φίλη, προσφωνῶ τὴν παροῦσαν Ἀνθώ μου, εἰς σὲ, τὴν ἀδελφὴν τῶν ἀνθέων. Τὰ ἄνθη εἶν' ὅ,τι τρυφερώτατον παράγει ἡ γῆ, καθὼς σὺ, ὅ,τι τρυφερώτατον παρήγαγεν ἡ πλάσις, καὶ ἡ φιλία ἡμῶν ὅ,τι τρυφερώτατον παράγουσιν αἱ ψυχαί μας.

Μὴ ἐκπλήττεσαι καὶ μὴ ποσῶς μειδιᾷς ὅτι ὁμιλῶ περὶ φωνῆς τῶν ἀνθέων· ἀλλὰ πίστευσον ὅτι καὶ αὐτὰ ὁμιλοῦσιν. Ἂν δὲν τ' ἀκούωμεν, εἶν' ἐδικόν μας, ὄχι ἐδικόν των ἐλάττωμα. Ἰδέ τα τὴν αὐγὴν πῶς στρέφονται πλήρη χαρᾶς πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον, πῶς ὀρθοῦσι τοὺς κάλυκάς των χαριέντως πρὸς τὸν οὐρανόν. Δὲν σοὶ φαίνονται ὅτι ἀναπέμπουσι πρὸς τὸν πλάστην πρωϊνὸν θυμίαμα, καὶ πρωϊνὸν ὕμνον δοξολογίας; Ὅταν κοσμῶνται διὰ τῶν παμποικίλων στολῶν των, ἃς ὑφαίνουσιν ἐξ ἀκτίνων φωτὸς, καὶ παίζωσι μετὰ τῶν φίλων αὐτοῖς ζεφύρων, καὶ σκιρτῶσι, καὶ νεύωσι πρὸς ἄλληλα φιλοφρόνως, δὲν νομίζεις ὅτι ἀκούεις τὰς φιλαρέσκους συνδιαλέξεις των καὶ τὰς ἐρωτικὰς των προκλήσεις; Σπούδασον τὰ ἤθη των καὶ τὰς κλίσεις των, τὰς συμπαθείας των καὶ τὰς ἔχθρας των· παρατήρησον πῶς ἐκλέγει τὴν ἐρωμένην ὁ ἐραστὴς, ὁ νυμφίος τὴν νύμφην. Ἰδὲ τὸ ἴον, αἰδημόνως κρυπτόμενον εἰς τὰ φύλλα του, καὶ τὸ ὑπερήφανον ἡλιοτρόπαιον φιλοδόξως ἐρῶν τοῦ ἡλίου· ἄκουσον τὴν λάλον πτελέαν κινοῦσαν τὰς μυρίας της γλώσσας, τὴν δρῦν βοῶσαν ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ τὴν ἰτέαν κλαίουσαν ἐπὶ τάφου, καὶ εἰπὲ ἂν δὲν πιστεύῃς ὅτι καὶ τὰ φυτὰ ἔχουσιν ὡς ἡμεῖς πάθη καὶ αἰσθήματα, καὶ ὡς ἡμεῖς φωνὴν ἵνα τὰ ἐκφράζωσιν.

Ἡ φύσις δὲν εἶναι δύστροπος οὐδὲ φειδωλὴ διδαγμάτων εἰς ὅσους μετὰ ζήλου τὰ ἐπιζητοῦσιν. Εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀσίας ὑπάρχουσι σοφοὶ γέροντες, οἵτινες δι' ἀόκνου σπουδῆς ἐνεβάθυνον εἰς τὰ σκοτεινότερα αὐτῆς μυστήρια. Αὐτοὶ εἰς τὴν σιωπὴν τῶν νυκτῶν ἀκούουσι τὰς συμφωνίας καὶ τὰ ᾄσματα τῶν ἀστέρων, καὶ βλέπουσι τῶν χορῶν των τοὺς μυστικοὺς κύκλους, δι' ὧν προαγγέλλουσι τῶν ἀνθρώπων τὰς τύχας. Αὐτοὶ ἐπ' αὐτοφώρῳ συνέλαβον τοὺς ἔρωτας τοῦ ῥόδου καὶ τῆς ἀηδόνος, καὶ αὐτοὶ εἰς τοῦ Μαΐου τὰς δροσερὰς ἑσπέρας συνδιαλέγονται μετὰ τῶν πετεινῶν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τοῦ οὐρανοῦ καὶ μετὰ τῶν ἀνθέων τοῦ λειμῶνος, καὶ μανθάνουσιν ὅσα ἀνθρώπινον ὠτίον ποτὲ δὲν ἤκουσε. Τῆς ἐξαιρέτου αὐτῶν εὐωχίας μικρὰ ψυχία περιέχει ἡ παροῦσα Ἀνθώ.

Ἀλλ' ὡς νὰ σὲ βλέπω δυσπίστως νὰ ὑψώνῃς τὴν κεφαλήν, καὶ διὰ τοῦ δακτύλου νὰ μ' ἀπειλῇς. Νομίζεις μύθους ὅσα σοὶ λέγω, καὶ δὲν θέλεις νὰ δεχθῇς ὅτι ἁπλᾶ νεύματα εἰσὶ γλῶσσα. Αἴ καλή φίλη μου! καὶ ἔχει ὁ ἔρως ἄλλην, ἢ κἂν ἔχει προσφιλεστέραν; Καὶ ὁσάκις πρὸς σὲ ἐρχόμενος, βλέπω τὰς ὡραίας ὀφρῦς σου ἐλαφρῶς νὰ συστέλλωνται, καὶ τὸ κάτω χεῖλός σου τὸ κοράλλινον εὔχαρι νὰ προκύπτῃ ὑπὲρ τὸ ἄνω, ἔχω ἄλλης γλώσσης ἀνάγκην ἵνα ἐννοήσω ὅτι ὀργίζεσαι κατ' ἐμοῦ; Καὶ ἡ Κιβωτὸς ὅλη, ἂν εἶχεν ἐκδοθῇ, ἀρκεῖ ἵνα ἐκφράσῃ ὅ,τι ἓν μόνον βλέμμα σου ἐξ ἐκείνων ἃ ἐγὼ γνωρίζω; Διηγοῦνται ὅτι τὸν Ἔρωτα τιμωροῦσα μία ποτὲ τῶν Χαρίτων διά τινα αὐθάδειαν, τῷ ἔκλεισε τὸ στόμα διὰ τῆς χειρός της. Ἔκτοτε δ' ἐκεῖνος, ὅστις εἶναι λαλίστατος ἀηδόνος, μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τὴν σιωπήν, ἐφεῦρε τῶν νευμάτων τὴν γλῶσσαν.

Ἀπορεῖς ἴσως πῶς ἡ Ἀνθώ μου εἶναι γεγραμμένη ἐμμέτρως, ποῦ ἐδιδάχθην τὴν στιχουργίαν, καὶ ποῦ ἐδανείσθην τὴν ποίησιν. Πονηρά! καὶ δὲν τὸ ἐξεύρεις; Τί ἄλλο μ' ἐμπνέει ἡ θέα σου; τί ἡ μελῳδική σου φωνή; Τί ἄλλο ἀναπνέω εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν ἥτις σὲ περιστοιχίζει; τί ἄλλο εἶναι ὁ ἔρως σου; Δὲν ἐξεύρεις; Ὁ ἔρως κατασκευάζει τὰ βέλη του ἐκ κλάδων τῆς δάφνης τοῦ Ἀπόλλωνος. Προσέτι δὲ, μᾶς λέγουσι τῆς Ἀσίας οἱ γέροντες, ἁρμονία καὶ ποίησις εἶναι ἡ γλῶσσα ἣν ὁμιλοῦσι τὰ ἄνθη.

Ἀλλὰ γνωρίζω τὴν ἐπικριτικήν σου διάθεσιν. Τί ἔπραξα μέχρι τοῦδε καὶ σ' εὐχαρίστησε; καὶ πῶς νὰ ἐλπίσω ὅτι θέλεις δεχθῇ χωρὶς μεμψιμοιρίας καὶ τὴν Ἀνθώ; Πῶς; θέλεις μ' εἰπεῖ, λοιπὸν ὁ ἔρως σου ἔχει τὴν διάρκειαν τῶν ἀνθέων, καὶ, ὡς οἱ τέττιγες, μόνον τὸ θέρος ὁμιλεῖ, καὶ τὸν χειμῶνα μένει βωβὸς καὶ ἄλαλος; Ἢ ὅταν δὲν εὑρίσκῃ πρόχειρον τὴν Δάλειαν τῶν Ἰνδιῶν ἢ τὸ Ῥοδόδενδρον τῆς Ἀμερικῆς, εὐχαριστεῖται πνίγων τὰ κινήματα τῆς καρδίας ὧν ἐμβλήματα εἰσὶ ταῦτα τὰ ἄνθη, καὶ περιορίζων τὰ αἰσθήματά του εἰς τὰ τρία, ἢ τέσσαρα, ὅσων μόνων τὰ σύμβολα ἀπαντῶνται συνήθως εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς κήπους; Ὄχι, παντάπασιν. Ὁ ἔρως μου θάλλει ὅταν τὰ ἄνθη μαραίνωνται, καὶ φωνάζει ὅταν οἱ τέττιγες σιωπῶσι. Τὰ αἰσθήματά μου, σοὶ τὸ λέγω ἀφ' οὗ τὸ θέλεις, εἶναι ἀναρίθμητα ὑπὲρ τοὺς ἀστέρας ὅσοι λάμπουσιν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

εἰς τὸ στερέωμα, ὑπὲρ τὰ ἄνθη ὅσα φύονται εἰς τοὺς κήπους. Πῶς δὲ θέλω σοὶ τὰ ἐκφράζει ὅταν ὁ χειμὼν μαράνῃ τὰ ἄνθη! Ἄκουσον νὰ σοὶ τὸ διδάξω, καὶ μὴ φοβηθῇς τὴν λέξιν αὐτήν· ὑπάρχουσι καὶ εὐάρεστα διδάγματα, πίστευσον. Ἔπειτα καὶ σὺ πόσα καὶ πόσα δὲν μ' ἐδίδαξας, καὶ τὸ δυσκολώτερον ὅλων, τὴν ὑπομονήν!

Ἄκουσον λοιπόν. Στερούμενος τῶν ἀνθέων ὅσα ἡ Ἀνθὼ περιέχει, λαμβάνω κλάδον οἱουδήποτε δένδρου, ἀειθαλλοῦς, τρία μόνον ἔχοντα φύλλα. Εἰς τὸ πρῶτον, τὸ ἀνώτατον, γράφω τὰς ἑκατοντάδας, εἰς τὸ δεύτερον τὰς δεκάδας, εἰς τὸ τρίτον δὲ τὰς μονάδας· ὥστε ἂν θέλω νὰ σ' ὑποδείξω τὸν στίχον 125, χαράττω εἰς μὲν τὸ πρῶτον φύλλον μίαν γραμμήν, εἰς δὲ τὸ δεύτερον δύω, καὶ πέντε εἰς τὸ τρίτον. Συγχώρησόν μοι τὰς μονάδας καὶ τὰς δεκάδας, καὶ ὅλην τὴν ἀριθμητικὴν ὀνοματολογίαν, ἀξίαν τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου. Ἠξεύρω ὅτι ὁ Ἔρως εἶναι ὀλιγώτερον ἀριθμητικὸς τῶν θεῶν· ὅταν μετρᾷ τὰ φιλήματα, πάντοτε ἀπατᾶται καὶ προσθέτει ἓν μηδενικόν.

Ἐντούτοις, μὴ νομίσῃς ὅτι σοὶ στέλλω τὴν Ἀνθὼ μου χάρισμα. Σοὶ τὴν πωλῶ καὶ πολὺ ἀκριβά. Σοὶ τὴν πωλῶ ἓν μειδίαμα.

Ὁ φίλος σου.[1]

---

[1] Τὸ πρῶτον ἐξεδόθη ἀνωνύμως.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΝΘΩ

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

1. *Ἀβραμηλέα*[1] *(Κοκκυμηλέα έ.*[2] *Τζαν-Ἐρίκι τ.)*

Ἐντός μου πρῶτος ἔθαλεν ὁ ἐδικός σου ἔρως,
ὡς τούτου ὁ γλυκὺς καρπὸς πρωτοκοσμεῖ τὸ θέρος.

2. *Ἁγιοκέρι (Ἀσκληπιὰς έ.)*

Τὸν ἔρωτ' ἀπεφάσισα νὰ μὴν ἀναγνωρίσω,
νὰ κλείσω τὴν καρδίαν μου, καὶ νὰ τὴν θωρακίσω.

3. *Ἁγιόκλημα, ἢ Αἰγόκλημα (Περικλύμενον έ.)*

Καθὼς τὸ κλῆμα μ' ἕλικας τὸ δένδρον περιβάλλει,
οὕτως ἐκτείνεται πρὸς σὲ ἡ φιλικὴ ἀγκάλη.

4. *Ἀγκαραθιὰ (Φλομὶς έ.) [Εἶδος ἐλελισφάκου.]*

Ὀλέθριον καὶ μισητὸν τοῦ φθόνου τὸ σκωλήκι,
τιτρώσκει τὸν φθονούμενον, καὶ τὸν φθονοῦντα τήκει.

5. *Ἀγριάδα (Ἄγρωστις έ.)*

Δὲν εἶμαι ὡς σὲ φαίνομαι, καὶ μὴ μὲ περιφρόνει.
Ἀγάπα τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν μορφὴν λησμόνει.

6. *Ἀγριαπιδιὰ, ἢ Κορτσιὰ (Ἄχερδος έ.)*

Ἂν μεταβάλῃς φρόνημα καὶ μεταβάλῃς τρόπον,
ἴσως καὶ τὴν ὑπόληψιν θ' ἀλλάξῃς τῶν ἀνθρώπων.

[1] Ὅταν δὲν ἀναφέρηται ῥητῶς τὸ ἄνθος, τὸ φύλλον, ὁ κλάδος, ἢ ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ, τότε ἐννοεῖται μόνον τὸ ἄνθος ἢ ἐν ἐλλείψει αὐτοῦ τὸ φύλλον.

[2] Τὸ έ. σημαίνει ἑλληνιστί, τὸ χ. χιδαϊστί, τὸ λ. λατινιστί, τὸ ἰτ. ἰταλιστὶ καὶ τὸ τ. τουρκιστί.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

7. *Ἀγριελαία (Κότινος ἐ.)*

Φρονίμευσον, ἂν δύνασαι, καὶ ὅταν φρονιμεύσῃς,
ἴσως ὑπάρχει τις ἐλπὶς φιλίαν νὰ μ' ἐμπνεύσῃς.

8. *Ἀγριοζιζυφιὰ, ἢ Ἰτέα (Ἐλαίαγνος ἐ.)*

Σὲ εἶδα καὶ παράδεισος μ' ἐφάνη πῶς ἠνοίχθη,
καὶ ἄγγελος οὐράνιος ἐμπρός μου πῶς ἐδείχθη.

9. *Ἀγριολίναρον (Δελφίνιον ἐ.)*

Ὑψώθης καὶ ἀπέβλεψες ἐκεῖ ὅπου δὲν πρέπει.
Πολλάκις πίπτει χαμηλὰ ὅστις ἐπάνω βλέπει.

10. *Ἄδωνις ἐαρινὸς [πυῤῥὸν ἀστεροειδὲς ἄνθος.]*

Καθὼς τὸ στίλβον κάτοπτρον θολόνει πνοὴ μία,
οὕτω τῆς κόρης τὴν τιμὴν θολόν' ἡ δυσφημία.

11. *Ἀκόντιον (Ἀνάγυρος ἐ.)*

Ποτέ σου δὲν μ' ἐνέπνευσας συμπάθειαν χαμμίαν,
καὶ σ' ἀγαπῶ ὡς σοῦ φυτοῦ αὐτοῦ τὴν εὐωδίαν.

12. *Ἀχαιία (ἢ Ψευδαχαιία) [ἄνθος.]*

Λατρείαν ἡ καρδία μου σ' ἐπρόσφερε πυρίνην,
καὶ σὺ μ' ἐπλήρωσας μ' ὀργὴν καὶ μὲ ἀγνωμοσύνην.

13. *Ἀχαιία εὐαίσθητος (Μήμου ἅπτου χ. Μιμόζα λ.)*

Παντός μου ἐλαττώματος ἢ πταίσματος καθάπτου·
πλὴν ὅταν περὶ ἔρωτος ὁ λόγος, μή μου ἅπτου.

14. *Ἀχαιία [χλάδος.]*

Καρδίαν ἔχεις τρυφερὰν, τὸ ἔμαθα χ' ἐλπίζω·
εἰπέ μοι τὰς ἐλπίδας μου εἰς ἄμμον ἂν δὲν κτίζω.

15. *Ἀχόρτιον, ἢ Κυνοχτόνον [φυτὸν χωρειοφόρον]*

Ν' ἀπέλθῃς ἀπεφάσισας καὶ θενὰ μείν' ὀπίσω.
Μετὰ θηρίων προτιμῶ χ' εἰς τὰ βουνὰ νὰ ζήσω.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

16. *Ἀλθαία (ὁμοία τῇ Δενδρομολόχῃ.)*

Ὑπάρχ᾽ ἡ εὐτυχία μου πρὸς ἀστραπὴν ὁμοία·
μία τὴν ἤναψε στιγμὴ, τὴν σβύνει στιγμὴ μία.

17. *Ἀλόη [ἄνθος.]*

Ὁ πόθος τῆς καρδίας σου βραδυπορεῖ πλὴν φθάνει,
καθὼς καὶ τοῦτο τὸ φυτὸν βραδύνει, πλὴν βλαστάνει.

18. *Ἀλόη (Φυτὸν τῆς ὑπομονῆς χ.) [φύλλον.]*

Μ᾽ ἐπρόσταξας, ὑπέμεινα· μὴ μὲ προστάξῃς πάλιν,
καὶ μάθε πῶς ὑπομονὴν δὲν ἔχω πλέον ἄλλην.

19. *Ἀμάραντον μέγα (Ἀειζῶον ἑ.)*

Θὰ σβύσ᾽ ἴσως ὁ ἥλιος καὶ τ᾽ ἄστρα κ᾽ ἡ σελήνη,
ἄσβεστος ὅμως ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μου θὰ μείνῃ.

20. *Ἀμάραντον μικρόν.*

Εἰς θλίψεις μὴ ἀφίεσαι καὶ εἰς ἀπελπισίαν.
Μόν᾽ ἡ ἐλπὶς ἀμάραντος βλαστάν᾽ εἰς τὴν καρδίαν.

21. *Ἀμαρυλλὶς καθαρὰ (εἴδος Ναρκίσσου.)*

Ματαίως τῶν θελγήτρων σου κενόνεις τὴν φαρέτραν·
δὲν θέλγεις τὴν καρδίαν μου, καὶ θὰ τὴν εὕρῃς πέτραν.

22. *Ἀμαρυλλὶς στικτή.*

Τῆς χάριτος ἀνώτερος βαθμὸς δὲν εἶναι ἄλλος,
παρ᾽ ὅταν ἡ ἀφέλεια ἐπικοσμεῖ τὸ κάλλος.

23. *Ἀμυγδαλέα [ἄνθος.]*

Ὁ οὐρανὸς σοὶ ἔδωκε καὶ χάριτας καὶ κάλλη,
καὶ θάλλεις ὡς ἡ ἄνοιξις καὶ ὡς τὸ ἄνθος θάλλει.

24. *Ἀμυγδαλέα [κλάδος.]*

Ἓν σου γλυκὺ μειδίαμα μὲ κάμνει ν᾽ ἀναζήσω.
Ἐκτὸς τοῦ μειδιάματος τί ἄλλο νὰ ἐλπίσω;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

25. *Ἀμύγδαλον μὲ φλοιόν.*

Ἀνίσως κρίκος σιδηρᾶς ἀλύσεως σὲ θλίβῃ,
ὑπομονὴ χ' ἐπιμονὴ καὶ σίδηρον συντρίβει.

26. *Ἀναγαλλὶς (Κόρχορον ἐ.)*

Μικρὸν πῶς εἶχον ἤλπιζον εἰς τὴν ψυχήν σου τόπον·
σὺ δ' ἀγνοεῖς χ' εἰς τὴν σειρὰν ἂν εἶμαι τῶν ἀνθρώπων.

27. *Ἀνεμώνη ἀγρία.*

Ἂν κατ' ἐμοῦ ἐθύμωσας, ἐθύμωσας ἀδίκως,
καὶ τὸν θυμὸν ἀπέδειξας ἀσπλάγχνως καὶ ἀγροίκως.

28. *Ἀνεμώνη κηπαία (ὁμοία τῇ Παπαρούνᾳ.)*

Ἐγνώρισας τὸ σφάλμα σου· ἂν δὲν τὸ ἀποπλύνῃς,
ἀφωρισμένος ἀπ' ἐμοῦ καὶ ἄλυτος θὰ μείνῃς.

29. *Ἀνθεμὶς ἐρυθρά.*

Ὁ βίος εἶναι σταδίων βασάνων καὶ ἀγώνων,
χ' εὐδαιμονίαν ἀληθῆ ὁ ἔρως δίδει μόνον.

30. *Ἀνθεμὶς κιτρίνη.*

Ὑπόσχεσις ἀπατηλὴ, ἐλπὶς ματαιωθεῖσα,
ὡς ἀστραπὴ θαμβώσασα καὶ ἅμ' ἀποσβεσθεῖσα!

31. *Ἀνθεμὶς [λευκὴ] (Παπάτια, ἢ χαμαίμηλον τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἢ χαμαίῤῥοδον χ.)*

Ἀκόμη ἔχω ἄθικτον τὸ ἄνθος τῆς καρδίας·
μὴ ἄλλο ζήτει ἀπ' αὐτῆς ἐκτὸς σεμνῆς φιλίας.

32. *Ἄνιθον.*

Ἐρώτα τὴν καρδίαν σου, χ' ἐκείνη σοὶ τὸ λέγει,
ἡ ἐδική μου διὰ σὲ ἢ διὰ τίν' ἂν φλέγῃ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

33. *Ἀντίῤῥινον ἐρυθρόν.*

Τῆς εἰρωνείας ἄπεχε, παραίτησον τὸ σκῶμμα.
Σοὶ διαστρέφει τὴν ψυχὴν καὶ τὸ καλόν σου στόμα.

34. *Ἀντίῤῥινον [λευκόν] (Λεονταράκι χ.)*

Πῶς σ' ἀπατῶ ἐνόμισας· ἀκούεις συκοφάντας.
Ἐνόμιζον πῶς εἰς ἐμὲ πιστεύεις ὑπὲρ πάντας.

35. *Ἀπιδιά, ἢ Ἀχλαδιά (Ἄπιος ἐ.) [ἄνθος.]*

Τῆς σήμερον ἀπόλαυε κ' εὐφραίνου μετὰ ζήλου·
ἡ αὔριον εἶν' ἄγνωστος καὶ κτῆμα τοῦ ἀδήλου.

36. *Ἀπίδιον, ἢ Ἀχλάδιον.*

Εἰς τέρψιν ἀνεκλάλητον ὅλ' ἡ ψυχή μου πλέει,
καὶ πρὸς τῆς εὐτυχίας της τὴν πλημμονὴν παλαίει.

37. *Ἀραβόσιτος (Κέγχρος ἐ.)*

Σκληρότητος ἐπιδερμὶς τὴν σὴν μου καλύπτει·
καρδίαν πλὴν εὐαίσθητον καὶ συμπαθοῦσαν κρύπτει.

38. *Ἀριστολοχία (Περι-δρυιὰ τ.)*

Ὁ ἔρως μου δὲν κατοικεῖ εἰς φωλεὰς καὶ μάνδρας,
ἀλλ' εἰς τὰς φλόγας ἐνοικεῖ, εἶν' εἶδος σαλαμάνδρας.

39. *Ἄρκειον (Πλατομανδίλα χ.)*

Μὴ μ' ἐρωτᾷς ἂν δέχωμαι πλησίον σου νὰ μένω·
ἐρώτα με ἂν καὶ στιγμὴν μακράν σου ὑπομένω.

40. *Ἀσπράγκαθα (Ἄκανθα λευκὴ ἐ.)*

Οἱ ὀφθαλμοί σου φοβερὰς μ' ἐπέβαλον βασάνους,
ἀλλὰ λατρεύω τοὺς διπλοῦς ὡραίους μου τυράννους.

41. *Ἀσπρομανδυλίδα (Βούφθαλμον, ἢ Χαλκάνθεμον ἐ.)*

Ἀδίκως παροργίζεσαι καὶ τὴν χολήν σου βλάπτεις·
δὲν ἔπραξα ὅσα φρονεῖς, οὐδ' ὅσα μοὶ προσάπτεις.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

42. *Ἀσφόδελον (Ἀσφοδελιὰ, ἢ Σφουρδούλι χ.)*

Ὑψώθησαν οἱ λογισμοὶ κ' ἐπαίρεται ὁ νοῦς μου,
ἀφ' ὅτου σὺ πληροῖς τὸν νοῦν καὶ σὺ τοὺς λογισμούς μου.

43. *Ἀτραχτυλὶς (εἶδος ἀκάνθης.)*

Σ' ἐγνώρισα ὑπὸ πολλὰς καὶ διαφόρους ὄψεις,
καὶ σοὶ τὸ λέγω καθαρῶς πῶς δὲν θενὰ προκόψῃς.

44. *Ἀχιλλιόχορτον, ἢ Χιλιόφυλλον.*

Νὰ μὲ κινήσῃς εἰς ὀργὴν ζητεῖς παντοιοτρόπως·
πᾶς τρόπος πλὴν εἶν' ἀσθενὴς καὶ μάταιος πᾶς κόπος.

45. *Ἄψινθιον (Ἀψιθιὰ χ.)*

Εἰς τὴν φιάλην τῆς ζωῆς προσέφερα τὸ στόμα,
πλὴν ἡ φιάλ' ἦτο πικρὰ, καὶ ἄψινθος τὸ πόμα.

46. *Βαλεριάνα (Νάρδος ἀγρία, ἢ Φοῦ ἑ.)*

Δὲν ὠφελοῦσ' οἱ λόγοι σου καὶ μάταιοι εἶν' οἱ κόποι·
ὁ μεταξύ μας σύνδεσμος διὰ παντὸς ἐκόπη.

47. *Βαλσαμίνη.*

Ἂν αἱ ὡραῖαι σὲ ἰδοῦν τοῦ κόσμου συναχθεῖσαι,
ὡραιοτέρα ὅλων των θενὰ εἰποῦν πῶς εἶσαι.

48. *Βαμβακιὰ ἡ κοινή.*

Εἶμ' ἕτοιμος καὶ βάσανα καὶ πόνους ν' ἀψιφήσω,
τὸ ἄθλον τῆς καρδίας σου ἂν μέλλω νὰ κερδίσω.

49. *Βαμβακιὰ τῆς Ἰνδίας.*

Ἀδιακρίτως κ' ἐλαφρῶς ποτὲ μὴ κατακρίνῃς.
Τὸ κάλλος καλλωπίζεται διὰ τῆς καλωσύνης.

50. *Βαρίλλη (Ἡλιοτρόπιον.)*

Τὴν ὕπαρξίν μου ἀγαπῶ, διότι σὲ γνωρίζω·
εἶσαι πλησίον, εὐτυχῶ, εἶσαι μακρὰν, ἐλπίζω.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

51. *Βασιλικὸν μεγαλόφυλλον (Ὤχιμον ἑ.)*

Σοὶ δίδω τὴν καρδίαν μου καὶ σὺ τὴν ἀποκρούεις·
καὶ ὅμως βλέπεις τί πονῶ, καὶ τί θρηνῶ ἀκούεις.

52. *Βασιλικὸν μικρόφυλλον.*

Τὸ μέτριον τῆς γλώσσης μου ἀπόδος εἰς δειλίαν,
καὶ ἔρωτα μετάφραζε ὅ,τι καλῶ φιλίαν.

53. *Βάτος [ἄνθος.]*

Δὲν σὲ ἀκούω, ἔκλεισα τὰ ὦτά μου τὰ δύω.
Ἀφ' οὗ μ' ἐπεριφρόνησας, καὶ τὴν καρδίαν κλείω.

54. *Βάτος ἡ κοινὴ [χλάδος.]*

Τὴν αὐστηρότητ' ἄφησε, γλυκύτερον ὁμίλει·
φαρμάκ' εἰσὶν οἱ λόγοι σου καὶ πίκραις τὰ χείλη.

55. *Βάτος Ἰδαία (Σμεουρέα χ.)*

Τὸ ἔνδυμά σου ἄλλαξον διότι σ' ἀσχημίζει.
Δὲν εἶναι μὲν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ τὸν εἰκονίζει.

56. *Βατράχιον τὸ ὑδατοχαρές (Περόρχουλε ἰτ.)*

Τὴν τύχην μὴ συκοφαντῇς, διότ' εἰς κάθε τόπον
λαμβάνεις φόρον φθονητὸν, τὸ σέβας τῶν ἀνθρώπων.

57. *Βερικοκκιὰ (Καϊσὶ τ.) [ἄνθος.]*

Διὰ ψυχροῦ σου βλέμματος ὁσάκις μ' ἀτενίζεις,
νομίζω τὴν καρδίαν μου ὅτι ἐκσπᾷς ἐκ ῥίζης.

58. *Βερίκοκκον.*

Ὅτι πιστῶς μὲ ἀγαπᾷς ἐλπίζεις νὰ μὲ πείσῃς.
Πλαστὴ εἶν' ἡ ἀγάπη σου κ' ἡ πίστις σου ἐπίσης.

59. *Βερονίκη (Λιτόδρυς ἑ.)*

Τὸ μόνον ἀντικείμενον σὺ εἶσαι τῆς σπουδῆς μου,
σὺ τῆς ὑπάρξεως σκοπὸς, σὺ ὅρος τῆς ζωῆς μου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

60. *Βλαστὸς ὀπωροφόρου δένδρου.*

Εἶν' ἔγκλημα φρικτότερον τῶν ἐγκλημάτων ὅλων
εἰς πίστιν κ' εἰλικρίνειαν ν' ἀνταποδίδῃς δόλον.

61. *Βλίτον.*

Τὸ ἦθός σου ἐγνώρισα, καὶ ἡ πρὸς σὲ φιλία
ἐκ πείρας κατενόησα πῶς εἶναι ἀσωτία.

62. *Βούγλωσσον, ἢ Ἄγχουσα.*

Τὸν χαρακτῆρά σου κακῶς θαῤῥεῖς πῶς ὑποκλέπτεις,
διότι εἶναι τῆς ψυχῆς τὸ πρόσωπον καθρέπτης.

63. *Βροῦλον (Σχοῖνος ἑ.)*

Ὁ τόπος κ' ἡ περίστασις ἂς μὴ σὲ μεταβάλῃ.
Μιμήσου τοῦτο τὸ φυτὸν ποῦ κ' εἰς τὴν βάλτον θάλλει.

64. *Βρωμόχορτον, ἢ Βρωμοῦσα (Σίλφιον ἑ.)*

Καλὸν μὲν εἶναι τὸ φυτόν, ἀλλ' ἔχει δυσωδίαν,
ὡς ἔχεις τὴν μορφὴν καλήν, ἀλλὰ κακὴν καρδίαν.

65. *Βύσσινον.*

Ἐλθὲ κ' εἰς τῆς καρδίας μου τὴν φλόγα ῥίψον δρόσον,
καὶ δός μοι σὺ τὴν ἴασιν, ὡς μ' ἔδωσας τὴν νόσον.

66. *Γαδουράγχαθον (Κίρσιον ἑ.)*

Τῆς λύπης εἰς τὸ στῆθός μου ἐβύθισας τὸ ξίφος,
ἀφ' οὗ καιροῦ τῆς γλώσσης σου ἐτράχυνας τὸ ὕφος.

67. *Γαζία (Ἀχαχία Νειλία ἑ. Ἀμπέρι τ.)*

Τὸ ὅπλον ἔχεις τὸ γνωστὸν εἰς τὴν μυθολογίαν,
τ' ὅπλον ποῦ ἔφερεν ὁμοῦ πληγὰς καὶ θεραπείαν.

68. *Γαλατσίδα (Εὐφόρβιον ἑ.)*

Μοὶ λέγεις ὅτι ἔπταισα. Εἶν' ἐδική σου γνώμη.
Ἂς ἦναι· ἔπταισα. Λοιπὸν ἂς μοὶ δοθῇ συγγνώμη.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

69. *Γαρόφαλον ἄγριον.*

Ἔχεις γοργοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ζωηροὺς καὶ λάλους·
τὸ μυστικόν σου πρόσεξον μήπως εἰποῦν κ᾽ εἰς ἄλλους.

70. *Γαρόφαλον διπλοῦν (ὁλλανδικόν.)*

Μὴ ὑπερηφανεύεσαι· θὰ πάθῃς μέχρι τέλους.
Ἡ ἔπαρσις κ᾽ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐκρήμνισεν ἀγγέλους.

71. *Γαρόφαλον* [*ἐρυθρὸν*] *(Διάνθον ἑ.)*

Συγχρόνως ἀπελπίζομαι συγχρόνως δὲ κ᾽ ἐλπίζω.
Ὅταν ἀκούω σου τὸ μὲν, τὸ δ᾽ ὅταν σ᾽ ἀτενίζω.

72. *Γαρόφαλον λευκόν.*

Μὴ δυσπιστήσῃς. Πρὸς ἐμὲ εἰπὲ τὸ μυστικόν σου.
Θὰ μείν᾽ εἰς χεῖρας ἀσφαλεῖς ἡ κλεὶς τῶν λογισμῶν σου.

73. *Γαρόφαλον πορφυροῦν.*

Ἐντὸς εἰς τὴν καρδίαν μου σὺ ἀπολύτως ἄρχεις.
Θενὰ φανῇς αὐθαίρετος, ἢ δίκαιος μονάρχης;

74. *Γαρόφαλον στικτόν.*

Κ᾽ ἐγὼ νομίζω καθὼς σὺ πῶς θὰ σὲ λησμονήσω,
ἀλλ᾽ ὅταν εἰς τὸν τάφον μου τὴν μνήμην μου θ᾽ ἀφήσω.

75. *Γεντιανὴ (εἶδος Κενταυρίου.)*

Εἰς εὔφορον γῆν ἔῤῥιψας εὐεργεσίας σπόρον,
ἀλλ᾽ ἡ εὐγνωμοσύνη μου ὑπερτερεῖ τὸ δῶρον.

76. *Γερακοβότανον (Ἱεράκιον ἑ.)*

Οἱ στεναγμοί μου μελανὰς ἐμόρφωσαν νεφέλας,
κ᾽ ἤδη ὁρίζων σκοτεινὸς μ᾽ ἐνέκλεισε καὶ μέλας.

77. *Γεράνιον* [*ἄνθος.*]

Σὲ εἶδα, σ᾽ ἐπλησίασα, μ᾽ ἐπῆρες τὴν καρδίαν·
δός μοι τὴν σὴν εἰς ἀμοιβὴν διὰ τὴν ἀδικίαν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

78. *Γεράνιον (Ἑρπαρόζα ἰτ. Ἐρτιρσαχὶ τ.)* [*φύλλον.*]

Ὁ φλογερός σου ὀφθαλμὸς εἶν' ἔρωτος φαρέτρα·
ἀλλ' ἡ ψυχρὰ καρδία σου εἶν' ἄτρωτος ὡς πέτρα.

79. *Γεωμηλέα (Πατάτα ἰτ.)* [*ἄνθος.*]

Τὸ κάλλος, ἄνθος τῆς ψυχῆς, εἰς τὴν μορφὴν προκύπτει·
ἀλλ' ἡ καρδία σου καρποὺς εὐγενεστέρους κρύπτει.

80. *Γλυστρίδα, ἢ Ἀντράχλα (Ἀνδράχνη ἑ.)*

Ναὶ μὲν ὁ μένων ἄτολμος δὲν στέφεται νικήσας,
πολλάκις πλὴν ῥαπίζεται ὁ προπετῶς τολμήσας.

81. *Γραφάλιον (Ἀμάραντον τῆς Παραγ., ἢ Καλοκοιμητιὰ χ.)*

Πλησίον σου ἀνώνυμος ἂς ζήσω μέχρι γήρως,
παρὰ νὰ προκηρύττωμαι μαζάν σου μέγας ἥρως.

82. *Δαμασκηνία* [*ἄνθος.*]

Ἠξεύρω ἀνεπίδεκτος πῶς εἶσαι ἀπιστίας.
Ἡ πίστις εἶναι καλλονὴ καὶ ἄνθος τῆς καρδίας.

83. *Δαμάσκηνον.*

Ἔχεις καὶ νοῦν, καὶ ἀρετὴν, καὶ κάλλος, καλὰ τρία·
κ' εἰς ταῦτα τῆς καρδίας μου προσφέρεται λατρεία.

84. *Δαναΐδα (Ἔρπυλλος ἑ.)*

Πληροῦται ἡ καρδία μου ἐρωτικῶν ἐλπίδων,
πλὴν μένει πάντοτε κενὴ, ὡς πῖθος Δαναΐδων.

85. *Δαυκίον (Δαῦκος ἑ.)*

Μὴ φεύγῃς, μή μοι κρύπτεσαι, καὶ στρέφου καὶ ἰδέ με,
καὶ ἂν μοὶ δίδῃς θάνατον ἢ ἂν ζωὴν εἰπέ με.

86. *Δάφνη* [*ἄνθος.*]

Τοῦ πλούτου εἶναι δύσκολος κ' ἐπίπονος ἡ κτῆσις·
ἀλλ' ἔτι δυσκολώτερον νὰ τὸν διατηρήσῃς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

87. *Δάφνη* [*χλάδος ἢ φύλλον.*]

Καρδίαν πρὶν ἀνίκητον ἐνίκησ' ἕν σου βλέμμα.
Εἰς σὲ ἡ δάφνη, καὶ εἰς σὲ τῶν νικητῶν τὸ στέμμα.

88. *Δενδρόϊον* [*ἐρυθρ.*] (*Λευκόϊον ἐ. Βιόλα καὶ Χείραρθος λ.*)

Ἂς εὐφρανθῶμεν σήμερον, διότι τίς ἠξεύρει
ὁποία ἡ ἐπαύριον ὁποίους θὰ μᾶς εὕρῃ.

89. *Δενδρόϊον κίτριον.*

Ἂς παύσωσιν αἱ ἔχθραι μας κ' οἱ τόσοι πόλεμοί μας,
καὶ αἰωνΐ' ἂς κυρωθῇ εἰρήνη μεταξύ μας.

90. *Δενδρόϊον λευκόν.*

Τὸ αἴσθημά μας ἂν πιστῶς φυλάττῃς κ' ἐπιμόνως,
μὴ φοβηθῇς πῶς κατ' αὐτοῦ θὰ κατισχύσῃ φθόνος.

91. *Δενδρόϊον ποικίλον.*

Συνέμιξα τὰ χρώματα τὰ κάλλιστα τοῦ κόσμου,
κ' ἐκ τούτων τὴν εἰκόνα σου διέγραψα ἐντός μου.

92. *Δενδρολίβανον* (*Λιβανωτὶς ἐ. Ῥοσμαρῖνον λ.*)

Λαβὴν δὲν ἔχει ὁ καιρὸς εἰς τὰ αἰσθήματά μας,
καὶ εἶναι ἡ ἀγάπη μας ἀσύντριπτος ἀδάμας.

93. *Δενδρομολόχα* (*Ἀλθέα ἐ.*)

Ὡς Ἀφροδίτης ἄγαλμα σ' ἐκόσμησεν ἡ φύσις,
πλὴν σ' ἔδωσεν ἀγάλματος ψυχρότητα ἐπίσης.

94. *Δίκταμνον.*

Ἂν ἔχῃ ἡ καρδία σου σκληρότητα σιδήρου,
πλὴν ἔχει καὶ θερμότητα μετάλλου διαπύρου.

95. *Δομάτα* (*Φραγκομελιτσάνα χ.*)

Αἱ δυσκολΐ' ἐξέλιπον, ἡ ἄκανθα ἐκόπη,
καὶ στεφανοῦνται οἱ μακροὶ ἀγῶνές μας καὶ κόποι.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

96. *Δρῦς* (*Βαλανιδιὰ χ.*)

Εἶν' ἡ καρδία μου πιστὴ, κ' εἰς πάντα χρόνον ἴση,
καὶ δυνατὸν νὰ συντριβῇ, οὐχὶ καὶ νὰ λυγίσῃ.

97. *Δύσχιαμος* (*Ὑοσκύαμος ἑ.*)

Προσῆλθα φέρων κάμινον εἰς τόπον τῆς καρδίας,
ἀλλὰ ψυχρῶς μ' ἀπήντησας ὡς πάγος Σιβηρίας.

98. *Ἔλαία* [*χλάδος.*]

Εἶναι βραχὺς ὁ βίος μας κ' ἡ ἔχθρα τὸν βραχύνει·
ἂς καταπαύσ' ἡ ἔρις μας, καὶ συμμαχεῖ ἂς γίνῃ.

99. *Ἐλάτη.*

Ἐλύθη ἡ ἀγάπη μας, καθὼς ῥανίδες πάχνης·
οἱ λόγοι σου τὴν ἔσχισαν ὡς ὕφαμα ἀράχνης.

100. *Ἐλελίσφακος* (*Ἀλιφασκιὰ χ.*)

Πλησίον ἡ καρδία μου σ' ἐνόησε κ' ἐμάνη.
Ἂν ἔλθῃς πλησιέστερον, αὐτὸ θὰ τὴν ἰάνῃ.

101. *Ἔλλέβορος λευκός.*

Τὸ κῦμα τῆς καρδίας μου τὸν νοῦν μου κατακλύζει,
παρέσυρε τὴν φρένα μου καὶ τὴν καταποντίζει.

102. *Ἐλλέβορος μέλας* (*Σκάρφη μαύρη χ.*)

Ὁ νοῦς μου παραφέρεται εἰς στρόβιλον μανίας,
καὶ ἡ καρδία εἰς βρασμὸν παλαίει τρικυμίας.

103. *Ἕλυτρον, ἢ Δακτυλίτης πορφυρὰ* (*Διγιτάλη λ.*)

Δὲν μ' ἐκθαμβοῦσ' οἱ θησαυροὶ οὐδὲ τὰ μεγαλεῖα,
ὅσον μ' ἑλκύ' ἡ καλλονὴ καὶ ἡ εὐαισθησία.

104. *Ἐμετικοκαρυδιὰ, ἢ Φόλες* (*Στρυχνοκάρυον ἑ.*)

Λυθέντα τῆς φιλίας μας τὸν σύνδεσμον κηρύττω,
καὶ τὴν προτέραν σχέσιν μας ἀναπολῶ καὶ φρίττω.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

105. *Ἐπιλόβιον* (*Οἰνοθήρας ἐ.*)

Προκρίνω τὴν ἀγνότητα τῆς καθαρᾶς καρδίας,
ὑπὲρ τὸ δῶρον τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐδαιμονίας.

106. *Ἐρείκη* (*Ῥίκη καὶ Σκούπα χ.*)

Θὰ ἤμην λάτρις τῶν βουνῶν καὶ φίλος τῆς ἐρήμου,
ἂν ἤθελες εἰς τὰ βουνὰ νὰ κατοικῇς μαζῆ μου.

107. *Ἑσπερὶς, ἢ Φιλέσπερον* (*Ἀξιὰμ-Σεφὰ τ.*)

Λατρεύω τὴν ἐνάστερον γαλήνην τῆς ἑσπέρας,
ὅτ' αἱ ψυχαί μας ἵπτανται ὁμοῦ εἰς τοὺς ἀστέρας.

108. *Ζιζάνιον, ἢ Ἥρα.*

Ὁ φθόνος ἀπεφάσισε τὴν τύχην μας νὰ φθείρῃ,
καὶ διχονοίας σκάνδαλα ἀνάμεσόν μας σπείρει.

109. *Ζίζυφον.*

Οἵησιν ἡ νεότης σου ἂς μὴ σ' ἐμπνέῃ τόσην.
Πολλοὶ καρποὶ γηράσαντες εἶσι καλοὶ πρὸς βρῶσιν.

110. *Ζοχὸς* (*Σόχος ἑ.*)

Πιστεύω τὴν καρδίαν σου ὁ ἔρως πῶς θερμαίνει·
ἀλλὰ χωρὶς τῆς πίστεως ὁ ἔρως τί σημαίνει;

111. *Ἡδύοσμος ἄγριος.*

Τὸ ναί σου τὴν καρδίαν μου ὡς δρόσος τὴν ποτίζει,
τὸ ὄχι σου ὡς δρέπανον τὰ σπλάγχνα μου θερίζει.

112. *Ἡδύοσμος λευκός.*

Ἀρκοῦσα δόσις συμφορῶν ἐδόθ' εἰς τὸν καθένα.
Δὲν πρέπει διὰ βάσανα νὰ τυραννῆσαι ξένα.

113. *Ἡδύοσμος* [*μέλας*] (*Δύοσμος χ. Βάρσαμος λ.*)

Μὲ βλέπεις πῶς βυθίζομαι εἰς πέλαγος ὀδύνης.
Τοῦ ναυαγίου σώζεις με τὴν χεῖρ' ἂν μοὶ ἐκτείνῃς.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

114. *Ἡλιοτρόπιον* (*Ἥλιος χ.*)

Τὰ ἴχνη σου ἀκολουθῶ διὰ παντὸς τοῦ κόσμου,
καὶ παρὰ σοῦ δανείζομαι θερμότητα καὶ φῶς μου.

115. *Ἡπατόφυλλον* (*Εὐπατόριον, ἢ Ἀγριμονία ἑ.*)

Τὰ βέλη τῶν βλεμμάτων σου νὰ μὲ κτυποῦν ὡς εἶδα,
κατέθεσα τὸν θώρακα, ἀφῆκα τὴν ἀσπίδα.

116. *Θάλεια, ἢ Δάλεια.*

Θάῤῥους κ' ἐλπίδων ἔμπλεως ἐν ᾧ σὲ πλησιάζω,
σ' ἀκούω καὶ συστέλλομαι, σὲ βλέπω καὶ διστάζω.

117. *Θανατόχορτον, ἢ Ταγαίτης.*

Ἂν ἀπεφάσισας πικρὰν φιάλην νὰ μοὶ δώσῃς,
κἂν δός μοι τὴν φαρμακερὰν, καὶ νὰ μὲ θανατώσῃς.

118. *Θερμόχορτον* [*ἐρυθρόν*] (*Κενταύριον ἑ.*)

Κλεῖσον αὐτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ἐμπρησιχωτάτους,
διότι τὴν ἀσφάλειαν ἐπαπειλοῦν τοῦ κράτους.

119. *Θερμόχορτον κναφοῦν.*

Πλησίον σου πυρίκαυστον τὸ στῆθος τοῦτο ἔσται,
κ' εἰς παῦσιν τῆς πυρκαϊᾶς δὲν φθάνουν πυροσβέσται.

120. *Θεροκάλι, ἢ Φιτοκαλιὰ* (*Χαμαίπιτυς ἑ.*)

Λέγεις πῶς δὲν σὲ ἀγαπῶ καὶ ὅτι μετετράπην.
Εὗρε ψυχὴν ὁμοίαν σου καὶ ζήτησον ἀγάπην.

121. *Θύμος λευκὸς* (*Θυμάρι χ.*)

Ἐβάδιζες ὡς πρὸ μικροῦ εἰς τὴν ζωὴν εὐθύμως.
Τί σοὶ συνέβη; Διατί μαραίνεσαι ὡς θύμος;

122. *Θύμος μέλας* (*Θρούμπη χ.*)

Βουνὰ ὁ θύμος ἀγαπᾷ καὶ δίαιταν ἐρήμου·
ἀλλὰ φιλερημότερον μ' ἀνέδειξας τῆς θύμου.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

123. *Ἰασουμὶ ἀραβικὸν* (*Φουλ τ.*)

Σὲ ἀγαπῶ θερμότατα, κ᾽ ἡ φλὸξ τοῦ ἔρωτός μου
πᾶν αἴσθημα ἀλλότριον κατέκαυσεν ἐντός μου.

124. *Ἰασουμὶ διπλοῦν ἢ χιώτικον.*

Σὺ τῆς ζωῆς μου τὴν κλωστὴν, σὺ κλώθεις εἰς τὰς χεῖρας.
Ἡ Ἀφροδίτη ἔλαβε τὸν ἄτρακτον τῆς μοίρας.

125. *Ἰασουμὶ κίτρινον.*

Ὁπόταν ὅλων τῶν λοιπῶν ἠξεύρῃς πῶς πρωτεύεις,
τί πλέον ἔχεις νὰ φθονῇς, ἢ ποῖον νὰ ζηλεύῃς;

126. *Ἰασουμὶ μοβὸν* (*Ἰάσμη ἐ.*)

Ἀνίσως κ᾽ ἡ ἀγάπη σου εἰς πίστιν ἐῤῥιζώθη,
δὲν θενὰ μείνουν ἄκαρποι οἱ φίλτεροί σου πόθοι.

127. *Ἱεροβοτάνη* (*Σταυροβοτάνη χ.*)

Ἡ σκέψις προορᾶται, ἡ τύλμη δὲ περαίνει.
Τὸν μάτην περιμένοντα ὁ πάφος περιμένει.

128. *Ἴξος.*

Μικροϊδιοτέλεια καὶ περιφιλαυτία
καὶ φιλοκέρδεια, κακὰ τοῦ χαρακτῆρος τρία.

129. *Ἴον ἄγριον, ἄοσμον.*

Ματαίως πρὸς τοὺς κρείττονας ἐλπίζεις ν᾽ ἀντερίσῃς,
νὰ ἐπιδείξῃς χάριτας ὅσας σ᾽ ἠρνήθ᾽ ἡ φύσις.

130. *Ἴον εὐῶδες* (*Ἴτσιον χ. Μενεξὲ τ.*)

Χαρίτων πλῆθος κέκτησαι· ἐπὶ πασῶν δὲ χύνει
τὴν ὑπερτάτην χάριν της ἡ μετριοφροσύνη.

131. *Ἴον τρίχρουν.*

Λοιπὸν δὲν ἔχεις συνειδὸς, ἢ φόβον τῶν ἀνθρώπων,
καὶ ἐγκαυχᾶσαι πῶς μ᾽ αὐτὸν μὲ τυραννεῖς τὸν τρόπον;

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

132. *Ἰτέα ἡ κοινή.*

Παρηγορίαν σοὶ ζητῶ καὶ τὴν ἀπεποιήθης,
καὶ κόπτεις τῆς φιλίας μας τὸ νῆμ' ἀφ' οὗ τὸ νήθεις.

133. *Ἰτέα τῆς Βαβυλωνίας* (*Κλαίουσα χ.*)

Ἔγινεν ἡ καρδία μου πικρῶν δακρύων κρήνη,
εἰς ἣν ἠχοῦσι στεναγμοὶ καὶ κελαρίζουν θρῆνοι.

134. *Κάλαμος ἀρωματικὸς* (*Ἄκορος λ.*)

Τὰ πλούτη τὰ ὑπέρμετρα δὲν εἶναι εὐτυχία,
ἀλλ' εἶναι πλοῦτος ἀληθὴς ἡ ἤρεμος καρδία.

135. *Κάλαμος ὁ κοινὸς* (*Καλάμι χ.*)

Ὡς κάλαμον ὃν ἡ πνοὴ λυγίζει τοῦ ἀνέμου,
μ' ἐλύγισαν τὰ πάθη μου κ' αἱ τόσαι συμφοραί μου.

136. *Κάλαμος τῆς Ἰνδίας* [*ἄνθος.*]

Ἄνθος παράγ' ἡ κάλαμος καὶ βέλος μιαιφόνον.
Ὁμοίως καὶ τὸ βλέμμα σου τρυπᾷ, δὲν τέρπει μόνον.

137. *Καννάβουρι* (*Κάνναβις ἑ.*)

Δὲν φθάνει τὴν καρδίαν σου πῶς φθόνος κατατρώγει,
ἀλλ' εἶναι μάρτυρες αὐτοῦ αἱ πράξεις σου κ' οἱ λόγοι.

138. *Καπνόφυτον, ἢ Νικοτιανόφυτον* [*ἄνθος.*]

Μὴ μοὶ προσάπτῃς πῶς καπνοὶ μ' ἐσκότισαν τὸ πνεῦμα·
προῆλθον ἐκ πυρκαϊᾶς ἣν ἤναψ' ἕν σου βλέμμα.

139. *Καπνόφυτον τῆς Ἀμερικῆς.*

Εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἔρωτος προσέφερα θυσίαν,
τοὺς στεναγμοὺς θυμίαμα, καὶ θῦμα τὴν καρδίαν.

140. *Κάππαρις.*

Αὐθάδη μὲ ὠνόμασας, καὶ δι' αὐτὸ θυμώνεις·
ἀνίσως ἤμην ἄτολμος θὰ μὲ περιεφρόνεις.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

141. *Καπουτσῖνος, ἢ Καββαλιέρος ἐρυθρ.* (*Δελφίνιον έ.*)

Ἂν φύγῃς, ἂν μὲ ἀρνηθῇς θὰ γίνω ἐρημίτης,
ἢ θὰ ἐκλέξω μεταξὺ τοῦ τάφου καὶ τῆς σκήτης.

142. *Καπουτσῖνος κυανοῦς.*

Μὴ σ' ἀπατᾷ τὸ πρόσχημα, ἐρεύνα τὴν καρδίαν.
Κάμινος κρύπτεται φλογὸς ὑπὸ ψυχρὸν μανδύαν.

143. *Καπουτσῖνος λευκός.*

Καὶ θρέμμ' ἂν ἦσο τίγριδος, ἢ γέννημα λεαίνης,
εἰς τὰς δεήσεις μου κωφὴ δὲν ἔπρεπε νὰ μένῃς.

144. *Καπουτσῖνος ποικιλόχρους.*

Ἠξεύρω πῶς ὁ ἔρως σου εἶν' ὡς αὐτὰ τὰ φύλλα.
Σημαίαν ἔχει καὶ αὐτὸς μὲ χρώματα ποικίλα.

145. *Καρδαμίνη* (*Φράγκ-Γερεσί τ.*)

Καθὼς τὸ χόρτον τῶν ἀγρῶν ἐμάρανε τὸ θέρος,
ὁμοίως τὴν καρδίαν μου ὁ ἔδικός σου ἔρως.

146. *Κάρδαμον.*

Ἀφ' ὅτου τὰς ἀλύσεις μου μ' ἐπέβαλες ὑπούλως,
αἰχμάλωτός σου ἔγινα, τοῦ νεύματός σου δοῦλος.

147. *Καρυδιὰ* [*χλάδος ἢ φύλλον.*]

Τὸ στῆθός μου ἐτόξευσε τῶν ὀφθαλμῶν σου βέλος.
Ἐκπνέω πλὴν σ' εὐγνωμονῶ. Γλυκὺ μοὶ δίδεις τέλος.

148. *Καρύδιον μὲ φλοιόν.*

Τοῦ κόσμου ὅλου περὶ σοῦ ἡ κρίσις εἶναι λάθος·
βλέπει τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἀγαπᾷ τὸ βάθος.

149. *Καρυοφύλλι* (*Κόστος έ.*)

Πολλάκις πῶς σ' ἐμίσησα τὸ στόμα μου ὀμνύει,
ἀλλ' ἡ καρδία μου ψευδὲς τὸ στόμ' ἀποδεικνύει.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

150. *Καστανέα ἀγρία* (*Ἱπποκάσταγον ἐ.*)

Ἐάν ποτε σοὶ ἔπταισα, σοὶ ἔπταισ' ἀκουσίως,
καὶ θενὰ ἦναι ὅλος μου μετάνοια ὁ βίος.

151. *Καστανία ἤμερος* [*χλάδος.*]

Τοὺς ἄλλους πρέπει νὰ τιμᾷς ἂν θέλῃς νὰ τιμᾶσαι.
Ἀγάπα τὸν πλησίον σου, καὶ τότε θ' ἀγαπᾶσαι.

152. *Κατυφὲς* (*Χαλκάνθεμον ἐ.*)

Ὀργίζεσαι πῶς σ' ἀγαπῶ. Ἀνίσως ἀγαπᾶσαι,
αἱ χάριτές σου πταίουσιν· ἐμὲ τί αἰτιᾶσαι;

153. *Καυκαλὶς* (*Καυκαλίθρα χ.*)

Εἰς ὅλους ὅσοι σ' ἀγαποῦν ἀνταποδίδεις μῖσος.
Ἂν σὲ μισήσω δι' αὐτὸ θὰ μ' ἀγαπήσῃς ἴσως;

154. *Κέδρος* (*Ἄρκευθος ἐ.*)

Ἂν μάθῃ ὅτι ἔκλεψες τὰ πρωτά του βέλη,
ὁ ἔρως αὐστηρότατα νὰ σὲ παιδεύσῃ μέλλει.

155. *Κεφαλὴ* [*ἄνθος.*]

Καρδίας ἀνταλλάσσομεν εἰς ταύτην τὴν ἡμέραν·
τὴν γλυκυτέραν μ' ἔδωκας χ' ἐγὼ τὴν πιστοτέραν.

156. *Κεράσιον.*

Τὸν θάνατον μὴ προσκαλῇς τοσοῦτον ἐπιμόνως,
καὶ τῆς ζωῆς σου κύριος δὲν εἶσαι σὺ ὁ μόνος.

157. *Κερατωνία* (*Ξυλοκερατία, ἢ Χαρουπιὰ χ.*)

Φιλόπονον αὐτάρκειαν ἂν λάβῃς πολιοῦχον,
θὰ εἶσαι πλουσιώτερος ἑκατομμυριούχων.

158. *Κισσός.*

Νὰ τὴν στηρίζω εἰς ἐμὲ τὴν τύχην σου παράδος,
ὡς προσφυόμενον κισσὸν δρυὸς στηρίζει κλάδος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

159. *Κιτρία.*

Καυχᾶται ἡ καρδία σου ἀγάπην πῶς δὲν θέλει.
Ὡς πότε θενὰ καυχηθῇ ἰδῶμεν. Καλὰ τέλη!

160. *Κιτριομαρδυλίδα* (*Χρυσάνθεμον έ.*)

Τὸ πρόσωπόν σου μαρτυρεῖ καρδίας δυστροπίαν,
σκληρότητα ἡ ὄψις σου, τὸ βλέμμ᾽ ἀπανθρωπίαν.

161. *Κιτρίοσμον*, ἢ *Κιτροβάλσαμον.*

Νὰ σ᾽ ἐρωτήσω ἤθελον, κρατοῦμαι πλὴν ὀπίσω.
Ὤ! σπεῦσον νὰ μ᾽ ἀποκριθῇς χωρὶς νὰ σ᾽ ἐρωτήσω.

162. *Κλάδος δένδρου ἀρχίζοντος ν᾽ ἀνοίγῃ.*

Ἐλπὶς εἰς τὴν καρδίαν μου ἀναβλαστάνει νέα,
καὶ λησμονοῦνται βαθμηδὸν τὰ βάσανα τ᾽ ἀρχαῖα.

163. *Κλάδος ξηρὸς δένδρου.*

Ἤσσα ἐλπίς, πᾶς πόθος μου ἐντός μου ἐμαράνθη,
καὶ ἡ καρδία ἔπαυσε ν᾽ ἀναβλαστάνῃ ἄνθη.

164. *Κλάδος ὀπώρας ἀνθῶν.*

Τὸ μέλλον ἔστω ἄδηλον· τὸ κρύφιόν του σκότος
τὸ προτιμῶ ὑπὲρ τὸ φῶς τοῦ παρελθυθότος.

165. *Κλῆμα ξηρόν.*

Γενναίως ἄλλοτ᾽ ἔτρεφον κ᾽ ἐγὼ γλυκείας ῥώγας,
καὶ τώρα νὰ μὲ ῥίψωσιν ἀξίζω εἰς τὰς φλόγας.

166. *Κλήματος βλαστὸς ἔχων ἕλικας* (*γαλίδας.*)

Δὲν ἤξευρον τὴν ἄμπελον πῶς ἤθελον φθονήσει,
διότι, ὅπου προτιμᾷ τὸ κλῆμά της τυλίσσει.

167. *Κολλητσίδα*, ἢ *Περδικούλι.*

Ἐκεῖ ποῦ δὲν εὐαρεστεῖς μὴ τρέχῃς νὰ κολλᾶσαι,
κ᾽ ἐκλείπει ἡ ὑπομονὴ ἐὰν τὴν καταχρᾶσαι.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

168. *Κολοκυνθέα* [*ἄνθος.*]

Τὴν χεῖρα τεῖνε πρὸς ἐμέ. Ἐντὸς αὐτῆς ἠξεύρω
τὴν εὐτυχίαν ποῦ ζητῶ κλεισμένην πῶς θὰ εὕρω.

169. *Κολχικὸν, ἢ Ἐφήμερον, ἢ Ἶρις ἀγρία.*

Ἰδοὺ γαλήνη ἔφθασε καὶ παύ' ἡ τρικυμία.
Τῶν πόθων μου εἰς τὸ ἑξῆς θὰ δέσω τὰ ἱστία.

170. *Κόμαρον.*

Πῶς εἶσαι λέγω εὐειδὴς, καὶ τοῦτο σὲ ὀργίζει,
καὶ ἡ ὡραία σου ὀργὴ ἀκόμη σὲ στολίζει.

171. *Κοριανδρον* (*Κόλιανδρος χ.*)

Πῶς μὲ παγόνεις ἄλλοτε, καὶ ἄλλοτε μὲ φλέγεις!
Ἢ ἂς μὴ μ' ἔλεγες τὸ ναί, ἢ ὄχι μὴ μοὶ λέγεις.

172. *Κορομηλέα* (*Προύνη ἑ.*)

Ἠξεύρω πῶς τὸ στόμα σου δὲν ἀποστάζει μέλι·
τῆς γλώσσης εἰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐπρόσθεσας τὰ βέλη.

173. *Κουκκίον χλωρὸν* (*Κύαμος ἑ.*)

Μὲ βλέπεις, θαλασσομαχῶ, καὶ εἶναι τρικυμία.
Τὴν τρικυμίαν λέξις σου θὰ κατευνάσῃ μία.

174. *Κουκουναριὰ, ἢ Πεύκη ἥμερος* (*Πίτυς ἑ.*)

Ὁ σοβαρός σου χαρακτὴρ ποσῶς δὲν μ' ἐξιππάζει.
Τὸ σύννεφον τὸν ἥλιον δὲν σβύνει, τὸν σκιάζει.

175. *Κουφοξυλιὰ* (*Ἀκτὴ ἑ.*)

Τὴν προσφορὰν τῆς πίστεως νομίζεις ἐλαχίστην,
διότι δὲν συνήθισας νὰ σέβησαι τὴν πίστιν.

176. *Κρῖνος ἄγριος.*

Μετεχειρίσθης δέλεαρ πρὸς ὅλους τὴν ἀπάτην.
Ἂν ἤλπισας καὶ πρὸς ἐμὲ, τὸ ἤλπισας εἰς μάτην.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

177. *Κρῖνος ἐρυθρός.*

Τὰς παρειάς σου ἡ αἰδὼς ὁσάκις ἐπιχρίει,
κρῖνον καὶ ῥόδον ἐνταὐτῷ, θέλγει διπλῶς κ' ἑλκύει.

178. *Κρῖνος κυανοῦς.*

Μ' ἠγάπας κ' εὐτυχέστατος τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἤμην.
Τί μετὰ τῆς ἀγάπης σου δὲν μ' ἀφαιρεῖς τὴν μνήμην;

179. *Κρῖνος* [*λευκὸς*] (*Λείριον ἑ. Ζαμπὰχ τ.*)

Ἐκεῖνος ὅστις ὕφανε τῶν κρίνων τὸν μανδύαν,
σοὶ ἔδωκε τὴν καλλονὴν τοῦ κρίνου τὴν ἰδίαν.

180. *Κρόκος* (*Ζαφορὰ χ.*)

Δὲν βλέπεις τὴν ὀλισθηρὰν ὁδὸν εἰς ἣν βαδίζεις;
Στεφάνους πλέκεις ἀκανθῶν καὶ ἄνθη τοὺς νομίζεις.

181. *Κυδωνία* [*ἄνθος.*]

Μοὶ εἶπας καὶ μ' ἐπρόσταξας νὰ μὴ σὲ ἀγαπήσω.
Γενοῦ ἀξιομίσητος καὶ θενὰ σὲ μισήσω.

182. *Κυδώνιον.*

Τὸν λόγον ὃν μοὶ ἔδωκας ὡς κτῆμά μου νομίζω·
ὀπίσω μὴ μοὶ τὸν ζητῇς, καὶ δὲν σοὶ τὸν χαρίζω.

183. *Κυκλάμινον* (*Τριήμερον, ἢ Τσιμπουκάκι χ.*)

Ὑπὸ τὴν θάμνον τοῦ ἀγροῦ τὸ ἄνθος τοῦτο θάλλει·
ὁμοίως ὑπὸ τὴν αἰδὼ τὰ ἰδικά σου κάλλη.

184. *Κυνόγλωσσον* (*Γουργουγιάννης χ.*)

Εἰς σὲ κ' εἰς τὴν φιλίαν σου ἀφοσιοῦμαι ὅλος.
Εἰπὲ, δὲν κρύπτετ' εἰς αὐτὴν ὡς ἄκανθα ὁ δόλος;

185. *Κυπάρισσος.*

Εἰπέ μοι ὅτι δάκρυα, ὁπόταν ἀποθάνω,
θὰ χύσῃς εἰς τὸ μάρμαρον τοῦ τάφου μου ἐπάνω.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

186. *Κύπερις* (*Κύπειρος έ.*)

Μ' ἠρνήθης τὴν εἰκόνα σου, καὶ μετὰ πονηρίας
τὴν ἔκλεψα, καὶ τὴν τηρῶ ἐντὸς κλειστῆς καρδίας.

187. *Κωδώναρθος, ἢ Στριφούλι* (*Μήδιον έ. Καμπανούλα λ.*)

Σὲ, ὅταν τ' ἄστρον τοῦ φωτὸς ἢ δύ' ἢ ἀνατέλλει,
σὲ προσκαλεῖ τὸ στόμα μου, σὲ ἡ ψυχή μου θέλει.

188. *Λαγουδάκι* (*Ἀντίῤῥινον ἄγριον έ.*)

Τὰ δῶρα μετ' εὐθύτητος ὁ ἔρως δὲν μοιράζει.
Ὅ,τι στερεῖται ὁ δειλὸς ὁ τολμηρὸς ἁρπάζει.

189. *Λαδαριὰ, ἢ Κουρούκλα, ἢ Λίσσαρον* (*Λήδανον έ.*)

Ἀνδρίζου, μὴ ἀδημονῇς, γενναίως ἐγκαρτέρει·
ἴσως ἡ τύχη καὶ καλὰς ἡμέρας θὰ σοὶ φέρῃ.

190. *Λάθυρος ὁ ἄοσμος* [*ἄνθος.*]

Τὴν κλεῖδα τῆς καρδίας σου μὴ δίδῃς εἰς κανένα.
Σπανίως εἶναι ἀσφαλὴ τὰ μυστικὰ τὰ ξένα.

191. *Λάθυρος ὁ εὔοσμος* (*Λαθούρι χ.*) [*ἄνθος.*]

Τὸν τρόπον σου δὲν ἐννοῶ. Ἀκόμη δὲν γνωρίζω
ἂν προτιμᾷς ν' ἀπελπισθῶ, ἂν θέλῃς νὰ ἐλπίζω.

192. *Λαλὲς τ.* (*Λείριον έ.*)

Μ' εὐγνωμοσύνην μυστικὴν ἐνθέρμως σὲ λατρεύω
ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐπρόφερες τὴν λέξιν σὲ πιστεύω.

193. *Λάπαθον.*

Ἀνίσως δὲν σ' ἐγνώριζον θὰ μ' ἔπαιζες ἀκόμη,
πλὴν τώρα μ' ἔγινε γνωστὴ ἡ πονηρά σου γνώμη.

194. *Λεβάντα* (*Νάρδος στάχυς έ.*)

Εἰς τὴν ὡραίαν σου ψυχὴν ὁ δόλος δὲν καθεύδει,
οὐδὲ τὰ χείλη σου ποτὲ ἀνοίγονται εἰς ψεύδη.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

195. *Λεβιδόχορτον* (*Ἀρτεμισία έ.*)

Κλειστὴ εἶν' ἡ καρδία μου· τὴν κλεῖδα δὲν σοὶ δίδω·
εἶναι κρυφὸν πῶς σ' ἀγαπῶ, καὶ δὲν σοὶ τὸ προδίδω.

196. *Λεμονέα* [*ἄνθος.*]

Αὐτὸ κοσμεῖ τὴν κεφαλὴν τῆς μελλονύμφου κόρης.
Ὦ εὐτυχία, δι' ἐμὲ ἀνίσως τὸ ἐφόρεις!

197. *Λεμονέα* [*ἄνθος καὶ ἄωρα λεμόνια.*]

Εἰς πέλαγος κυμαίνομαι μ' ἀντίπρωρον ἀέρα,
καὶ ἔλαβον τὸ βλέμμα σου ὡς ὁδηγὸν ἀστέρα.

198. *Λεμονέα* [*φύλλον.*]

Εἶναι πικρὰ καὶ ἄχαρις ἡ λέξις ἔχ' ὑγείαν,
ὅταν ἐχώρισε πιστὴν ἀπὸ πιστὴν καρδίαν.

199. *Λεμονόχορτον* (*Λουτζία ἰτ.*)

Ματαίως ἀγωνίζεσαι κ' ἐλπίζεις. Ἀπελπίσου.
Θὰ ἦναι εὐτυχέστεροι οἱ τολμηρότεροί σου.

200. *Λεπτοκαρύα* [*ἄνθος.*]

Τὴν ὕπαρξίν μου εἵλκυσας ὡς πύρινος μαγνήτης·
σὺ εἶσαι μόνος της σκοπὸς, σὺ μόνη ἀφορμή της.

201. *Λεπτοκάρυον.*

Ὑπάρχουσιν ἐμπόδια· ἀνάγκη νὰ τὰ θραύσῃς,
καὶ τότε τῆς καρδίας σου τὸν πόθον θ' ἀπολαύσῃς.

202. *Λεύκη ἡ βαλσαμιφόρος.*

Ἐράμιλλον τοῦ κάλλους σου δὲν εἶναι ἄλλα κάλλη,
οὐδὲ κατὰ τὴν φρόνησιν σὲ ὑπερβαίνει ἄλλη.

203. *Λεύκη ἡ βρυοφόρος.*

Ὑγείας πρὶν ἐκάλυπτον τὸ πρόσωπόν σου ἄνθη.
Τί ἔχει καὶ ὠχρίασε, τί πάσχει κ' ἐμαράνθη;

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

204. *Λεύκη ἡ τρέμουσα.*

Ὅτ᾽ ἔρχωμαι πλησίον σου ὁμοῦ ριγῶ καὶ καίω,
συγχρόνως τρέμω καὶ σκιρτῶ, καὶ χαίρομαι καὶ κλαίω.

205. *Λιτάριον* (*Λῖτον έ.*) [*ἄνθος.*]

Μάτην ἀλλάζεις τὴν μορφὴν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν.
Ἂν ἠμπορῇς κατόρθωσον ν᾽ ἀλλάξῃς τὴν καρδίαν.

206. *Λουπινάρι* (*Θέρμος έ.*) [*ἄνθος.*]

Ἐπιμελῶς τὴν ἄδολον φιλίαν καλλιέργει.
Φθίνει καθὼς ἀμεληθῇ, κ᾽ εἰς πᾶσαν γῆν δὲν στέργει.

207. *Λυγιὰ* [*ἄνθος ἐρυθρόν.*]

Ὁ ἔρως διὰ συμφορῶν μᾶς δοκιμάζει τώρα,
ἀλλὰ ἐπιφυλάττεται τῆς ἀμοιβῆς ἡ ὥρα.

208. *Λυγιὰ* [*ἄνθος κυανοῦν.*]

Τὸ αἴσθημα λυγίζον μου ταράττει τὴν καρδίαν,
ἥτις ἐκπέμπει ἔρωτος φλογώδους εὐωδίαν.

209. *Λυγιὰ* [*ἄνθος λευκόν.*]

Σὺ ἔχεις δύω πρόσωπα καὶ γλώσσας ἔχεις δύω·
ἐγὼ δὲ μίαν σταθερῶς, κ᾽ ἓν πρόσωπον δεικνύω.

210. *Λυγιὰ, ἢ Λυγαριὰ* (*Ἄγνος έ.*) [*φύλλον.*]

Τὸ λέγ᾽ ἡ κοινὴ πρόληψις· τὸ φύλλον τοῦτο ψαῦσε,
ἢ ἄλλως παῦσε ν᾽ ἀγαπᾷς καὶ νὰ ἐλπίζῃς παῦσε.

211. *Λυγουριὰ* (*Παιωνία, ἢ Γλυκυσίδη έ.*)

Τὴν ἔρημον καρδίαν μου ποτίζουν δάκρυά μου,
καὶ ἔρωτος ἀνθύλλιον ἐβλάστησ᾽ ἐκ τῆς ἄμμου.

212. *Λυχνὶς* [*πυῤῥοειδὲς ἄνθος.*]

Ὁ ἔρως εἶναι ὅλως πῦρ, καὶ θέλει κατοικίαν
καρδίαν τινὰ φλέγουσαν, οὐχὶ ψυχρὰν καρδίαν.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

213. *Μαγγοῦδα* [*φυτὸν κωνειοφόρον.*]

Ὁ ἔρως κατεδάμασε πολλὰ ἡρώων στίφη·
δὲν τὸν τρομάζουν δόρατα καὶ θώρακες καὶ ξίφη.

214. *Μακεδονίσι* (*Πετροσέλινον ἑ. Μαϊτανὸς τ.*)

Τὸ ἄτοπον τῶν λόγων σου καὶ μόνος σου στοχάσου.
Τοὺς ἄλλους ἂν δὲν σέβησαι, κἂν σεαυτὸν σεβάσου.

215. *Μάλαθρον.*

Δὲν εἶν' ὁ ἔρως δυσμενὴς, οὐδ' ἐκ τῶν ἀχαρίστων.
Εἶναι προστάτης τῶν πιστῶν, καὶ τρόμος τῶν ἀπίστων.

216. *Μαντσουράνα* (*Ἀμάρακον, ἢ Σάμψυχον ἑ.*)

Ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὴν γῆν ἐξ οὐρανοῦ κατέβη,
καὶ σοῦ λαβοῦσα τὴν μορφὴν τὸν κόσμον γοητεύει.

217. *Μαρούλιον* (*Θριδακίνη ἑ.*)

Μὴ ἀπορήσῃς ὁ δειλὸς ἐὰν ἀποτυγχάνῃ.
Ἐκεῖνος μόνον ὃς ζητεῖ, ἐκεῖνος καὶ λαμβάνει.

218. *Μαυροκούκκι* (*Μελάνθιον ἑ.*)

Ὡς ὅλ' οἱ κλέπται, ἀγαπᾷ τὸ σκότος καὶ ὁ ἔρως·
παρενοχλεῖται εἰς τὸ φῶς, δὲν πράττει ἐλευθέρως.

219. *Μελισσόχορτον, ἢ Μελισσόφυλλον.*

Ἡμέραν ἂν δὲν σὲ ἰδῶ, ἢ καὶ στιγμὴν ἂν μόνον,
θαῤῥῶ ἡμέραν τὴν στιγμὴν καὶ τὴν ἡμέραν χρόνον.

220. *Μελιτζάνα* [*ἄνθος.*]

Εἰς θετικὰ καὶ εἰς πεζὰ τὸ πνεῦμά σου μὴ τέρπῃς·
ἀναπτεροῦ πρὸς ἄϋλα καὶ εἰς τὴν γῆν μὴ ἕρπῃς.

221. *Μελιτίνι, ἢ Διοσμαρίνι* (*Ἀβρότονον ἑ.*)

Ὡραῖον ἔχεις πρόσωπον. Ἐνέβλεψα καὶ εἶδα
ψυχὴν σκληρὰν καὶ ὕπουλον ὑπὸ τὴν προσωπίδα.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

222. *Μεταξάκι* (*Ἀνθήλιον έ.*)

Διὰ κλωστῆς μεταξωτῆς μοὶ ἔδεσας τὰς χεῖρας,
καὶ ἡ κλωστὴ εἶν' ἄλυσις, κ' αἰχμάλωτον μ' ἐπῆρας.

223. *Μήκων ὑπνοφόρος* (*Ὕπνος χ.*)

Ὁ ὕπνος φίλην πρὸς ἐμὲ καὶ συμπαθῆ σὲ πλάττει.
Εἰπέ μοι, εἶναι παρ' αὐτοῦ ἢ παρὰ σοῦ ἀπάτη;

224. *Μηλέα* [*ἄνθος.*]

Δὲν ἐννοῶ τί αἴσθημα σὲ κατεξουσιάζει·
καὶ ὡς ἀγάπη φαίνεται, καὶ μῖσος ὁμοιάζει.

225. *Μῆλον σχήματος καὶ χρώματος ὡραίου.*

Τὸ μῆλον ὅταν ἔῤῥιψεν εἰς τὰς θεὰς ἡ Ἔρις,
ἂν ἄλλη τὸ ἐκέρδησε, σὺ πρέπει νὰ τὸ φέρῃς.

226. *Μηλοῤῥοδάκινον* (*Τουραχλὶ τ.*)

Καθὼς αὐτὸ οὕτω καὶ σὺ πῶς συνενοῖς ἐπαίρου
τὸν ὡραιότερον καρπὸν μετὰ τοῦ γλυκυτέρου.

227. *Μηναυθὲς τριφύλλιον.*

Ἔχεις τὸ κάλλος, τὴν μορφὴν, τὸ ἦθος τῶν Χαρίτων.
Εἶσαι ἡ μία τῶν τριῶν, ἢ καὶ τετάρτη ἦτον;

228. *Μικροδάφνη* (*Χαμελαία έ. Μεζαίρον λ.*)

Δὲν θέλω δόξας νικητῶν καὶ τρόπαια καὶ φήμην.
Θὰ μ' ἤρχ' ἡ δόξα κ' ἡ τιμὴ ἂν νικητής σου ἤμην.

229. *Μολόχη ἀγρία.*

Μ' ἀγαπᾷς λέγεις, καὶ ζητεῖς τὸ στῆθός μου νὰ σχίσῃς.
Πῶς ἄλλως θὰ ἐφέρεσο ἀνίσως καὶ μ' ἐμίσεις;

230. *Μοσχοκαρφιὰ, ἢ Σολομὸς* (*Μέλια έ.*)

Θέλω σοὶ μένει σταθερὸς, ὁπόσ' ἂν ὑποφέρω.
Θὰ κλαίω μᾶλλον παρὰ σοὶ παρ' ἀλλαχοῦ νὰ χαίρω.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

231. *Μοσχόχορτον, ἢ Μυρώνιον* (*Ἐρόδιον ἑ.*)

Ἔχεις ἀνάστημα μικρὸν ἀλλὰ ψυχὴν μεγάλην,
ὡς ἄρωμα πολύτιμον εἰς πάγχρυσον φιάλην.

232. *Μουσμουλιὰ* (*Μεσπίλη ἑ.*)

Παρῆλθεν ἡ νεότης μας, ἐξύνισε τὸ μέλι,
καὶ ὁμοιάζουσι κρωγμοὺς τοῦ ἔρωτος τὰ μέλη.

233. *Μπερπόϊ κίτρινον.*

Μ' ἐκλάπη ἡ καρδία μου ἀπ' ἕνα τολμητίαν.
Παράδος μοι τὸν κλέπτην μου, καὶ λάβε τὴν καρδίαν.

234. *Μπερπόϊ λευκὸν, ἢ Πωγωνίας ἀστήρ.*

Εἰς οὐρανὸν διάστερον τὸ βλέμμα μου δὲν φέρω.
Ποικίλη λάμψις μὲ θαμβοῖ· εἰς ἕν' ἀστέρα χαίρω.

235. *Μυοσωτὶς* (*Ἀλοΐνι ἑ.*)

Ἀφ' ὅτου μ' ἐμεθύσασεν ὁ ἐδικός σου ἔρως,
ὁ ἥλιός σου ἔλαμψεν ἐντός μου ἀνεσπέρως.

236. *Μυρίκη.*

Πικρὰ εἶν' ἡ καρδία μου καὶ πλήρης παραπόνων.
Τί ἔχεις νὰ ζημιωθῇς ἐὰν τ' ἀκούσῃς μόνον;

237. *Μυρσίνη.*

Ἂν ἡ μυρσίνη εἰς φυτὸν ἐκ κόρης μετεβλήθη,
ἡ κόρ' εἶχε τὴν χάριν σου καὶ τ' ἄπλαστά σου ἤθη.

238. *Νάρκισσος κίτρινος.*

Θυμόνεις πῶς ζηλοτυπῶ. Ἀλλ' ἡ ζηλοτυπία
ἀγάπης εἶν' ἐγγύησις, εἶν' ἔρωτος μανία.

239. *Νάρκισσος πορφυροῦς* (*Δακράκι χ.*)

Εἰς τὸ νερὸν τῆς βρύσεως τὰ βλέμματ' ἂν βυθίσῃς,
εἰς ὅ,τ' ἰδῇς ἐντὸς αὐτοῦ νὰ μὴ ζηλοτυπήσῃς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

240. *Νεκρολούλουδον (εἶδος χαλκανθέμου.)*

Τὸ ἄνθος τοῦτο τοῦ λοιποῦ ἐστὶ τὸ προσφιλές μοι·
κ' ἐπὶ τοῦ τάφου μου, αὐτοῦ θὰ θάλλῃ ἀνθοδέσμη.

241. *Νεραντσέα [ἄνθος.]*

Ἔχεις δριμὺν τὸν χλευασμὸν, τὴν ὄψιν σεμνοτάτην,
τὸ πρόσωπον γλυκύτατον, τὴν γλῶσσαν πικροτάτην.

242. *Νεραντσέα [βλαστός.]*

Ὁ ἔρως τῆς καρδίας σου τὴν θύραν νυκτοκρούει·
φωνάζει καὶ ὀδύρεται. Κἀνεὶς δὲν τὸν ἀκούει;

243. *Νεραντσέα [χλάδος καὶ ἄωρα νεράντσια.]*

Βλέπε νὰ ἦν' αἱ λέξεις σου μεμετρημέναι πᾶσαι.
Πρὶν κατορθώσῃς ὃ ποθεῖς, μὴ σπεύδῃς νὰ καυχᾶσαι.

244. *Νεροκάρδαμον (Σισύμβριον ἑ.)*

Τῶν περὶ σὲ τὰς συμβουλὰς ν' ἀκολουθῇς μὴ σπεύσῃς,
καὶ μᾶλλον τῆς καρδίας σου ἐρώτα τὰς ἐμπνεύσεις.

245. *Νεροκολοκυνθέα (Νυμφαία λευκὴ ἑ.) [ἄνθος.]*

Δὲν θάλλει ἡ καρδία μου εἰς εὔφορον λειμῶνα·
ῥιζοβολεῖ εἰς δάκρυα, κ' εἰς ταῦτ' ἀνθεῖ καὶ μόνα.

246. *Νεροκυπάρισσον (Σοῦ-Σελβὶς τ.)*

Τὸν θάνατον μοὶ ἔδωκας, καὶ μόνον ἀναπνέω
ὅπως εἰς τῆς καρδίας μου τὸ μνῆμ' ἀκόμη κλαίω.

247. *Νηχάκι (Μελίλωτον ἑ.)*

Ἂν δὲν σοὶ ἀποκρίνωμαι, λαλεῖ ἡ σιωπή μου.
Σοὶ εἶν' οἱ λόγοι ἄγνωστοι, γνωστοὶ δ' οἱ λογισμοί μου.

248. *Ξυνίθρα (Ὀξαλὶς ἑ.)*

Ἐξύνισαν, ἐτράπησαν οἱ πρὶν γλυκεῖς σου τρόποι,
καὶ εἶναι ἡ φιλία μας ὡς γάλα ποῦ ἐκόπη.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

219. *Ὀρωρὶς* (*Ἀρωρίδα χ.*) [*εἶδος ἀχάρθης.*]

Ἀπὸ τῆς ἀνθοδέσμης σου σ' ἐζήτησα ἓν ἴον,
καὶ ἄκανθαν μοὶ ἔδωκας βασάνων αἰωνίων.

250. *Ὀξυάχαρθα* (*Βερβερὶς λ.*)

Αἰσθάνομαι τοὺς πόνους σου ὡς ἂν ἐγὼ ἐπόνουν.
Σὲ μὲν ἀλγοῦσαν ἐνοχλοῦν, ἐμὲ δὲ θανατόνουν.

251. *Ὀρείγαρη* (*Ῥείγαρη χ.*)

Καλὸν δὲν λέγω τὸ πολὺ, δὲν ἔχω ἀπληστίαν·
πολὺ δὲ λέγω τὸ καλὸν, πολὺ ὡς πρὸς ἀξίαν.

252. *Πασχαλιὰ* [*ἄνθος χυαροῦν.*]

Τὸ βέλος του τ' ὀξύτερον εἰς πῦρ ὁ ἔρως βάφει,
κ' ἐντός μου διὰ τῆς αἰχμῆς τὸ πρόσωπόν σου γράφει.

253. *Πασχαλιὰ* (*Σιρίγχιον ἐ.*) [*ἄνθος λευκόν.*]

Δός μοι ζωὴν ἢ θάνατον, καὶ δὸς κατ' ἐκλογήν σου·
δέχομ' ἐκεῖνον, ἢ αὐτὴν ἀπὸ τὴν θέλησίν σου.

254. *Παπαρούνα* (*Μήκων ἄγριος ἐ.*)

Ἐὰν ὑπάρχῃ πούποτε ὁ ποταμὸς τῆς λήθης,
ἐκεῖ θὰ τρέξω νὰ πνιγῶ, ἀφ' ὅτου σὺ μ' ἠρνήθης.

255. *Πελαργόνιον ἐρυθρόν.*

Κωφὸς νομίζεις καὶ τυφλὸς πῶς εἶμαι; Ἀπατᾶσαι.
Γνωσταὶ μοὶ εἶν' αἱ πράξεις σου κ' αἱ ἔννοιαί σου πᾶσαι.

256. *Πελαργόνιον λευκόν.*

Καρδίαν ἔχω ἄπλαστον, ψυχὴν εὐπιστοτάτην.
Μὴ πρὸς ἐμὲ τεχνάσματα. Τὰ δαπανᾷς εἰς μάτην.

257. *Πελαργόνιον ποικιλόχρουν.*

Ἀφ' ὅτου τῆς καρδίας μου κατέλαβες τὸν τόπον,
δικαίως μὲ καταριθμεῖς μετὰ τῶν μισανθρώπων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

258. *Πελαργόριον πορφυροῦν.*

Ἀνῆψας τὴν καρδίαν μου καὶ θὰ τὴν πυρπολήσῃς,
καὶ μόνη τῶν δακρύων μου θενὰ τὴν σβύσ' ἡ βρύσις.

259. *Πεντάνευρον* (*Ἀργόγλωσσον ἐ.*)

Τὸ ἦθος ἔχω στωϊκὸν, καὶ δὲν φοβοῦμαι βέλη.
Ἐλθὲ εἰς τὴν ἀγκάλην μου νὰ μάθῃς ἂν μοὶ μέλῃ.

260. *Πεπόνι* (*Πέπων ἐ.*)

Σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ τιμῶ, ἀλλ' ὅσον τὸ ἀξίζεις·
μὴ ὀλιγώτερον φοβοῦ, καὶ πλεῖον μὴν ἐλπίζῃς.

261. *Περιπλοκάδι.*

Σὲ μόνην περιβάλλουσιν οἱ ἔνθερμοί μου πόθοι,
καὶ ἡ ψυχή μου εἰς τὴν σὴν ἐπλέχθη καὶ ἡνώθη.

262. *Πετρόβρυον.*

Πολλάκις ἂν εἰς βλάστησιν μαλάσσηται ὁ λίθος,
δὲν εἶν' ἐλπὶς νὰ μαλαχθῇ τὸ αὐστηρόν σου ἦθος;

263. *Πεύκη ἀγρία* (*Τσάμι τ.*)

Ἀνίσως τῆς ἀγάπης σου ζητῆς νὰ μὲ στερήσῃς,
ὦ! μάθε ὅτι μὲ στερεῖς καὶ τῆς ζωῆς ἐπίσης.

264. *Πήγανον.*

Πικρὰ ἡ ἀναχώρησις ὅταν ψυχὰς χωρίσῃ,
κωλύουσα ν' ἀπαντηθοῦν τὰ δύω των ἡμίση.

265. *Πιζέλιον* (*Πῖσον ἐ.*) [*ἄρθος.*]

Τὰ πάθη τῆς καρδίας μου ἂν βλέπῃς καὶ λυπῆσαι,
καθὼς θελήσῃς παύουσιν· ὁ ἰατρός των εἶσαι.

266. *Πικραγγουριὰ* (*Στρύχνον ἐ.*)

Μικροπρεπὴς, οὐτιδανὸς, ἀναίσθητος, ἀχρεῖος,
εἶν' ἕνας κἄποιος ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν λέγω ποῖος.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

267. *Πλάταρος.*

Εὔχαρι ἄνθος, πλέχθητι περὶ κορμὸν πλατάνου,
καὶ δύναμιν ἐκ τῆς αὐτοῦ δυνάμεως αἰσθάνου.

268. *Πολύγονον.*

Παράδεισον μ' ὑπέσχετο τὸ βλέμμα τὸ γλυκύ σου,
κ' ἐξῆψ' ἐντὸς τοῦ στήθους μου καμίνους τῆς ἀβύσσου.

269. *Πολυτρίχι* (*Πολύτριχον, ἢ Ἀδίαντον ἐ.*)

Ῥέον τὸ δάκρυ τῆς ζωῆς σταγὼν μετὰ σταγόνα,
ἐμφαίνει ἄγνωστον εἰς σὲ καὶ μυστικὸν ἀγῶνα.

270. *Πορτογαλλέα* [*ἄνθος.*]

Εἰς σὲ, τὰ ἄνθη νὰ δεχθῇς, εἰς σὲ, ν' ἀποφασίσῃς
ἂν θὰ τὰ πλέξῃς στέφανον ἢ ἂν θὰ τὰ μαδήσῃς.

271. *Πορτογάλλι.*

Ἀμφιβολίαν δι' ἐμὲ ἂν ἔχῃς ἐλαχίστην,
σχίσον τὸ στῆθός μου, κ' ἐντὸς θενὰ ἰδῇς τὴν πίστιν.

272. *Πρῖνος* (*Πουρνάρι χ.*)

Ὅτι τραχὺς ὁ ἔρως μου μὴ σὲ πτοῇ μηδόλως.
Ὅ,τι βραδέως φύεται μαραίνεται δυσκόλως.

273. *Πρωτάνθη, ἢ Ἠράνθημον* (*Πριμαβέρα ἰτ.*)

Ἂν εἶχον τῆς καρδίας σου τὸ μυστικὸν κλειδίον,
αὐτὴν θεν' ἀνεγίνωσκον ὡς μόνον μου βιβλίον.

274. *Πτελέα* (*Φτελιὰ χ. Καραγάτσι τ.*)

Ἐκ νέου τῆς καρδίας σου τὴν θύραν θενὰ κρούσω.
Θ' ἀνοίξῃς νὰ εἰσέλθω; Ναὶ ἢ ὄχι θεν' ἀκούσω.

275. *Πτέρις* (*Φτέρα χ.*)

Τὰς κοινωνίας διατί νὰ φεύγῃς τὰς εὐθύμους;
Μελαγχολεῖς, μαραίνεσαι ὡς χόρτον εἰς ἐρήμους.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

276. *Πυξάχαρθα, ἢ Λύκειον* (*Μαυραγχαθιὰ χ.*)

Τὰ ἐπιζήτητ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου περιφρόνει.
Σ' ἀρκεῖ τοῦ κόσμου ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἀγάπη μόνη.

277. *Πύξος* (*Τσιμισίρι τ.*)

Προσθέτεις τὴν σκληρότητα εἰς ἀδιαφορίαν.
Ἀγγέλου ἔχεις πρόσωπον καὶ τίγριδος καρδίαν.

278. *Ῥαδίκιον* (*Κιχώρη ἐ*).

Ὡς ἡ χιὼν τὴν ὄψιν μου ἐὰν καλύπτῃ σέβας,
μοὶ πυρπολεῖ ἀόρατον ἡφαίστιον τὰς φλέβας.

279. *Ῥεβιρθέα.*

Μὴ λέγε γρίφους δι' ἐμὲ καὶ μὴ ματαιοπόνει.
Μοὶ εἶν' ἀκατανόητοι τοῦ ἔρωτος οἱ πόνοι.

280. *Ῥεζεδὰ κίτρινος.*

Ὅταν τὰ ὅπλα τὰ φριχτὰ τοῦ ἔρωτος ἐκρέτεις,
τί ἤθελεν εἰς χεῖράς σου τὸ ὅπλον τῆς ἀπάτης;

281. *Ῥεζεδὰ λευκὸς* (*Οἰράνθη ἐ.*)

Καρδίαν καθαρὰν ζητῶ, ἥτις πιστὴ νὰ μένῃ,
ὄχι δὲ κάλλος πρόσκαιρον, ὃ ἡ στιγμὴ μαραίνει.

282. *Ῥενογκούλα ἐρυθρὰ* (*Βατράχιον ἐ.*)

Καθὼς τὸ ἄνθος τοῦτο ζῇ καὶ τέρπεται εἰς ἕλη,
βασάνους ἡ καρδία μου συνήθισε νὰ θέλῃ.

283. *Ῥενογκούλα λευκή.*

Ἄνθος, φυὲν εἰς βόρβορον πικροὺς χυμοὺς βυζάνει·
ὁμοίως δόλος εἰς ψυχὴν κακότροπον βλαστάνει.

284. *Ῥενογκούλα ποικίλη.*

Ὁ σταλαγμὸς τοῦ ὕδατος τὸ μάρμαρον κοιλαίνει.
Πῶς μόνη ἡ καρδία σου ἀνέπαφος νὰ μένῃ;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

285. *Ῥιζάρι* (*Ἐρυθρόδαφον ἐ.*)

Δὲν βλάπτει εἰς τὸ βλέμμα σου πῶς ἔχεις πονηρίαν,
διότ' ἡ εἰλικρίνεια φωλεύ' εἰς τὴν καρδίαν.

286. *Ῥοδακινέα* (*Περσικὴ μηλέα ἐ.*) [*ἄνθος*]

Τὸ κάλλος σου δὲν ἠμπορεῖ νὰ περιγράψῃ γλῶσσα.
Σὲ βλέπω, καὶ μοὶ φαίνεσαι αὐγὴ ἐρυθριῶσα.

287. *Ῥοδάκινον.*

Ἀλλάζουν ἔαρ καὶ χειμὼν, ἀνατολὴ καὶ δύσις,
ἀλλὰ δὲν μεταβάλλεται ὁ ἔρως μου ἐπίσης.

288. *Ῥοδῆς φύλλον.*

Τὸ τί φρονῶ καὶ σκέπτομαι δὲν σ' ἔκρυψα ποτέ μου,
καὶ τώρα εἶν' ἡ ἀληθὴς ἀπόκρισις τὸ ναί μου.

289. *Ῥόδι, ἢ κόκκος αὐτοῦ.*

Ἀφ' ὅτου αἱ καρδίαι μας συνέδεσαν φιλίαν,
θλίβει τὰς δύω ἐνταυτῷ ὅ,τι κεντᾷ τὴν μίαν.

290. *Ῥοδιὰ* (*Ῥοιὰ ἐ.*) [*ἄνθος.*]

Τὸ κάλλος σοὶ ἐδώρησεν ἀνέκαθεν ἡ φύσις,
καὶ σὺ τὸ δῶρον ἔλαβες διὰ νὰ τὴν νικήσῃς!

291. *Ῥοδοδάφνη, ἢ Πικροδάφνη* (*Νήριον ἐ.*)

Ἡ Ῥοδοδάφνη κέκτηται καὶ κάλλος καὶ πικρίαν.
Καὶ σὺ τὴν ἰδιότητα δὲν ἔχεις τὴν ἰδίαν;

292. *Ῥοδόδενδρον.*

Τὰ πάντα, τῆς πατρίδος μου μακρὰν, μοὶ εἶναι μαῦρα.
Μαραίνομαι, ὡς τὰ φυτὰ μαραίν' ἡ ξένη αὖρα.

293. *Ῥόδον ἄγριον* (*Πυρόῤῥοδον ἐ.*)

Τὴν εὐτυχίαν, τὴν ζωὴν, τὸ πνεῦμα σοὶ χαρίζω.
Εἰπὲ ἀνίσως δι' αὐτὸ ἀποστροφὴν ἀξίζω.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

294. *Ῥόδον ἄνευ ἀκάνθης.*

Τοῦ ἔρωτος τὴν ἄκανθαν φοβεῖσαι. Τὴν ἠσθάνθης;
Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ ἄνθος του, ἰδοὺ χωρὶς ἀκάνθης.

295. *Ῥόδον ἀρεόν.*

Εἰς τὴν καρδίαν μου ἐξ οὗ ἐξέλιπεν ὁ ἔρως,
δὲν διεδέχθ' ἡ νὺξ τὸ φῶς, καὶ ὁ χειμὼν τὸ θέρος;

296. *Ῥόδον βαθύχρουν.*

Ὁσάκις εἰς τὸν κάλυκα τοῦ ῥόδου στρέφεις βλέμμα,
ἤξευρε, τῆς καρδίας μου τὸν ἔβαψε τὸ αἷμα.

297. *Ῥόδον δαμασκηνὸν (Τριαντάφυλλον Ἀπριλιάτικον χ.)*

Νενικημένον ἐμαυτὸν κ' αἰχμάλωτον κηρύττω·
τίνος, δὲν θέλω τὸ εἰπεῖ, καὶ ὁ νοῶν νοήτω.

298. *Ῥόδον διπλοῦν.*

Ἀνίσως ἤμην βασιλεύς, τὸν πορφυροῦν μανδύαν
σοὶ ἔδιδον, ἂν μ' ἔβλεπες τὴν νέαν σου καρδίαν.

299. *Ῥόδον ἐρυθρόλευκον.*

Τὸ αἴσθημά σου ὠχριᾷ, ὡς πρὶν δὲν σὲ φαιδρύνει.
Δὲν εἶναι πλέον ἥλιος, ἀλλὰ ψυχρὰ σελήνη.

300. *Ῥόδον ἐρυθρὸν (Μαϊάτικον.)*

Τὸ αἴσθημά μου ἐξηγεῖ τὸ ἄνθος τῶν ἐρώτων,
καὶ εἶναι τῆς καρδίας μου τὸ μόνον καὶ τὸ πρῶτον.

301. *Ῥόδον κίτρινον.*

Ζηλοτυπίας ἔχιδνα μοὶ δάκνει τὴν καρδίαν.
Ὁ ἔρως κατοπτρίζεται εἰς τὴν ζηλοτυπίαν.

302. *Ῥόδον λευκόν.*

Εἰς ὅλα ἡ ἀγγελικὴ ἁγνότης σου δειλοῦται.
Οὔτε αὐτὸ δὲν μ' ἐκφοβεῖ, ἂν μ' ἐρωτήσῃς, οὔτε.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

303. *Ῥόδον μαδημένον.*

Πῶς ἔρωτα αἰσθάνομαι δὲν θέλω νὰ νομίσῃς,
ἀλλ' οὔτε πῶς θ' ἀπέδιδον τὸ μῖσος, ἂν μ' ἐμίσεις.

304. *Ῥόδον μηνιαῖον.*

Ἐφήμερος εἶν' ἡ χαρὰ, κ' ἡ ἡδονὴ δὲν μένει·
ἀλλὰ νικᾷ τὴν διαρκῆ ἡ ἀνανεουμένη.

305. *Ῥόδον ξηρόν.*

Τὸ θάλπον σου μειδίαμα ἀφ' ὅτου δὲν ἠσθάνθη,
φυλορῥοεῖ μου ἡ ψυχὴ, ἐσβέσθη κ' ἐμαράνθη.

306. *Ῥόδον παρηκμακός.*

Τοσοῦτον ἐπὶ καλλονῇ μὴ κόμπαζε κ' ἐπαίρου.
Τὸ κάλλος εἶν' ἐφήμερον καὶ φύσεως προσκαίρου.

307. *Ῥόδου δύω κάλυκες.*

Καθὼς τὸ πῦρ δὲν κρύπτεται εἰς κάρθηκ' ἂν τὸ κλείσῃς,
ἡ μυστικὴ ἀγάπη μας δὲν κρύπτεται ἐπίσης.

308. *Ῥόδου κάλυξ (Βουβούκι χ. Κοντσὲ τ.)*

Ὁ κάλυξ κρύπτει τὸ φυτὸν πρὸ τῆς βλαστήσεώς του,
καὶ κάλυξ ἡ καρδία μου εἶν' ἔρωτος ἀγνώστου.

309. *Ῥόδου κλάδος ἄνευ ἄνθους.*

Δὲν εἶν' ὁ ἔρως πυρετὸς οὐδ' ἔχει διαλήψεις·
πετᾷ καὶ φεύγει, καὶ στιγμὴν ἐὰν τὸν καταλείψῃς.

310. *Ῥόδου λευκοῦ δύω κάλυκες.*

Ἰδὲ πῶς θάλλουσιν ὁμοῦ οἱ κάλυκες οἱ δύω.
Ἀδελφικὰ αἰσθήματα τοιαῦτα σοὶ ὁμνύω.

311. *Ῥόδου λευκοῦ κάλυξ.*

Ἀπώλεσα τὴν κρίσιν μου, δὲν διακρίνω πλέον
τί εἶναι ἄξιον εὐχῆς καὶ τί τὸ ἀπευκταῖον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

312. *Ῥόδου ὀφθαλμός.*

Εἴθε νὰ μὴ ἀπατηθῶ δι' ὅσα εἰς τὸ θεῖον
τῶν μαγικῶν σου ὀφθαλμῶν ἀνέγνωσα βιβλίον.

313. *Ῥόδου φύλλον.*

Ἂν ναὶ ἢ ὄχι ἐρωτᾷς, ὑψώνω τὰς ὀφρῦς μου,
καὶ ὄχι, ὄχι, ὄχι τρὶς, εἶν' ἡ ἀπόκρισίς μου.

314. *Ῥόκα* (*Εὔζωμον ἐ.*)

Τίς σ' εἶπεν ὅτι ἔρως σου καὶ πόθος σου μὲ φλέγει;
Τὸ βλέμμα μου ἂν λέγῃ ν α ὶ, τὸ στόμα ὄ χ ι λέγει.

315. *Σάλιαγκας* (*Καραχάλλα λ. Ζουλ-Φαρὶ τ.*)

Ὑπῆρξαν τύραννοι κακοὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους·
πλὴν δὲν θὰ μοὶ ἐπέβαλλον ὁποίους σὺ τοὺς πόνους.

316. *Σέλινον ἄγριον, ἢ Ἀγγελόφυτον.*

Ἀγγέλων ἔχεις πρόσωπον, καὶ χάριν οὐρανίαν.
Δαιμόνων στεναγμοὺς ἀρῶν πῶς ἔχεις τὴν καρδίαν;

317. *Σέλινον κηπαῖον.*

Ἀνάγκη ὅπως φωραθῇς δὲν εἶναι κατασκόπου.
Φωρᾶσαι διὰ τῆς φωνῆς, τοῦ βλέμματος, τοῦ τρόπου.

318. *Σεῦτλον, ἢ Κοκκινογούλι.*

Καρδίαν ἐγὼ σ' ἔδωσα θερμὴν καὶ πιστοτάτην,
σὺ ὅμως τὴν ἀπέῤῥιψας, κατασπαράξασά την.

319. *Σημύδα* (*Βετοῦλα λ.*)

Τὴν ζωηρότητ' ἀρετὴν μοὶ λέγεις ἐρασμίαν·
πλὴν ἀρετῶν ὑπερβολὴ ἐγγίζ' εἰς τὴν κακίαν.

320. *Σινάπι.*

Σ' ὡρκίσθην ὅτι σ' ἀγαπῶ. Ὁ ὅρκος ἂν δὲν φθάνῃ,
τὰ δάκρυά μου μάρτυρας ὁ ὅρκος προσλαμβάνει.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

321. *Σιταρόχορτον.*

Μάτην τὸ πῶς αἰσθάνεσαι ζητῶ νὰ διακρίνω.
Ἐκφράζεις τοῦτο σήμερον, καὶ αὔριον ἐκεῖνο.

322. *Σίτου στάχυς ἄνευ κόκκων.*

Εἰς πάντα κοῦφον ἄνεμον ὅστις φυσᾷ μὴ κλίνῃς,
ἀλλὰ εἰπὲ ἂν μ' ἀγαπᾷς ἢ ἄλλον ἂν προκρίνῃς.

323. *Σίτου στάχυς μετὰ κόκκων.*

Διπλῆν πῶς ἔχεις ἀπορῶ τὴν ἔκφρασιν τοῦ κάλλους,
πῶς εἶναι πρὸς ἐμὲ ψυχρὰ, καὶ πῶς θερμὴ πρὸς ἄλλους.

324. *Σκαβιῶσα (Ψωρόχορτον χ.)*

Τὸ αἴσθημα μ' ἠλλοίωσε, καὶ ὅλως κατεστράφην·
καταστροφεύς μου δ' εἶσαι σύ. Τὴν σκάφην λέγω σκάφην.

325. *Σκόλυμος (Ἀσχρόλυμπρος χ.)*

Μὴ μέγα ἔργον ἔλπιζε πῶς θὰ καρποφορήσῃ,
μ' ἀγῶνας ἂν δὲν φυτευθῇ κ' ἴσως δὲν τὸ ποτίσῃ.

326. *Σκυλόχορτον (Λαύχανον έ.)*

Δὲν σοὶ ἀρκεῖ ὁ ἔρως μου καὶ ἄλλους ζητεῖς, Κίρκη.
Ἂν ἤξευρες τὸ βάθος του, βεβαίως θὰ σ' ἐξήρκει.

327. *Σπαθόχορτον (Ξιφίον έ.)*

Ἡ νὺξ προστάτιν πτέρυγα ὅτ' ἐπὶ γῆς ἁπλόνῃ,
τὸν τρόπον εὗρε πρόσφορον ν' ἀπαντηθῶμεν μόνοι.

328. *Σπαράκι (Ὀρόβλητον έ.)*

Τὰ πάθη μου δὲν ἔπαυσαν εἰσέτι τὰ μεγάλα,
καὶ ἡ ἀγρία τύχη μου μοὶ στέλλει πάλιν ἄλλα.

329. *Σπαράγγιον (Ἀσπάραγγος έ.)*

Ἐπαίρου εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ ὄχι εἰς τὰ κάλλη.
Αὐτὴν ὁ χρόνος ἐμπεδοῖ κ' ἐκεῖνα μεταβάλλει.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

330. *Σπάρτον, ἢ Σπαρτίον.*

Ὡς θάλλ' εἰς βράχους τῶν βουνῶν τὸ μυροβόλον σπάρτον,
οὕτω τὸ κάλλος σου ἀνθεῖ ἐπ' ἀρετῶν ἀφθάρτων.

331. *Σπεῖρα.*

Πᾶν μῆλον μὴ ἐπιζητεῖς ἀπόγονε τῆς Εὔας.
Κατέστρεψας τὸν ἔρωτα· κἂν ἄφες μοι τὸ σέβας.

332. *Σταθώρι, ἢ Βελουδάκι* (*Ἀμάραντον ἐ.*)

Καὶ ἂν πᾶν ἄνθος μαρανθῇ, στειρεύσῃ πᾶσα κρήνη,
ὁ ἔρως μου ἀστείρευτος, ἀμάραντος θὰ μείνῃ.

333. *Σταφυλὴ ἄσπρη* (*Βότρυς ἐ.*)

Καθρέπτην ἔχεις τὴν ψυχὴν ὃν δὲν θαμβόνει δόλος.
Πῶς ἐπεθύμουν εἰς αὐτὴν νὰ ἀντανακλῶμαι ὅλος!

334. *Σταφυλὴ ἄσπρος* (*Ὄμφαξ ἐ. Ἀγωρίδα χ.*)

Περίμενε ἀτάραχος, μὴ θλίβου, μὴ σὰ μέλῃ.
Ὅσα σοὶ φαίνονται ξυνὰ θὰ γένουν ὅλα μέλι.

335. *Σταφυλὴ κοκκίνη.*

Φοβοῦμαι μὴ πλησίον σου πολλάκις ἐξετέθην
νὰ μ' ὑπολάβῃς πάροινον, καὶ πῶς λαλῶ εἰς μέθην.

336. *Σταφυλὴ μαύρη.*

Χαῖρε καὶ ἀπολάμβανε τῆς φύσεως τὰ δῶρα,
μὴ πρὶν προφθάσῃς νὰ χαρῇς ἡ μαύρη φθάσῃ ὥρα.

337. *Στρύχνος κηπαῖος.*

Ὡς τώρα σὲ ἠγάπησα, ἀλλὰ μετεμελήθην.
Θάνατον θέλω, νὰ σβεσθῇ ὁ ἔρως εἰς τὴν λήθην.

338. *Στρύχνος ὁ μανιακὸς* (*Βελλαδόνα ἰτ.*)

Καθὼς τὰς φρένας λέγεται πῶς ἀφαιρεῖ ὁ στρύχνος,
καὶ ἡ ἀγάπη σου φρενὸς δὲν μοὶ ἀφῆκεν ἴχνος.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

339. *Στύραξ* (*Ἀστύρακας χ.*)

Τὸ βλέμμα σου ὑπόσχεσιν μοὶ ἔδωκεν ἀγάπης,
ἀλλὰ τὸ ἐλησμόνησας καὶ ἀλλαχοῦ ἐτράπης.

340. *Συκαμινέα ἡ κοινή.*

Εἰς χεῖράς σου παρέδωκα τῆς τύχης μου τὸ νῆμα.
Ἢ πλέξε το, ἢ κόψε το· εἶν' ἐδικόν σου κτῆμα.

341. *Συκαμινέα τῆς Γερούης.*

Μὴ τὴν πλαστὴν ὑπόκρισιν· ἀλήθειαν ὁμίλει.
Ὁσάκις ψεύδη λέγουσιν, εἶν' ἄσχημα τὰ χείλη.

342. *Συκῆ, ἢ σῦκον.*

Θανατηφόρον κύλικα μὲ μέλι περιχρίεις.
Ἑλκύεις μ' ἓν μειδίαμα, κ' εἰς ὅλεθρον ἑλκύεις.

343. *Σφενδάμνον.*

Τὸ βλέπω, δὲν μὲ ἀγαπᾷς. Ἂν ἕλους τοὺς ἐμίσεις,
θεν' ἀνειχόμην πιθανῶς νὰ μὲ μισῇς ἐπίσης.

344. *Σχοῖνος.*

Πῶς μόλις μὲ ἀνέχεσαι πλησίον σου, τὸ βλέπω.
Τὸ βῆμα πρὸς τὴν ἔρημον ἢ πρὸς τὸν τάφον τρέπω.

345. *Τέϊ, ἢ Τσάϊ.*

Ἐντός μου τὰ στοιχεῖ' αὐτὰ κατέστησαν εἰς πάλην.
Μὲ καταψύχει παγετὸς, καὶ φλὸξ μὲ καίει πάλιν.

346. *Τούϊα* (*εἶδος κυπαρίσσου.*)

Μὴ ἀρνηθῇς προτίμησιν πῶς ἔχεις ὑπὲρ ἄλλων.
Μοὶ τὸ προδίδει ἀντὶ σοῦ τὸ βλέμμα σου τὸ λάλον.

347. *Τρεμόχορτον.*

Πλησίον σου ὡς ἤλπιζον ἀντὶ νὰ εἶμ' εὐδαίμων,
ὡς φύλλον ἀνεμόδαρτον σὲ πλησιάζω τρέμων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

348. *Τρίβολος* (*Κολλησίδα χ.*)

Προκρίνω τὴν καρδίαν μου νὰ ῥίψω εἰς τριβόλους,
παρὰ εἰς ἣν συνήθισε νὰ τὴν χαρίζ' εἰς ὅλους.

349. *Τριφύλλιον ἐρυθρὸν* (*τῆς Μάλτας.*)

Ἔχεις νὰ μάθῃς παρ' ἐμοῦ πολλὰ τῶν ἀποῤῥήτων·
πλὴν μόνοι ὅταν εἴμεθα, χωρὶς μαρτύρων τρίτων.

350. *Τριφύλλιον εὐῶδες.*

Ἄφες νὰ λέγωσ' οἱ πολλοί· περίμενε καὶ σίγα.
Ἡμεῖς συνενοήθημεν. Τὰ τῶν σοφῶν ὀλίγα.

351. *Τριφύλλιον κίτρινον.*

Δὲν εἶμαι φίλος ὀχληρὸς ζηλεύων κατὰ κόρον.
Πλὴν ὑπερέβης δὰ καὶ σὺ πᾶν μέτρον, πάντα ὅρον.

352. *Τροχαϊκὸς* (*Τσαρχ-Φελὲχ τ.*)

Εἶν' ἀεικίνητος τροχὸς ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων.
Πρὶν ἢ αὐτὸς μεταβληθῇ, μετάβαλε σὺ τρόπον.

353. *Τσαμπουρικὸν* (*Ἀγριοκοκκυμηλέα ἑ.*)

Τί μοι τοῦ κόσμου τ' ἀγαθὰ κ' οἱ θησαυροὶ τοῦ Κροίσου;
Μακράν σου εἶμ' ἐλεεινὸς, μακάριος μαζῆ σου.

354. *Τσουχρίδα* (*Κρὶς, ἢ Ἀκαλήφη ἑ.*)

Ἂν ἐμισήθης, σφάλμα σου καὶ ὄχι ἄλλου ἦτον.
Ὁποῖαι εἶν' αἱ πράξεις μας, τοιοῦτοι κ' οἱ καρποί των.

355. *Ὑάκινθος ἄγριος.*

Δὲν σὲ κοσμοῦν ἀδάμαντες, χρυσὸς ἢ μαργαρῖται·
ὑπ' οὐρανίας χάριτος τὸ κάλλος σου κοσμεῖται.

356. *Ὑάκινθος κυανόλευκος.*

Ἡ ἀγαπῶσα μου ψυχὴ μετὰ τῆς σῆς ὑφάνθη,
καθὼς συμμίγνυνται εἰς ἓν δύω ἀλλόχρο' ἄνθη.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

357. *Ὑάκινθος πορφυροῦς* (*Ζουμπούλ τ.*)

Τίς ἠδυνήθη πρὸς τὰ σὰ ποτὲ νὰ παραβάλῃ
τὰ κάλλη ἢ τοῦ σώματος ἢ τῆς ψυχῆς τὰ κάλλη;

358. *Ὑπέρεικον* (*Ἀγοθούρα ἢ Ἀγούδουρον.*)

Τὴν πίστιν τῆς καρδίας μου ἀκόμη δοκιμάζεις,
ἀφ' οὗ τὴν κατεδούλωσας καὶ τὴν ἐξουσιάζεις;

359. *Ὕσσωπος.*

Ὁ πλοῦτος κτώμενος καλῶς δὲν εἶναι δυστυχία,
ἀλλὰ σπανίως συνοικοῦν ὁ πλοῦτος κ' ἡ σοφία.

360. *Φακῆ* [*ἄνθος.*]

Ὤ! ἄφες τὴν εἰρήνην μου καὶ μὴ τὴν συνταράττῃς.
Δὲν εἶναι ἡ καρδία μου διὰ νὰ τὴν σπαράττῃς.

361. *Φάλαρις* (*Κουκουλόχορτον χ.*)

Ὁ Φάλαρις ἦν τύραννος· εἰς φλόγας ἐτυράννει.
Πλὴν σοῦ ἐκεῖνος κατά τί σκληρότερος ἐφάνη;

362. *Φασολέα* [*ἄνθος.*]

Μισῶ τὸ ἔαρ καὶ μισῶ τὸ θέρος ἕνεκά σου.
Τὰ φύλλα των ἐπιπροσθοῦν εἰς τὰ παράθυρά σου.

363. *Φασολέα* [*λῆμα.*]

Εἰς νόσον καὶ εἰς συμφορὰν κατάκειμαι μεγάλην.
Νὰ μὲ στηρίξῃς ἔκτεινε τὴν φίλην σου ἀγκάλην.

364. *Φλαμουρέα* (*Φιλύρα ἑ.*) [*ἄνθος.*]

Ἀλήθειαν σ' ἐλάλησα, σὺ ὅμως ἐδυσπίστεις.
Ὁ στεναγμὸς τοῦ στήθους μου σοὶ εἶν' ἐγγύησίς της.

365. *Φλαμουρέα* [*κλάδος.*]

Ἀφ' ὅτου μ' εἶπες σ' ἀγαπῶ, ὁ κόσμος ἠλλοιώθη,
κ' ἡ μοῖρά μου χρυσῆν κλωστὴν εἰς τὴν ζωήν μου κλώθει.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

366. *Φλαμουρέα* [*φύλλον.*]

Ὅταν ὁ ἥλιος κρυβῇ τῆς δύσεως ὀπίσω,
ἐπίτρεψον νὰ σὲ ἰδῶ, καὶ νὰ σοὶ ὁμιλήσω.

367. *Φλησκοῦνι* (*Γλήχων ἑ.*)

Ὡς μῦρον πνέει πατηθὲν τὸ φύλλον τῆς ἐρήμου,
οὕτω, πονοῦσα, αἴσθημα ἐκπέμπει κ' ἡ ψυχή μου.

368. *Φλομάκι, ἢ Ἀγριοφλομίς.*

Εἰς τοὺς λαμπρούς σου ὀφθαλμούς τοὺς ὀφθαλμούς μου φέρων,
δοξάζω προσευχόμενος τὸν πλάστην τῶν ἀστέρων.

369. *Φλόμος* (*Τιθύμαλος ἑ.*)

Τὴν πίστιν σου ἀνύποπτον μὴ δίδῃς εἰς τὰ κάλλη.
Ἀθῶον οὔτε ἀβλαβὲς δὲν εἶναι ὅ,τι θάλλει.

370. *Φραγκοσταφυλὴ* [*ἄνθος.*]

Φωλεὺ' εἰς τὴν καρδίαν μου πόνος πικρὸς πρὸ χρόνων·
προχρίνω πλὴν τῶν ἡδονῶν πασῶν αὐτὸν τὸν πόνον.

371. *Φραγκοσταφυλὴ* [*κλάδος.*]

Διότι σὲ ἠγάπησα ἐλέγχομαι αὐθάδης,
καὶ βάσανος μ' εἶν' ἡ ζωὴ, κ' ἡ γῆ μοὶ εἶναι ᾅδης.

372. *Φραγκοσυκῆ* (*Κάκτος ἑ.*)

Ἐπιμονὴν τὸ ἄνθος μου διδάσκ' εἰς τοὺς ἀστάτους.
Βραδεῖς ἂν ἔχῃ τοὺς καρποὺς, τοὺς ἔχει γλυκυτάτους.

373. *Φύλλον ἀμπέλου.*

Ὁ κόσμος εἶναι διὰ σέ· σὺ ζῆθι κ' εὐδαιμόνει,
ἀφ' οὗ σοὶ εἶν' ἀπρόσιτοι τοῦ ἔρωτος οἱ πόνοι.

374. *Χαμαικερασιὰ* (*Φράγουλα ἰτ.*) [*ἄνθος.*]

Φιλίαν μ' ἐπαγγέλλεσαι, πλὴν μόνον μὲ τὰ χείλη.
Ἀσπλάγχνως θὰ μ' ἐφόνευες ἀνίσως ἤσουν φίλη;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

375. *Χαμαικέρασον.*

Τὰ φύλλα καὶ ἂν πέσωσι καὶ τ' ἄνθη μαρανθῶσιν,
ἀλλ' ὁ καρπὸς ἐπέρχεται, κ' ἐστὶ καλὸς εἰς βρῶσιν.

376. *Χαμαιλεύκη* (*Βήχιον ἑ.*)

Σπεῦδε βραδέως, καὶ χωρὶς ἀνυπομονησίας.
Ταχύνεις δι' ὑπομονῆς, βραδύνεις διὰ βίας.

377. *Χαμαίμηλον* (*Ἀνθεμὶς, ἢ Λευκάνθημον ἑ.*)

Πονοῦν τὰ χείλη μου, πονοῦν. Ἀπέθαν' ἀπὸ πόνον,
κ' εἶναι τὰ δύω χείλη σου ἰατρικόν μου μόνον.

378. *Χαμαιτριφύλλι.*

Μ' ἐφάνη μ' ἓν μειδίαμα πῶς μ' ἔδιδες ἐλπίδα,
κ' ἐξύπνησα, κ' ἐγνώρισα καθ' ὕπνον πῶς τὸ εἶδα.

379. *Χειμορικὸν* (*Ὑδρόμηλον ἑ. Καρπούζ τ.*)

Ποῦ εἶναι ἡ ἀλήθεια; Καὶ νὰ πιστεύσω ποῖα;
Ἄλλα τὰ χείλη σου λαλοῦν καὶ ἄλλα ἡ καρδία.

380. *Χελιδονόχορτον* (*Χελιδόνιον, ἢ Γλαύκιον ἑ.*)

Τὴν κοιμωμένην σου ψυχὴν διὰ νὰ ἐξυπνήσουν,
οἱ στεναγμοί μου σύννεφον βροντῶν θὰ σχηματίσουν.

381. *Χουρμαδιὰ* (*Φοίνιξ ἑ.*) [*φύλλον.*]

Ἐλπὶς ἡμῖν ἐπὶ τῆς γῆς δὲν μένει βοηθείας.
Ἂς ἐπιλαμβανώμεθα τῆς ἀῤῥωγῆς τῆς θείας.

382. *Ψυλλίστρα* (*Κόνυζα ἑ.*)

Μὴ τόσην ἔχε μέριμναν ὁ κόσμος ἂν μᾶς ψέγῃ.
Ἀνίσως καὶ δὲν εἴμεθα ἐπίψογοι, ἂς λέγῃ.

383. *Ψυλλόχορτον* (*Ψύλλιον ἑ.*)

Καθὼς χωρὶς πηδάλιον τὰ πλοῖα εἰς τὸν πόντον,
οὕτω κυμαίνοντ' αἱ ψυχαὶ τῶν ἐπὶ γῆς ἐρώντων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο ΒΟΥΡΚΟΛΑΚΑΣ

Ἐκ τῶν τοῦ Γέτου, κατὰ τὴν μελῳδ. Schubert. Α, ἀρ. 12

Ποῖοι εἶναι ποῦ 'ς τ' ἄγριο σκότος γυρνοῦν;
Υἱὸς καὶ πατέρας τὸ δάσος περνοῦν.
Σφιγκτὰ τὸν υἱὸν ὁ πατέρας βαστᾷ
'ς ταῖς δυώ του ἀγκάλαις 'ς τὸν ἵππον 'μπροστά.

—

«Γιατί τὸ παιδί μου τὰ μάτια σφαλνᾷς;»
—«Πατέρα! Βουρκόλακας, βλέπεις; περνᾷ.
Στεφάνι φορεῖ, κ' ἔχει τέτοια οὐρά!»—
—«Παιδί μου! ὁμίχλ' εἶν' αὐτή 'ς τὰ νερά.»—

—

«Παιδάκι μου, ἔλα· ἐγὼ σ' ὁδηγῶ·
παιγνίδια πολλὰ θὰ σὲ δώσω ἐγώ.
Ὦ! ἔχ' ἡ μητέρα μου ἄνθη κ᾽ἄλλα,
καὶ ῥοῦχα χρυσᾶ νὰ σὲ δώσῃ πολλά.»

—

—«Πατέρα, πατέρα, ὤ! δὲν τὸν ἀκοῦς;
Μὲ δίν' ὑποσχέσεις μὲ λόγους γλυκούς.»—
—«Ἡσύχασε, μεῖνε, μὴ τρέμῃς, παιδί·
ἀέρας εἰς φύλλα ξηρὰ τραγουδεῖ.»—

—

«Καλό μου παιδί, ἂν μαζῆ μου ἐλθῇς,
ἡ νέαις μου κόραις θὰ τρέξουν εὐθύς.
Αὐταῖς κάθε νύκτα 'ς τὰ δάση πηδοῦν.
Μαζῆ σου θὰ παίζουν καὶ θὰ τραγουδοῦν.»

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

—«Πατέρα μου, διὲ πῶς τὰ φύλλα κουνοῦν!
Ἐκεῖ τοῦ βουρκόλακα κόραις περνοῦν!»—
—«Πῶς ἔντρομαις ρίχνεις, παιδί μου, ματιαῖς!
Δὲν εἶν' αὐταῖς κόραις, εἶν' ἄσπραις ἰτιαῖς!»—

—

«Παιδὶ, σ' ἀγαπῶ· μαζῆ μου θὰ ἔλθῇς·
εἰδὲ θὰ σ' ἁρπάξω μὲ βίαν εὐθύς.»
—«Πατέρα, πατέρα, ἄχ! νά! μὲ κρατεῖ.
Ἄχ! νά! νὰ μὲ πνίξῃ, πατέρα, ζητεῖ!»

—

Φοβᾶτ' ὁ πατέρας καὶ διώχνει 'μπροστά·
σφιχτὰ τὸν υἱόν του 'ς τὰ χέρια βαστᾷ·
καὶ μόλις 'ς τὸν οἶκόν των φθάνουν μαζῆ,
ποῦ βλέπει πῶς, ἄχ! τὸ παιδί του δὲν ζῇ.

Η ΧΑΡΑ

Ἐκ τῶν τοῦ Γέτου, κατὰ τὴν μελῳδ. τοῦ πρωτοτύπου

Ζητῶ τὴν χαρὰν πότ' ἐδῶ πότ' ἐκεῖ·
ποῦ εἶναι, εἰπέτε μοι, ποῦ κατοικεῖ;
Δὲν εἶναι εἰς λόφους χ' εἰς ὄρ' ὑψηλά.
Εἰπέτε μοι, ποῦ ἡ μορφή της γελᾷ;

—

Εἰς βάθη κοιλάδων ἐπῆγα ζητῶν·
τὸν ῥύακα εἶδα ποῦ πίπτει κροτῶν,
καὶ παίζει καὶ σύρει νερὰ καθαρὰ,
μαζῆ των δὲν ἔπαιζε πλὴν ἡ χαρά.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐζήτησ' αὐτὴν εἰς σκιὰς τῶν δασῶν.
Ἐγέλων τὰ φῶτα ἀστέρων χρυσῶν,
πτηνὸν ἐκελάδ' εἰς μυρσίνην χλωρὰν,
πλὴν ἔψαλλε θρήνους καὶ ὄχι χαράν.

—

Ἐζήτησ' αὐτὴν εἰς εὐθύμους χοροὺς,
εἰς δείπνων θαλάμους λαμπροὺς κ' ἠχηροὺς,
εἰς φῶτα, εἰς σκεύη χρυσᾶ κ' ἀργυρᾶ,
πλὴν οὔτ' εἰς αὐτὰ δὲν εὑρέθ' ἡ χαρά.

—

Τὴν ἔφθασα τέλος, τὴν εὗρον μακρὰν,
μακρὰν εἰς χωρίου κοιλάδα μικράν.
Τριγύρω της εἶχε παιδί' ἀρκετά,
κ' ἐπήδα μ' ἐκεῖνα κ' ἐγέλα μ' αὐτά.

—

Ποῦ εἶσθε, καλοὶ παιδικοί μου καιροί!
Ἐφώναξα τότε μὲ στῆθος βαρύ.
Πλὴν μόλις τὴν εἶδα, πετᾷ ἡ χαρά·
καὶ αὖτ' ἦν ἡ πρώτη κ' ἐσχάτη φορά.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΚΣΤΑΣΙΣ

Μελῳδ. Δονιζέττη, Λουκίας, Β, ἀρ. 13

Ὅταν συχνὰ εἰς ἔκστασιν
τοῦ ἔρωτος μεγίστην
μ᾽ ὁμνύει πῶς μὲ πίστιν
θενὰ μὲ ἀγαπᾷ,

—

οἱ οὐρανοὶ ἀνοίγονται,
τὸ πᾶν γελᾷ καὶ θάλλει,
καὶ ἡ καρδία πάλλει,
παράφορος χτυπᾷ.

—

Ὅταν γλυκεῖα κύρωσις
τῶν λόγων οὓς ὡμίλει,
ἓν φίλημα τὰ χείλη
καὶ τὰς ψυχὰς ἑνοῖ,

—

ἐμπρός μου ἐξαλείφεται
καὶ παρελθὸν καὶ μέλλον,
κ᾽ ἡ τύχη τῶν ἀγγέλων
τὴν τύχην μου φθονεῖ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

('Ομοίως, Se tradir mi tu potrai)

Ἂν μ' ἀφήσῃς, μὲ προδώσῃς,
πᾶσαν μου ἐλπίδα θάπτεις,
τὴν τιμήν μου ὑποσκάπτεις,
τὴν ζωήν μου ἀπειλεῖς.

—

Θὰ σὲ φαίνωμαι τὴν νύκτα
ὡς σκιὰ παρωργισμένη,
κ' εἰς τὰς χεῖράς σου θὰ μένῃ
τῶν αἱμάτων μου κοιλάς.

—

Σὺ πρὸ βλέπεις τὰς καρδίας
καὶ τοὺς στεναγμοὺς ἀκούεις,
ὦ Θεέ! μὴ ἀποκρούεις
δυστυχούσης προσευχήν.

—

Δός μοι τάφον ἡσυχίας
ἔπου πᾶσα θλίψις παύει,
καὶ ὁ κόλπος Σου ἂς λάβῃ
τὴν θρηνοῦσάν μου ψυχήν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΤΕΜΑΧΙΟΝ ΤΗΣ «ΛΟΥΚΙΑΣ»

(Ardon gl'incensi)

Καίουν λαμπάδες, λίβανον
γεμίζει τὸν ἀέρα.
Μᾶς εὐλογοῦν.—Τὴν χεῖρά σου
ὦ! δός!—Λαμπρὰ ἡμέρα!
Εἶσ' ἐδικός μου!—Εἶμ' ἐδική σου!
ποτὲ δὲν θὰ μὲ χάσῃς.
Αἱ λύπαι μου μαζῆ σου
θὰ εἶν' ἀγαλλιάσεις,
καὶ τέρψις παραδείσου
θὰ μ' εἶναι ἡ ζωή!

ΕΤΕΡΟΝ

(Non mi guardar si fiero)

Τὸ βλέμμα σου ἀστράπτει!
ὑπέγραψα... δὲν βλάπτει·
ὦ! μὴ μ' ἁρπάζῃς μ' ἄγριον
θυμὸν τὸ δακτυλίδι!
Τοῦ ἀδελφοῦ ἀπάνθρωπος
σκληρότης μὲ προδίδει.
Σὲ ἀγαπῶ...σὲ μόνον...
μ' ἐπαπειλεῖς θυμόνων!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Μὴ φεύγῃς! Μεῖνε! Μεῖνε!

ΧΟΡΟΣ

Ὤ! τί σκηνὴ φρικτή!

ΛΟΥΚΙΑ

Ὤ! μίαν χάριν!—Εἶναι
ἡ τελευταί' αὐτή.
«Μὴ φύγῃς, ἡ ψυχή μου
πρὶν φύγῃ καὶ πηγαίνῃ.
Ὤ! παύει ἡ πνοή μου
κ' ἐκλείπει ὁ σφιγμός.
Ἕνας παλμὸς μοὶ μένει,
κ' εἶν' ἔρωτος παλμός.
Ὤ! ἔρχου τὸ ἑσπέρας
'ς τὰ μνήματα τὰ μαῦρα,
καὶ ὅταν κλαῖ ἡ αὔρα
κλαῖε καὶ σὺ μαζή!
Κ' ἐγὼ εἰς τοὺς αἰθέρας
εὐδαίμων θέλω 'πῶ.

ΝΥΞ

Ἐκ τῶν τῆς Κυρίας Γιφαρδίνης. (Voici l'heure où tombe le voile)

Ἰδοὺ ἡ ὥρα. Κατ' αὐτὴν μοὶ λύονται τὰ χείλη.
Ὁ πέπλος ἀποσύρεται ἀπὸ τῶν τόσων μου δεινῶν.
Ἅμα τὸ ἄστρον τῆς νυκτὸς τὸ πρῶτον ἀνατείλῃ,
ὡς ἄνθος ἡ καρδία μου ἀνοίγεται νυκτερινόν.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὦ νὺξ βαθεῖα, βασιλὶς τοῦ σκότους, τῆς γαλήνης,
εἰς τὴν σιγήν σου ἀντηχεῖ πᾶς τῆς καρδίας μου παλμός.
Τὸ αἴσθημά μου ἄδολον σὺ βλέπεις, σὺ μὲ κρίνεις
ἄλλως ἀφ' ὅ,τι τῶν πολλῶν ὁ ἀμβλυόττων ὀφθαλμός.

—

Σὺ μόνη τὸ μυστήριον γνωρίζεις τῆς καρδίας,
ἥτις γογγύζει ἐν σιγῇ, ἐν ᾧ τὸ χεῖλός μου γελᾷ·
καὶ τῆς φιλοσοφίας μου ἠξεύρεις ὁ μανδύας
πῶς εἶναι πρόσχημα ψευδὲς, καλύπτον τραύματα πολλά.

—

Εἰς τὴν προστάτιν σου σκιὰν σταλάζει ἐλευθέρως
τὸ δάκρυ μου ἀόρατον, ὁ πικρὸς θρῆνος ἀντηχεῖ.
Πρὸς σὲ ὁ πόνος δὲν σιγᾷ, δὲν κρύπτεται ὁ ἔρως,
οὐδ' ὑποκρίνεται χαρὰν ἡ ἀθυμοῦσά μου ψυχή.

—

Ῥίπτω μακρὰν τὸ ῥόδινον τῆς κεφαλῆς μου στέμμα·
τοῦ πένθους σύρω ἐπ' αὐτὴν τὸ κάλυμμα τὸ μελανόν.
Κύπτει τὸ μέτωπον ὠχρὸν, κλίνει θολὸν τὸ βλέμμα,
καὶ τὴν ὑπεροψίαν μου ὁ ἔρως κάμπτει ταπεινῶν.

—

Ἀλλ' ἤδη ὁ αὐγερινὸς προκύπτ' εἰς τὸν αἰθέρα,
κ' ἡ αὔρα πνέουσα ψυχρὰ μοὶ ἀναγγέλλει τὸ πρωΐ.
Ἐντός μου νὺξ ἐγείρεται ὅταν ἐκτὸς ἡμέρα.
Τὸ ψεῦδος πάλιν ἄρχεται καὶ ἡ ἐπίπλαστος ζωή.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Η ΜΟΙΡΑ

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Διατί κλωστὴν μαύρην ἡ μοῖρα
εἰς τινῶν ἐνυφαίνει τὸν βίον,
καὶ πικρὸν τοῖς προσάγει κρατῆρα
στεναγμῶν, συμφορῶν καὶ δακρύων;

—

Ἐπ᾽ αὐτοὺς ἴσως μέλλουσ᾽ ἀκαίρως
τὸν δριμὺν θεριστὴν ν᾽ ἀποστείλῃ,
φαιδρὸν θέλει καὶ ἄλυπον θέρος,
γελαστὰ τῶν θυμάτων τὰ χείλη.

ΜΟΝΗΡΗΣ

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Εἰς εὐωχίας σπεύσατε καὶ εἰς χορεὺς εὐθύμους·
μὲ τ᾽ ἄνθη ταῦτα τὰ πλαστὰ καὶ τ᾽ ἄοσμα στεφῆτε.
Δὲν σᾶς ζηλεύω. Ἔχουσι στιγμὰς ἑορτασίμους
κ᾽ εἰς μυστικὰς ἐντέρπονται ᾠδὰς κ᾽ οἱ ἐρημῖται.

—

Μὴ μὲ λυπῆσθε ὅτι ζῶ ἐν θρήνοις καὶ μονήρης.
Πολλάκις εἶν᾽ οἱ γέλωτες πικρῶν δακρύων πλήρεις,
κ᾽ εἰς τὰ δεινά μας βάλσαμον τὰ δάκρυα σταλάζουν.
Καλῶς γνωρίζω τῆς ψευδοῦς χαρᾶς τὴν προσωπίδα·
τὴν εἶδα, τὸ ἐπίπλαστον μειδίαμά της εἶδα,
κ᾽ ἠξεύρω τ᾽ ἄνθη της κρυπτὰς ἀκάνθας πῶς σκεπάζουν.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Θενὰ σβεσθῇ ὁ ὕπουλος, παράσημός της γέλως,
καὶ θενὰ μείνουν δάκρυα ὀπίσω του καὶ θρῆνοι,
καθὼς ὁπόταν τῆς πληγῆς ἀποσπασθὲν τὸ βέλος,
κατόπιν του πολύδακρυν τὸν θάνατον ἀφίνει.

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΕΣ ΑΡΝΙΟΝ

(Μῦθος τοῦ BIENNETOY, αἰνιττόμενος τὰ κατὰ τὴν Δανίαν, ἐν ἔτει 1864)

Τέσσαρες κύνες θηρευταὶ, ἰδόντες ἓν ἀρνίον,
προσέδραμον· ὅτι καλὸν τὸ ἔκριναν εἰς βρῶσιν.
Πλὴν δύω λύκοι, τῶν δασῶν προβάντες τῶν πλησίον,
αὐτόκλητ' ὑπερασπισταὶ τῆς ἀρετῆς ὁρμῶσιν.

—

Ἰδόντες τους, τὸ ἔστριψαν. Ἐγνώριζον τοὺς φίλους
πῶς εἶχον φήμην πονηρὰν ἁρπάγων καὶ ἀδίκων.
Ἐπίφοβ' εἰς τοὺς γείτονας, κακοὶ καὶ πρὸς ἀλλήλους,
πρὸς πράξεις μόνον λῃστρικὰς φιλίαν εἶχον λύκων.

—

Πρὶν, εἶχον ἤδη φωραθῇ λαφύρων παρανόμων
παράνομοι διανομεῖς· καὶ ὁ λαὸς ἐμίσει
συγχρόνως τούτους τοὺς λῃσὰς τοὺς ἐμποιοῦντας τρόμον,
καὶ ὅσους τὰς λῃστείας των δὲν εἶχον ἐμποδίσει.

—

Τοιοῦτο προηγούμενον καλὰ δὲν ἐγγυᾶται·
καὶ τὸ ἀρνίον τάχιστα ἐγνώρισε τί ἦσαν.
Δὲν ἤλλαξεν ἡ τύχη του ἂν ἤλλαξαν προστάται.
Πῶς θ' ἀποφύγῃ τὴν σκληρὰν τῶν δασοβίων λύσσαν;

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐπικαλεῖται καὶ θεοὺς βελάζον καὶ ἀνθρώπους
νὰ θέσωσ' εἰς τοὺς φόβους του κ' εἰς τοὺς κινδύνους τέρμα.
Ἐν τέλει κύνες δράμουσιν ἀπὸ παντοίους τόπους,
διάφοροι τὸ μέγεθος, τὸ γένος καὶ τὸ δέρμα.

—

Ἐμπρὸς τῶν ἄλλων μολοσσὸς θηρευτικὸς ἐχώρει.
Ἀπαύστως τὰς ἀλώπεκας μὲ ὄλεθρον ἠπείλει.
Ὡς τίγριδος παρδαλωτὸν τὸ ἔνδυμα ἐφόρει,
καὶ τὴν φωνὴν στεντώριον ὑψῶν, αὐτὰ ὡμίλει.

—

«Αἰ λύκοι φίλοι, τί μ' αὐτὸ ζητεῖτε τὸ ἀθῶον;
»Τί ἐξασκεῖται κατ' αὐτοῦ ἡ ἄδικος ὀργή σας;
»Πρὸς τί τὸ δυναστεύετε, σεῖς δύω πρὸς ἓν ζῶον;
»Καὶ ποῖον ζῶον! Τετραπλοῦς αὐτοῦ ἐσπὲ καθείς σας.

—

»Κ' ἐπαίρεσθ' ἐπὶ τῇ αἰσχρᾷ καὶ τῇ εὐκόλῳ νίκῃ!
»Αὐτὴ εἶν' ἡ ἀνδρεία σας; Ἐδὼ θὰ διαπρέψῃ;
»Ἡ δόξα εἰς τὸ θῦμά σας, οὐχὶ εἰς σᾶς ἀνήκει.
»Αἰσχύν' εἰς πάλην ὡς αὐτὴν τὸν νικητὴν θὰ στέψῃ.

—

»Ὑπὸ τὴν προστασίαν μου τὸ ζῶον τοῦτο κεῖται.
»Ἰδέτε τοὺς ὀδόντας μου. Καθένας σας νὰ κρίνῃ
»ἀφήνω, τίς ἡ τύχη του, ἐὰν μ' ἐπικαλῆται
»ἡ ἀθωότης, ἡ τιμὴ καὶ ἡ δικαιοσύνη.»

—

Τῶν λύκων τὴν δυσκόρεστον ὁρμὴν καταπραΰνας,
τοιαῦτα εἶπε· κ' ἐνταυτῷ δι' ἄκρων τῶν ὀμμάτων
ὁ κομποῤῥήμων ἔκραζε καὶ ἄλλους δύο κύνας,
καὶ ἤλπιζε συμπράκτορας νὰ τοὺς κερδίσῃ πράττων.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὁ εἷς αὐτῶν ἦτο δασὺς τῆς Σιβηρίας κύων,
τραχὺς, τὸ ῥύγχος ἄγριος, ὀξὺς ἐχθρὸς τῶν λύκων.
Εἰς πάλην πλὴν αἱματηρὰν τραυματισθεὶς κατ' οἶκον,
ἠρεῖτο, κἂν πρὸς τὸ παρὸν, ἀπράγμονα τὸν βίον.

—

Ἀλλ' ὅμως τὴν ἀλήθειαν ἂν μοὶ ζητῆτε πλήρη,
πολὺ φοβοῦμαι ὁ καλὸς, ἀντὶ διὰ τὸ θῦμα
πολλὴν νὰ εἶχεν ὄρεξιν τὸ δέρμα του νὰ φθείρῃ,
ὅτι τὸ θῦμα σύσσωμον νὰ φάγῃ ἐπροτίμα.

—

Ὁ ἄλλος ἦν Λακωνικὸς καὶ ἰχνηλάτης κύων,
ὀξὺς, θρασὺς, ἀμέτοχος κακῶν δολιοτήτων,
ἐπὶ πολέμων ἄμαχον, ἀνήμερον θηρίον,
μετὰ τὴν μάχην τιθασσὸς καὶ θωπευμάτων ἥττων.

—

Ἰδὼν ἐκεῖ τὸν μολοσσὸν, πῶ εἶπε πλησιάσας·
«Εἰρήνης βίον τοῦ λοιποῦ μοὶ ἐπικλώθ' ἡ τύχη.
»Δὲν θέλω πλέον πόλεμον. Αἱ δάφναι χάρισμά σας.»
Καὶ ἤρχισε τοὺς πόδας του εἰρηνικῶς νὰ λήχῃ.

—

Καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν· «Εἰς ἄλλας περιστάσεις
»σὺ, Κύριε, μὲ ἄφησας ἐν μέσῳ τοῦ ἀγῶνος.
»Τὴν τύχην τώρα ὕπαγε καὶ σὺ νὰ δοκιμάσῃς.
»Τὰ πράγματ' ἂν περιπλακοῦν, διόρθωσόν τα μόνος.»

—

Οἱ λύκοι κατενόησαν ταχέως τί συμβαίνει,
καὶ πῶς πολὺ ὁ μολοσσὸς νὰ βλάψῃ δὲν ἠμπόρει.
Ἐπίσης πλὴν ἐνόησαν πῶς ὁ λαὸς ἐν γένει
ὡς κλέπτας καὶ ὡς ἅρπαγας κρυπτῶς τοὺς ἐθεώρει.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Καὶ νὰ τοῖς τύπτῃ ἤρχισε τὸ συνειδός. Τῶν ποίων;
Τῶν λύκων συνειδός; Διπλοῦν τινῶν ἐκ τῶν ἀνθρώπων.
Καὶ ἄνευ περιφράσεων καὶ ἄνευ προοιμίων,
πρὸς τὸ ἀρνίον κατ᾽ αὐτὸν ἐλάλησαν τὸν τρόπον.

—

«Μεγάλα μὴ περίμενε παρὰ τῶν προστατῶν σου·
»ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἡμᾶς ἐκλάμβανε ὡς ἀδδηφάγα ζῶα.
»Ὑπόμεινον νὰ φάγωμεν τὸν ἕνα τῶν ποδῶν σου,
»κ᾽ ἡμεῖς σοὶ ἐγγυώμεθα τ᾽ ἄλλα σου μέλη σῶα.»—

—

«Τὸν πόδα μου! Πρὸς τοῦ Πανός! Εἶναι φρικτόν! Συνθήκη
»θὰ μ᾽ ἐγγυᾶται τὰ λοιπά; Ἀράχνης εἶναι νῆμα.
»Τὴν σέβονται τὰ πρόβατα, τὴν ἀθετοῦσ᾽ οἱ λύκοι.
»Ὁ ἀδελφός μου ἔγινε τῶν συνθηκῶν σας θῦμα.

—

»Πάντες αὐτὴν κυρώσαντες παρέβητε πρὸς χλευήν.»
Πρὸς ταῦτα δὲ ὁ μολοσσὸς ἀπήντησεν ἐντόνως·
«Μὴ κατ᾽ ἐμοῦ παράπονα· ἐγὼ δὲν τὴν παρέβην.
»Ἀλλὰ τί δύναμαι, ἀφ᾽ οὗ ἐγκατελείφθην μόνος;

—

»Ὡμίλησα καυχώμενος· πολλάκις μοὶ συμβαίνει.
»Ἀλλ᾽ εἶν᾽ ἀπεριόριστος ὁ ὑπὲρ σοῦ μου ζῆλος.
»Πλὴν πῶς εἰς πάλην νὰ προβῶ ὅταν ὀπίσω μένῃ
»ὁ ἰχνηλάτης, ὁ πιστός, ὁ ἔντιμός μου φίλος;

—

»Τὸν πόδα τοῦτον σοὶ ζητοῦν ἀδίκως, τὸ ὁμνύω.
»Πλὴν τί νὰ πράξω κατὰ σοῦ ἂν ὅλοι ἐπιπέσουν;
»Εἷς ποῦς τί εἶναι ἔπειτα; Ὁ ὄρνις ἔχει δύω,
»καὶ ὅμως τί εὐκίνητος! Οἱ τρεῖς ἂς σοὶ ἀρκέσουν.»

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

—«Ὁ λόγος σου, προσάτα μου εἶν' αἶσχος, εἶναι φρίκη»,
περίτρομον τὸ δυστυχὲς ἀρνίον ἐξεφώνει·
«ἀλλ' ἀφ' οὗ μ' ἄφησας αἰσχρῶς, ἂς ἔλθωσιν οἱ λύκοι.
»Ἂς γίνῃ ἡ ἐγχείρησις. Τοῖς δίδω ὡς τὸ γόνυ.»

—

«Ναὶ, ὡς τὸ γόνυ! καὶ, γκοδδάμ! (ὁ μολοσσὸς καυχᾶται)
»νὰ μάθῃ ποῖος εἶμ' ἐγὼ ἂς ἔλθῃ ὅστις θέλει.»
Καὶ ἵστατο προκλητικῶς, ὁπότε διαβάται
κύνες μεγάλοι καὶ μικροὶ παρέρχοντ' ἐν ἀγέλῃ.

—

Κ' ἐγαύγιζον· «Νὰ μᾶς δοθῇ ὁλόκληρον τὸ σκέλος.
»Δὲν εἶναι σκέλος ἄρνειον; Εἰς κύν' αὐτὸ ἀνήκει.
»Νὰ μᾶς δοθῇ καὶ ὁ μηρός· ἢ μᾶλλον μέλος μέλος
»ὁλόκληρον τὸ πρόβατον νὰ σκευασθῇ καρύκη.»

—

Περίτρομον τὸ πρόβατον καὶ ἐν ἀπελπισίᾳ
εἶδε τὸ πᾶν ἀπολέσθαι, καὶ εἰς φυγὴν ἐστράφη,
κ' ἐκρύβ' εἰς ἕλη ἄβατα, εἰς ἄγνωστα νησία,
ὅπου ἡ νηπιότης του ἡ εὐτυχὴς ἐτράφη.

—

Λύκοι καὶ κύνες σπεύδουσι τίς πρῶτος νὰ προσδράμῃ.
Εἰς τὰς λαμπράς των ὑλακὰς ἀντιλαλοῦν τὰ δάση.
Ἀπῆλθε δὲ καὶ ἡ τριὰς, κ' ἠπόρει τί νὰ κάμῃ
ὅταν ἐκεῖνοι ἤθελον τὴν λείαν των μοιράσει.

—

Τὰ ὦτα κάτ' ὁ μολοσσὸς, ἀλλὰ καὶ τύφου πλήρης,
ἐχώρει πρὸς τὴν κοίτην του, καὶ μεταξὺ ἐλάλει·
«Δι' ἕνα πόδα δὰ καὶ σὺ τὸν κόσμον διεγείρεις!
»Ἀλλ' ἄνκᾳνεὶς τὸν ὦμόν σου, τὴν κεφαλὴν προσβάλῃ...»

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Καὶ μέχρι τέλους πρὶν εἰπῇ, γῆ, οὐρανὸς καὶ πόντος
ἐκάγχασαν στεντόριον. Ἐγὼ δὲ πρὸς ἐκεῖνον
τὸν ὑποσχέσεων μεστὸν, τὸν ἐχθροφάγον ὄντως,
τοιαύτην δίδω συμβουλὴν, τὸν λόγον ἀποτείνων·

—

«Μὴ τοῦ λοιποῦ ὑπόσχεσαι. Οὐδένα δελεάζεις.
»Ματαία ἡ θωπεία σου κ' ἡ ψευδοκολακεία,
»ματαία καὶ ἡ ἀπειλή. Κἀνένα δὲν τρομάζεις.
»Τὸν ἀπατῶντα συνεχῶς ἀμείβ' ἡ δυσπιστία.»

—

Εἰς δὲ τὸν δευτερότοκον τῶν λύκων· «Φίλτατέ μου,
»σὺ, λέγω, τὸν πρεσβύτερον δουλεύεις. Εἶσαι κτῆνος.
»Σὺ ἔχεις ὅλας τὰς πληγὰς, τὰ βάρη τοῦ πολέμου·
»ὅλας τὰς δάφνας, τὰς τιμὰς, τὰ λάφυρα, ἐκεῖνος.

—

»Τὸ ἔγκλημα πλὴν τῆς αἰσχρᾶς ὑμῶν λυκοφιλίας
»θὰ ἦν' εἰς ἀμφοτέρους σας διηνεκὴς αἰσχύνη·
»κ' ἡ γῆ τὴν νέαν βλέπουσα κατάχρησιν τῆς βίας,
»θενὰ διστάζ' εἰς οὐρανοὺς ἂν ζῇ δικαιοσύνη.»

—

Εἰς σὲ δὲ λέγω, ἄκριτε ἀγέλη κυναρίων,
οὕτω συνασπιζόμενοι, παράφρονες πῶς εἶσθε,
κατὰ τῶν ζώων τῶν μικρῶν καὶ ὑπὲρ τῶν θηρίων.
Θὰ ἔλθῃ κ' ἡ ἡμέρα σας. Νὰ μὴ παραπονῆσθε.

—

Πρὸς δὲ τοὺς κύνας καὶ τοὺς τρεῖς τοιαῦτα λέγω κράζων·
—«Στηρίζετε τοὺς ἰσχυροὺς κατὰ τῶν ἀδυνάτων,
»ἀλλὰ, ὁ κατὰ δύναμιν τοὺς φαύλους μὴ κολάζων
»τί εἶναι, ἢ συνένοχος εἰς τὰ ἐγκλήματά των;»

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Λέγω δ' εἰς πάντας· «Μάταιον τῶν συνθηκῶν τὸ κῦρος.
«Τὸν κόσμον ἐδιδάξατε πῶς λόγος ἀθετεῖται,
»πῶς ὑποσχέσεις, καὶ τιμὴ, καὶ πίστις εἶναι λῆρος.
»Ἀγέλη λύκων καὶ κυνῶν, θὰ μεταμεληθῆτε.»

ΜΑΡΚΟΣ ΒΟΤΣΑΡΗΣ

ΠΟΙΗΜΑ

ΑΛΛΕΚΟΥ (HALLECK)

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ)

Ὁ Ἀλλὲκ (Fitz-Greene Halleck) γεννηθεὶς ἐν Κοννεκτικούτῃ τῆς Ἀμερικῆς ἐν ἔτει 1795, ἀποθιώσας δὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1867, ὀλίγα μὲν ἔγραψεν, ἀλλὰ διὰ τὸ κάλλος τῆς στιχουργίας καὶ τὸν πλοῦτον τῶν ἰδεῶν ἀντὶ πολλῶν τιμώμενα. Εἷς τῶν κριτικῶν, ὁ Ἐρρῖκος Τυκερμάν, λέγει περὶ αὐτοῦ, ὅτι εἶναι ἴσως ὁ γνωστότερος καὶ ἀγαπητότερος τῶν ἀμερικανῶν ποιητῶν. Ὡς τὸ ἐξοχώτατον δ' αὐτοῦ ἀριστούργημα θεωρεῖται ἡ εἰς Μάρκον Βότσαρην ᾠδή, ἣν ἔγραψε κατὰ τὸ 1827 ἐπανελθὼν ἐξ ὁδοιπορίας εἰς Εὐρώπην. Οἱ Ἀμερικανοὶ λέγουσιν αὐτὴν τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον τῆς δόξης του· καὶ δὲν ὑπάρχει κάτοικος τῆς Ἀμερικῆς ἑκατέρου τοῦ φύλου ὁπωσοῦν ἀγωγῆς μετασχών, μὴ ἠξεύρων αὐτὴν ἐκ στήθους, διότι περιέχεται εἰς πάσας τὰς ἐγκυκλοπαιδείας καὶ διδάσκεται εἰς πάντα τὰ σχολεῖα, φιλολογικὴν φιλοκαλίαν, συγχρόνως δ' εὐτυχῶς καὶ φιλελληνικὰς συμπαθείας ἐμποιοῦσα. Τὸ ποιητικὸν τοῦτο προϊὸν δικαίωμα ἔχει νὰ θάλλῃ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου Παρνασσοῦ, καὶ εὐχῆς ἔργον εἶναι νὰ μεταφυτευθῇ ποτε ἐπιδεξιώτερον ἢ διὰ τῆς παρούσης ἀποπείρας.

Μεσονύκτιον εἶναι, κ' ἐντὸς τῆς σκηνῆς του,
ἀσφαλῶς φρουρουμένης, ὁ Τοῦρκος κοιμᾶται.
Θορυβοῦσι τὸν νοῦν του ὀνείρων ἀπάται.
Τὴν Ἑλλάδα πρηνῆ πῶς πιέζ' ἡ ἰσχύς του,

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

πῶς νικᾷ καὶ πῶς σφάζει εἰς τ' ὄνειρον βλέπει,
κ' εἰς τὸν πόλεμον θέρος τροπαίων πῶς δρέπει.
Καὶ εἰς τ' ὄνειρον μέλη ἀκούει παιάνων,
καὶ ἀγάλλεται δῶρα Σουλτάνου λαμβάνων,
καὶ ὑψοῦται, ὑψοῦται αὐτὸς εἰς Σουλτάνον,
καὶ ὁ νοῦς του, ἐντὸς Παραδείσου πτερόεις
πετᾷ ὅπως ὁ ὕπνος τὸν φέρει ὁ γόης.

—

Μεσονύκτιον εἶναι· ὁ Βότσαρης τάττει
ἐν σκιαῖς τοῦ δρυμοῦ τοῦ Σουλίου τὰ στίφη.
Ἦσαν ἄνδρες χαλύβδινοι, οἷα τὰ ξίφη,
ἃ ἡ ἄδμητος χεὶρ τῶν ἡρώων ἐκράτει.
Μυριάδες Περσῶν ἐκεῖ ἄλλοτε ἦσαν·
τῆς Πλαταίας τὸ ἔδαφος ὅμως σκιρτῆσαν,
ἐποτίσθ' εἰς τὸ αἷμά των κ' ἔφυσε χλόην.
Ἐκεῖ ἵσταται ἤδη ὁ λόχος τῶν νέων,
τὸν θριάμβους ἠχήσαντ' ἀέρ' ἀναπνέων,
ἔχων χεῖρα στερρὰν, ἔχων στῆθος γενναῖον,
νὰ κτυπᾷ, νὰ νικᾷ, ὡς οἱ ἄνδρες οἱ πρώην.

—

Μία ὥρα παρῆλθε καὶ τ' ὄναρ ἐλύθη,
οὐδὲ εἶδεν ὁ Τοῦρκος ποτ' ἄλλο πλὴν τούτων·
καὶ ἠκούσθ' ἡ φωνὴ τῶν φρουρῶν πρὸς τὰ πλήθη·
«Εἰς τὰ ὅπλα! Ὁ Ἕλλην! Ὁ Ἕλλην! Ἰδού τον!»
Καὶ ἠγέρθη, ἀλλὰ ὅπως πέσ' εἰς τὸ μέσον
τοῦ ἐμπύρου καπνοῦ, τῶν ἀγρίων φλογῶν,
τῶν σφαιρῶν ἃς ὁ θάνατος πέμπει ἐμμέσσων,
οἰμωγῶν ἐκπνεόντων, φυγῶν καὶ πληγῶν,
καὶ φωνὴν λαμπροτέραν ἀκούσῃ σαλπίγγων,
ὡς ὁ Βότσαρης κράζει, τὸ ξίφος του σφίγγων·

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

«Ὅσῳ εἷς μόνος ἔνοπλος πνέει, κτυπᾶτε,
τὴν γῆν σώσατε· γῇ τῶν πατέρων σας ἦτο·
καὶ γενναῖοι τῆς πίστεως ἔστε προστάται.
Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεὸς, κ' ἡ πατρὶς ἡμῶν ζήτω!»

—

Κ' ἐπολέμησαν ὡς ἀγαθοὶ στρατιῶται,
καὶ νεκρῶν εἰς τὸ χῶμα ἐσώρευσαν πλήθη,
καὶ ἡ νίκη τὰ ὅπλα των ἔστεφεν, ὅτε
καὶ ὁ Βότσαρης πίπτει τρωθεὶς εἰς τὰ στήθη.
Τῶν συντρόφων του ὅσοι σωθέντες, ὀλίγοι,
εἰς τὸ ἄχρουν του χεῖλος μειδίαμα εἶδον
ὅταν ἤγγειλε νίκην τὸ ᾄσμα ὃ ἦδον,
ὅτ' ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν Τοῦρκον νὰ φύγῃ.
Κ' εἶτα εἶδον χ' ἐσβέσθη τὸ λάμπον του βλέμμα,
καὶ τὸν εἶδον εἰς σκότος θανάτου νὰ κλείσῃ
τοὺς γοργοὺς ὀφθαλμούς, ὡς εἰς ὕπνον ἠρέμα,
ὡς τὸ ἄνθος, ὁπόταν ὁ ἥλιος δύσῃ.

—

Εἰς τὸν θάλαμον, θάνατ', ἐλθὲ τῶν νυμφίων,
πρὸς μητέρα ἐλθὲ, ὅταν τ' ὄμμα της δύον
βλέπῃ πρῶτον ἀστέρα στοργῆς ν' ἀνατέλλῃ.
Ἐλθὲ ὅτ' ἐλευθέρα δεσμῶν ἡ πανώλης
τὴν σαπράν της πνοὴν εἰς τὴν γῆν ἀποστέλλῃ,
κ' ἐρημῶνται χωρία καὶ κλαίωσι πόλεις·
ἢ ὡς νόσος ἐλθὲ, ὡς κοιλόφθαλμος φθίσις,
ὡς σεισμὸς ἀνατρέπων, ἢ ὡς τρικυμία,
ἢ ὁπόταν ὀργᾷ εὐτυχὴς ἡ καρδία,
ἢ εἰς πότους, εἰς ᾄσματα, ἢ εἰς ὀρχήσεις·

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

εἶσαι φάσμα ἀπαίσιον. Σκότος ἀβύσσου,
τάφος μέλας, καὶ κώδων, καὶ μάρμαρον κρύον,
ἀγωνίαι καὶ γόοι καὶ ῥύσεις δακρύων,
γνωστοὶ, ἄγνωστοι φόβοι, εἰσὶν ὀπαδοί σου.

—

Ἀλλ' εἰς ἥρωα ὅστις ἡγεῖτ' ἐλευθέρων,
ἂν τὴν νίκην αὐτῶν ἀσφαλίζ' ἡ θανή του,
ἡ φωνή σου ἠχεῖ καθὼς λόγος προφήτου
εὐλογίας κ' εὐχὰς εἰς τὸν τάφον του φέρων
τῶν παρόντων γενῶν καὶ γενῶν τῶν ὑστέρων!
Ἐλθὲ ὅταν τῆς δόξης κερδήσῃ τὸ στέμμα,
ἐλθὲ φέρων τὴν δάφνην ἣν ἔβαψεν αἷμα,
ἐλθὲ ὅτ' εὐφημῆται, καὶ ἔστιν ὁ κοῖλος,
ὁ σβεστὸς ὀφθαλμός σου τῷ θνήσκοντι φίλος,
ὡς τῷ ζῶντ' εἰς εἰρκτὴν τ' οὐρανοῦ οἱ φωστῆρες·
καὶ αἱ χεῖρές σου, ὡς τὴν ζωήν του ἐπῆρες,
ἀδελφοῦ ξεναγοὶ τῷ ἐφάνησαν χεῖρες.
Καὶ ὁπόταν τὸν ἔκραξας, ἦν ἡ κραυγή σου
οἵα ἦν εἰς τὸν μέγαν υἱὸν τῆς Γενόης
ἡ ἀγγείλασα ὅτι ἐγγὺς ἦν τῆς νήσου
τῶν Ἰνδῶν, ἀφ' ἧς, ἄρωμα φέρουσ' ἀλόης,
τῷ προσέπνευσεν αὖρα θερμὴ, ζεφυρῖτις,
καὶ διέσπειρον βάλσαμ' ἀνθῶν οἱ ταρσοί της,
ὅτ' εὐώδεις ἐκτάσεις περάσασα χλόης,
εἰς τὸ κῦμα ἐφύσ' ἁπαλῶς τῆς Ἀίτης.

—

Κεῖσο, Βότσαρη, ὅπου τοσοῦτοι μεγάλοι,
οὓς ἐγγράφ' ἡ Κλειὼ εἰς τὰς δέλτους τῆς μνήμης.
Τάφος οὔτις τὴν φήμην τοῦ σοῦ ὑπερβάλλει
οὐδ' εἰς ταύτην τὴν ἔξοχον χώραν τῆς φήμης.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἡ Ἑλλὰς δὲν σ' ἐκήδευσε φέρουσ' ἀνθέων
νεκρωσίμων στεφάνους πλεκτοὺς εἰς τὰς χεῖρας,
οὐδ' ἐκάλυψε σοῦ τὸν νεκρὸν εἰς πορφύρας,
ἐπιδείξεις πομπῶν τοῦ θανάτου ματαίων.
Πλὴν τηρεῖ σου τὴν μνήμην, υἱοῦ ὃν ἐφίλει,
οὗ πικρὰ τὴν ὠρφάνευσεν ἄωρος μοῖρα.
Διὰ σὲ τοῦ λοιποῦ τῶν υἱῶν της ἡ λύρα,
καὶ τοῦ ψάλτου τὰ μέλη, τοῦ γλύπτου ἡ σμίλη·
διὰ σὲ οἱ γεννέθλιοι ἦχοι κωδώνων·
θὰ ψελλίζουν τὰς πράξεις τὰς σὰς τὰ παιδία·
διὰ σὲ θὰ προσεύχηται πᾶσα καρδία
εἰς καλύβας πτωχῶν κ' εἰς αὐλὰς ἡγεμόνων.
Τοῦ ὁπλίτου, ὁρῶντος πρὸς σὲ τὸν ἀνδρεῖον,
ἀνδρειότερον θέλει κτυπᾷ ὁ βραχίων·
καὶ ἡ κόρ' ἡ πιστή του, δειλὴ ὡς ἐρῶσα,
εἰς τὸ τέλος τὸ μέγα τὸ σὸν ἀφορῶσα,
τὴν ῥοὴν τῶν πικρῶν της θὰ παύῃ δακρύων.
Καὶ ἡ μήτηρ τῶν τέκνων σου, ἂν καὶ ἀγγέλλει
ὁ σβεστὸς ὀφθαλμὸς καὶ τ' ὠχρὸν μέτωπόν της
τὴν ἀκοίμητον μνήμην τῶν πρὶν ἡμερῶν της
καὶ τὰς θλίψεις τὰς νῦν, ἃς νὰ κλαύσῃ δὲν θέλει,
καὶ ἡ θρέψασα σὲ εἰς ἀγκάλην μητρίαν,
εἰς φιλόξενον πέριξ καθήμεν' ἑστίαν,
περὶ σοῦ μετ' ἀνύγρων λαλοῦσιν ὀμμάτων,
ἐπειδὴ ἐλευθέρων ἀνδρῶν πρωτοστάτης,
τῆς πατρίδος τὸ ξίφος ἐκπνέων ἐκράτεις,
καὶ ἐτάχθης θανὼν εἰς χορὸν ἀθανάτων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΚΑΤΑ

(Μετάφρασις ἐκ τῶν τοῦ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ)

Τὸ ἑτερόδοξον τοῦτο ποιημάτιον μετεφράσθη, ἀναθεωρηθὲν ἔπειτα, ὅτε ἐσπούδαζον ἐν τοῖς σχολείοις, συζητήσεως ἐμπεσούσης μετὰ συμμαθητῶν περὶ τῶν θρησκευτικῶν δοξασιῶν τοῦ Βολταίρου, καὶ πρὸς διευκρίνισιν αὐτῶν. Ἡ Οὐρανία, πρὸς ἣν γράφεται, εἶναι ἡ Κυρία Ῥουπελμόνδη, θυγάτηρ τοῦ στρατάρχου Ἀλέγρου. Συνετάχθη δὲ τὸ ποιημάτιον κατὰ τὸ 1822.

Νέος Λουκρήτιος, ζητεῖς, ὡραία Οὐρανία,
ἀνενδοιάστως νὰ προβῶ, ἵνα ἡ χεὶρ μου τολμηρὰ
τὸν πέπλον ὑφ' ὃν κρύπτεται ἡ δεισιδαιμονία,
καὶ ὑφ' ὃν ἔρπουσ' εἰς τὴν γῆν τὰ ψεύδη της τὰ ἱερά,
θαῤῥούντως ἀνασύρῃ,
καὶ θέλεις ἡ ἀπτόητος ἐμὴ φιλοσοφία
τὴν πλάκα εἰς τὰς ὄψεις σου τῶν τάφων ν' ἀνεγείρῃ,
καὶ νὰ σοὶ μάθῃ ν' ἀψηφᾷς τὴν φρίκην τοῦ θανάτου,
τοὺς δισαγμοὺς τοῦ μέλλοντος καὶ τὰ φαντάσματά του.
Μὴ φρόνει, δοῦλος τῶν παθῶν καὶ τῶν αἰσθητηρίων,
καὶ βέβηλος βλασφημητὴς τῆς ἱερᾶς θρῃσκείας,
πῶς θ' ἀνατρέψω, πονηρῶς περιφρονῶν τὸ θεῖον
τὸν νόμον τὸν παιδεύοντα τοιούτους τολμητίας.
Μετ' εὐλαβῶν βημάτων
ἂς εἰσχωρήσωμεν ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ ἀδύτου
Θεοῦ ὃν ἀναγγέλλουσιν ἡμῖν οἱ ὀπαδοί του,
ἀλλ' ὃν συγχρόνως κρύπτουσιν ἀφ' ὅλων τῶν βλεμμάτων.
Νὰ ἀγαπήσω ἤθελον τὸν Θεὸν τοῦτον υἱϊκῶς,
ἀλλὰ μοὶ περιγράφεται ὑπ' αὐτῶν τύραννος κακός.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Μᾶς ἔπλασεν ὁμοίους του ἵνα μᾶς ταπεινώσῃ,
καὶ τὴν καρδίαν ἔνοχον μᾶς ἔδωκεν ἐν γνώσει,
ἵνα δικαίως τιμωρῇ.
Τῆς ἡδονῆς τὸν ἔρωτα μᾶς δίδει, ὅπως ἠμπορῇ
διὰ ποινῶν νὰ μαστιγῇ ἡμᾶς ἀτελευτήτων.
Καὶ μόλις κατ' εἰκόνα του πλασθεὶς ὁ βροτὸς ἦτον,
κ' ἐξῆλθεν ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τῶν ἀπροσέκτων,
αἴφνης, ἰδοὺ, μετανοεῖ·
ὡς τὰς ἐλλείψεις δυνατὸν ἂν ἦν, καὶ θέλων, ν' ἀγνοῇ
τοῦ ἔργου του, ὁ τέκτων.
Τυφλὸς εἰς τὴν ἀγάπην του, τυφλὸς εἰς τὸν θυμόν του,
μόλις συνθεὶς, συνέτριψε τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του.
Διέταξε τὴν θάλασσαν τὴν γῆν νὰ κατακλύσῃ,
τὴν γῆν ἣν ἐσχημάτισεν αὐτὸς εἰς ἓξ ἡμέρας.
Ἀλλ' ἴσως ἡ σοφία του ἐζήτει νὰ ποιήσῃ
κόσμων ἀγνώτερον αὐτοῦ, ἐντελεστέρας σφαίρας.
Ποσῶς. Ἀγέλην πλάττει
κακούργων μισητῶν.
Φυλὴ τυράννων ἀπηνὴς καὶ δούλων αἰσχροτάτη
προκύπτει, πολὺ χείρονες θνητοὶ τῶν παλαιῶν θνητῶν.
Καὶ ὁ θυμός του ἤδη πῶς θενὰ τοὺς τιμωρήσῃ;
Τίνα πυρώδη κεραυνὸν, τίνα ποινὴν εὑρίσκει;
Εἰς χάος τὸ ἀρχαίγονον τὸ πᾶν θενὰ βυθίσῃ;
Ἀλλ', ὦ στοργῆς μυστήριον! Ὢ θαῦμα τῶν αἰώνων!
Ὁ πνίκτης τῶν προγόνων
ὑπὲρ τῶν τέκνων θνήσκει.
Λαὸς ὑπάρχει ἀφανὴς καὶ κοῦφος, τῆς ἀνοίας
ἕρμαιον, παίγνιον οἰκτρὸν τῆς δεισιδαιμονίας,
ἕρπων, ἡττώμενος, κυρτὸς ὑπὸ ζυγὸν ὁμόρων,
καὶ περιφρόνημα κοινὸν ἐθνῶν τῶν διαφόρων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐκεῖ ὁ παντοδύναμος Θεὸς ἐγκαθιστᾶται,
καὶ γίνεται, ἐπιλησθεὶς τῆς παντοδυναμίας,
τῶν ταπεινῶν, τῶν μισητῶν ἐκείνων συμπολίτης.
Ἐξ Ἰουδαίας γυναικὸς ὡς ἄνθρωπος γεννᾶται·
τὰς ἀσθενείας δ' ὑποστὰς τῆς πρώτης ἡλικίας,
καὶ ἕρπων ὑπὸ τῆς μητρὸς τοὺς πόδας, διαιτᾶται.
Χυδαῖος δὲ τεχνίτης,
τὸ σκέπαρνον διὰ χειρὸς, τὸ πλεῖστον ἀναλίσκει
τοῦ βίου εἰς τὸ βάναυσον ἐπάγγελμα ὃ ἤσκει·
τῶν Ἰουδαίων τὸν λαὸν περιΐων προσέτι
διδάσκει τρία ἔτη,
καὶ ὡς κακοῦργος θνήσκει.
Τὸ αἷμά του τοὐλάχιστον, τὸ αἷμα τοῦ Ὑψίστου,
δὲν ἦρκει, νᾶμα εὐγενὲς, εἰς τὸ μηδὲν νὰ σύρῃ
διὰ τῆς ἐκροῆς του
ὅσας παγίδας καθ' ἡμῶν ὁ ᾅδης εἶχ' ἐγείρει;
Πῶς; Ὁ Θεὸς ἀπέθανεν, ἐπὶ σταυροῦ ἐφάνη,
καὶ ὅλ' αὐτὰ εἰς μάτην!
Πῶς; Μ' ἐπαινοῦν τὴν χάριν του τὴν εὐσπλαγχνικωτάτην,
ὅτ' ἀνελθὼν εἰς οὐρανοὺς ὀργὴν ἀναλαμβάνει,
κ' εἰς βάραθρον κολάσεως ἐκ νέου μᾶς βυθίζει;
Τὰ δῶρά του δι' ἀπηνῶν κακῶν ἀντισταθμίσας,
διὰ τὰς ἁμαρτίας μας τὸ αἷμά του χαρίζει,
καὶ μετὰ ταῦτα πράξεις μας παιδεύει μὴ πραχθείσας;
Ἐν τῇ τυφλῇ του δὲ ὀργῇ δι' ἔγκλημα προγόνων
καταδιώκει γενεὰς ἀθώων ἀπογόνων
ὁ φῶς νὰ διαδώσῃ
ἐλθὼν ἐν μέσῳ τῶν θνητῶν, καὶ τοὺς λαοὺς νὰ σώσῃ;
Ἀμερικὴ, γῆ ἄγνωστε, γῆ ἀχανῶν χωρίων,
καὶ σεῖς οἱ εἰς τὰ πρόθυρα οἰκοῦντες τοῦ ἡλίου,

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ὦ παγετόβιοι λαοὶ φυλῶν ὑπερβορείων,
οἱ οὔπω ἀνακύψαντες τοῦ ὕπνου τοῦ νυκτίου,
νὰ τιμωρῆσθε πέπρωται διὰ ποινῶν μυρίων
διότι ἀγνοεῖτε
εἰς ἄλλο ἡμισφαίριον, εἰς γῆν που τῆς Συρίας
ὅτι γεννᾶται ξυλουργὸς ὑπό τινος Μαρίας,
καὶ εἰς σταυρὸν ὑπό τινων Ἑβραίων ὁδηγεῖται;
Ὄχι! Δὲν εἶναι ὁ Θεὸς αὐτὸς ὁ ἐλεήμων
ὃν πρέπει νὰ λατρεύω.
Θὰ ἔσφαλλον, πιστεύω,
ἂν οὕτω τὸν ἐξύβριζον καὶ οὕτω τὸν ἐτίμων.
Ἐξ ὕψους συγκατάβηθι, Θεέ, νὰ ἐπακούσῃς
φωνῆς πρὸς σὲ εἰλικρινῶς κ' ἐν πένθει ὑψουμένης.
Διὰ τὴν δυσπιστίαν της μὴ, πάτερ, ἀποκρούσῃς
τάσιν καρδίας πάντοτε εἰς σὲ ἡγεωμένης.
Ὁ ἄφρων σ' ἐβλασφήμησεν, ἐγὼ δὲ σ' εὐλαβοῦμαι.
Δὲν σὲ ὀργίζω ἂν εἰπῶ
ὅ,τι φρονῶ. Χριστιανὸς, ὦ πλάστα, δὲν καλοῦμαι
ἵνα σὲ μᾶλλον ἀγαπῶ.
Ἀλλὰ, τί ἀντικείμενον παρίσταται ἐμπρός μου;
Τί βλέπω; Εἶναι ὁ Χριστὸς, ὁ κύριος τοῦ κόσμου!
εἰς νέφος δὲ ἐμπρός του,
ἡ θεία τοῦ θανάτου του σημαία, ὁ σταυρός του!
Ὑπὸ τοὺς πόδας του πρηνὴς ὁ θάνατος πατεῖται·
εἰς τὴν φωνήν του σχίζεται ὁ ᾅδης καὶ κλονεῖται.
Ὁ θρόνος του στηρίζεται εἰς αἷμα τῶν μαρτύρων·
τὴν ἔνδοξόν του ἔλευσιν προλέγουσ' οἱ προφῆται·
θαύματα, τῶν ἁγίων του ἀγγέλλ' ἡ παρουσία,
κ' ἐκεῖνος ἔρχεται, δοτὴρ εὐτυχιῶν ἀπείρων.
Μέγα του τὸ παράδειγμα, ἡ ἠθική του θεία!

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐν τῷ κρυπτῷ παραμυθεῖ ἐκείνους οὓς φωτίζει·
εἰς τὰς μεγάλας συμφορὰς τοὺς πάσχοντας στηρίζει·
καὶ διὰ δόλου ἔτι ἂν τὴν δύναμίν του πλάττῃ,
ν' ἀπατηθῇ τις ὑπ' αὐτοῦ εἶν' εὐτυχὴς ἀπάτη.

Εἰκόνα σ' ἔδειξα διπλῆν. Ὁ νοῦς σου ἀμφιβάλλει.
Τὴν σκοτεινὴν ἀλήθειαν σὸν ἔργον νὰ γνωρίσῃς.
Ὦ Οὐρανί, ἀγχίνοιαν σοὶ ἔδωκεν ἡ φύσις
ἐφάμιλλον τῷ κάλλει.
Ὁ πάνσοφος δημιουργὸς πῶς μόνος συλλογίσου
ἐπὶ τὴν σὴν εὐαίσθητον ἐχάραξε καρδίαν
τὴν φυσικὴν θρῃσκείαν,
καὶ ὅτ' ἡ εἰλικρίνεια τῆς ἀφελοῦς ψυχῆς σου
δὲν θὰ ἐγείρῃ μῖσός του οὐδὲ μνησικακίαν.
Ἀδάμας εἶν' ἐνώπιον εἰς τὸν σεπτόν Του θρόνον
ψυχὴ δικαία μόνον.

Ὁ Βόνζης ὁ φιλάνθρωπος, ὁ ἀγαθὸς Δερβίσης,
εἰσὶν εἰς τοῦ ἐλέους του ἐγγύτεροι τὰς βρύσεις
παρὰ κακὸς Χριστιανὸς, Ζανσενιστὴς ἀνιλεὴς,
κ' ἱερεὺς δόξαν καὶ καλὰ ἐπιδιώκων τῆς ζωῆς.

Καὶ τί μοὶ μέλει πῶς καὶ ποῦ καθεὶς αὐτὸν λατρεύει;
Πᾶσα λατρεία εὐτελὴς, πλὴν πάσαις ἐπινεύει.
Δὲν ἔχει χρείαν τῆς τιμῆς ἥτις ἡμῶν ἡδύνει
τὰς ἀσθενεῖς καρδίας,
καὶ δὲν τὸν ἐξυβρίζομεν εἰμὴ δι' ἀδικίας.
Τὰς ἀρετάς μας κρίνει
καὶ ὄχι τὰς θυσίας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΕΙΣ ΞΕΝΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ODE
SUR LA MORT DE MIAULIS

d'après le grec de P. Soutzo

Non, il n'est pas tombé, lorsqu'armé de la foudre,
il chassait devant lui cent vaisseaux orgueilleux ;
et les débris fumants de la frégate en poudre
n'ont point enseveli ses restes glorieux.

—

Cependant il fut grand à son heure dernière.
Lorsqu'il eut reconnu la barque des enfers,
il la vit sans trembler, de cette mine altière,
dont il fixait jadis des forts mouvants des mers.

—

Notre Roi, déposant l'éclat de la couronne,
vint embellir l'horreur de ses derniers instants.
Le héros tend la main, digne soutien du trône,
et lui dit : Protégez la Grèce et mes enfants!

—

Patras de ce grand jour conserve la mémoire,
lorsque seul, combattant les flottes de Tahir,
il vit sous les boulets et sous la flamme noire
l'horizon s'embraser et le ciel s'obscurcir.

—

Debout sur le tillac de sa barque intrépide,
d'une main il réglait son sillage incertain ;
de l'autre, aidant le brave, exhortant le timide,
il opposait au nombre un courage d'airain.

—

Il n'est plus. Couronné de laurier et de palme,
son front de ses hauts faits garde le souvenir.
Ennemi ! ce beau front est immobile et calme ;
pour la première fois viens le voir sans pâlir.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

De notre liberté le grand pilier succombe.
Veuve, l'antique gloire, au milieu des débris,
pour chacun de ses fils voit s'ouvrir une tombe,
que l'étranger altier contemple avec mépris.

—

Des faits de tes aïeux respecte la mémoire,
jeune race, étrangère à leurs guerriers exploits;
et si leurs monuments tombent en poudre, crois
à l'immortalité du livre de l'histoire.

—

Rouges de notre sang, couverts de nos lauriers,
périront-ils ces champs et ces riches campagnes?
Ces cimes, ces vallons, ces géantes montagnes,
ce sont les monuments de nos fastes guerriers.

—

L'astre brillant des cieux dans sa course éternelle
éclairera ces temps toujours grands, toujours beaux,
et prêtera toujours une splendeur nouvelle
aux rayons immortels qui couvrent le héros.

—

Il est là; près de lui Thémistocle repose.
On dit qu'on voit errer leurs ombres dans la nuit
sur la grève, où le flot que la mer y dépose
raconte leurs exploits à chaque flot qui fuit.

—

Ci-gît le fils des mers. Qu'on grave sur ces pierres
cent vaisseaux ennemis à sa poupe liés,
déposant devant lui leurs superbes bannières,
et l'Asie éplorée, et l'Afrique à ses pieds.

—

L'histoire a réservé sa plus brillante page
à votre grande gloire Iscos et Miaulis.
La mort vous réunit sur cette aride plage,
et l'immortalité vous a de même unis.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Après de longs efforts la nature épuisée,
les ayant enfantés, rentra dans le repos.
Sa force créatrice entre eux s'est divisée,
et leur patrie en vain cherchera leurs égaux.

—

La comète ainsi qu'eux de splendeur s'environne ;
de ses traces de flamme elle allume les cieux ;
superbe elle apparait et disparait aux yeux,
et la terre longtemps s'en souvient et s'étonne.

A Mlle F. M. F. S.

qui m'avait adressé des vers sur la mort

Pourquoi ce cri d'alarme à l'heure où l'on espère?
Qui peut t'avoir dicté ces paroles de mort?
A peine ayant senti la brise printanière,
ton esquif fatigué se tourne vers le port!

—

Ton regard jeune et doux se reflète dans l'onde ;
la vague qui sourit te balance en chantant.
Que crains-tu? ou ton cœur sent-il en palpitant
quelque bruit précurseur de l'orage qui gronde?

—

Je te comprends, ô sœur ! tu ne crains pas l'écueil ;
ton courage est debout pour braver la tempête :
c'est ton âme de feu, ton âme de poète
qui se fuit elle-même et cherche le cercueil.

—

Des désirs enflammés qu'aucun pouvoir ne dompte,
des sentiments profonds, des rêves de bonheur,
une pensée ardente, infatigable et prompte,
des vœux indéfinis ont surgi dans ton cœur.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Plongeant dans l'avenir de ton regard avide,
tu ne vois sous tes yeux que le chaos béant;
tu vois dans le présent le néant et le vide,
tu vois dans le passé le vide et le néant.

—

Il faut un aliment à ton ardeur immense,
et la réalité pour tes rêves si beaux;
tu ne la trouves point, et ton âme s'élance
vers l'âme universelle à travers les tombeaux.

—

Avant de jeter l'ancre et de ployer ta voile,
navigateur pensif, regarde encor les cieux.
Dans leur voûte d'azur n'y a-t-il plus d'étoile
qui puisse te guider vers des climats heureux?

—

Ainsi que toi j'avais le cœur gros d'espérance;
joyeux je saluais la vie à son matin;
comme toi j'ai cueilli le fruit de la souffrance;
comme toi j'ai pleuré sur plus d'un rêve éteint.

—

J'ai vu que la vertu reléguée à l'histoire
n'emporte que l'honneur d'un posthume renom;
j'ai cultivé l'étude et j'ai brigué la gloire.
L'une est un fruit amer, et l'autre n'est qu'un nom.

—

Ma vie aurait coulé sur des rochers arides;
mon cœur se briserait sous le marteau du sort;
le jour suivrait le jour, et puis viendraient les rides,
et puis la lassitude, et puis enfin la mort.

—

Mais j'ai persévéré; sur mon ciel morne et sombre
de la nue aux flancs noirs un rayon a jailli;
un arge lumineux s'y dessina dans l'ombre,
et mon cœur déchiré, mon cœur a tressailli.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

J'ai vu l'ange sourire et j'ai compris la joie.
Son front resplendissait de suaves clartés.
Par un de ses regards, où mon âme se noie,
ma vie a refleuri, mes pleurs sont rachetés.

—

Il n'est pas temps, ô sœur, qu'au monde tu renonces.
Fleur, tu n'as pas vécu ce que vivent les fleurs.
L'anémone des champs naît souvent sous les ronces,
et le sourire ainsi naît souvent sous les pleurs.

A LA MÊME

le premier janvier 18**

Encore une feuille qui tombe,
encore un flot à l'Océan,
encore un pas vers notre tombe,
encore une année au néant.

—

Mais aussi, chère sœur, encore
un pas vers ton bel avenir,
un rayon matinal qui dore
le sentier que tu dois fournir.

—

Si notre existence s'effeuille
jour à jour, bonheur à bonheur,
mais la fleur succède à la feuille,
mais le fruit succède à la fleur.

—

Un regret, peut-être une larme,
suffirait au passé qui s'éteint;
mais savoure à longs traits le charme
de l'espérance qui t'étreint.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Dieu, qui nous fait dans sa justice
de destins une égale part,
de sa main t'offrit un calice
rempli de lave et de nectar.

—

Ton âme puise dans ce vase
ce que la vie offre de miel :
un bonheur sublime, une extase
qui n'a de nom que dans le ciel.

—

D'ici bas où tout meurt, tout rampe,
s'envolant vers un monde pur,
d'une aile de flamme elle trempe
dans la poésie et l'azur.

—

Que sont à ton âme inspirée
nos maux, nos passions et nos pleurs,
lorsqu'elle entend dans l'empirée
les accords des célestes chœurs?

—

Lorsque son sublime délire
s'exhale en soupirs mesurés,
que la renommée à ta lyre
enlace ses lauriers dorés?

—

Mais qui fait que ta tête penche,
qu'un soupir se mêle à ta voix?
Pareille à la colombe blanche,
qui te fait gémir dans les bois?

—

C'est cette onde à l'ardente écume,
le génie au baiser de feu,
qui saisit, qui presse et consume,
comme un souffle enflammé de Dieu.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ne crains pas d'en être embrasée.
De ce feu ton cœur est l'encens.
Il est la céleste rosée
qui remplit ton âme de chants.

—

C'est ainsi que la rose en proie
aux rayons brûlants du soleil,
languit, se décolore, et ploie
sa tige au calice vermeil.

—

Mais ce même soleil, de sève
gonfle la branche qu'il nourrit;
le soir plus belle elle relève
et rouvre sa fleur qui sourit.

A MADEMOISELLE ..
le jour de sa fête

Petite amie, agrée un faible hommage.
Mes vœux n'y sont exprimés qu'à demi.
Mon âme sent, mon cœur dit davantage.
Daigne sourire aux souhaits d'un ami.

—

Sur ta carrière à peine a lui l'aurore,
ses rayons d'or annoncent un beau jour.
Ces doux instants prolonge-les encore.
Trop tôt, hélas! ils passent sans retour.

—

Ils sont passés pour moi; je les regrette;
ils sont passés, j'en ai souvent gémi.
Un long printemps, oh! je te le souhaite.
Daigne sourire aux souhaits d'un ami.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

L'été viendra: deux déités rivales
partageront tes soins de moitié.
Bien qu'en beauté encor tu leur égales,
tu serviras l'amour et l'amitié.

—

A l'amitié porte ton culte en dette,
mais crains l'enfant dans la rose endormi.
L'amour propice, oh! je te le souhaite.
Daigne sourire aux souhaits d'un ami.

—

Plus d'un nuage obscurcira peut-être
le bleu du ciel où ton soleil a lui;
et de la tige où le sort te fit naître
le vent viendra t'arracher, charmant fruit.

—

Si le vent vient, ou la main indiscrète,
frémis d'horreur, sur ta tige affermi.
Braver l'orage, oh! je te le souhaite.
Daigne sourire aux souhaits d'un ami.

—

L'hiver viendra, et la vermeille aurore
d'un crêpe brun se voilera le front.
Que dans ton cœur le soleil brille encore,
et doux encore en sera le rayon.

—

Que loin de toi s'amasse la tempête,
et porte ailleurs l'aquillon ennemi.
Un doux hiver, oh! je te le souhaite.
Daigne sourire aux souhaits d'un ami.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

A MADEMOISELLE **

pour un cadeau reçu pendant que j'étais empêché de sortir

A la feuille insensible, au défaut de ma voix,
je vous confie, ô vœux de ma reconnaissance.
N'allez point, trop hardis et trop prompts à la fois,
trahir ce que je sens et plus que je ne pense.
Gravés au fond d'un cœur brisé par les revers,
vous le consolerez de votre douce flamme;
Et quand le temps jaloux effacera ces vers,
neufs comme au premier jour vous vivrez dans mon âme.

A LA PRINCESSE L. B.

sur un volume de poésies.

Je t'avais rencontrée à l'heure enchanteresse
où la vie en chantant prend son premier essor.
Depuis, les maux et l'âge ont flétri ma jeunesse,
mais mon cœur fatigué, mon cœur est jeune encor.
Quand j'aurai terminé mon errante existence,
jette parfois les yeux sur ces feuilles, et pense
que le cœur d'un ami repose sur ces fleurs;
pense aux jeux innocents de notre heureuse enfance,
aux roses sans l'épine, aux plaisirs sans les pleurs.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

LA LARME

CHANSON

(Air, Une Larme)

Le cœur qui souffre,
le cœur que tord un souvenir,
qui voit un gouffre
dans le présent et l'avenir,
le cœur qu'alarme
l'existence comme un malheur,
raconte toute sa douleur
par une larme.

—

Quand les yeux pleurent,
c'est le cœur qui seul a parlé.
Les soupçons meurent
sitôt qu'une larme a coulé.
Vois cette larme
qui brille sur ta boucle d'or,
et s'il te reste un doute encor,
vois cette larme.

—

Quand plein d'ivresse
le cœur palpite et sent et jouit,
que l'allégresse
comme une fleur l'épanouit,
quand tout le charme,
quand il se sent baigné d'amour,
son honheur alors se fait jour
par une larme.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

CHARON ET LA JEUNE FILLE

(Air, Schubert: Der Tod und das Mædchen), B, ἀρθ. 43

LA JEUNE FILLE

L'éclat de mon aurore
commence à se ternir.
Mon front se décolore;
hélas! Je vais mourir.

CHARON

Viens, jeune fille; cet instant
est le repos que tu demandes.
Je vais t'endormir en chantant,
je vais te tresser des guirlandes.

LA JEUNE FILLE

Que j'aime la nature
et que le monde est beau!
La nuit est noire, obscure
au fond du froid tombeau.

CHARON

Ne tarde plus, il en est temps.
Oui, des tombeaux la nuit est sombre.
Fleur que j'emporte en ton printemps,
viens prendre racine à mon ombre.

LA JEUNE FILLE

Mon cœur, hélas! à peine
avait senti l'amour.
Encore un jour sa peine,
et son bonheur un jour!

CHARON

Viens, viens! Les morts ne sentent pas.
Chez nous plus d'espoir ou de rêve.
Sèche tes larmes. Le trépas
aux tourments de l'amour fait trève.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

LA JEUNE FILLE

Écoute ma prière!
Ma mère pleurera.
Ma bonne et tendre mère!
qui la consolera?

CHARON

Viens! Je ferai tarir ses pleurs.
Rends-moi ton âme qui s'envole.
Il est de poignantes douleurs
et des cœurs que seul je console.

DANS L'ALBUM

de M. NADARD, célèbre aéronaute et photographe

Sur ses ailes de gaz au ciel il s'envola.
Du soleil il s'approche;
il le met dans sa poche,
et se fait un pinceau des rayons qu'il vola.

DANS L'ALBUM

de Madame S. B.

Du temple profanant le mur
souvent la main pieuse y trace
un nom obscur,
que le regard dédaigne et que le temps efface.
Ainsi d'un inutile trait
j'inscris à cette place
mon nom, que le lecteur distrait
regarde et passe.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

DANS L'ALBUM

de Madame la Comtesse C. P., née Princesse Bonaparte

Parmi d'illustres noms cette place est bien belle.
J'y dépose le mien, du contact ennobli;
et cependant ma main, et ma plume rebelle,
hésitent à tracer un nom fait pour l'oubli
sur le rameau fleuri d'une souche immortelle.

SUR MA PHOTOGRAPHIE

offerte à une dame

D'un accident d'un jour, d'une ombre qui s'efface,
d'une ébauche d'ami cette image est la trace.

SUR UNE AUTRE

On dit que cette image est parlante. Eh bien, non.
Si ce portrait parlait, il dirait votre nom.

SUR UNE AUTRE

Ces traits inanimés excitent mon envie.
Un regard de vos yeux leur donnera la vie.

SUR UN ÉVENTAIL

Le zéphyr à l'aile légère
carresse ou la rose ou le lys;
mais, quittant les fleurs, il préfère
attendre blotti dans ces plis.

A MA PETITE AMIE H. B.

avec un écritoire représentant une chouette

L'oiseau de la déesse sage!
Ne le mettez jamais en cage.
Puissiez-vous l'égaler, et même davantage,
la surpasser.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Qu'en tout et que toujours Minerve
et vous inspire et vous préserve;
qu'avec mon souvenir cet encrier se conserve . . .
sans se casser.

SUR UN VASE ANTIQUE

offert en cadeau, le premier de l'an, à Madame de F.

D'un passé de mille ans ce léger souvenir
porte des vœux présents et des vœux d'avenir.

GRIFFONNÉ SUR LE MUR DU LAZARET DE SYRA.

en juillet 1839

O paradis terrestre, ô fleur des quarantaines,
de tes accusateurs que les plaintes sont vaines!
Jamais puce ou souris, jamais punaise ou rat
ne trouble le repos des reclus de Syra.
L'air pesant, et chargé de poussière qui vole,
s'agite en ondoyant au gré des fils d'Eole,
et lorsque le soleil darde ses feux d'été,
l'intrépide baigneur fend le flot agité.
O fameux Linardi, héros de la cuisine,
quelle couronne d'ail l'histoire te destine!
Artiste plein de goût, qui, modestie à part,
qui connait mieux que toi tous les effets de lard?
Qui sait mieux à l'agneau substituer la chèvre,
et faire rendre au chat les honneurs du lièvre?
Dans cet Edem, la vie est pleine d'agréments.
Les jours nous ont paru plus courts que des moments.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

SUR LE NIL,
BATEAU A VAPEUR DES MESSAGERIES FRANÇAISES
en février 1870

Sur le *Nil* je quittai les bords de l'Ilissus.
Garre aux flots écumants, au roulis que j'abhorre.
Mais le palais flottant ne marche pas encore.
Quels sont ces Minarets à distance aperçus?
Eh quoi! Je reconnais les rives du Bosphore!
Le *Nil* arrive-t-il sans marcher? Je l'ignore.

CHARADE
A Madame P., pour son jour de naissance

Lorsque tu vis le jour, s'approchant de ta couche
mon *premier* déposa son baiser sur ta bouche,
et te dit: «Je t'accorde, avec l'esprit fécond,
la grâce et la beauté. Bouton de mon *second*,
avec soin cultivé aux rives du Bosphore,
tu charmeras les yeux plus éclatant encore
quand, t'épanouissant à la maturité,
par les mains de l'Amour tu seras transplanté
dans mon *dernier* fameux, chanté par tous les âges,
dans mon *dernier* de l'art, dans mon *dernier* des sages.
Là, comblant de mon *tout* un homme de ton choix,
de l'amour à ton tour tu connaîtras les lois,
mon *tout* changeant ta vie en éternelle fête.»
Elle dit. Ce sera; et je te le souhaite.

A MON AMI R., *qui abusait du calembour*

De maigres calembours! Des sardines étiques!
Et le premier *bacal en bourre* ses pratiques [1]).

AUTRE. AU MÊME

Ce grand maître passé de l'art calembourique,
à cheval sur ses jeux de mots, dont il se pique,
ce n'est point Apollon sur son Pégase épique,
c'est des produits d'esprit un *bacal en bourrique*.

1) Bacal, un épicier à Constantinople.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

LE BLANC

SONNET

dans l'album de Mademoiselle BLANCHE B.

J'admire les couleurs que l'arc-en-ciel étale.
Sur toutes c'est le blanc qui l'emporte en splendeur.
Son éclat dit «Vertu», et son nom dit «Candeur».
Il habille aux sommets la neige virginale.

—

Il décore le front de la pure Vestale,
où naît en rougissant la fleur de la pudeur;
l'écume sur la mer; et, dans sa profondeur,
la perle immaculée aux reflets de l'opale.

—

Aussi, dans le séjour d'éternelle beauté,
où nous allons, au soir de ce jour agité,
suspendre notre nid à l'éternelle branche,

—

où tout est radieux, où tout est saint et pur,
nageant dans la lumière et tranchant sur l'azur
les anges seront blancs, et l'âme sera blanche.

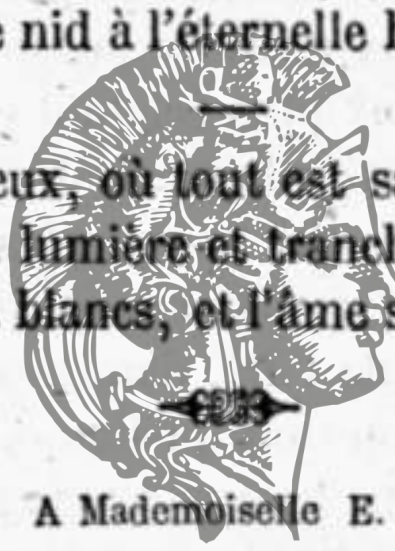

A Mademoiselle E. B.
dans son album

Souvent votre œil distrait voit sur le firmament
une étoile qui file, et qui s'éclipse et passe.
Ainsi sur votre ciel j'apparus un moment
pour m'éteindre aussitôt sans y laisser de trace.

—

Mais l'œil qui du soleil affronte les rayons,
quand l'astre disparait, en conserve l'empreinte.
Ainsi toujours présente en nos cœurs nous voyons
votre image, jamais par la distance éteinte.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Β'. ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ

EINIGES AUS ALEXANDER SOUTZO

Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώττης μέλιτος
γλυκίων ῥέεν αὐδή.

DER NEUE DIOGÉNES

Eine Spanne eignes Landes hab'ich nicht zu meinem Grabe,
und die freygestimmte Leier ist noch Alles, was ich habe.
Federleicht von Geldesbürde leg' ich mich zum sanften Schlummer,
und erwache ohne Kummer.
Diogénes in der Tonne, frag'ich nicht nach Ruhm und Gold,
und des blinden Schicksals Scheibe lass' ich rollen, wie sie rollt.

—

Nicht vor Mächtigen und Grossen sieht man mich die Kniee biegen.
Am der Sonne mich zu wärmen, ist für mich die höchste Wonne.
Zieht vor meiner stillen Tonne lärmend der Tyrann der Griechen [1]),
und entnimmt er mir die Sonne,
ein erzürnter Diogénes, Mensch, ruf ich, lass mir den Tag!
Mensch! du nimmst mir was dein Scepter mir zu geben nicht vermag.

—

Durch die menschenreichen Strassen wandle ich allein und denkend.
Hier begegnet mir ein dicker aufgeblas'ner Hahn, und weiter
einen wilden Rappen lenkend,
aus des Sattels stolzer Höhe will zertreten mich ein Reiter.
Gleich dem Diogénes lachend, schau' ich diese eitlen Wirren,
und gewinne, ruhig schlendernd, neue Pfeile für Satyren.

—

1) J. Capodistrias.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Sieh sie al le einher schreiten, ihren Kopf voll Rauch und Dunst,
unsre grossen Diplomaten, Mirabeau's und Metterniche!
Auch dem grössten Staatsmann wahrlich keiner unter ihnen wiche
sey's an Klugheit, sey's an Kunst.
Doch durch ihre Haufen geh' ich mit der brennenden Laterne:
«Diogénes, ruf ich, Herren, einen Menschen säh' ich gerne.»

—

Für das allgemeine Beste sieh sie geh'n und sieh sie laufen.
Für des Wohl des Landes ist es dass sie schwitzen, dass sie schnaufen.
Mir bekannt ist ein gewisser armer Teufel von Minister ;
nun, von lauter Schreiben Schreiben, eine hag're Mumie ist er.
So wie sie, und mehr als jeder, bin ich wichtig und geschäftig.
Gleich dem Diogénes roll' ich meine Tonne ernst und kräftig.

—

Neuen Schwanz sich anzupassen suchet mancher arme Tropf,
den man früher mochte schauen wohl mit Schwanz, doch ohne Kopf.
Mancher Werber dieser Gattung streift gar oft bei mir vorbey
klopfend an das runde Haus;
«Nimmst du, ruft er, nicht Partey?»—
«Diogénes!» schrei' ich, «Herren, alle Menschen lach' ich aus.»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

DIE PRESSE

Ein Staatsrath kommt zu mir und sagt mit zuckersüssem Munde:
«Nun freygesinnter, lieber Freund, Glück auf zur frohen Kunde!
So freue dich doch recht! Es geht vortrefflich mit der Presse.
Wie viel Artickel schlug ich vor in ihrem Interesse!
Die Press' ist frey, mein Herr; genug, dass man nur Spott nicht treibe
mit Rathsherrn und mit grossen
Beamten, Richtern, Gouverneurs, Ministern und Genossen.
Die Press' ist frey, die Press' ist frey; genug, dass man nicht schreibe.

—

Mein Bruder ist ein Gouverneur in einem kleinen Orte,
und einer meiner Vettern ist am Appellationsgericht.
An einem Knochen nag' auch ich in meinem sichern Porte;
doch Freund der Presse nenn' ich mich, und ihr entgegen stimm' ich nicht.—
Die Press' ist frey, mein Herr; genug dass man nur Spott nicht treibe
mit Rathsherrn und mit grossen
Beamten, Richtern, Gouverneurs, Ministern und Genossen.
Die Press' ist frey, die Press' ist frey; genug dass man nicht schreibe.

—

Ein Herr Colleg, der hasst das Licht, und zwar aus guten Gründen,
riss auf den Mund drey Ellen breit
und schwatzte gegen Pressfreyheit.
Der Belzebub! Doch fand ich Garn das Maul ihm zuzubinden.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Die Press' ist frey, mein Herr; genug dass man nur Spott
nicht treibe
mit Rathsherrn und mit grossen
Beamten, Richtern, Gouverneurs, Ministern und Genossen.
Die Press' ist frey, die Press' ist frey; genug dass man nicht
schreibe.

—

Von nun an schreibe sonder Furcht, verfasse freye Lieder,
und hechle durch die ganze Welt;
zieh' an die Sehne, nimm heraus den Pfeil, und schiesse
nieder
was deiner Laune nicht gefällt.
Die Press' ist frey, mein Herr; genug dass man nur Spott
nicht treibe
mit Rathsherrn und mit grossen
Beamten, Richtern, Gouverneurs, Ministern und Genossen.
Die Press' ist frey, die Press' ist frey; genug dass man nicht
schreibe.

—

Was säumst du noch? nur gleich ans Werk, ergreif das Federmesser!
nach deinem Sinne richte zu des freyen Kieles Spitze;
in rothe Tinte tauche sie, gefällt es dir so besser;
ergreife den Satyren-Sieb, vertrau ihn deinem Witze.
Die Press' ist frey, mein Herr; genug dass man nur Spott
nicht treibe
mit Rathsherrn und mit grossen
Beamten, Richtern, Gouverneurs, Ministern und Genossen.
Die Press' ist frey, die Press' ist frey; genug dass man nicht
schreibe,

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

DER FRESSER

Bey den besten Wirthen speis' ich, und ich werde dick und fett.
Meinen Tisch bedecken reichlich Zuckerwerk und seltne Brühen,
Fische aus dem tiefen Meere, von den Bergeshöh'n Wildbrett;
und in rein krystallnen Flaschen köstliche Nectare glühen.
Nie mit dem Harpyenbisse hat der Hunger mich gequält:
Jeden Monat werden richtig die fünfhundert mir gezählt.

—

Wer mir die fünfhundert zahlet, den soll unser Herrgott hüten.
Wächst mein Glück doch um die Wette.
Kaum umfasst die Fustanelle meines Leibs gewalt'ge Fette.
Meines Fessi's Quast erhöhet meiner Wangen Rosenblüthen [1]).
Nie mit dem Harpyenbisse hat der Hunger mich gequält:
Jeden Monat werden richtig die fünfhundert mir gezählt.

—

Tausend sollt' ich wohl empfangen und noch mehr; das weiss doch Jeder.
Mit der bestgeschnittnen Feder
unterschreib' ich meinen Namen auf die zierlichste Manier;
doch ich frag' nicht lang worüber, und ich frag' nicht lang wofür.
Nie mit dem Harpyenbisse hat der Hunger mich gequält:
Jeden Monat werden richtig die fünfhundert mir gezählt.

—

Manchem, der mir meinen Braten aus dem Munde will entreissen,
und mir «Sieh' die Würmer!» ruft,
sag' ich ruhig: Freund, verstanden; Freund, dich lockt des Bratens Duft,
darum euer Schrei'n, darob der Erde Bande möchten reissen.

[1]) Fustanelle, der Haupttheil der griechischen Tracht.— Fessi, die Kopfbedeckung.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Was frag' ich um das und jenes, und was frag' ich um die Welt?
Richtig werden die fünfhundert jeden Monat mir gezählt.

—

Mich und meine Tischgenossen nennt ihr Gastronomen keck.
Auf Amerika's Gesetze soll ich meine Hoffnung setzen!
Können nähren die Gesetze? haben die Gesetze Speck?
Fett wird Niemand von Gesetzen.
Was frag' ich um das und jenes, und was frag'ich um die Welt?
Richtig werden die fünhundert jeden Monat mir gezählt.

—

Mag die Welt in Brand vergehen, mag Europa sich verkohlen,
möge nur es nie aufhören Thaler uns in's Haus zu senden.
Freyheitsliebende Franzosen stürzen ihren Karl den Zehnten,
und in ihrem edlen Blute baden sich die freyen Polen.
Doch was frage ich nach Freyheit, und was frag' ich um die Welt?
Richtig werden die fünfhundert jeden Monat mir gezählt.

DER AUFSEHER DER ŒFFENTLICHEN GEBÆUDE

Kuchen duften meine Lippen, die ich mit Champagner wasche,
und ich häufe die Ducaten in der rundgeschwoll'nen Tasche.
Meine Herrn, nehmt ab die Mützen, mach't ein tiefes Compliment.
Wisset: Oberbauaufseher nannte mich der Präsident.
Trala, Heysa, so ist's recht!
Ja die Sachen geh'n nicht schlecht.

—

Was ist Ihr Gewinn des Monats? saget doch, Herr Gouverneur.
Was mir dreyssig Tage tragen trägt euch wohl ein ganzes Jahr?
Tausend Phönixe [1]) des Monats, und nicht mehr? Warum nicht gar!
Jede Spanne Landes gilt mir wohl dreytausend und noch mehr.

1) Phönix, eine griechische Münze zur Zeit des Presidenten Capodistrias.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Trala, Heysa, so ist's recht;
Ja die Sachen geh'n nicht schlecht.

—

Oft gönnt mir der Landesvater des huldvollsten Grusses Ehre.
Wenn ich lange Finger mache, sieht er gnädig durch die Finger.
Nur zuweilen soll' ich spielen den geheimen Ueberbringer
von den Thaten die ich sehe, von den Reden die ich höre.
Trala, Heysa, so ist's recht!
Ja die Sachen geh'n nicht schlecht.

—

Eingemau'rt im engen Napli [1]) sitzet die Regierung jetzt.
Bald, bewährt sich das Gerüchte, wird sie nach Athen versetzt.
Da werd' ich Paläste bauen. die sie traun bewundern sollen,
und aus Trümmern und Ruinen wird mir Gold entgegen rollen.
Trala, Heysa, so ist's recht;
Ja die Sachen geh'n nicht schlecht.

—

Ich sey bös den Schulen, sagen einige, die mich beneiden.
Höchst geneigt im Gegentheile bin ich allen Schulgebäuden.
Jüngst träumt ich, ich hätte eine Universität gebaut,
und mit einem Freudesprunge fing ich an zu singen laut:
«Trala, Heysa, so ist's recht;
Ja die Sachen geh'n nicht schlecht.»

—

Schöne Mädchen senden allwärts mir verstohl'ne Liebes-Blicke.
Unhold sind sie nicht dem Alter, und nicht scheu vor der Perücke.
Wo ich nur mich möge zeigen, und wo ich den Fuss bewege,
drängt man mich mit Heirathsplänen, macht man glänzende Vorschläge.
Trala, Heysa, so ist's recht;
Ja die Sachen geh'n nicht schlecht.

1) Das argolische Nauplion, die damalige Hauptstadt von Griechenland.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

DER SPION

Wer sich in dieser schlimmen Zeit aufhält in griech'schen Landen,
der nehme sich recht sehr in Acht mit wem er spricht und was er spricht.
Nicht jedem zeig' er aufgethan des Herzens Tiefen, ja, selbst nicht
dem Freund und dem Verwandten.
Vorgestern auf der Strasse trifft ein Spürhund mich der Polizey,
und kommt auf mich, und grüsset schön mit mancher Schmeicheley,
und spricht mich freundlich an, wie folgt, mit glattgeschliffnen Worten.
Doch ward von mir beschieden er mit folgenden Antworten.

—

Freund Soutzo, sagt' er, wisse doch, oft hab' ich gnädiges Gehör
bei diesem Staatsminister bald und bald bei jenem Gouverneur.
Wohl mögen die gestrengen Herrn dass ich ein wenig schwätze,
und gern erfahren möchten sie was dieser oder jener spricht.
Herrn, sag' ich, ich bin kein Spion, und meinen Freund verrath ich nicht,
ja nicht um alle Schätze.—
—Geh weiter, lasse mich in Ruh, ich bin ein Kybernytikos [1]).
Zum Henker, sag' ich, packe dich, enteil', sonst schlägt das Wetter los.

—

Vorgestern, Soutzo, stösst auf mich ein Herr, der frey gern witzelt.
Von der Regierung sprach er viel, und gramte aus von Allerley.
Bei seinen Worten wurde mir der Schädel auch gekitzelt,
und unvorsichtig stimmte ich mit ein in seine Melodey.

1) Von der Capodistrianischen Partey.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Doch wirst du dir es denken, Freund? Der Schurke war ein Erzspion.
Oh! sey vorsichtig, halte wohl versperrt des Herzens Schrank, mein Sohn.—
—Geh, zeige deinen Rücken mir. Ich bin ein Kybernitikos.
Zum Henker, sag' ich, packe dich, enteil', sonst schlägt das Wetter los.

—

Wie, Soutzo, siehst du mit Geduld das Land in Knechtschaft sinken,
Minister ohne Rechenschaft, Gerichte welche hinken?
Liebst du die diplomatischen zweydeutigen Gesetze,
die vorn und rükwärts schneiden?
Siehst du die fremden Haufen gern, die unsern Ruhm beneiden,
und strecken gierig ihre Klau'n auf uns're letzten Schätze?—
—Versuche mich nicht, Belzebub! Ich bin ein Kybernitikos.
Zum Henker, sag' ich, packe dich, enteil', sonst schlägt das Wetter los.

—

Nun, Soutzo, kein Satyrenpfeil tönt mehr in deinem Köcher!
Oh! zeig', dass ich mich freue!
Schiess'st durch den Heuchler-Mantel du nich wieder neue Löcher?
Du schweigst? was soll das Schweigen doch? verkennst du meine Treue?
Du glaubst mich Kybernitiker, du spielst den Diplomaten!
Oh! peitsche die Minister durch und wäge ihre Thaten.—
—Geh, hetze mich nicht länger auf; ich bin ein Kybernitikos.
Zum Henker, sag' ich, packe dich, enteil', sonst schlägt das Wetter los.

—

Oh! hätt' ich, Soutzo, dein Talent und deinen Dichterschlangenbiss,
so lehrte ich gar bald die Herrn was die Satyrenruthe misst.
Wie spanischer Taback wär' ich den hochgerumpften Nasen, bis
Ein jeder sich todt niesen müsst!

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Doch mir zum Ærger liessest du den Eifer bald ermatten;
der Mund ist dir verstopfet schier, du fürchtest deinen Schatten.—
—Geh! sey mein Plagegeist nicht mehr; ich bin ein Kybernitikos.
Zum Henker, sag' icb, packe dich, enteil', sonst schlägt das Wetter los.

—

Freund Soutzo, sag' mir, ist es wahr? Ich hörte dass so eben
du neue Witzergiessungen dem Druck willst übergeben?—
—Das will ich, und in einer,
all' der Spionen spotte ich, und ganz besonders deiner.—
— Was! Ich Spion! Je nun, so recht. Das will ich mir aufschreiben;
Nicht hinter deinem Finger mehr verborgen sollst du bleiben.
Nackt stellte sich dein Sinn mir dar; du bist ein Syntagmatikos! [1])
Ich geh'und melde dies; Geduld, mein Freund; nun schlägt das Wetter los.

DER BETTLER-SOLDAT

Ein bejahrter armer Blinder, ein Soldat in frühern Tagen,
mit dem Quersack auf den Schultern, und mit seinem Bettlerstabe,
sprach zu seinem jungen Führer: Fein bedächtig, guter Knabe,
fein bedächtig; meine Füsse wollen mich nicht schneller tragen.
Oh! du bist ein Kind des Glückes! Deine schönen Æuglein funkeln,
und es trägt dich, wie beflügelt, dein gesunder junger Fuss.
Mir hat ihn vor Missolonghi weggerafft ein Kugelschuss,
und ich muss mein Daseyn schleppen in Verzweiflung und im Dunkeln.

—

1) Ein Anhänger der Verfassung.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Sag mir, gutes Kind, wo sind wir? Ist est helle? ist es Nacht?
— « Es ist Nacht, und ich erblicke Nauplia's gewölbte Mauern. »—
—Nauplia!—«Du weinest, Vater!»—Lass mich weinen, lass mich trauern.
Schöne Bilder alter Tage sind im Herzen mir erwacht.
Ich, der erste, gleich der Schlange, sprang auf Palamidis Feste
mit entblösstem scharfen Degen,
und verscheuchte die Tyrannen aus dem hocherbauten Neste.
Doch nun kann ich meinen schweren, siechen Körper kaum bewegen.

—

Blind bin ich; der junge Frühling kommt und kehrt für mich vengebens,
und das freye Licht der Sonne kann mein Auge nicht mehr schauen.
Oh! ihr Schönen, baumbedeckten, doch mit Blut gefärbten Auen!
Oh! es freuen frische Völker sich in euch des frischen Lebens!
Und *ich* muss mein Leben betteln, tragen des Almosens Hemd,
und in alten Kirchenmauern und auf Strassen übernachten.
Wo ich geh, stoss' ich auf Kinder die mich alten Mann verachten.
Fremd bin ich in meinem Lande, und in meinem Hause fremd.

—

Umgekehrt hat sich die Erde, Alles hat sich umgestaltet,
und das Kind wird fremd und fremder seinem Vater, der veraltet.
Diese Buben, die es wagen unsern Ruhm herabzusetzen,
werfen sich auf beide Kniee vor dem Plutus, ihrem Götzen.
Wo sind meine Schlachtgenossen? Wo sind jener Tage Riesen?
Wo sind sie? Ach! Viele starben;
andre säumen noch am Leben, unbekannt und ungepriesen.
Fremde stossen mich verächtlich und verlachen meine Narben.

—

Oh! verlachet nicht, ihr Fremden, meine Augen, weil sie blind,
meinen Fuss, weil er gebrochen.
Botzaris, der Türkenwürger, nannte mich sein tapfres Kind.
Diese alte Fustanelle decket kaum die alten Knochen,
doch sie decket sie mit Ruhme: Iscos [1]) hat sie mir geschenkt.
Dieses Schwert, das lange Jahre treu an meiner Seite hängt,
ist wohl nicht verziert mit Golde, mit Topaz und mit Coralle,
Doch ich hab' es von Tombazi, von dem grossen Admirale.

—

Helden der verfloss'nen Zeit,
ob ihr auch gestorben seyd,
lebt ihr doch in unsern Herzen, lebt ihr doch in der Geschichte;
aber todt, obschon bey Leben, sind die Ehrenlosen Wichte,
welche euer Grab zertreten, welche eure Thaten schämen,
welche eurer Opfer erben,
trotzig eure alten Krieger, eure Helden übersehen
wenn sie auf den Strassen betteln, wenn sie in dem Elend sterben.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

DER VETERAN

Auf Olympus grauen Höhen, als die Abendsonne sank,
unter düstrer Tannen Schatten,
alt an Jahren, jung von Herzen, sass bey seinen Cameraden
ernst ein griech'scher Held und sang:
«Sieben Jahre Trug das Schwert ich des befreyten Griechenlandes.
In den Thälern, auf den Höhen, wie die lichte Flamm' entbrannnt' es.
Ihr erinnert euch, Gefährfen, wie das Herz uns muthig schlug
als ich diese Fahne rühmlich und von Sieg zu Siege trug.

—

1) Anders genannt Caraïscakis.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ihr erinnert euch der Zeiten, als Chursits zaumlose Horden,
Blitz und Donner in den Händen, Argos Felder überschwemmt
zu verwüsten und zu morden,
als wir einer gegen zwanzig, halb bewaffnet, unbezähmt,
mit bewährtem Löwenmuthe und mit eisenschwerer Hand,
in das Heer des Feindes stürtzten, und des Feindes Heer verschwand.
Ihr erinnert euch, Gefährten, wie das Herz uns muthig schlug
als ich diese Fahne rümlich und von Sieg zu Siege trug.

—

Ihr erinnert euch, als Skodra wilde Völker ausgespie'n;
als in Karpenissi's Thälern Botzaris sich plötzlich zeiget.
Alles floh, und wo er kämpfte, stürzte was nicht konnt' entfliehn.
Gross war er in dem Gefechte, doch der Tod hat ihn gebeuget.
Er verbarg uns seine Wunde, und begeistert hohes Muthes,
führt'er uns zu dem Triumphe auf den Spuren seines Blutes.
Ihr erinnert euch, Gefährten, wie das Herz uns muthig schlug
als ich diese Fahne rühmlich und von Sieg zu Siege trug.

—

Ihr erinnert euch des Jahres, als die Myriaden stürzten,
eingeengt in unsern Feldern,
und mit schwarzen Todesringen Missolonghi's Mauern schürzten;
als wir muthig kämpfen sahen unsre Kinder, unsre Ælltern.
Ruhig schaute da Europa, kalt dem Fall und bös dem Sieg,
das verklärte Missolonghi, wir es hoch gen Himmel stieg.
Ihr erinnert euch, Gefährten, wie das Herz un muthig schlug
als ich diese Fahne rühmlich und von Sieg zu Siege trug.

—

Ihr erinnert euch; wir waren eine Handvoll, nicht dreyhundert;
doch es führte Karaïsko der Dreyhunderten Standart.
Athen zeugt von uns'ren Thaten; Isko siegte, und es ward
Kiutahi [1]) nicht mehr als tapfer und nicht mehr als klug bewundert.

1) Der türkische Heerführer.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ja zur hellen Flamme wuchs in Rumeli der Freyheitsfunken,
und Arachowas Gefilde hat Tyrannenblut getrunken.
Ihr erinnert euch, Gefährten, wie das Herz uns muthig schlug
als ich diese Fahne rühmlich und von Sieg zu Siege trug.

—

Bleich und abgemattet wandelnd unter Trümmern und Ruinen,
unterm Himmelsdach durchwachend, kämpfend unter Felsenzinnen,
lechzend bald und bald verhungernd, wundbedeckt in dem Getümmel,
durch Beschwerden, durch Gefahren folgend treu den alten Fahnen,
richteten wir oft den matten, thränenfeuchten Blick gen Himmel,
doch nie hat der freye Nacken sich gebeugt vor den Tyrannen.
Ihr erinnert euch, Gefährten, wie das Herz uns muthig schlug
als ich diese Fahne rühmlich und von Sieg zu Siege trug.

ANTWORT

an einige, auf einem Band von Heine's Gedichten aufgeschriebene Zeilen

Ja, wenn das Herz verwundet ist,
und trägt die Wunde nicht allein,
dann ist es Balsam das entfliesst,
so süss, so duftend und so rein.

—

Doch wenn es tief das Eisen fühlt
das nicht zugleich das and're trifft,
kein Balsam ist es das entquillt,
es ist sein Blut, vermischt mit Gift.

—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Und selbst wenn auch das and're peint
von einem fremden, frühern Schmerz,
dann sind es Thrânen die das Herz,
das arme Herz zum Tod sich weint.

DER TRAUM

Mir träumte es flöge vom Himmel herunter
eine Seele zu mir, eine Schwester der Meinen.
Sie sass mir zur Seite, so zart und so munter,
dass das Herz mir zerfloss, und ich fing an zu weinen.

—

Sie sah mich mit himmlischem, sanften Mitleiden,
und ich fühlte mein Wesen durchdrungen von Glück.
Ich liess mich die seeligen Engel beneiden,
und ich heftet' auf sie meinen schmeichelnden Blick.

—

Da ist plötzlich die holde Erscheinung verschwunden;
da stand ich alleine, verrunzelt und alt.
Sie lacht ob mein Weinen; ihr Herz ist so kalt!
ihre Blicke sind Dolche, und tief sind die Wunden.

—

Um ein Wort des Erbarmens ich flehte mit Schmerzen,
um ein schwesterlich wort. Sie wandte sich ab,
und mit hohnender Miene sie wies mir das Grab.
Ich erwachte,—und fühlte die Thränen im Herzen.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

VERZWEIFLUNG

Nun ist gewelkt die letzte Rose,
die aufgeblüht auf meinem Strauch.
Verschwunden die Apotheose
liess kalte Aschen nur und Rauch.

—

Nicht das Altar ist doch entweihet;
es fehlt die Gottheit nur den Festen.
Noch steht der Stamm; doch nichts gedeihet
auf seinen morschen, dürren Æsten.

—

Um mich die wüste, weite Haide;
kein grünes Blatt auf meiner Laube.
Hin ist des Lebens letzte Freude,
hin ist der Seele tiefer Glaube.

—

Zu allem Schönen, allen Grossen,
fühlt' ich ein warmes, mächt'ges Streben.
Vom Schönen wund' ich abgestossen,
zum Grossen konnt' ich mich nicht heben.

—

Die Kraft zu wircken und zu schaffen,
das Werkzeug Gottes ist zerschlagen.
Das starke Fittig ist erschlaffen,
das mich durch Lüfte oft getragen.

—

Ich bin auch um das edle Denken,
und thu' bewusstloss was ich thue;
und alle meine Schritte lenken
mich zu des Grabes stiller Ruhe.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

TROST

Mein Herz ist todt, mein Körper neigt
sich hin zur Mutter Erde.
Mein Fuss ins Grab hinunter steigt,
wo ich bald ruhen werde.

—

Da wird es einsam seyn und kühl,
da werd' ich bald vergessen.
Doch da wird' wohl auch kein Gefühl
mit neuem Tod mich pressen.

—

Da wird nicht grüssen mich das Licht
an jedem Frühlingsmorgen;
doch auch die Nächte werden nicht
mich peinigen mit Sorgen.

—

Ich weiss; nie wird der Stein benetzt
der über mich wird liegen;
doch auch der Brunnen wird zuletzt
der Thränen mir versiegen.

AN FRÄUL. STOLTE

(der shönen Tochter des Dichters von «Faust»)
indem ich ihr ihre eignen Gedichte zurürk gab.

Haben die Musen und Grazien, seitdem den Parnass sie verliessen
alle in Eins sich vermengt, wechselnd den eignen Vorzug?
Haben die Grazien gelernt auf der Leier der Musen zu singen,
oder wohl ihre Gestalt haben sie jenen gegönnt?

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

IN DEM ALBUM DES GRAF. E.

Eitel sind die Güter die die Zeit vertreibt.
Unverwelkt und ewig nur die Freundschaft bleibt.

AUF MEINEM BILDE

Man sagt es sey mir gleich. Es ist zum Scherz.
Die Züge sind es wohl ; es fehlt das Herz.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Γ'. ΑΓΓΛΙΚΑ

ON MY PHOTOGRAPH

My shadow is this, and tkis shadow will last
when will vanish the one that this shadow has cast.

ON ANOTHER

It is born to the rays of athenean skies.
It is perfect in likness, but life is still wanted.
To the source of the life it comes, to your eyes,
to ask for a sparkle. Why should you not grant it?

TRANSLATION OF A PASSAGE OF MY DRAMA «THE THIRTY»

Among strangers a stranger he wanders alone,
of me, of his freinds, of his country bereft.
All hope and all joy and all gaiety are gone
from this heart which is pining, is dead since he left.

—

Exiled and roofless the nights he will tarry
on the banks of the brook, on the lonely grove;
and no good and no treasure with him will he carry,
but the tender remembrance of me and my love.

—

Far from him I am weeping; the tyranny rages
against me and my father. No saviour appears;
and our glorious town, the boast of all ages,
is plunged in blood and drowned in tears.

—

Their murderous weapons they aim at his breast;
but his heart is of steel and his mind is unbending.
He fled. Now, tyrants, to flee make haste.
Soon will he return, and his vengeance is pending.

—

So soars the goldfethered bird to the skies,
whence it fixes its looks on the valleys and hills;
and back from the clouds like an arrow it flies,
and its prey with its clutches it seizes and kills.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

He went, scorning the tyrants, where free men breathe.
Soon will he return at the head of the brave,
the noble brow crowned with the laurel-wreath,
the tyrants to crush, and his country to save.

—

O joy, when the town will resound with his name,
and all loocks but to him and all hearts will fly!
But forgetting all others, unmindful of fame,
he will only to me turn his heart and his eye.

ANOTHER PASSAGE OF THE SAME DRAMA

He is dead, he is gone! Men of Athens, his freinds!
his eyes have no rays and his lips have no breath.
Death tinges with palor the brow that it bends,
and his heart, once so tender, is clasped by death!

—

I call'd him, but silent and cold was his face;
and his fatherly heart against mine I press'd.
But his hand did not move to a loving caress,
and his heart, ... it had ceased to throb in his breast.

—

His lips are still smiling, and their smile is so mild!
Why does he not speak? He loves me no more?
You depart from my side, you abandon your child,
an orphan, shipwrecked on this desolate shore.

—

On his bosom how happy I used to lie;
and now we must part! O gods that we must!
that nothing to me will remain but his dust,
a desert on earth, and dark night in the sky!

—

My father I want. O, who vill sustain,
who will guide my steps on my search of thee?
From whom shall I ask my father?— I see.
The sharp blade of this sword will unite us again.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.
Τοῖς ἐντευξομένοις	ε′
ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ	1
ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ	3
ΕΠΙ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΝ ΜΟΥ	5
ΠΡΟΘΕΜΙΟΝ	9
ΥΜΝΟΙ ΚΑΙ ΩΔΑΙ	13
Εἰς Θεόν	15
Αἶνος ἐωθινός	17
Εὐχαριστία	19
Θεοῦ παρουσία	21
Ἑσπέρα	22
Ὕμνος Βασιλικός	24
» εἰς τὴν ἔλευσιν Βασιλ. Λουδοβίκου . .	25
» » » » τῆς Βασιλ. Ἀμαλίας . .	27
» » » » τοῦ Βασιλ. Γεωργίου .	28
Ἑωθινὴ εὐχὴ διὰ σχολεῖα	32
Ὠδὴ εἰς ἀρχὴν μαθημάτων	34
» εἰς προστάτας σχολείων	36
» εἰς Χριστόπουλον	37
» τῇ Ἀγγελικῇ Πάλλῃ	42
Νέοις ποιηταῖς	43
ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΑ	45
Ἡ πατρίς μου	47
Δεῖπνον Κλεπτῶν	49
Ἡ σάλπιγξ	51
Ἐμβατήριος	53
Ὕμνος πατριωτικός	55
Εὐχαριστήριος	56
Εἰς Κολοκοτρώνην	58
Ἡ ἐρωμένη τοῦ Κλέφτου	66

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Σελ.

Ὁ θάνατος τοῦ παλληκαριοῦ 70
Ἱππεύς 74
Κλέφτης 76
Ἡ Ἀρβανιτία 78
Ὁ συνταγματικός 89
Τρίτη Σεπτεμβρίου 92
Ἀναχώρησις εἰς πόλεμον 99
Ἐξόρμησις 100
Πολεμιστήριον 104
Θούριος 104
Ἐλεύθερος κλέπτης 106
Χορὸς πολεμιστῶν 107
Λάβαρον 109
Ἐλελεῦ 110
Ἐθνοφύλακες Πανεπιστημείου 112
Συμπλοκή 114
Παιδία ὑπὲρ ὀρφανῶν Κρήτης 115
Ἐθνικὸς ὕμνος 116

ΠΑΝΤΟΙΑ 119

Μάϊος 121
Ὄναρ 123
Ἔαρ 125
Ἀφ' οὗ σὲ εἶδα 127
Θυσία 128
Ἐκείνη 129
Λατρεία 131
Ἔρωτες ῥόδου 133
Πλοῦς 135
Συναντήσεις 137
Καλλιτέχνημα 138
Κοιμοῦ 139
Ὕπνος 140
Νυκτερινὸν 141
Ἀνατολή 142
Λωτός 143

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

		Σελ.
Ἀπῆλθε		144
Ἀπουσία		145
Εὐτυχίας σκιὰ		146
Σιωπὴ		147
Ἀδιαφορία		149
Χάρις		150
Ῥόαξ		151
Ἄνθος Μαΐου		152
Ἀμφιβολίαι		153
Φθινόπωρον		154
Χωρισμὸς		155
Περιστερὰ		156
Ἀνυπομονησία		157
Παρακμὴ		158
Σὲ, σὲ		159
Ἀποχαιρετισμὸς		161
Ξένος		163
Λήθη		164
Μόνος		166
Θρῆνος		167
Ἄσμα παράφρονος		169
ΣΑΠΦΙΚΑ Ῥόδον		171
	Θθινόπωρον	172
	Εἰς ἥλιον	173
	Εἰς σελήνην	174
	Εἰς Σαπφὼ	175
Ῥόδον μαρανθὲν		177
Ὁ Ἔρως		178
Ὁ ποιητὴς		179
Ὁ Ἀδὰμ		180
Ἡ Εὔα		181
Ἀναχώρησις		182
Πικρὴ καρδιὰ		184
Ἀτολμία		186
Ἐντυπώσεις		188

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Σελ.

Εὐτυχίας διαμονή 189
Βάττος 191
Ἀνθοπώλης 192
Τρύγος 194
Ζήλεια 196
Δίκτυα 197
Ἄνοιξις 198
Εἰς τὴν βρύσιν 200
Τὸ κάλλος της 201
Καθὼς φανῇς 203
Συμβουλαί 205
Αἰτήσεις 206
Καλὰ γεράματα 207
Αὔρα 209
Φιλαρέσκεια 210
Ἐλεύθερο πουλί 211
Ταχυδρόμος 213
Εὐχή 214
Ἐπάνοδος 215
Χρυσόπτερο πουλί 216
Μοναξιὰ 217
Ναννούρισμα 218
Χώρα 220
Ψάλτης 223
Ἐν τῇ ἐρήμῳ 225
Τὰ μνήματα 233
Ἀθανασία 242

ΜΥΘΟΙ 253

Ὁ Ζίζικας 253
Κόραξ καὶ ἀλώπηξ 256
Ὁ πῆχυς 258
Οἱ βάτραχοι 259
Ἡ ἄρκτος 262

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ 267

Εἰδύλλιον Α' Οἱ πρόσφυγες 269

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Σελ.

Εἰδύλλιον Β' Ὁ δύσερως 282
» Γ' Θυσία εἰς Σεληνόν 294
» Δ' Λεύκοπις 300
» Ε' Θήρα ἢ Ἀλκμαίων 307

ΔΙΑΝΟΜΕΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ 321

Σωτῆρος (1837) 323
Ἀθηνᾶς (1838) 326
Ταχυδρόμου (1838) 328
Αἰῶνος (1840) 329
Φίλου τοῦ λαοῦ (1841) 331
Αἰῶνος (1841) 332
» (1862) 334
Θεατρικῶν ἀγγελιῶν (1842) 336
Ἑλλην. Παρατηρητοῦ (1843) 337
Φήμης (1844) . . . . . »
Ἀθηνᾶς (1844) 339
Ἐφημ. Κυβερνήσεως (1844) 340
Φίλου τοῦ λαοῦ (1846) 341
Ἀθηνᾶς (1848) 342
Εὐτέρπης (1844) 343
Κλητῆρες Πανεπιστημείου (1850) 344
Διανομεῖς Ταχυδρομείου (1854) 345
Φάρου Ὄθρυος (1861) 346
» » (1862) 348
» » (1863) 350
Εὐνομίας (1863) 352

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ, ΕΠΙΤΑΦΙΑ, ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ 355

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ Εἰς λεύκωμα νέας φίλης . . 357
Τῷ Κ. Ε. 359
Τῷ Κ. Ε. . . . . »
Ἀπόσπασμα τῷ Ἀλ. Σούτζῳ 360
Ἕτερον ὅμοιον 361

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

		Σελ.
	Εἰς τὸ λεύκωμα τοῦ Γ. Β.	362
	» » τῆς Κ^ας Μ. Β.	363
	» » τοῦ Α. Β.	364
	Τῇ Α. Θ.	367
	Εἰς τὸ λεύκωμα τῆς Κ^ας Π. Κ.	369
	Πρόποσις	374
	Αὐτοσχέδιον	»
	Εἰς λεύκωμα τοῦ Α.	373
	» Κ^ας Ε. Μ.	»
	» » Α. Π.	»
	» Ἀγνώστου	»
	» » Α. Β.	374
	» Κ^ας Μ. Τ.	»
	» » Λ. Β.	375
	Εὐχαριστήριον	»
ΕΠΙΤΑΦΙΑ	Νεοφ. Δούκα	376
	Ἐρυφίλης	»
	Τῆς ἐκ Κύπρου	»
	Τῆς Ε. Β.	377
	Κ. Ι. Καρατζᾶ	»
	Γ. Κ. Καρατζᾶ	378
	Κ. Χ. Ι.	»
	Ἄλλο	»
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ	Εἰς Ἀλφρέδον	379
	Ἰδιόχειρον	»
	Εἰς α' τόμον Πλουτάρχου	»
	» δ' » »	380
	Εἰς μετάφρασιν διηγημάτων μου	»
	Ἐπὶ Ἱερᾶς γραφῆς	»
	Ἐπὶ εἰκόνος	»
	Εἰς φωτογραφίαν μου	381
	Ἄλλο	»
	Ἄλλο	»
	Ἄλλο	»
	Ἐπὶ ῥιπιδίου	382
	Εἰς ἀνθοδέσμην	»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Σελ.

Εἰς εἰκόνα 382
Τῇ μικρᾷ Θ. Ο. 383
Εἰς νέαν μαθήτριαν . . . . . »
Τύχης ἰσορροπία . . . . . »
Αἴνιγμα . . . . . »
Συλλαβόγριφος . . . . . »

ΑΝΘΩ 385

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ 435

Βουρκόλακας, τοῦ Γέτου 437
Χαρὰ » 438
Ἔκστασις, ἐκ τῆς Λουκίας τοῦ Δονιζέττη . . . 440
Ἀπελπισία » » . . . 441
Τεμάχια » » . . . 442
Νὺξ, τῆς Κας Γιραρδίνης 443
Μοῖρα, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ 445
Μονήρης » » . . . . . »
Μῦθος Βιεννέτου 446
Μάρκος Βότσαρης, τοῦ Ἀλλέκου 452
Τὰ ὑπὲρ καὶ κατὰ, τοῦ Βολταίρου 457

ΕΙΣ ΞΕΝΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ 463

Α' ΓΑΛΛΙΚΑ Ode à Miaulis 463
A Mlle F. M. F. S. 467
A la même 469
A Mlle ***, le jour de sa fête 471
A Mlle *** 473
A la Psse C. G. . . . . »
La larme 474
Charon et la jeune fille 475
Dans l'Album de M. Nadar 476
» » » Mme S. B. . . . . »
» » » » la Comtesse C. P. . . 477
Sur ma photographie . . . . . »
Sur une autre . . . . . »
Sur une autre . . . . . »

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Σελ.

Sur un éventail 477
A Mlle H. B. . . . . »
Sur un vase 478
Sur le mur du lazaret . . . . . »
Sur le bateau *le Nil* 479
Charade . . . . . »
A un ami . . . . . »
Autre au même . . . . . »
Le blanc 480
Dans l'album de Mlle E. B. . . . . »

Β' ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ Aus Alexander Soutzo

Der neue Diogénes 481
Die Presse 483
Der Fresser 485
Der Aufseher 486
Der Spion 488
Der Bettler-Soldat 490
Der veteran 492
Antwort 494
Der Traum 495
Verzweiflung 496
Trost 497
An Fräul. Stolte . . . . . »
In dem Album des Graf. E. 498
Auf meinem Bilde . . . . . »

Γ' ΑΓΓΛΙΚΑ On my photograph 499
On another . . . . . »
A passage of «the Thirty», translation . . »
Another of the same drama 500

Πίναξ τῶν περιεχομένων 504

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

003342

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ